

Cô Tinh Hiệp Lữ Cổ Long

Hồi 1

Đánh Cướp Bích Ngọc

Trời sắp sang xuân, đã gần ngày Tết Nguyên Đán, khí hậu nơi Thành Bải Đình rất lạnh. Không gian màu xám! Gió heo may thổi từng hồi. Con sông liên quanh kinh thành nước đóng thành băng chặt cứng, khiến người ta có cảm tưởng như có thể dùng xe đi qua sông được. Nhất là về đêm, hơi lạnh lại càng tăng thêm!

Nền trời không một ánh sao! Tất cả chỉ là một vũ trụ mờ ảo, u huyền!

Trong thành Bải Đình rất ít người qua lại. Những kẻ nhàn hạ phong lưu thì cù co trong các tửu điếm, dùng những lạc thú say mê để sưởi ấm cuộc đời, còn những kẻ nghèo khổ nhà nhà đều cửa kín then cài, không dám chường mặt với cảnh trời rét mướt ấy.

Tuy nhiên, với một vài công việc cần thiết phải xê dịch đó đây, thỉnh thoảng trên đường vắng người ta cũng thấy một vài chiếc kiệu hoa hay một vài cỗ xe, nhưng tất cả đều trùm kín trong những tấm màn dày bịt.

Đặc biệt, đêm nay trên đường phía Nam vòng thành bỗng xuất hiện một con tuần mã, sắc đen tuyền, trên lưng có chở theo một tráng niên, râu ngắn, đầu đội nón da, mình mặc áo dạ hành.

Trong bóng tối đen đặc ấy không ai thấy rõ mặt mày người ấy ra sao, nhưng cứ thấy gã ngồi thẳng lưng trên yên ngựa với cử chỉ mạnh bạo, chứng tỏ gã xem thường cái lạnh giá băng trong đêm tối mịt mù kia vậy.

Bây giờ, bên đường có một quán rượu, ánh đèn bên trong le lói, nhưng cửa đóng kín, người ta chỉ nghe tiếng nói ồn ào bên trong của các bợm nhậu.

Bỗng nhiên, cánh cửa tửu điếm hé mở. Bên trong có một tráng hán bước ra, co ro trong bộ quần áo lót bông dày cộm. Gã bợm nhậu này thân hình tuy cao lớn, nhưng có vẻ yếu đuối, vừa bước ra đã rùng mình lạnh nhảm:

– Ôi! Trời lạnh quá! Cứ thế này mãi thì chết mất.

Vừa nói, hán vừa rụt mình vào.

Bỗng hán nghe tiếng vó ngựa nện trên đường xa, phăng phăng tiến đến, hán trở mắt nhìn, rồi lạnh nhảm:

– Trời khuya gió lạnh thế này tại sao có kẻ cỡi ngựa đi ngoài đường. Chúng nó điên rồi sao?

Nói chưa dứt lời, bóng ngựa đã hiện ra. Người kỵ mã không để ý đến tửu điếm, cũng không nhìn gã bợm nhậu, chỉ cho ngựa đi chậm lại một chút, đồng thời kéo chiếc mũ da xuống che lấy nửa mặt.

Gã bợm nhậu trong quán ló đầu nhìn ra, trông thấy người kỵ mã, đôi mày hơi nhíu lại một chút, tỏ vẻ nghi ngờ và nói:

– Sao giờ này mà hán lại có mặt nơi đây?

Nhưng hán là ai? Người kỵ mã kia là ai? Có quen biết gì với gã bợm nhậu trong quán không, điều đó không ai biết.

Mùi rượu từ trong quán bốc ra, trộn với khí lạnh đêm trường làm cho người kỵ mã cảm thấy khó chịu.

Bỗng người kỵ mã vung roi quất mạnh vào mông con tuần mã một cái, con ngựa nhảy lồng lên, phóng chân chạy như tên bắn. Cử chỉ này chứng tỏ người kỵ mã cũng đang thèm rượu nhưng vì công việc đã dự tính nên đành nhịn nhục, không ghé vào quán.

Tiếng vó ngựa trong phúc chốc đã rời xa tửu điếm, biến dạng trong màn đêm.

Chàng kỵ mã đi một lúc, rẽ quanh qua cửa thành phía Nam, vượt qua một ngôi cổ miếu.

Người lính gác cửa thành trông thấy nhưng vì gió lạnh, không dám chặn hỏi.

Ra khỏi cửa thành, chàng kỵ mã thúc ngựa đi nhanh hơn, dọc theo đại lộ Chánh Đình. Đi độ vài dặm, thì con tuần mã dừng lại dưới một gốc cây thùy dương nơi ven đường. Chàng kỵ mã đôi mắt sáng rực nhìn về xa xa, có vẻ như chờ đợi và quan sát một cái gì vậy. Chàng ta lạnh bầm:

– Lạ thật, sao giờ này hán vẫn chưa đến?

Rồi chàng phóng mình nhảy xuống ngựa, nhẹ nhàng như một chiếc lá khô bay, không phát ra một tiếng động nào. Chàng lại úp tay xuống đất, cau mày quan sát.

Bỗng nhiên, đôi mắt chàng mở to lên, miệng lẩm bẩm:

– Chúng nó đến đây rồi! Hay lắm!

Cùng với cử chỉ vui vẻ, chàng kỳ mã rút trong người ra một tấm khăn vuông màu trắng, bịt mắt lại chỉ chừa đôi mắt mà thôi.

Hành động có vẻ bí mật này của chàng kỳ mã nếu có ai theo dõi sẽ thấy đầy lo âu, sợ sệt.

Quả nhiên, không lâu lắm, từ xa có tiếng vó ngựa dội lại.

Với tiếng vó ngựa ấy, chàng kỳ mã đoán không lầm, ít ra cũng có hai người sắp đến nơi.

Đợi cho tiếng vó ngựa đến gần, chàng kỳ mã dùng một thân pháp kỳ ảo nhảy phóc lên lưng con ngựa ô của mình, phóng ra giữa lộ, đứng chặn ngang trước mặt như cản lối đi.

Cũng trong lúc đó, bóng hai con ngựa từ xa hiện đến với tốc độ rất nhanh.

Tuy trời lạnh nhưng hai con ngựa mới đến mình đầm mồ hôi, chứng tỏ chúng nó đã dùng hết tốc lực qua một quãng đường dài. Vừa thấy trước mặt có kẻ chặn đường, hai con ngựa mới đến bỗng nhiên giảm tốc lực.

Bây giờ người bịt mắt mới thấy rõ, trên lưng con ngựa đi trước là một người mặc áo vàng, bên ngoài choàng một chiếc hồ cừu, còn người cỡi ngựa đi sau mặc áo màu xanh, lưng đeo trường kiếm.

Người đi trước lớn tuổi hơn, mặt đầy kinh ngạc quay lại nói với người đi sau:

– Chắc là hán đón đường rồi!

Người đi sau trở mắt nhìn một lát rồi đáp:

– Chúng ta đi chậm lại đã.

Giọng nói của hai người này đúng là giọng Hà Nam.

Trong lúc hai người này trao đổi vài câu thì hai con ngựa của họ cũng đã bước tới, còn cách người bịt mắt đang đón đường không xa mấy.

Với kinh nghiệm giang hồ, đã từng phiêu du đã đó, người đi trước tỏ vẻ điềm đạm, cất giọng lễ phép nói:

– Xin các hạ nhường đường cho chúng tôi qua.

Người bịt mắt không đáp, đôi mắt bắn ra hai luồng nhân quang sáng rực, rồi ngửa mặt lên trời cười lớn, tiếng cười trộn trong gió lạnh nghe rùng rợn làm sao.

Tiếng cười làm rơi những mảng tuyết đọng trên cành cây kẽ lá phát ra tiếng động như mưa.

Qua một lúc, tiếng cười im bặt. Người bịt mắt cất giọng sang sảng hỏi lớn:

– Hai người có phải là Song Kiệt Thần Kiếm đó không?

Tiếng nói của người bịt mắt còn lạnh hơn băng tuyết, khiến cho người đi trước lo ngại chưa kịp đáp lời thì người đi sau lướt tới, ôn tồn nói:

– Các hạ nhận xét quả không lầm. Chính tôi là Hồ Hình Kiếm Bùi Nguyên và anh tôi đây là Âu Liêm Kiếm Bùi Dương. Chẳng hay giữa đêm khuya các hạ có việc gì mà đến đây đón đường vậy?

Người bịt mắt cười nhạt, nói:

– À! Thì ra hai người là Song Kiệt họ Bùi đã vang danh trong giới tiêu cuộc.

Bùi Nguyên hỏi:

– Xin cho biết các hạ là ai?

Người bịt mắt «hừ» một tiếng, đáp:

– Trong đời chưa ai dám hỏi đến tên ta.

Sự thật Song Kiệt họ Bùi cũng biết gã bịt mắt là ai rồi.

Đã một năm qua, trong giang hồ vừa xuất hiện một quái nhân, võ công quán tuyệt, hành động xuất quỷ nhập thần, giết người như đồ tể, chuyên đi cướp giật những báu vật do các tiêu cuộc chuyên chở từ nơi này đến nơi khác, tuy nhiên không một ai biết rõ tên họ và tông tích của người ấy.

Bởi vậy, cuộc gặp gỡ bất ngờ hôm nay, Song Kiệt họ Bùi cảm thấy như mình gặp một hung thần vậy.

Người bịt mắt thấy Song Kiệt họ Bùi đứng thù người ra liền nạt lớn:

– Hãy mau để lại những báu vật gì của các ngươi hiện có.

Bùi Dương lớn tiếng hỏi:

– Nếu vậy hôm nay các hạ đón đường anh em chúng tôi chỉ với mục đích ấy thôi sao?

– Phải.

– Nếu vậy thì thật khó mà tuân theo lời thỉnh cầu của các hạ. Chúng tôi là những người của tiêu cuộc sai phách, tất nhiên phải có bổn phận bảo vệ báu vật.

Người bịt mặt cười lớn:

– Hừ! Các ngươi là kẻ đã từng ngang dọc khắp nơi, mang danh hào hiệp chẳng lẽ không tự hiểu bản lĩnh của mình?

Bùi Nguyên nói:

– Nếu các hạ muốn đoạt báu vật, trước hết phải lấy đầu anh em chúng tôi đã, nhưng điều đó quyết không phải dễ.

Người bịt mặt cười nhạt:

– Thôi được! Ta sẽ lấy đầu các ngươi trước, nếu các người muốn.

Bùi Nguyên hơi giận bốc lên, không sao nhịn được cười gần một tiếng:

– Anh em ta đã mười mấy năm xuôi ngược giang hồ chưa từng gặp ai phách lối như vậy. Chắc các hạ không muốn sống nữa chứ gì?

Bùi Dương cũng phụ họa vào:

– Không cần phân định phải trái với hấn làm chi cho mất thì giờ vô ích. Cứ ra tay tranh thắng phụ là hơn.

Người bịt mặt với cử chỉ khinh khi, gật đầu nói:

– Rất hay.

Đoạn rẽ cương cho con tuấn mã đi vào một bãi đất hoang gần đấy. Vừa đi, người bịt mặt vừa quay lại nói với Song Kiệt họ Bùi:

– Khoảng đất này làm mồ chôn xác hai anh em ngươi cũng tốt đấy chứ?

Song Kiệt họ Bùi tuy nổi danh giang hồ, đã từng làm mưa làm gió trong các tiêu cuộc, sát hại không biết bao nhiêu là thảo khấu. Tuy nhiên, với kinh nghiệm chiến đấu, họ không bao giờ tự phụ, vì biết rằng võ học là một khu rừng mênh mông vô tận. Đã vậy, tiếng đồn quái khách vô danh vừa xuất hiện không phải là kẻ tầm thường, do đó họ rất dè dặt.

Khi con tuấn mã vừa đặt chân lên khoảng đất hoang, người bịt mặt chỉ lắc mình một cái đã bay vụt xuống đất như một lần tên, khiến anh em Song Kiệt họ Bùi không rõ hấn ta dùng thân pháp gì ảo diệu như vậy.

Song Kiệt họ Bùi đều tắc lưỡi khen thầm:

– Thần diệu thay!

Bùi Nguyên lướt ngựa tới trước, nói:

– Tuy chưa cùng nhau giao đấu, nhưng anh em chúng tôi cũng đoán biết các hạ là một anh hùng tráng sĩ võ lâm rồi! Còn chúng tôi là người của bảo tiêu cuộc, có trách nhiệm bảo vệ vật báu không thể để lọt vào tay người khác. Nếu các hạ thông cảm được trách nhiệm của chúng tôi, xin chớ bắt buộc anh em chúng tôi phải vì nhiệm vụ mà vô lễ với các hạ.

Người bịt mặt cười lớn, nói:

– Ta đã biết báu vật trong người của anh em các ngươi là món gì rồi! Báu vật đó phải về tay ta, không thể chối cãi, ta đã từ ngàn dặm lặn lội gió sương đến đây, không lẽ không tiếp nhận một báu vật mà ta đang cần?

Sự thật anh em Song Kiệt họ Bùi dùng lời ôn hòa tiếp đãi người bịt mặt không phải vì họ hèn nhát mà chỉ vì họ không muốn đem sinh mạng ra liều lĩnh với một kẻ có bản lĩnh cao cường mà giang hồ chưa ai biết tên. Khi nghe người bịt mặt nói như vậy, anh em Song Kiệt không sao nhịn được nữa, đưa mắt nhìn nhau ngầm ra hiệu giao đấu.

Trong lúc đó, người bịt mặt đã sẵn sàng đứng trong tư thế của mình, hai chân hơi dang rộng ra, song chưởng thủ sẵn nơi hông.

Bùi Nguyên phi thân xuống ngựa, rồi đưa tay vỗ vào mông ngựa một cái, con ngựa như hiểu được ý định của chủ, cất mình nhảy ra xa hơn một trăm thước rồi đứng đó chờ đợi.

Bùi Dương đoán biết trận đấu sắp diễn ra khá quan trọng. Một là họ sẽ giết chết được một quái nhân, kẻ đã từng gây khủng khiếp trong giới bảo tiêu; hai là họ sẽ bỏ xác nơi đại lộ Bảo Định này.

Vì nghĩ như vậy, Bùi Dương cũng lập tức phi thân xuống ngựa, lướt tới gần anh mình để sẵn sàng hợp công giao đấu.

Ba người đứng theo vị trí hình chữ phẩm, đưa mắt nhìn chòng chọc vào đối phương.

Gió rừng, tuyết lạnh như không còn một ai để ý nữa, mà mỗi đấu thủ trong người như nóng ran lên. Bầu không khí ầu trường cực kỳ căng thẳng.

Người bịt mặt «hừ» một tiếng, nói:

– Hai anh em nhà ngươi hãy cùng nhau hợp lực giáo công đi, để ta khỏi mắc công hai lần giao đấu.

Lời nói vừa dứt, thân mình người bịt mặt chỉ lắc nhẹ một cái đã phóng tới tấn công vào Bùi Nguyên.

Bùi Nguyên vội chuyển mình để tránh, ngờ đâu người bịt mặt không đánh vào Bùi Nguyên mà bật uốn cong mình lại đánh ngược về phía Bùi Dương với chiêu thế thần tốc.

Chỉ mới chiêu đầu, bản lãnh của người bịt mặt đã biểu lộ một sắc thái cao diệu, khiến anh em họ Bùi phải nể sợ.

Vì bị tấn công bất ngờ, Bùi Dương không kịp ứng phó, phải dùng thế «Đảo cước thất tinh bộ» búng mình lộn ra đằng sau một vòng để tránh, đồng thời rút cây Âu Liêm Kiếm cầm tay chờ cho địch thủ xông đến sẽ dùng độc chiêu hạ sát.

Nhưng người bịt mặt hình như đã biết ý định của Bùi Dương, vội xoay mình lại, dùng tay trái kích mạnh vào ngực Bùi Nguyên.

Trong lúc đó, Bùi Nguyên cũng đã rút cây Lập Bích Hoa, một thứ vũ khí lợi hại như loại trường kiếm, ra để đối phó.

Vừa thấy đối thủ quay sang đã kích, Bùi Nguyên đã lẹ làng né tránh rồi đâm thẳng mũi kiếm vào «Tiêu huyết» nơi dưới bụng của địch nhân.

Người bịt mặt không chút chậm trễ, đưa tay mặt lên một vòng, chưởng phong phát ra ào ào như vũ bão, đẩy vọt mũi trường kiếm của Bùi Nguyên sang một bên.

Qua hai chiêu thế đầu, đôi bên bắt đầu hăng say chiến đấu.

Trong lúc Song Kiệt họ Bùi dùng vũ khí thì người bịt mặt vẫn với hai bàn tay không nhưng uy mãnh lạ thường, lúc thì dùng chưởng phong, lúc lại dùng quyền pháp, có lúc lại biến quyền thành trảo.

Người ta chỉ thấy một bóng mờ ẩn hiện xoắn vào anh em họ Bùi không rời ra một giây phút nào.

Song Kiệt họ Bùi trong lúc giao tranh cố nhận định xem người bịt mặt thuộc vào môn phái nào để truy tầm tông tích, nhưng không phân tách được, bởi vì người bịt mặt lúc thì dùng «La Hán Quyền» của Thiếu Lâm, lúc lại sử dụng «Thất Thập Cầm Nã Trảo» của Võ Đang, có lúc lại dùng «Thần Hạc Quyền» của phái Nga Mi.

Các chiêu thế trên đối với giang hồ võ lâm cũng chẳng có gì quan trọng, nhưng điều đáng nói là chỉ có một người mà sử dụng cùng lúc nhiều thế võ của nhiều môn phái thì thật là chuyện hy hữu trên thế gian.

Chẳng những thế, lối sử dụng chiêu thức của người bịt mặt lại rất tinh vi khiến anh em họ Bùi mỗi lúc càng thêm bối rối. Trước mặt họ như thấy có hàng chục địch nhân cùng hợp sức tấn công vậy.

Cứ mỗi lần người bịt mặt vũ động thế công là nhắm ngay vào yếu huyệt trên người Song Kiệt đánh tới không sai một ly nào. Anh em Song Kiệt phải cố hết mình mới duy trì nổi trận đấu.

Bùi Dương lòng lo lắng, nghĩ thầm:

“Ồ đâu phát xuất ra một nhân vật kỳ quái như thế này. Trong chốn giang hồ ta chưa từng nghe ai nói đến bao giờ.”

Nên biết, Bùi Dương là một tay đã từng giao du đây đó, khắp giang hồ không một nhân vật nào mà chàng không gặp qua một lần, thế mà đối với người này chàng mù tịt, không làm sao biết rõ xuất xứ. Cứ giọng nói của người bịt mặt thì có thể nghi người ấy là người Hà Bắc, nhưng luận về võ công thì người bịt mặt lại ràng về các công phu võ học trong các danh phái Trung Nguyên. Đó là một điều lạ.

Qua gần năm mươi hiệp giao tranh, anh em Song Kiệt đã đem hết bản lãnh công phu của mình để đấu, nhưng vẫn không sao không chế nổi đối phương.

Như thế chứng tỏ võ công của người bịt mặt cao diệu đến mức nào rồi.

Đêm càng khuya, gió tuyết càng lạnh lẽo hơn. Những mảnh tuyết theo gió tạt đến chỗ ba người thì bị chưởng phong quạt mạnh ra, tơi tả khắp một vùng.

Bây giờ, tuy người bịt mặt đang ở thế thượng phong mà vẫn chưa hạ nổi hai đối thủ. Có lẽ hẳn ta bực vì kéo dài cuộc chiến, nên thỉnh thoảng hét lên một tiếng, phô mình nhảy lên cao, lộn ngược thân hình lại rồi dùng chân đá mạnh vào Bùi Nguyên một cái.

Khi thấy đối phương sử dụng công phu kỳ quái ấy, anh em Song Kiệt họ Bùi thất thanh kêu toáng lên:

– Đúng là hấn rồi!

Vừa hét, Bùi Nguyên vừa quay mũi kiếm một vòng, dùng thế «Bá vương cử đỉnh» chém ngược lên.

Nhưng người bịt mặt trong lúc thân mình đang lơ lửng trên không bỗng nhiên xoay một vòng nữa, vọt thẳng lên cao hơn một thước, rồi dùng chân trái đá bồi một cước nữa vào lưng Bùi Nguyên. Thân pháp lanh lẹ phi thường.

Cái đá của người bịt mặt đã dùng gần hết công phu nội lực nên có sức mạnh ngàn cân.

Bùi Nguyên không sao tránh kịp, chỉ ré lên một tiếng rồi ngã lăn xuống đất.

Miệng ói máu tươi, chết ngay tại chỗ.

Trong lúc đó. Người bịt mặt từ trên không đáp xuống một cách nhẹ nhàng.

Bùi Dương thấy anh mình bị tử thương, đôi mắt đỏ ngầu, hơi giận bốc lên ngùn ngụt, hét lớn:

– Quân khốn nạn! Anh em chúng ta có thù oán gì mà ngươi nhẫn tâm hạ sát?

Vừa nói vừa vung kiếm xông vào đâm chém người bịt mặt như mưa bão.

Tuy nhiên, lối đánh của Bùi Dương lúc này là lối đánh liều mạng, chỉ biết đem hết sức mình để trả thù cái chết của người anh, thực ra chiêu thế không còn sắc bén nữa. Bởi vậy, chỉ giao tranh độ hai mươi hiệp thì Bùi Dương đã thở hào hển.

Trước đây, Song Hiệp hợp công giao đấu mà chưa thắng nổi người bịt mặt thì bây giờ Bùi Nguyên đã chết, còn một mình Bùi Dương làm sao đương cự nổi?

Người bịt mặt tỏ ý khinh khi, không thèm tránh né, còn ưỡn ngực ra như thách đố.

Bùi Dương trong lúc giận dữ không phân biệt âm mưu của địch, thấy đối thủ để ngực trống, không đề phòng liên vung trường kiếm đâm tới.

Chẳng ngờ, người bịt mặt hít vào một hơi làm cho ngực lép lại hơn một tấc.

Mũi kiếm của Bùi Dương mất đà, đâm trượt ra ngoài, còn Bùi Dương thì té nhúi tới.

Thừa cơ hội ấy, người bịt mặt đưa tay trái lên phát một cái, đánh dội ngược Bùi Dương trở về.

«Ừ»!

Chỉ nghe «ừ» một tiếng, thân mình Bùi Dương đang cúi xuống bỗng đứng dựng lên.

Nhưng chưa hết, tay trái người bịt mặt vừa phát ra một chưởng thì tay mặt hấn lại từ trên đánh xuống thật mạnh. Bàn tay của gã nhanh như điện chớp, chỉ loáng mắt, thân hình Bùi Dương bị đánh bật lên rồi lại bị nện xuống.

Chỉ nghe Bùi Dương kịp rú một tiếng đau đớn, vai trái bị nát ra, sức đánh của người bịt mặt làm cho hai chân Bùi Dương lún sâu xuống đất gần một tấc.

«Bịch»! Thân hình Bùi Dương đã trở thành một cây thịt, ngã quỵ xuống, tắt thở.

Thế là hai thi hài của Song Kiệt họ Bùi đã nằm yên trên mặt tuyết.

Người bịt mặt cười lên một tiếng, bước tới xác Bùi Dương lục soát một hồi nhưng không thấy gì. Hấn lại đến xác Bùi Nguyên lục soát một hồi nữa. Tiếp đó, hấn lấy ra một vật sáng chói, đưa lên trời ngắm nghía.

Thì ra, đây là viên «Ma Đầu Bích Ngọc», một vật quý trong võ lâm.

Người bịt mặt bỏ viên ngọc vào túi với cử chỉ thận trọng, đưa mắt nhìn xung quanh, không thấy một người nào nên yên lòng lên ngựa, ra roi cho con tuấn mã phóng đi như tên.

Màn đêm vẫn lạnh lùng trong gió tuyết!

Song Kiệt họ Bùi đã chết!

Bảo vật «Ma Đầu Bích Ngọc» đã lọt vào tay người bịt mặt.

Nhưng kẻ giết Song Kiệt đoạt «Ma Đầu Bích Ngọc» là ai?

Thật không ai hiểu nổi.

Người ta chỉ biết kẻ giết được Song Kiệt họ Bùi đoạt Bích Ngọc thì võ công không phải là hạng tầm thường trong thiên hạ.

Cái tin Song Kiệt họ Bùi bị giết được đồn đãi khắp giang hồ.

Chẳng bao lâu, các tiêu cuộc ở hai miền Lương Hà (Hà Nam, Hà Bắc) đều khiếp đảm. Tiêu cuộc nào cũng đề cao cảnh giác, cố tránh né không để cho hàng hóa của tiêu cuộc rơi vào tay người bịt mặt.

Có nhiều cao thủ võ lâm hay tin giang hồ vừa xuất hiện một kỳ nhân, muốn tò mò tìm kiếm để hiểu rõ lai lịch nhưng người nào đã chạm mặt nhân vật kỳ bí này đều không sống sót trở về.

Tiếng đồn vang dội khắp đó đây.

Khổ hơn là các tiêu cuộc cứ lần lượt bị người bí mật chặn đánh chết lần lượt, cho đến nỗi không còn một cao thủ nào dám lãnh sứ mạng áp tải hàng họ!

Chỉ trong vòng một năm, trong số mười bảy vị tiêu đầu của mười sáu tiêu cuộc thì đã bị người bí mật giết chết hết mười ba người. Trong số mười ba tiêu đầu này, có kẻ bị giết dọc đường, có kẻ bị giết tại nhà.

Nhưng trước sau vẫn không ai biết nhân vật kỳ bí đó là ai, tông tích ra sao cả.

Cứ có vị tiêu đầu chết là tiêu cuộc ấy bị tan rã vì không còn ai kế vị để chống lại mọi biến cố bên ngoài.

Để giải quyết việc này, các vị tiêu đầu phải liên kết lại để chống chế với nguy cơ đang đe dọa họ, nhưng vì quyền lợi trên nghề này, họ không thể làm như vậy được. Một tiêu cuộc bị hủy diệt thì mối lợi sẽ đưa về các tiêu cuộc còn lại.

Cho nên, chỉ một năm, người ta chỉ còn thấy trên giang hồ còn có bốn tiêu cuộc, nhưng «Hồng Viễn Tiêu Cuộc» ở Hà Bắc và «Ngọc Bảo Tiêu Cuộc» ở Hà Nam lại sợ hãi đến nỗi phải đóng cửa.

Như vậy, Lương hà duy nhất chỉ còn có hai tiêu cuộc là «Hùng Phong Tiêu Cuộc» và «Phi Long Tiêu Cuộc». Hai tiêu cục này vì có hai vị Tổng tiêu đầu khá lợi hại thành thử còn duy trì được.

Vị Tổng tiêu đầu của Hùng Phong Tiêu Cuộc là Trung Châu Nhất Kiếm Âu Dương Bình, tuổi đã bảy mươi, nhưng võ công quán triệt thiên hạ, có một công phu đặc dị lừng danh giang hồ là môn «Chưởng Trung Kiếm». Chính môn võ công lợi hại này đã giúp Âu Dương Bình khét tiếng Trung Châu. Ông ta lại còn có một hoài bão là muốn dùng môn công phu đặc dị ấy để giao đấu với người bí mật, trừ hại cho đồng nghiệp. Tuy nhiên, Âu Dương Bình chưa lần nào chạm mặt đối phương.

Còn Tổng tiêu đầu «Phi Long Tiêu Cuộc» là Long Hình Bát Chưởng Đàm Minh. Người này nổi danh trong giang hồ rất sớm, mới có tám tuổi đã gia nhập vào tiêu cuộc, và mười năm sau nghiêm nhiên trở thành một vị Tổng tiêu đầu.

Đàm Minh tuy trẻ tuổi hơn Âu Dương Bình, song tánh tình hào sảng, cổ mộng lớn, nên tất cả những con cái của mười ba tiêu đầu bị giết đều được Đàm Minh đem về nuôi dưỡng tử tế.

Cũng nên biết trong thời bấy giờ, cái nghề tiêu cuộc tuy làm ra rất nhiều tiền, song ăn tiêu cũng quá quắc. Nhiều tiêu cuộc khi còn hành nghề thì giàu sang phung phí, đến lúc hết hành nghề thì nhà cửa túng thiếu không có một đồng một chữ để nuôi thân. Bởi vậy, khi mười ba tiêu đầu bị giết thì các con cháu họ bơ vơ, phải tìm đến người thân để xin tá túc.

May thay, trước tình hình đen tối ấy, lại có được một người hào hiệp như Đàm Minh thì còn gì quý hơn.

Đàm Minh đem tất cả các con cháu của mười ba tiêu đầu về nuôi, rất được giang hồ ca tụng và ai nấy tin tưởng vào võ công siêu việt của Đàm Minh có thể trừ được con người bí mật kia, đảm bảo cho tiêu cuộc của ông khỏi bị hủy diệt.

Tuy vậy, người bí mật còn đó, chưa ai biết rõ tông tích của hắn ra sao! Tại sao hắn lại chuyên môn tiêu hủy các tiêu cuộc trong giang hồ? Thật là một điều bí mật, không ai có thể hiểu được.

Nhiều nghi vấn đã được đặt ra để xác định nguồn gốc và hành động của gã bí mật nhưng tất cả cũng chỉ là nghi vấn mà thôi.

Rồi một hôm ...

Tại Bắc Kinh, trước cổng thành có một quán trà nổi danh là trang nhã nhất, người ta thấy có hai vị khách giang hồ từ bên ngoài bước vào.

Người đi trước râu tóc bạc phơ, mặt mày quắc thước, đôi mắt sáng rực như hai luồng điện, nước da hồng hào chứng tỏ một nội lực rất uyên thâm. Người này trạc độ bảy mươi tuổi.

Còn người đi sau là một trung niên, trạc độ ba mươi tuổi, vẻ mặt phong lưu, thân hình trang nhã, tuy đẹp người nhưng bên trong hàm chứa một sức mạnh vô bờ bến.

Những người khách đang uống trà trong quán thấy hai người này vào, vội đứng dậy cúi chào tỏ vẻ kính trọng vô cùng.

Hai người khách mới vào chọn một chiếc bàn nơi giữa quán, ngồi đối diện nhau.

Tiểu nhị bưng khay trà đến mà họ cũng chẳng cần để ý, đoán chừng như họ đã quá quen thuộc với cảnh trí này.

Mở đầu câu chuyện, chàng trung niên hỏi ông lão:

– Thưa lão tiền bối! Kỳ này lão tiền bối từ Hà Nam đến Bắc Kinh hẳn có việc lạ chứ?

Ông lão vuốt hàm râu bạc nói:

– Cũng có chút việc, nhưng không quan trọng lắm đâu.

Chàng trung niên như hiểu ý ông lão, hỏi dồn:

– Chắc lão tiền bối đang để ý đến câu chuyện người bí mật xuất hiện trong giang hồ quấy rối các tiêu cuộc chứ gì?

Ông lão mỉm cười, nói nhỏ hơn:

– Chuyện đó cũng một phần, nhưng dù sao kẻ bí mật âm thầm tiêu diệt các tiêu cuộc cũng là điều đáng cho chúng ta lo lắng chứ!

Qua vài câu trao đổi, những người khách trong quán đều đã đoán biết ông lão này chính là Trung Châu Nhất Kiếm Âu Dương Bình, còn người trung niên trẻ tuổi kia chính là Đàm Minh. Cả hai người đều thuộc vào hàng cao thủ đương thời.

Tuy trước mặt Đàm Minh, Âu Dương Bình tỏ ý không quan tâm đến người bí mật nhưng thực sự ông ta từ Hà Nam đến đây không ngoài mục đích tìm Đàm Minh để bàn chuyện diệt trừ mối hại trong nghề. Tánh Âu Dương Bình ngạo nghễ nên không muốn để lộ cho kẻ khác thấy mối lo ấy.

Đàm Minh sau khi hội kiến với Âu Dương Bình lại tỏ ý cáo từ và nói:

– Âu lão tiền bối, chúng ta sẽ gặp lại nhau trong vài ngày tới. Hiện giờ tại hạ đang có chút việc, cần vắng mặt nơi này, xin lão tiền bối tha cho cái tội thất lễ.

Âu Dương Bình với giọng cười khoan thai, nói:

– Được, được! Xin Long Hình Bát Chương cứ tự tiện. Lão phu còn ở chơi Bắc Kinh này mấy hôm. Còn đủ ngày giờ hầu tiếp Đàm huynh.

Đàm Minh già từ ra đi. Âu Dương Bình lấy phòng tạm trú trong khách điểm.

Phong cảnh Bắc Kinh bây giờ tấp nập, khách thường qua lại dập dìu. Đêm đến, đèn đuốc sáng choang, vẻ phồn hoa đô hội tưởng như một thế giới thiên đàng vậy.

Tuy bên ngoài có vẻ kiêu sa, phóng đảng, nhưng bên trong chứa đựng không biết bao nhiêu những cảnh tượng gian manh, cướp bóc, giết người trong cái xã hội về đêm ấy.

Âu Dương Bình lưu lại Bắc Kinh vừa dạo chơi được hai ngày thì bỗng xảy ra một việc kinh hoàng.

Đêm đó, Âu Dương Bình vì dạo chơi hơi mỏi mệt nên tối về hơi ngủ say.

Thình lình, trên mái ngói có một tiếng động làm cho ông ta thức giấc. Tiếng động rõ ràng là tiếng bước chân của người có thuật kinh thân cao cường.

Âu Dương Bình liền bắn mình dậy, mở cửa sổ, phi ra ngoài, bắt gặp trên mái nhà có một bóng đen đang phi thân lao đi vun vút. Không bỏ lỡ cơ hội và mục đích Âu Dương Bình lần này đến đây là dò la tung tích người bí mật, lẽ nào ông ta lại bỏ qua một khách giang hồ có công lực cao siêu như vậy? Âu Dương Bình liền phóng mình lên mái ngói đuổi theo bóng đen vun vút.

Bấy giờ, trong khách điểm có một đứa bé trạc độ tám tuổi đang đêm ra sân tiểu, thấy một bóng người phi thân lướt qua. Theo nhận định của nó thì bóng ấy giống Đàm Minh. Vì thường ngày Đàm Minh hay lui tới khách điểm này nên nó quen mặt.

Nhưng nó lại nhủ thầm:

“Chẳng lẽ Đàm Tổng tiêu đầu, một người nổi danh lại hành động lén lút trong đêm tối như thế sao? Chắc là không phải.”

Vì nghĩ như vậy, nó không nghi bóng đen vừa lướt trên mái ngói là Đàm Minh nữa.

Và, chỉ vài phút sau, chính Âu Dương Bình lại đuổi theo cái bóng đen này.

Hai ngày trôi qua.

Cả thành Bắc Kinh sôi động với cái tin Âu Dương Bình, vị Tổng tiêu đầu Hùng Phong Tiêu Cuộc Hà Nam, bị người bí mật giết chết nơi ngoại ô Bắc Kinh.

Âu Dương Bình bị người bí mật đánh trúng một chưởng nơi giữa ngực, làm cho lồng ngực bẽ nát ra. Ngược lại, Âu Dương Bình bản lĩnh cũng không vừa, trước khi chết, ông ta đã đem hết tàn lực đánh trúng vào mặt đối thủ làm cho đối thủ vỡ nát cả mặt mày chết liền tại chỗ.

Vì bị nát cả mặt mày nên không ai còn nhận dạng ra người bí mật đó là ai.

Họ lấy y phục và chiếc khăn bịt mặt để truy tìm tung tích nhưng rốt cuộc vẫn không khám phá được gì hơn. Thế là người bí mật chết nhưng tông tích vẫn chìm sâu trong bóng tối.

Còn Long Hình Bát Chương Đàm Minh sau khi nghe Âu Dương Bình bị chết lòng buồn vô hạn, ông đem thi thể người bạn đồng nghiệp tống táng rất trọng thể.

Tại Bắc Kinh, quần hùng đua đám rất đông, hầu hết giang hồ võ lâm đồng đạo đều có mặt. Họ vì ngưỡng mộ danh tài của Trung Châu Nhất Kiếm Âu Dương Bình cũng có, mà có kẻ vì tò mò muốn chứng kiến cái chết bí mật ấy cũng có.

Đối với uy thế của các tiêu cuộc giang hồ, từ khi Âu Dương Bình chết, tiêu cuộc Hà Nam bị tiêu tan thì thanh danh của Long Hình Bát Chương Đàm Minh và Phi Long Tiêu Cuộc lại càng được nể trọng thêm.

Không một ai còn dám phá phách, cướp bóc tiêu cuộc này nữa.

Đã vậy, việc nuôi nấng con cái của các tiêu đầu đồng nghiệp đối với Đàm Minh lại còn làm cho võ lâm đồng đạo nể phục bội phần.

Thời gian trôi.

Mới đó mà đã bảy năm. Dĩ vãng đi thụt lùi vào bóng tối. Cái chết của Trung Châu Nhất Kiếm Âu Dương Bình và người bịt mặt cũng bị mọi người lãng quên, không còn ai nhớ đến.

Trong rừng vô lâm, chỉ còn lại tiếng tăm của Long Hình Bát Chương Đàm Minh được giới quần hùng ngưỡng mộ. Với tiếng tăm ấy Đàm Minh đã phát triển Phi Long Tiêu Cục của mình lan dần khắp một vùng rộng lớn, từ Giang Nam đến miền Bắc Trung Hoa.

Có thể nói đó là một việc làm hi hữu từ xưa đến nay chưa từng thấy.

Đối với Đàm Minh, khi thanh danh đã đến mức ấy thì những anh hùng hào kiệt khắp nơi quy tụ dưới tay ông không ít, vì vậy ông ta chỉ cần duy trì thanh danh để bảo vệ tổ chức của mình, rồi sai những tay con cháu bộ hạ đi bảo tiêu, còn mình thì nằm nhà hưởng lạc.

Dần dà những con cái của các tiêu đầu được ông ta đem về nuôi dưỡng cũng lớn lên dần. Hàng tháng, số tiền tiêu phí càng tăng. Tuy nhiên, nhờ việc làm của tiêu cục phồn thịnh nên không một ai sống trong tiêu cục mà bị vất vả, túng thiếu.

Đàm Minh lại không vì sự giàu sang của mình mà không chú ý đến tương lai của những kẻ hầu mình, do đó, trong cơ quan của tiêu cục có mở ra những lớp luyện võ để cho mọi người lớn lên có cơ hội tham gia trau dồi võ học. Võ đường thu hút rất đông. Phần nhiều là con cái các tiêu đầu muốn đạt đến một bản năng nào đó để nối dõi gia môn.

Bây giờ vào tiết xuân!

Võ đường đông như hội! Mỗi sáng, từng đám môn sinh ba bốn mươi người, toàn là lứa tuổi từ mười ba đến mười sáu, mười bảy thi nhau luyện võ, trai có gái có, rất tấp nập. Sự đông đảo ấy đã làm cho lứa tuổi thiếu niên đua tranh với nhau rất mau tiến bộ.

Trong số các thiếu niên ở võ đường tiêu cục Phi Long ai cũng để ý đến một chàng trai khá đẹp, trạc mười lăm mười sáu tuổi, người không cao lắm, mặt sáng, mắt tròn, đôi mày xanh biếc, da mặt mịn hồng. Thiếu niên này tên Bùi Khương, con trai duy nhất của Bùi Dương, một vị tiêu đầu trước kia bị người bịt mặt hạ sát ở phía Nam thành Bắc Kinh, được Đàm Minh đem về nuôi dưỡng.

Nhưng, nếu mọi người chú ý đến sắc đẹp tuyệt trần của chàng thiếu niên Bùi Khương thì người ta cũng lại chú ý đến sự ngu dốt, vụng về của chàng trai đó.

Trong một lứa với Bùi Khương chỉ có Bùi Khương là học hành lười thôi, chậm tiến hơn cả. Tuy mỗi sáng chàng thức dậy sớm, ra công luyện tập suốt ngày nhưng học trước quên sau, thành thử rốt cuộc vẫn cứ tập mãi môn «Thác Công Quyền» là môn võ học khai phá, dùng để tập cho nở gân, cứng xương mà thôi, không phải dùng để đánh đấm với ai cả.

Nhiều lúc Đàm Minh, Tổng tiêu đầu cũng có ý chỉ dạy cho chàng học tập, nhưng vì thấy chàng ngu dốt quá, nên đâm chán, không muốn truyền thụ, chỉ bỏ mặc cho chàng ra sao thì ra.

Tình trạng như vậy kéo dài đã ba năm qua.

Rồi một hôm như thường lệ, mỗi buổi sáng Bùi Khương lại ra sân luyện tập.

Nhưng chỉ luyện qua một lần là mồ hôi của chàng đã toát ra cả vầng trán và y phục, đủ thấy chàng chưa luyện được một phần nội công nào cả.

Đưa tay áo lên lau mồ hôi đang chảy dài xuống má, trên nét mặt đỏ hồng và sáng sủa của Bùi Khương lộ vẻ buồn rầu tự nhủ:

“Mình đâu phải là kẻ biếng nhác.

Tại sao bao năm trời siêng năng luyện tập mà chẳng thấy tiến bộ gì cả?”.

Rồi đôi mắt nhìn xa vời, chàng mỉm cười chua chát thốt:

– Chỉ tại mình quá ngu nên chẳng thu thập được những điều của Long Hình Bát Chương đã dạy đó thôi.

Cũng đôi khi, lão chủ Phi Long tiêu cục đã nói là Bùi Khương chậm hiểu, và dốt hơn bạn đồng lứa, nên mặc cảm của Bùi Khương lại càng cao hơn. Bởi vậy, chàng suốt ngày lảm lý ít nói, ít đùa cùng bạn đồng lứa.

Chín thiếu niên cùng luyện võ chung với chàng đã được Long Hình Bát Chương Đàm Minh chia ra mỗi người một nơi để luyện tập. Lão cũng cấm không cho Bùi Khương đến xem các tiêu đầu khác luyện tập. Ông viện lẽ là không nên đến quấy rầy người khác luyện võ để cấm Bùi Khương.

Bùi Khương chỉ được luyện tập một nơi riêng biệt với một người bạn nhỏ là Viên Tổ Châu, con gái của tiêu đầu Viên Nhật Lương, cô ta lớn hơn Bùi Khương một hai tuổi, nhưng lại rất thông minh. Viên Tổ Châu đẹp nhất là đôi mắt to tròn và đen láy, tính tình rất ôn hòa và dễ thương. Vì thế nên chỉ có nàng là có thể hòa mình để tìm hiểu và an ủi Bùi Khương, nên hai người rất tương đắc.

Sáng nay Bùi Khương ra sân luyện tập có một mình, khi luyện xong chàng lại nghĩ đến thân phận cô cút của mình mà đứng lặng với niềm suy tư. Mẹ của Bùi Khương đã chết khi vừa sinh chàng, nên chàng không thể nào hình dung ra được khuôn mặt người hiền mẫu. Nhiều lúc quá tưởng tượng, Bùi Khương cũng chỉ thấy một bóng người lơ mơ trong tâm não để an ủi mà thôi.

Mãi suy nghĩ vẩn vơ mà trời đã bừng sáng tự lúc nào Bùi Khương cũng không để ý. Đột nhiên một viên sỏi từ xa bay lại trúng ngay đầu Bùi Khương, khiến chàng giật mình quay lại.

Một thiếu nữ áo túi, trạc tuổi chàng đang mỉm cười, trên khuôn mặt lộ vẻ trêu đùa, thấy mặt Bùi Khương ngơ ngác, cô ta vội nói:

– Phụ thân tiểu muội chê Bùi huynh kém thông minh nhất, cũng phải.

Bùi Khương mấp máy định nói, nhưng lại thôi. Thiếu nữ áo túi thấy vẻ lúng túng của chàng, liền đi lại gần vừa nói:

– Bùi huynh, học võ nghệ đã lâu, thế mà có người lén hại phía sau mà cũng không phát giác được. Nếu gặp kẻ thù thì táng mạng chứ còn đây?

Thiếu nữ áo túi nói xong liền cười thật là vui vẻ. Bùi Khương cũng chỉ mỉm cười không đáp. Vì đối với chàng không riêng gì cô áo túi bảo chàng ngu, mà mọi người từ lớn đến bé đều gọi chàng như thế. Điều này Bùi Khương cũng đã chấp nhận nên khi ai gọi chàng là ngu dốt, chàng chỉ mỉm cười mà thôi.

Thiếu nữ áo túi đó không ai khác hơn là Đàm Tiểu Kỳ con gái cưng của Tổng tiêu đầu Đàm Minh. Thấy Bùi Khương chỉ mỉm cười không đáp, Đàm Tiểu Kỳ lại hỏi:

– Bùi huynh luyện xong chưa?

Bùi Khương gật đầu không đáp, Đàm Tiểu Kỳ phụng phịu nói:

– Nói chuyện với Khương huynh cũng như nói chuyện với người câm.

Rồi không đợi chàng kịp nói, Tiểu Kỳ lại tiếp:

– Tiểu muội biết rồi. Khương huynh đâu thềm nói chuyện với Tiểu Kỳ, mà chỉ muốn nói chuyện với Tổ Châu tiểu muội của Khương huynh thôi phải không?

Bùi Khương sợ Tiểu Kỳ hờn giận, chàng đáp nhanh:

– Tại sao Kỳ muội lại nghĩ cho tôi như thế? Tiểu Kỳ hay Tổ Châu, tôi cũng đều xem như người thân cả.

Chỉ nói được như vậy, Bùi Khương lại ngượng ngừng đứng yên.

Đàm Tiểu Kỳ hài lòng, nét mặt tươi hân lên trông lại càng xinh đẹp hơn.

Bùi Khương đứng nhìn chăm chú Đàm Tiểu Kỳ, thân hình cô gái mới đẹp làm sao. Nước da trắng mịn làm nổi bật đôi mắt tròn đen láy, đôi môi đỏ đang mỉm cười và chân tóc đen láy đang phất phơ theo gió bay như một tiên nữ.

Thấy Bùi Khương nhìn mình chăm chú, Đàm Tiểu Kỳ bèn lên quay đi, nàng lấy trong túi ra một trái cầu, kết bằng lông gà nhiều màu rất đẹp, nói với Bùi Khương:

– Khương huynh có chơi đá cầu với tiểu muội không?

Bùi Khương gật đầu đáp nhanh:

– Tiểu huynh thích lắm.

Vậy là hai người lại rút thăm và kết cuộc Đàm Tiểu Kỳ tung trước.

Trái cầu nhịp nhàng lên xuống, theo thân hình uyển chuyển của Đàm Tiểu Kỳ.

Bùi Khương chẳng thềm chú ý đến trái cầu mà lại ngẩn người nhìn vào khuôn mặt cô gái. Đôi mắt Tiểu Kỳ nhìn trái cầu không chớp, đôi môi nhỏ vừa cười vừa đếm thật là xinh xắn.

Chẳng biết Tiểu Kỳ tung được bao nhiêu. Đến khi Tiểu Kỳ thềm một là ngừng lại đếm to:

– Hai trăm chẵn rồi đó. Khương huynh hãy tung cầu đi. Nếu thua tiểu muội thì coi chừng đó.

Bùi Khương giật mình cười hỏi:

– Nếu tiểu huynh thắng thì sao?

Tiểu Kỳ liền đáp:

– Tùy theo Khương huynh định hình phạt cho người thua chứ sao lại hỏi tiểu muội.

Bùi Khương hớn hờ:

– Được nhé. Tùy tiểu huynh định liệu, chứ đừng cãi lại nhé.

Rồi chàng cẩn thận tung cầu, Đàm Tiểu Kỳ đứng cạnh, chăm chú đếm.

– ... hai ... ba ... bốn ...

Lúc đầu nàng vừa đếm vừa cười vì nghĩ rằng chưa chắc Bùi Khương đá cầu đến hai trăm cái. Khi đếm đến một trăm chín mươi lăm ... một trăm chín mươi sáu ...

mà sức lực của Bùi Khương thì còn có thể tung thêm nhiều hơn nữa thì Đàm Tiểu Kỳ hết cười nổi. Nàng vội tung người lên xốt lấy trái cầu trong tay, mím môi không nói.

Bùi Khương cười hỏi:

– Tại sao thế? Tiểu muội định ăn gian đây hả?

Thấy vẻ mặt vui vẻ của Bùi Khương, Đàm Tiểu Kỳ cười nói:

– Tiểu muội xin chịu thua.

Vừa nói Tiểu Kỳ vừa đi lại tựa vào thân cây, cạnh Bùi Khương đang đứng.

Mặt trời ban mai chiếu qua kẽ lá, rọi lên mặt Tiểu Kỳ đỏ hồng như trái đào tươi. Nàng đứng cạnh Bùi Khương khiến chàng thiếu niên bồi hồi trong lòng.

Bùi Khương và Tiểu Kỳ đứng cạnh nhau, Tiểu kỳ vội hỏi:

– Khương huynh định phạt Tiểu muội gì đây?

Rồi nàng ngược nhìn Bùi Khương chờ đợi.

Chàng thiếu niên như lạc hồn vì đôi mắt đẹp của cô gái. Rồi không cầm được lòng chàng cúi đầu hôn nhẹ lên bờ má mịn màng, đang đỏ hồng vì ánh dương rọi chiếu.

Đàm Tiểu Kỳ bàng hoàng ngơ ngẩn trong giây lát, vì cử chỉ bất ngờ của Bùi Khương, nhưng rồi nàng lại khép mắt nghe lòng rung động nao nao.

Trong lúc hai người đang ở trong cảm giác lâng lâng, thì có một tiếng «hừ» lớn, khiến cả hai cùng giật mình quay lại.

Lão Tổng tiêu đầu Long Hình Bát Chương Đàm Minh đang đứng nhìn hai người với vẻ giận dữ, lão lạnh lùng nói:

– Tiểu Kỳ, đi về phòng ngay.

Nói đoạn ông bước đi về sảnh đường.

Tiểu Kỳ mặt còn lộ vẻ sợ hãi liếc nhìn Bùi Khương, trên đôi mắt đôi hạt châu vừa động lại chực rơi xuống má. Nàng vội vàng bước theo thân phụ vào trong.

Bùi Khương xốt xa khi thấy Tiểu Kỳ rơi lệ, chàng vô cùng buồn tủi, khi thấy lão Tổng tiêu đầu lúc nào cũng ngăn cấm Tiểu Kỳ chơi đùa thân mật với chàng.

Rồi chàng thầm nhủ:

“Tiểu Kỳ chơi với những bạn đồng môn khác, Tổng tiêu đầu có ngăn cấm như khi nàng chơi với mình đâu!”.

Nghĩ đến đây, chàng cúi đầu cất bước và thốt:

– Phải rồi! Tại ta ngu dốt nên ông ấy không cho quen biết với Tiểu Kỳ.

Nghĩ vậy, Bùi Khương chợt có ý định rời tiêu cục Phi Long để học hỏi, sau này thành tài sẽ trở về, để cho mọi người thấy rằng chàng không còn là một người ngu dốt nữa.

Nghĩ là làm, Bùi Khương chạy nhanh đến góc rào, phóng mình nhảy lên để ra ngoài.

Bùi Khương nhảy qua rào thì rơi xuống một đường hẻm nhỏ. Chàng biết rằng, nếu đi về phía tả là phải đi qua cổng chính của Phi Long Tiêu Cục, nên chàng phải rẽ về phía hữu mà đi.

Bùi Khương cúi đầu lăm lũi bước nhanh, chẳng buồn ngược lên nhìn hai bên.

Đi mãi, chàng đã đến một thị trấn. Buổi sáng nên hoạt động trong thị trấn rất tấp nập. Người qua lại mua bán thật nhiều. Bùi Khương đi qua một tiệm ăn, mùi xào nấu ngào ngạt tỏa ra khiến chàng thấy đói cồn cào trong dạ.

Vì rời Phi Long tiêu cục vội vã, nên giờ này Bùi Khương không có một đồng dính túi, khiến chàng cảm thấy lo ngại:

“Không tiền ta có thể nhịn cơm trưa, nhưng chiều thì sao?”.

Nỗi lo lắng khiến Bùi Khương đứng khựng lại thốt lên:

– Hôm nay nhịn được, còn ngày mai, ngày kia đành chết đói hay sao?

Lặng người với nỗi băn khoăn, chợt một bàn tay vỗ nhẹ lên vai Bùi Khương khiến chàng giật mình quay lại.

Người vô vai Bùi Khương là một hán tử lạ mặt không quen biết và đang mỉm cười nhìn chàng. Thấy nụ cười khó hiểu của hán tử nọ và rồi Bùi Khương cảm thấy mất cả tự chủ và bước theo hán tử nọ, khi ông ta quay người bước đi.

Hán tử nọ lúc thì đi mau, lúc thì chậm, nhưng Bùi Khương vẫn bám sát, như có một ma lực nào khiến chàng không thể tách rời ra được.

Bùi Khương đi theo hán tử nọ đến một ngõ hẻm, hán tử nọ vội bước vào một căn nhà ở cuối hẻm nhỏ. Căn nhà nhỏ mùi hôi mốc bốc lên khiến Bùi Khương cảm thấy khó chịu. Khó chịu nhất là ba người đàn bà đang lớn tiếng cãi cọ nhau thật là thô bỉ, ở Phi Long tiêu cực Bùi Khương chưa được thấy cảnh này lần nào.

Tuy nhiên sự khó chịu chỉ thoáng qua thôi rồi chàng lại lâm vào trạng thái mơ màng như cũ và đi theo hán tử nọ vào một căn phòng.

Bên trong căn phòng chỉ đặt một chiếc giường rộng. Ngoài ra chẳng có vật gì khác.

Hán tử vẫn yên lặng không nói. Y kéo dưới gầm giường ra một cái thùng nhỏ, trong thùng toàn xếp quần áo của nữ nhi. Y chọn một cái áo đỏ thay áo ngoài cho Bùi Khương, rồi đẩy chàng lên giường.

Bùi Khương không có một phản ứng nào, chàng cứ nhìn như người mất hồn, cho đến lúc y rời khỏi phòng và khóa cửa lại.

Bùi Khương nằm ở trên giường chẳng biết bao lâu thì chốt cửa phòng xịch mở, và một đại hán mập mạp tiến vào. Tên đại hán miệng sặc nức mùi rượu nằm cạnh Bùi Khương và đưa tay cởi áo ngoài của chàng, với một cử chỉ hết sức lạ lùng.

Bùi Khương cảm thấy lo ngại, muốn phản kháng nhưng không thể cử động được đành phải nằm im.

Thấy cử chỉ lạ lùng của chàng, lão đại hán mập vội ngừng tay và chăm chú nhìn vào mặt chàng. Rồi như chợt hiểu, lão cười lên một tiếng và nhảy xuống giường và đi lấy nước mát vẩy vào mặt chàng.

Bùi Khương cứ ngẩn ngơ theo dõi cử chỉ của gã đại hán mập mà chẳng hiểu y định làm gì. Lúc được cứu tỉnh, Bùi Khương thấy lão đại hán mập đưa tay cởi áo của chàng, với đôi mắt đỏ ngầu kỳ lạ. Tuy chưa ý thức được việc lão ta làm, nhưng Bùi Khương vẫn mang máng hiểu là, sự việc xảy ra sắp đến sẽ chẳng tốt đẹp gì. Bản tánh tự vệ khiến Bùi Khương vùng vằng đâm ngay vào mặt đại hán mập.

Bị một đòn bất ngờ, lão hán mập vừa giận vừa đau, vội chộp vai Bùi Khương lắc mạnh và quát:

– Cậu trệ! Mi điên rồi hả?

Bị nắm chặt, lại còn bị chửi mắng, Bùi Khương tức giận vùng khỏi đôi tay hộ pháp của lão ta, và vùng tay đánh thêm mấy quyền vào ngay bụng mỡ của lão mập, khiến lão đau đớn la cầu cứu vang dội cả phòng.

Tiếng la cầu cứu của lão hán vọng ra ngoài, và từ dưới lầu hai tên hộ pháp chạy lên. Cửa phòng bị khóa bên trong, mà tiếng la của lão mập vẫn ồm ồm khiến hai tên thanh niên lực lưỡng sốt ruột. Cả hai vội hiệp lực phá cửa phòng để vào trong.

Trong khi cửa vừa bật mở, hai tên hộ pháp trông thấy Bùi Khương đang đánh đấm lão mập túi bụi. Chẳng những chúng chẳng trợ giúp Bùi Khương mà còn nắm cổ áo chàng lôi ra mà mắng:

– Súc sanh. Bộ mi chán sống rồi hay sao hử?

Vừa nói, chúng vừa lôi Bùi Khương xuống lầu. Vừa đi chúng vừa mắng chửi chàng thậm tệ. Một tên còn vùng tay tát vào mặt chàng, đau gần tóe lửa, tức giận vô cùng, Bùi Khương thúc cùi chỏ vào hông của hai tên hộ pháp nọ.

Bị trúng đòn bất ngờ, cả hai vội rú lên và buông lỏng tay nắm Bùi Khương, được dịp chàng vội chạy thoát ra ngoài.

Tiếng chân thình thịch của hai tên hộ pháp đang rượt theo khiến Bùi Khương lúng túng. Thấy bên trái có cửa sổ, chẳng kịp suy nghĩ, chàng vội lao mình ra ngoài. Vì cửa sổ ở lưng chừng lầu nên Bùi Khương bị rơi khá đau. Tuy đau nhưng Bùi Khương chẳng dám nán ná, vội đứng lên và mãi miết chạy.

Chạy được một đoạn khá xa, chàng cũng đã thấm mệt, và nghĩ rằng chẳng có ai rượt theo nữa nên vội ngừng lại nghỉ mệt.

Vừa mới nghỉ chân, bất ngờ có một tốp người đi lại hướng Bùi Khương thật nhanh, khiến chàng thiếu niên hoảng hồn cầm đầu chạy nữa, chẳng may chàng vấp phải mô đá, té nhào xuống đất.

Mấy bóng người đi lại, thấy vậy vội cười to lên và chạy lại. Thấy Bùi Khương khoác y phục nữ nhi, mặt mày chàng lại xinh đẹp, bọn hán tử tưởng chàng là một nữ nhi, liền giở trò ong bướm là loi, có đứa toan cởi áo, có đứa lại ông chằm lấy chàng hôn hít. Bùi Khương cố cự mãnh liệt nhưng vẫn bị bọn hán tử kềm chế.

May mắn làm sao, từ đằng sau có tiếng vó ngựa đang tiến lại, Bùi Khương mừng rỡ kêu cứu vang lên.

Mặc chàng kêu la cầu cứu, bọn hán tử vẫn không hề nao núng vì chúng ỷ lại vào sự đông người và hơn nữa đây lại là khu vực làm ăn thao túng của bọn họ.

Nghe tiếng la cầu cứu, người cưỡi ngựa vội vàng tiến lại phía Bùi Khương cất tiếng hỏi:

– Tại sao các người lại uy hiếp một cô gái yếu đuối như thế chứ?

Nghe tiếng nói, cả bọn vội quay lại, chúng vội cười to lên khi nhận ra trên mình ngựa là một thư sinh trung niên. Về mềm yếu của thư sinh khiến bọn hán tử coi thường, một tên trong bọn cười gằn và cất tiếng nói:

– Việc chúng tôi can dự gì đến công tử chứ? Nên tránh đi là hơn.

Thiếu niên mỉm cười thốt.

– Nhưng rất tiếc, ta đã thấy việc bất bình thì chẳng bao giờ bỏ đi cả.

Tên hán tử vừa lên tiếng lúc nãy, nghe thư sinh trung niên nói vậy vội gầm lên:

– A Tam hãy gửi con tiểu ty kia lại để bọn ta thanh toán tên bạch diện thư sinh này trước đã.

Vừa dứt, cả bọn vội vây lại định tấn công chàng thư sinh.

Cười khinh một tiếng, thư sinh trung niên vội vung roi da đang cầm trên tay, quay vun vút vào không khí.

Sợi roi da đang mềm nhũn đột nhiên thẳng cứng như một roi sắt, cũng đủ cho bọn hán tử thấy nội lực của thư sinh trung niên đến mức độ nào rồi. Khổ nỗi chúng vừa phát giác được thì đầu roi của thư sinh trung niên cũng đã đâm vào mê huyệt của mấy tên hán tử áo đen nọ.

Thấy đồng bọn có một số ngã quay ra đất mê man, bọn kia lại thấy đã gặp phải tay cừu nên vội vàng tìm đường tháo chạy.

Bùi Khương thấy người cứu thoát chàng có một nội lực cao cường thì nể phục vô cùng, vội tiến lại định cảm ơn nhưng thư sinh đã chặn lại hỏi:

– Tiểu cô nương! Nhà ở đâu mà lại đi trong đêm tối một mình như thế?

Cũng may gặp ta, không thì khôn với bọn lưu manh rồi.

Bùi Khương thấy thư sinh nhận lầm mình là nữ nên thẹn thùng chẳng thốt ra lời, chỉ lắc đầu quay quắt mà không đáp.

Thư sinh ngạc nhiên nhìn chàng rồi hỏi tiếp:

– Tiểu cô nương không có nhà sao?

Bây giờ Bùi Khương mới để ý đến giọng nói của thư sinh và nhận thấy thư sinh này là người ở Giang Nam. Bùi Khương gật đầu đáp:

– Tôi chẳng có nhà! Và chỉ là một cô nhi.

Thấy Bùi Khương xinh đẹp dễ thương, thư sinh trung niên thương mến nói:

– Ta cũng là một kẻ phiêu bạt giang hồ. Nếu muốn theo ta thì ta sẽ truyền dạy võ học cho, để khỏi bị bọn côn đồ ăn hiếp.

Bùi Khương tuy thích lắm, nhưng rồi chàng lại buồn rầu đáp:

– Nhưng sư phụ chê tôi ngu, không thể học võ được.

Thư sinh ngạc nhiên hỏi:

– Thế ra cô bé đã có sư phụ dạy võ công rồi ư? Mà ai thế?

Bùi Khương chẳng do dự đáp:

– Long Hình Bát Chương Đàm Minh.

Thư sinh nghe xong cười nhạt đáp:

– Học y thì đến bao giờ mới là một cao thủ được?

Thấy thư sinh có vẻ xem thường Long Hình Bát Chương, Bùi Khương lấy làm ngạc nhiên vô cùng. Vì đối với võ lâm, Long Hình Bát Chương là một người cũng có tên tuổi, địa vị, mà tiên sinh trẻ tuổi này lại tỏ ra xem thường ông ta, có lẽ y hơn Long Hình Bát Chương nên mới có ý như vậy.

“Ta nên theo người biết đâu sẽ được học hỏi thành tài.” Nghĩ vậy Bùi Khương liền gật đầu ưng thuận.

Thư sinh trung niên liền nắm bồng Bùi Khương đặt ở trước mình rồi ra roi cho ngựa chạy như bay.

Bùi Khương tựa mình vào thư sinh vì đà ngựa chạy quá nhanh. Thư sinh vẫn không nói gì, cứ ra roi, thỉnh thoảng lại kêu lên như thúc giục con tuấn mã trở hết thần lực, thúc ngắn đoạn đường.

Mùi thơm từ thân thể thư sinh toát ra, mùi thơm dịu dàng là lạ khiến Bùi Khương trầm nghĩ:

“Đàn ông mà lại mềm dịu và thơm như đàn bà vậy.”

Thoáng nghĩ vậy khiến Bùi Khương ngượng ngùng lặng im. Vì quá mệt mỏi lại gió mát nên Bùi Khương lim dim đôi mắt, mơ màng như được nằm ngủ ở Long Môn Tiêu Cục.

Vó ngựa lại sai đều trong đêm tối.

Bùi Khương ngủ thiếp trong lòng thư sinh trung niên chẳng biết bao lâu. Khi ngựa ngừng vó chàng mới choàng tỉnh thì thấy hai người đã đến một thị trấn và đang dừng ngựa trước một khách điểm sang trọng, đèn lồng treo bên ngoài thật nhiều trông rất đẹp.

Bùi Khương đang ngắm nhìn, thì thư sinh trung niên đã vỗ vai chàng dịu dàng nói:

– Hãy gọi ta là Nhị thúc!

Bùi Khương gật đầu thì thư sinh nhảy xuống ngựa và bế Bùi Khương xuống đất. Lúc đó, một điểm nhị đã hối hả chạy lại đón mời hai người, một tên khác thì dắt ngựa về tàu, lo sẵn sóc.

Bước vào trong khách điểm, đèn đóm sáng trưng, lúc bấy giờ Bùi Khương mới có dịp quan sát diện mạo của vị nhị thúc mình. Chàng thầm khen ngợi vẻ đẹp như Phan An – Tổng Ngọc của thư sinh.

Tên tửu bảo cũng sững sờ trước vẻ đẹp của ông ta, y chăm chú nhìn và lắp bắp hỏi:

– Thưa ... khách quan cần gì?

Như hiểu được vẻ mặt của tửu bảo và của Bùi Khương, thư sinh mỉm cười thốt:

– Hãy lo dọn cho chủ cháu ta một căn phòng mát mẻ nhé.

Tửu bảo vừa mời vừa nói:

– Thưa phòng mát mẻ và thanh lịch đã có sẵn, xin mời nhị vị theo tôi.

Vừa nói y vừa đi trước đưa đường.

Khi vào phòng rồi thư sinh vội nói:

– Dọn thức ăn vào đây cho chúng ta nhé.

Tửu bảo vâng dạ, rồi lui ra ngoài.

Trong lúc Bùi Khương thì lại vui mừng trong lòng, nỗi lo ngại đói khát, bơ vơ không còn nữa. Giờ nó được ngồi trong phòng ấm cúng, và sắp được ăn ngon.

Với tuổi trẻ như Bùi Khương, chỉ có hiện tại mới làm cậu ta yên lòng chứ chưa bao giờ biết lo sợ tương lai mờ mịt chưa đến.

Bữa ăn thịnh soạn chấm dứt, khi bụng Bùi Khương đã no nê, chàng khoan khoái mỉm cười luôn miệng, khiến thư sinh vui lây. Chàng nhìn Bùi Khương khẽ nói:

– Diệt nữ thay áo ngoài ra để ngủ cho mát, mai chúng ta còn đi sớm đây.

Bùi Khương chưa biết nói sao khi nhị thúc mà y chưa được biết tên, phác giác ra là y giả gái. Đang còn tìm cách trả lời cho thông suốt, thì đằng kia, thư sinh bắt đầu cởi áo khoác ngoài ra.

Chiếc áo khoác ngoài của thư sinh trung niên vừa cởi ra để lộ một chiếc áo the đỏ mỏng dính, loại áo lót của nữ nhi, làm cho Bùi Khương ngạc nhiên. Đến lúc thư sinh xoay lưng lại, để lộ dưới lớp vải the đôi bông đào căng tròn, tươi mát.

Càng làm cho Bùi Khương run rẩy hơn. Tim chàng đập mạnh trong lồng ngực, hai gò má nóng bừng như nhấp phải men say.

Bùi Khương cúi đầu lẩn tránh, người nhị thúc lạ lùng vội nói:

– Giờ tiểu diệt đã biết ta là nữ nhi như tiểu diệt. Nếu không, ắt là ngươi sẽ bị gạt thêm một lần nữa.

Vừa nói, mỹ phụ giả nam trang vừa đi lại gần Bùi Khương rồi nói tiếp:

– Lần sau đừng dại dột theo người lạ mặt nữa nhé.

Bùi Khương sợ mỹ phụ kéo nằm chung giường vội ấp úng nói:

– Tôi ... Tiểu diệt là nam nhân.

Vừa nói, chàng vừa quay mặt đi.

Riêng mỹ phụ khi nghe chàng nói, vội kêu lên một tiếng, sững sờ:

– Thật vậy sao?

Rồi không đợi chàng kịp trả lời, mỹ phụ vội khoác nhanh chiếc áo ngoài và tức giận nói:

– Hừ! Tiểu tử, mi dám trêu vào tay «Lãnh Nguyệt Tiên Tử» thì chớ trách sao ta độc ác.

Vừa nói, bà vừa tát vào mặt Bùi Khương, khiến chàng tối tăm mặt mũi, và bốn tiếng «Lãnh Nguyệt Tiên Tử» khiến Bùi Khương muốn ngất đi tại chỗ.

Đã mười năm trời nay, giới võ lâm giang hồ, ai ai lại không nghe đôi vợ chồng tên «Thiên Thủ Thụ Sinh» cùng vợ là «Lãnh Nguyệt Tiên Tử». Chẳng những đôi vợ chồng này hành sự bí mật, mà võ công lại cao cường cực độ.

Chẳng ai biết được tên thật của họ là gì, mà ngay hành tung của họ cũng chẳng ai phát giác được. Giới hắc bạch nghe tên đôi vợ chồng này, cũng phải lánh xa.

Bùi Khương cũng được biết rằng Long Hình Bát Chuông, võ công cao cường như vậy, nhưng khi đề cập đến hai người họ cũng tỏ ý e dè sợ hãi, huống gì chàng chỉ là kẻ trói gà không chặt.

Gần đây giới giang hồ được biết thêm rằng, hai vợ chồng Thiên Thủ Thụ Sinh và Lãnh Nguyệt Tiên Tử, có chuyện bất hòa với nhau. Cho nên Lãnh Nguyệt Tiên Tử thường đi riêng một mình, là thường trá hình trá dạng để đi lại giang hồ.

Kẻ nào bất hạnh đụng vào nàng, kẻ như đời kẻ ấy đã kết thúc.

Giờ đây, Bùi Khương đã vô tình mà xúc phạm đến bà ta, thì chàng nắm chắc phần chết trong tay. Tuy gần kề cái chết, nhưng xưa nay Bùi Khương tánh tình ít nói, lại không thích cầu lụy năn nỉ nên chàng chỉ nhìn Lãnh Nguyệt Tiên Tử, chờ đợi sự trừng phạt một cách thần nhiên.

Tuy tức giận vì bị Bùi Khương nhìn thấy thân thể của mình, nhưng khi thấy chàng vẫn vô tư, không có tà ý, lại nữa đó chỉ là việc vô tình, chứ Bùi Khương đâu biết rằng bà ta cải nam trang, nên lửa giận cũng bớt đi.

Từ lúc bắt gặp chồng có tình nhân, Lãnh Nguyệt Tiên Tử rất ghét đàn ông.

Nàng nghĩ rằng, đàn ông ai cũng sở khanh vì đam mê dục vọng như nhau. Nên khi nhìn thấy đôi mắt của Bùi Khương nhìn mình đầy vẻ vô tư và ngây thơ, thì bà lại hối hận đã đánh mất chàng ta.

Tuy không để lộ tình cảm ra ngoài, nhưng Lãnh Nguyệt Tiên Tử không nhìn chàng với đôi mắt tóe lửa như trước, bà vội hỏi:

– Mi là ai? Tại sao lại cải trang nhi nữ?

Bùi Khương thấy cử chỉ ôn hòa của bà, thì vui mừng nói:

– Nhị thúc không còn giận tiểu diệt nữa?

Thấy chàng vẫn gọi mình là nhị thúc, Lãnh Nguyệt Tiên Tử quên cả giận vội gật đầu. Bùi Khương hớn hờ tạ ơn rồi bắt đầu thuật lại câu chuyện từ lúc ở Phi Long Tiêu Cực, cho đến lúc gặp Lãnh Nguyệt Tiên Tử, một cách rõ ràng cho bà ta nghe.

Nghe qua câu chuyện Bùi Khương, và thấy vẻ mặt Bùi Khương, Lãnh Nguyệt Tiên Tử tuy xúc động nhưng nét mặt vẫn lạnh lùng và nói:

– Tiểu diệt đừng buồn. Theo ta biết, căn cốt của tiểu diệt nếu được chỉ dạy luyện tập đúng cách, và nếu người chịu khó học tập thì sau này có thể cao cường hơn ta nữa kìa.

Bùi Khương thấy bà nói với vẻ thành thật, thì vô cùng mừng rỡ, vội nói:

– Nhị thúc có vui lòng cho cháu theo không?

Lãnh Nguyệt Tiên Tử suy nghĩ một lúc, rồi nói:

– Chẳng qua người và ta gặp một cách tình cờ, nhưng biết đâu đó không phải là một cơ duyên. Nhưng theo ta phải biết vâng lời mới được.

Bùi Khương khoanh tay đáp:

– Xin vâng.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử lại nói thêm:

– Ta là Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh. Người chỉ biết như vậy nhưng không được tiết lộ với một ai. Thôi hãy đi ngủ đi.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử nói xong, vội lên giường ngủ dưỡng sức, vì đoạn đường đi Giang Bắc còn dài, mà bà còn phải lánh mặt một đối thủ lợi hại nữa nên chẳng dám phí sức. Vừa lên giường là đã vội nhắm mắt ngủ ngay.

Bùi Khương nằm trên chiếc thùng cạnh đó, cũng cố dỗ giấc ngủ, sau một ngày mệt mỏi.

Căn phòng giờ này im lặng như tờ. Hơi thở của Lãnh Nguyệt Tiên Tử đều đều như người đã ngủ say. Bùi Khương tuy chưa ngủ được nhưng vẫn nằm yên.

Lúc bấy giờ trên nóc nhà, đột nhiên có tiếng động lạ. Tiếng động rất nhẹ, dù Bùi Khương còn thức cũng không phác giác được. Tuy nhiên Lãnh Nguyệt Tiên Tử dù đang ngủ, nhưng tiếng động nhẹ cũng làm bà phát giác được. Mặt hơi biến sắc, bà phẩy tay quạt tắt ngọn đèn và nói nhỏ cho Bùi Khương nghe:

– Nằm yên đừng gây động nhé.

Vừa nói dứt, hơi thở của Ngải Thanh lại điều hòa như người đang say ngủ.

Một lúc sau, cửa phòng Bùi Khương chợt mở và một bóng đen từ bên ngoài nhẹ nhàng nhảy vào phòng.

Bùi Khương tuy được dẫn dò trước, nhưng khi thấy bóng đen nọ nhảy vào, tim chàng đập mạnh và suýt la lên, nhưng kịp dừng lại ngay.

Bóng đen vào phòng đó, chẳng ai khác hơn là Mạc Tây. Nhân vật đệ tam trong «Bắc Đẩu Thất Sát». Nên y ngang nhiên đột nhập vào phòng của Ngải Thanh và Bùi Khương mà không lo ngại.

Mạc Tây và lão thất trong «Bắc Đẩu Thất Sát» thường ý lại vào võ công, nên hay thực hiện chuyện bắt cóc gái tơ và hiếp dâm đàn bà con gái đẹp mà bọn chúng gặp được trên đường đi. Hiện y cũng đang trú ngụ tại khách điểm này.

Sở dĩ đêm nay y đột nhập vào phòng của Lãnh Nguyệt Tiên Tử, không phải vì Bùi Khương.

Lúc hai người mới đến khách điểm, Lãnh Nguyệt Tiên Tử tuy bên ngoài cải dạng nam trang, nhưng với đôi mắt cú vọ của y, y nhận biết Ngải Thanh là nữ nhân cải dạng. Và y cũng nhận thấy là Lãnh Nguyệt Tiên Tử, bên trong bộ y phục nam trang đó, còn là một thân hình mỹ nữ, mỹ miều là một vưu vật hiếm có, nên đêm nay, y nảy sinh ý định bắt hãm và chờ dịp đột nhập vào phòng của Bùi Khương.

Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây vừa nhảy vào phòng, thấy vẫn yên lặng thì đắc ý vô cùng. Nhưng đắc ý chưa được bao lâu, thì y đã vội hoảng hốt, thất sắc vì một ám khí trong bóng tối đang lao về hướng y. Chỉ nghe hơi gió của ám khí bay tới, y cũng nhận ra người sử dụng là một cao thủ. Bởi vậy nên khi nhận biết có kẻ ám hại bằng thủ pháp lợi hại, y hoảng hồn vội né người tránh thoát ám khí.

Ám khí tấn công Mạc Tây chỉ là một góc bàn bên cạnh giường của Ngải Thanh, nàng đã bẻ dễ dàng để dùng làm ám khí nên lão Mạc Tây không hề nghe tiếng động. Sự việc như vậy, Mạc Tây biết đối phương cao cường hơn mình rất nhiều.

Chẳng cần tìm hiểu đối phương là ai, lão vội vã phóng qua cửa sổ tẩu thoát.

Biết đối phương cao cường, mà Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây là người nổi tiếng khinh công cao cường nhất bọn, cho nên dù đối phương có giỏi hơn y, y nghĩ cũng không thể nào đuổi kịp y được.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử sau khi phóng ám khí vào đối phương để tử tài, thấy y chỉ là một kẻ dưới tay nên vừa thấy Mạc Tây trốn ra ngoài, nàng liền đuổi theo.

Trong lúc Mạc Tây tưởng mình thoát được đối phương với tài khinh công của mình, khi chợt nghe tiếng cười nhạt từ phía sau vọng lại khiến y càng hốt hoảng hơn. Càng cố chạy bao nhiêu, thì tiếng cười gần vẫn bèn gót y bấy nhiêu. Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây sợ toát mồ hôi, nhưng cũng liều mạng ngừng lại để giao đấu với người lạ mặt đã theo đuổi y. Rút vội đôi phán quan bút, Mạc Tây bắt ngờ xoay mình ra sau tấn công Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh.

Rõ ràng đối phương đang ở sau lưng, nhưng khi quay lại tấn công, Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây mới hoảng kinh khi thấy đối phương đã mất dạng. Biết đang bị lâm vào kế nguy, Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây liền sử dụng ngay thế «Liên Thanh Thập Bát Phản», định lặn mình xuống đất tẩu thoát. Vừa đứng lên để chạy, Mạc Tây lại nghe tiếng cười nhạt ở sau lưng, lão hoảng hồn vội vùng phán quan bút từ trước ngực ra sau một vòng, sau đó lại chéch lênh và biến ra hai chiêu «Mai hoa lạc» và «Ngọc đai quang», chiêu thức này như một chiếc đai quấn quanh người đối phương.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử chỉ né tránh mà không thềm ra tay. Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây tấn công hệt càng tức tối, y liền trở hết thần lực sử dụng các chiêu thức trong «Ngũ Hổ Đoạn Môn Đạo». Tuy những chiêu thức khốc liệt nhưng Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây vẫn không thể nào chạm đến chéo áo của đối phương.

Biết không là tay đối thủ của Lãnh Nguyệt Tiên Tử, Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây vội nhảy lùi ra sau, vừa thở vừa nói:

– Họ Mạc tôi bản lãnh yếu hèn, mong ông bạn buông tha cho một phen.

Sau này Bắc Đẩu Thất Sát nguyện đền ơn ông bạn.

Mặc cho y van nài, Lãnh Nguyệt Tiên Tử vẫn lạnh lùng từ từ tiến tới. Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây thấy đối phương tiến gần kề, liền buông đôi phán quan bút và vùng nhanh tay áo, tung ra mười mấy ám khí trắng, nhỏ bay nhanh vào mình Lãnh Nguyệt Tiên Tử.

Mười bốn mũi ám khí này là vật sở trường của Bắc Đẩu Thất Sát, gọi là «Thất Tinh Thần Tiễn». Mỗi tay áo của mỗi người có đến bảy mũi ám khí độc vô cùng lợi hại, chỉ khi nguy ngập bọn chúng mới sử dụng đến phương pháp này.

Cũng đã có nhiều anh hùng hảo hán đã táng mạng vì «Thất Tinh Thần Tiễn» của Bắc Đẩu Thất Sát rồi.

Tuy nhiên, gặp đối thủ là Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh thì những mũi ám khí này có thấm vào đâu.

Chỉ cần phát nhẹ tào áo, mười bốn mũi thần tiễn của Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây liền bị hóa giải ngay.

Thủ pháp của Lãnh Nguyệt Tiên Tử vừa đẩy ra hóa giải mười bốn tiễn độc khiến Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây hoảng hốt kêu lên:

– Thiên Thủ Thư Sinh!

Rồi té xuống đất nằm im bất động. Thủ pháp của Lãnh Nguyệt Tiên Tử vừa đánh ra ai cũng có thể nhận ra đó chính là chiêu thức «Vạn lưu quy tôn». Chiêu thức nổi danh của Thiên Thủ Thư Sinh, bởi vậy cho nên Mạc Tây mới gọi đích danh của ông ta. Tuy nhiên trong thâm tâm y cũng biết rằng người đối diện y là Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh.

Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây vờ bị trúng thương té nằm dưới đất, thừa cơ Ngải Thanh không để ý, vội tung song chảo, với một chiêu thức cực kỳ lợi hại để tấn công.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử đâu phải là kẻ tầm thường, nên khi nghe tiếng gió của Mạc Tây ra độc thủ để ám hại mình, bà chỉ cười lạnh một tiếng. Song thủ phát ra, tức thì mười bốn mũi độc tiễn bà thu gom khi này, liền ào ạt phát ra ghim vào người của Bắc Đẩu Tam Sát Mạc Tây.

Không cần nhìn lại xem nạn nhân đã chết hay chưa, Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh vội quay mình lướt về phòng. Cửa sổ phòng vẫn còn mở, Lãnh Nguyệt Tiên Tử vội nhảy vào trong. Nhìn lại phía Bùi Khương đang nằm, Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh mỉm cười nói:

– Tiểu tử ngủ say quá nhỉ!

Vừa nói, nàng cũng vừa trở lại giường nằm ngủ. Trong phòng tuy không để đèn, nhưng ánh trăng bên ngoài rọi vào cũng đủ chiếu sáng cảnh vật bên trong phòng của Bùi Khương.

Ngải Thanh đang nằm yên, chợt nghe Bùi Khương nhích động liền quay sang nhìn. Ánh trăng soi vô mặt Bùi Khương, khiến Ngải Thanh hoảng hồn la lên một tiếng, rồi tung mình định nhảy ra ngoài.

Khi phát giác ra kẻ lạ mặt đang đội lốt của Bùi Khương, Lãnh Nguyệt Tiên Tử không để phòng kịp nên bị người kia đẩy ra một đạo chỉ phong điểm nhanh vào mê huyệt của nàng.

Thủ pháp của người lạ mặt cũng nhanh và bản lãnh không thua gì Ngải Thanh. Khi đã kèm chế Ngải Thanh, người lạ mặt vội cởi nhanh chiếc áo đỏ của Bùi Khương ra, y nở nụ cười khoái trá và lấy chiếc áo xám dẫu ở góc giường ra mặc vào. Y phục đã chỉnh tề, y đến cạnh Ngải Thanh đang bị điểm huyệt nằm trên giường và đắc chí nói:

– Nàng không ngờ là ta đã phát giác ra hành tung của nàng sao?

Ngải Thanh bị điểm huyệt, tuy không cử động và nói được, nhưng nàng vẫn nghe người nọ nói. Nàng chỉ biểu lộ sự căm tức ra đôi mắt mà chẳng thốt được nên lời.

Lão áo xám mỉm cười cắp Ngải Thanh lên tay và quay lại điểm vào hai huyệt đạo của Bùi Khương xong, liền nhảy vọt ra ngoài biến vào bóng đêm mất dạng.

Nói lại Bùi Khương, lúc Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh đuổi theo người lạ mặt ra ngoài, thì Bùi Khương nằm lại không yên, chàng đứng lên đi đi lại lại trong phòng một cách sốt ruột. Chợt có tiếng động ở cửa phòng, Bùi Khương giật mình quay lại. Thì thấy có một bóng người đã đứng sừng sững ở trong phòng.

Bùi Khương không nhận ra người áo xám mới vào là ai, nên vội hỏi:

– Các hạ là ai? Tại sao lại đột nhập vào phòng của chúng tôi?

Người đàn ông áo xám chỉ cười lạnh, không đáp mà lại hỏi ngược Bùi Khương:

– Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh đâu?

Bùi Khương định đáp nhưng chợt nhớ lời Ngải Thanh đã dặn lúc trước nên vội lắc đầu đáp:

– Tại hạ không biết.

Vừa nói dứt lời, chợt thấy một đạo kinh phong áp lại phía chàng, và các huyệt đạo trong người bị phong bế ngay.

Bé Bùi Khương dẫu vào một góc giường rồi y nhủ thầm:

“Thì ra nàng đã theo tên bán nam bán nữ này, khiến ta tìm kiếm hoài không được.”.

Rồi mọi sự việc xảy ra sau này, Bùi Khương bị điểm vào mê huyệt nên chẳng biết như thế nào nữa.

Đến lúc người áo xám cắp Ngải Thanh ra ngoài, y không quên giải khai vào huyệt đạo cho Bùi Khương. Tuy vừa tỉnh lại nhưng chàng vẫn không cử động được tay chân, và kêu cứu được.

Bùi Khương vô cùng lo lắng, nếu cứ bị điểm huyệt và nằm mãi trong phòng này thì có lẽ sẽ bị chết đói và khát mất, kể từ lúc rời Phi Long Tiêu Cục đến giờ, Bùi Khương cứ mãi gặp chuyện rủi ro, khiến chàng chán nản vô cùng.

Chẳng biết Bùi Khương bị điểm huyệt trong phòng được bao lâu, trong cơn lo lắng, chợt Bùi Khương reo lên vì nghe tiếng động của chân người trong phòng chàng. Vì bị đặt nằm ở dưới đất, và bị khuất bởi cái giường nên Bùi Khương chỉ nhìn được đôi giày nhung đỏ của người lạ mặt mà thôi.

Người lạ mặt phát giác ra hơi thở của Bùi Khương nên y mới tìm ra nơi chàng nằm. Vì bị đặt nằm sấp, mà lại không cử động được nên Bùi Khương không thể ngoái cổ lên nhìn người đeo đôi giày đỏ vừa đến cạnh chàng ta.

Người lạ mặt chỉ âm ừ mấy tiếng, rồi dùng mũi giày đá nhẹ vào hai huyệt đạo của Bùi Khương, làm chàng ta cảm thấy đau đớn toàn thân nhưng vẫn không cử động được. Người lạ mặt ngạc nhiên thốt lên:

– Đây là một lỗi điểm huyệt độc nhất của y. Thảo nào.

Nói đoạn ông dùng chưởng đánh nhẹ vào hậu tâm của Bùi Khương, liên tiếp xuất thủ được mười mấy lần, thì huyệt đạo của Bùi Khương liền được giải khai.

Bùi Khương được kẻ lạ giải khai huyệt đạo, chàng thiếu niên cảm thấy đau đớn cả toàn thân, và đến khi khắc ra một cục máu bầm chàng mới cảm thấy dễ chịu. Vừa cử động được, Bùi Khương chống tay đứng lên. Lúc này chàng mới nhìn thấy mặt ân nhân đã giải huyệt cho chàng. Đó là một lão nhân, mặc võ y màu bạc, hàm râu ngắn đều đặn tỏa gần cằm ngực áo. Mặt lão nhân đầy vẻ lạnh lùng và đứng đưng chẳng nhìn Bùi Khương, khiến chàng cảm thấy khó chịu.

Lão nhân khẽ liếc nhanh chàng, đồng thời ông tung một cước bộ vào người chàng, miệng lão nhân khẽ mấp máy nhưng Bùi Khương chẳng nghe rõ ông ta nói gì. Cước bộ của lão nhân làm Bùi Khương đau đớn định la lên nhưng không thốt được nên lời, chàng chỉ kêu được hai tiếng:

– Á! Á ...

Lão nhân áo bạc thấy vậy, biết Bùi Khương bị trúng nhằm một thủ pháp điểm huyệt cực độc của người áo xám, nên lão chỉ thốt:

– Thủ pháp của y lợi hại thật. Chỉ tại mi quá vô dụng, đành vậy.

Vừa dứt lời, ông vội nhích mình phóng ra ngoài nhanh như chớp đã mất dạng.

Lúc bấy giờ, Bùi Khương mới cảm thấy đau đớn. Chỉ mới một thoáng đây, chàng vẫn còn ung dung ăn ngủ, nói cười, mà giờ đây chàng bị trở thành một phế nhân, vừa câm lại vừa điếc.

Chàng lại tự hỏi:

“Lão áo xám điểm huyệt chàng là ai? Đối với y, chàng có thù oán gì đâu mà y lại nỡ hạ độc thủ?”.

Hỏi chi để mà hỏi chứ chàng làm sao trả lời được. Và rồi lão nhân áo bạc là ai, lại vào phòng này để mà cứu chữa cho chàng?

Bao nhiêu chuyện cứ mãi mãi xảy đến cho Bùi Khương, khiến chàng tức giận buồn thương đủ cả. Trước sự câm điếc xảy đến cho Bùi Khương khiến chàng buồn khổ nhưng cũng cố cầm nước mắt, không để trào ra ngoài, Bùi Khương tự nhủ:

“Đã là nam nhân, dù máu có trào tuôn thì cũng đừng nên để rơi nước mắt như một nhi nữ thường tình.”.

Nghĩ thế, gương mặt Bùi Khương đành lại, trong sự chịu đựng lạnh lùng. Trời đã sáng, Bùi Khương cũng phải ra đi, nhưng đi về đâu thì chưa định hướng.

Lục túi hành trang của Lãnh Nguyệt Tiên Tử để lại trong phòng, Bùi Khương tìm được một bọc vải đựng tiền để làm lộ phí, lấy một ít để thanh toán tiền phòng, còn lại bao nhiêu Bùi Khương cất vào túi rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

Tên tử bảo thấy Bùi Khương từ trong phòng bước ra, y chỉ thoáng ngạc nhiên, nhưng không dám hỏi. Mới hôm qua một nam một nữ vào trọ trong phòng, giờ đây cô gái lại biến thành nam nhân và chỉ có một mình ra ngoài. Khách điểm rộng lớn này, thường thường đủ mọi giới trong giang hồ ghé trọ, và biết bao nhiêu chuyện lạ lùng xảy ra nên tử bảo dù có thắc mắc nhưng rồi lại quên ngay. Y nhận tiền phòng của Bùi Khương trả, rồi vội vã chạy ra tàu ngựa lấy ngựa trao cho chàng.

Bùi Khương đón con ngựa, không nhìn lại xem tử bảo đang nhìn mình, Bùi Khương nhảy lên mình ngựa phóng đi, mặc cho nó đưa chàng đi đến đâu.

Vừa đi được một đoạn, đột nhiên có hai tráng đinh làm việc tại phủ đường chặn Bùi Khương lại. Một trong hai tên tráng đinh nhìn Bùi Khương với đôi mắt ngờ vực, và y thoáng lộ vẻ tham lam khi nhìn thấy con tuấn mã Bùi Khương đang cưỡi. Tên tráng đinh lưng hơi gù, tay cầm gươm sắt nhìn Bùi Khương, rồi hách dịch hỏi:

– Ngựa này người lấy cắp của ai? Khai thật đi, nếu không ta giải về phủ thì ăn đòn.

Mấy người đi đường nhìn vẻ áp úng của Bùi Khương thì cứ ngỡ rằng chàng ta ăn cắp ngựa bị lính phủ chặn bắt, nên họ cũng vội lảng đi.

Thật ra hai tên lính phủ này, vì thua bạc mà lại hết tiền để gỡ gạc, nên khi gặp Bùi Khương cưỡi con tuấn mã đáng tiền với lại cậu ta ăn mặc lôi thôi lếch thếch nên muốn bắt nạt để đoạt ngựa, bán lấy tiền gỡ bài.

Chúng hỏi, thấy Bùi Khương cứ trở mặt nhìn chứ không đáp khiến một tên trong bọn tức giận lôi chàng xuống ngựa và tát vào mặt chàng một tát đến nổ đom đóm.

Bùi Khương vừa bị tát đau, vừa tức giận la lên, nhưng chỉ ú ớ không ra câu.

Tên lính gù lưng cười khoái trá nói:

– Thì ra nó vừa câm lại vừa điếc.

Bùi Khương không hiểu y nói gì, chàng tức giận vùng quyền đâm vào người y tới tấp.

Tên lính vì bất ngờ bị trúng đòn đau nhói, y đánh trả Bùi Khương cho đến khi chàng thiếu niên té lăn cù dưới đất mới chịu ngưng tay. Tên gù định đánh nữa nhưng bạn y đã cản lại:

– Dem tang vật về trình tiệm cầm đồ còn hơn đánh một tên vô lại vừa cầm vừa điếc đó.

Tên gù gật đầu định đi theo đồng bọn, nhưng khi nhìn thấy một túi vải từ bọc áo Bùi Khương rơi ra, y vội chộp nhanh lấy và mở nút hồ bao, dốc tất cả các đồng tiền ra tay, rồi ném trả chiếc bao cho Bùi Khương.

Vừa mất ngựa, vừa bị mất tiền mà còn bị đánh đau nhưng Bùi Khương chẳng biết làm gì hơn, là ngơ ngác nhìn theo hai tên lính lê bát lương nọ.

Một hồi lâu, chàng mới đứng lên nhặt lấy bao vải, hy vọng còn sót lại một hai đồng để mua thức ăn. Nhưng bên trong bao vải chỉ còn sót lại hai tập sách mỏng. Bùi Khương cũng không buồn đọc xem sách đó là sách gì, chàng vội bỏ vào túi áo và lững thững đi về cuối thị trấn.

Buổi sáng Bùi Khương rời khách điểm chưa ăn gì, mang tiền lại bị người ta cướp mất, chàng ta thấy đói cồn cào trong dạ, nhưng không lẽ lại đi xin ăn?

Lúc đi ngang qua một hàng bánh bao nóng hổi, Bùi Khương đưa mắt nhìn có vẻ thèm thuồng lắm. May sao ông lão bán bánh bao, tuy ở cuối thị trấn nhưng cũng thấy rõ cảnh Bùi Khương bị hà hiếp, lão thấy vẻ đói khát của chàng, liền lấy hai chiếc bánh bao còn nóng cho Bùi Khương.

Bùi Khương xúc động, đón nhận hai cái bánh nóng hổi và chăm chú nhìn kỹ vị ân nhân giàu lòng nhân ái, để mong sau này có dịp báo đáp. Nghĩ đoạn chàng ú ớ cảm ơn lão bán hàng, và cầm bánh lầm lũi bước đi.

Lão chủ quán nhìn theo, lắc đầu thốt:

– Tội nghiệp! Người xinh đẹp như thế mà có tật thật là đáng tiếc.

Bùi Khương thất thểu khuất dạng từ xa, không biết ngày mai sẽ ra sao với chàng thiếu niên trẻ tuổi đó.

Bùi Khương, kể từ lúc chàng rời Phi Long Tiêu Cục để đi lập nghiệp, cầu tài, biết bao tai biến, vui buồn đã xảy ra. Giờ đây Bùi Khương đã trở thành một tên tằm ngựa ở một tử điểm sang trọng. Vì chăm sóc và tằm ngựa cẩn thận, ai cho bao nhiêu cũng được nên mọi người đều thích giao ngựa cho Bùi Khương chăm sóc, thế cho nên cuộc sống của chàng thiếu niên đỡ vất vả hơn.

Ngày ngày lo đón khách để chăm sóc ngựa, đêm đêm Bùi Khương ngủ ở dưới hàng hiên tử quán. Hành trang duy nhất của cậu bé là hai cuốn sách còn sót lại trong bao tiền mà những tên đoạt ngựa đã bỏ sót lại, sau khi dốc hết tiền của cậu ta.

Mặc dù Bùi Khương chưa hề đọc bộ sách lần nào, tuy nhiên chàng ta vẫn giữ kỷ lưỡng bên mình. Những buổi sáng Bùi Khương không quên việc luyện tập quyền pháp «Đại Hùng Quyền» đã học ở Phi Long Tiêu Cục.

Tiết trời cuối Xuân, gần vào Hạ nhưng trời đã hơi oi ả, nóng nực. Một hôm Bùi Khương đang ngồi chờ khách ở trước tử quán, bỗng chàng thấy một lão nhân, tay cầm cương dẫn một con ngựa đã già và một cô gái vào khoảng mười bảy hay mười tám tuổi đến trước khách điểm. Tưởng khách vào nghỉ chân, Bùi Khương định chạy lại giữ ngựa, nhưng lão nhân và một cô gái đó là hai khách sơn đông mãi võ.

Lão nhân đánh phèng la đề kêu gọi, mời mọc khách xem, cô gái mười bảy hay mười tám tuổi thì đang biểu diễn múa đao. Cô gái vừa đẹp, thân hình lại vừa dịu dàng lơ lửng theo đường đao, khiến Bùi Khương đứng nhìn ngẩn ngơ.

Cô gái và lão nhân mãi võ, thấy người đến xem đông thì lộ vẻ mừng, nhưng tiền thu thì chẳng được bao nhiêu, và lại trời cũng đã sẩm tối, nên họ thu dọn đồ đạc để nghỉ ngơi. Cô gái nhìn số tiền vừa thu được, khê thở dài rồi tiếp tay lão nhân thu dọn đồ nghề.

Khi đồ đạc đã cất đặt xong, hai người định vào tử quán thì Bùi Khương đã chạy ngay lại tỏ dấu xin được săn sóc cho ngựa.

Lão nhân mỉm cười lắc đầu, thì Bùi Khương đã ngồi xuống đất viết ba chữ:

– Không lấy tiền!

Buổi sáng hôm sau, như thường lệ, Bùi Khương đang luyện quyền, thì lão nhân mãi võ cũng đã thức dậy và đứng bên cửa sổ nhìn chàng. Thấy Bùi Khương chăm chú, mặt mày lại sáng sủa nên lão bước ra tiến lại phía chàng. Bùi Khương đang luyện võ vội ngừng tay, thì lão nhân đã viết xuống đất mấy chữ:

– Cậu cũng biết võ công à?

Bùi Khương viết đáp:

– Tôi chỉ biết chút thôi.

Lão nhân gật đầu viết tiếp:

– Hình như cậu không có gia đình.

Bùi Khương gật đầu không đáp.

Lão mãi võ lại viết tiếp:

– Có muốn theo tôi đi khắp giang hồ, với nghề mãi võ không?

Bùi Khương nghe hỏi thì mừng rỡ vô cùng, vì dù sao nghề này cũng vẫn hơn nghề tằm ngựa của chàng nhiều. Hơn nữa lại được đi đây đi đó, theo ước nguyện của kẻ làm trai, rồi không ngần ngại, Bùi Khương tỏ ý ưng thuận một cách vui vẻ.

Lão mãi võ sơn đông thấy chàng chấp thuận, thì cũng vui vẻ khôn cùng, có một người giúp việc khỏe mạnh như Bùi Khương thì cha con lão mãi võ sẽ đỡ vất vả hơn.

Vậy là từ hôm đó, Bùi Khương đã là người giúp việc cho lão sơn đông mãi võ, cách phục sức của chàng cũng thay đổi hơn so với lúc còn đi tằm ngựa ở tử quán. Thỉnh thoảng chàng cũng giúp phân biểu diễn, múa đao múa quyền.

Lão nhân mãi võ tên là Hoa Đao Tôn Ban và con gái ông là Tôn Cẩm Bình.

Cả hai đều đối đãi với Bùi Khương như là người thân. Đêm đêm Bùi Khương thường ngủ cạnh lão Tôn Ban, tuy không chuyện trò được nhưng họ cũng thấy an ủi rất nhiều.

Cuộc sống bình thân của Bùi Khương lúc sống chung với lão Hoa Đao Tôn Ban, nhưng đôi khi chàng cũng thầm nhớ thương về Phi Long Tiêu Cục và Tông tiêu đầu Đàm Minh cùng con gái của ông ta,

nhưng rồi Bùi Khương cũng xua đuổi ngay ảo vọng trở về cũng Đàm Tiểu Kỳ, mà vui sống với cảnh hiện tại.

Bùi Khương nhập đoàn mãi võ đi khắp đó đây, các thị trấn ở miền Giang Nam, Bùi Khương đã được đi qua. Một hôm Bùi Khương cùng cha con của Hoa Dao Tôn Ban đi đến Long Đàm thì trời đang đổ mưa. Không thể biểu diễn làm ăn gì được nên mọi người vội vào khách điểm để nghỉ chân.

Suốt một ngày trời đổ mưa, mãi đến gần tối mới dứt hẳn. Bùi Khương cùng mọi người cũng đã nằm ngủ trong phòng. Đến nửa đêm, Bùi Khương chợt giật mình thức giấc, không thấy lão Hoa Dao Tôn Ban bên cạnh, chàng lấy làm lạ, vội đi ra ngoài đứng chờ. Một hồi lâu vẫn không thấy ông lão đâu. Bùi Khương vội đi ra ngoài rào đứng nhìn, Bùi Khương lấy làm lạ không hiểu lão Tôn Ban đi đâu?

Nếu có việc phải đi ngoài thì cũng không đến nỗi đi lâu như thế.

Sốt ruột, Bùi Khương vội nhảy lên bờ rào để quan sát chung quanh, chàng giật mình khi thấy Hoa Dao Tôn Ban đang cầm đao thép sáng loáng, chống cự cùng hai người, một lão lùn sử dụng đôi phán quan bút cùng một người gầy ốm, trên mặt có một vết sẹo dài, tay dùng kiếm để đối địch.

Hoa Dao Tôn Ban vũ động đao pháp, sử dụng chiêu «Ngũ Hồ Đoạn Môn Đao» vừa bảo vệ toàn thân, vừa bắt thần công địch. Đao pháp của Tôn Ban vừa nhanh vừa đẹp và vừa độc hiểm, nên nhứt thời hai kẻ thù chưa làm gì được.

Người sử dụng kiếm đột nhiên cười gằn và nói:

– Đã mười năm rồi, võ công của họ Tôn cũng đã tiến bộ hơn xưa. Nay gặp Trình Anh này thì máu của lão phải rơi xuống thì ta mới hả lòng.

Lão lùn là Đoạt Mạng Tam Tràng liền tiếp lời:

– Không ngờ Đoạn Hồn Đao giết người rồi lại lo lẫn trốn như chuột, người phải đền mạng cho nhị ca ta mới được.

Hai người này là hai trong Hoài Dương Tam Sát, một tên đã bị Hoa Dao Tôn Ban giết chết, và hai tên còn lại hôm nay định giết Tôn Ban để trả thù.

Biết Hoa Dao Tôn Ban đang gặp kẻ thù, nhưng Bùi Khương chỉ là một tên tầm thường nên chẳng biết làm sao để giúp lão ta được. Cứ như tình hình chàng thấy, Bùi Khương cũng đoán hiểu lẽ mờ có lẽ Hoa Dao Tôn Ban cũng là một cao thủ trong võ lâm, sở dĩ lão cải trang làm một sơn đông mãi võ, chẳng qua là để lánh mặt kẻ thù đó thôi.

Hai bên đang lờ qua tiếng lại, và lựa miếng để công nhau, bất thành lình từ đâu phóng tới mấy điểm tinh quang tấn công Trình Anh và phán quan bút Đoạt Mạng Tam Tràng.

Không chậm trễ, cả hai vội vung kiếm và bút quan lên chống đỡ ám khí, rồi hét to:

– Tên chuột nhắt nào dám ám toán lão gia đó?

Lời nói của họ vừa dứt thì từ trong đã phóng ra một người con gái, với thân pháp như yểm lượn.

Bùi Khương kêu thâm:

“Ồ! Tôn Cẩm Bình.”

Bùi Khương không ngờ Tôn Cẩm Bình lại có một thân pháp nhanh nhẹn như thế. So với những lúc nàng biểu diễn thì hơn thập bội.

Trình Anh, lão gầy ốm vừa trông thấy Tôn Cẩm Bình, liền cười gằn nói:

– Thì ra là Tôn cô nương.

Vừa nói, lão vừa vung kiếm tấn công Tôn Cẩm Bình tới tấp. Tôn Cẩm Bình sử dụng Liễu Diệp Đao có phần kém thế trước lối tấn công lợi hại của Trình Anh.

Về phía Hoa Dao Tôn Ban đấu với Đoạt Mạng Tam Tràng qua mấy chục chiêu thì đôi phán quan bút của Đoạt Mạng Tam Tràng từ từ kém linh hoạt dần.

Thừa thắng, Hoa Dao Tôn Ban vung đao vun vút chém trúng vai Đoạt Mạng Tam Tràng làm đôi phương phải buông rơi một phán quan bút. Hoa Dao Tôn Ban nào để cho đối thủ kịp trở tay, ông tung sang tấn công vào thượng tam lộ của Trình Anh, đồng thời quát bảo:

– Cẩm Bình lui ra, để y cho cha.

Tôn Cẩm Bình không đáp, vội lùi lại quan sát trận đấu và thừa dịp vung Thiết Liên Từ tấn công đối phương.

Qua vài chiêu, Trình Anh có vẻ kém thế trước hai cha con họ Tôn. Vai và lưng của Trình Anh đều bị trúng Thiết Liên Từ của Tôn Cẩm Bình. Trong lúc Trình Anh vừa xuất chiêu «Tiêu liên chuyển phong» mới được nửa vòng, thì đã bị một đao của Tôn Ban chém trúng vào đùi trái và lãnh thêm mấy thiết liên từ ngã quỵ luôn.

Hoa Dao Tôn Ban hạ xong kẻ thù, biết y khó mà sống được, liền gọi Tôn Cẩm Bình và bảo:

– Bình nhi, hãy nhặt hết Thiết Liên Tử và chúng ta phải khởi hành ngay trước khi trời sáng. Tôn Cẩm Bình chẳng dám chậm trễ, vội đốt đèn nhặt hết Thiết Liên Tử để dấu hành tung. Lúc bấy giờ Bùi Khương mới nhảy xuống, chạy lại gần hai người tỏ ý vui mừng. Hoa Dao Tôn Ban thoáng cau mày, nhưng rồi lão lại vui ngay vì Bùi Khương chỉ là một tên cầm và điếc thì chuyện đêm nay chàng ta cũng chẳng hiểu được gì.

Lão Tôn Ban nắm tay Bùi Khương kéo trở vào phòng, mọi người thu xếp hành trang một cách vội vã và đi ngay. Đến lúc trời sáng tỏ thì Bùi Khương và mọi người đã đi đến chân núi. Ngọn núi này ở giữa hai lối đi Trấn Giang và Giang Linh nên khách bộ hành cũng khá đông. Trên đường đi cũng có nhiều tửu quán nhỏ bên đường.

Hoa Dao Tôn Ban quan sát một vòng, rồi đưa mọi người vào một quán mì để ăn sáng. Mọi người vào quán, thì bên trong chưa có một thực khách nào. Tôn Ban hài lòng lắm vội gọi thức ăn cho mọi người. Trong lúc cả ba đang ăn mì, thì có hai thực khách đang dừng ngựa trước tửu quán để vào trong. Một người gầy cao, hai mắt sâu để lộ hai thái dương huyết gồ cao, mới nhìn ai cũng biết y là một tay nội công thâm hậu. Và một người nữa thì lại mập phì, thật là tương phản với bạn. Lưng người mập đeo một túi da mà người trong võ lâm đều hiểu rằng túi da đó chứa đựng nhiều ám khí. Và người này là một tay chuyên sử dụng ám khí.

Hai người khách mới đến gọi mì và rượu. Bùi Khương quay người lại nhìn thì hai người kia cũng đang nhìn chàng. Nhãn tuyến của Bùi Khương bắt gặp bốn đôi mắt sáng như điện của hai lão khách, chàng giật mình vội vã quay người đi.

Trong lúc lúng túng, chàng đánh rơi túi vải của chàng để cạnh. Vì lúc sáng đi lật đật nên Bùi Khương không buộc kỹ, nên lúc vừa rơi xuống đất đã đổ tung ra.

Hành lý của chàng đủ cả trong đó, có hai tập sách mỏng là làm cho hai khách nhân chú ý hơn cả. Hai người vừa trông thấy bộ sách của Bùi Khương, mặt liền đổi sắc, nhưng họ cố giữ vẻ thản nhiên vội lại nhặt giúp đồ đạc cho Bùi Khương. Lão mập lùn định đưa tay nhặt hộ bộ sách nhưng Bùi Khương đã nhanh tay nhặt trước, chàng mỉm cười tỏ vẻ cảm ơn hai người. Lão mập nhìn Bùi Khương rồi hỏi:

– Thiếu hiệp, có thể cho mượn cuốn sách để xem qua được không?

Bùi Khương không biết y đang nói gì, chàng chỉ mở mắt nhìn chứ không đáp.

Tôn Cẩm Bình thấy vậy vội nói đỡ lời:

– Xin ông đừng nói chuyện với y, vì y bị cầm và điếc đấy.

Lão mập phê quay sang Tôn Cẩm Bình nói:

– Cô nương, nhờ cô hỏi giúp hai cuốn sách này vị thiếu hiệp có bán không?

Tôn Cẩm Bình mỉm cười lắc đầu đáp:

– Chúng tôi là những kẻ sơn đông mãi võ chứ không bán sách.

– Tôi không có ý nghĩ là quý vị đi bán sách. Nhưng vì tôi rất thích xem sách và thấy bộ sách này thì thích nên mới hỏi mua vậy mà.

Tôn Cẩm Bình mỉm cười định nói, thì y lại tiếp:

– Nếu vị thiếu hiệp này chịu bán, tôi sẽ trả mười lượng bạc. Cô hỏi giúp cho tôi xem.

Chẳng những Tôn Cẩm Bình, mà ngay cả Hoa Dao Tôn Ban đều ngạc nhiên, khi lão mập nêu ra ý kiến mua lại bộ sách cũ của Bùi Khương với giá mười lượng bạc. Đối với họ, mười lượng bạc cũng đủ để cho cả ba sống một cuộc sống đầy đủ cả mấy tháng trời.

Cứ như sự hiểu biết của Hoa Dao Tôn Ban thì lão mập là một nhân vật có tiếng trong võ lâm, y được gọi là «Đa Nhân Hồ Ưu Hoài Nhân» và tên gầy ốm là một tên lục lâm khét tiếng ở vùng sơn lâm Diệp Thi Huy. Ông chưa trông thấy bộ sách của Bùi Khương nhưng ông ta cũng biết được đó là một bộ sách có giá trị, cho nên hai tay cao thủ này mới nấn nì mua cho được.

Hoa Dao Tôn Ban đâu có ngờ hai tập sách đó chính là pho «Hải Thiên Bí Lục», một tập bí kíp mà võ lâm giang hồ đều khao khát mong muốn.

Nói đến «Hải Thiên Bí Lục» thì ai ai cũng biết rằng đó là pho võ công của Hải Thiên Cô Yến, một nhân vật lừng danh giang hồ cách đây một trăm năm đã ghi chép lại. Cũng chính vì bộ sách này mà bao nhiêu người đã chém giết lẫn nhau để giành giật lấy. Chính Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh cũng đã xem chết vì nó.

Ưu Hoài Nhân và Diệp Thi Huy vừa mới trông thấy bộ sách của Bùi Khương đã hơi ngờ ngợ nên mới giúp chàng để nhặt đồ đạc bị rơi. Đến khi nhìn kỹ, cả hai đã muốn cướp của chàng nhưng họ chưa hành động vội, mà lại dùng lời ướm thử xem sao đã. Nên họ mới móc mười lượng bạc ra để nói với Tôn Cẩm Bình.

Ưu Hoài Nhân vừa đưa bạc vừa cười sung sướng, vì y nghĩ rằng nếu có được bộ sách trong tay, thì chỉ trong vòng ba năm, tên tuổi y có thể đứng đầu trong võ lâm thiên hạ rồi.

Trong lúc mọi người đang nói chuyện, Bùi Khương thì đang loay hoay gói cột lại bọc hành lý nên không chú ý đến. Tôn Cẩm Bình khó nghĩ liền quay sang hỏi ý kiến của cha.

Lão Tôn tuy chưa biết rõ hai cuốn sách, nhưng ông cũng đoán hiểu nó phải là quan trọng lắm nên chưa biết phải định sao. Lại nữa, hiện giờ ông đang lẩn tránh kẻ thù và với hai tên này thì võ công của ông hẳn còn kém thua. Đang bối rối, chưa biết trả lời sao thì đột nhiên Diệp Thi Huy nãy giờ ngồi yên vội lên tiếng:

– Cô nương, tôi chịu mua bộ sách này với giá một trăm lượng bạc. Cô nghĩ sao?

Tôn Cẩm Bình nhìn sững hai khách nhân một cách ngạc nhiên.

Trong lúc đó, Ưu Hoài Nhân mặt mày rất là khó coi, y miễn cưỡng cười và nói:

– Diệp đại ca, tiểu đệ mua cũng như đại ca mua vậy mà.

Diệp Thi Huy cười lạnh đáp:

– Thì đại ca mua được thì tôi cũng mua được chứ có sao đâu!

Ưu Hoài Nhân cười gằn nói với Tôn Cẩm Bình:

– Được, tôi chịu mua với giá hai trăm lượng bạc.

Vừa nói y vừa lôi trong túi ra một tín phiếu ghi hai trăm lượng bạc định trao cho Tôn Cẩm Bình.

Hai người này ngày thường thì rất thân thiết với nhau, nhưng hiện giờ, chỉ vì bộ sách mà trông có vẻ bất hòa rồi. Cũng may mà sách chưa mua được.

Dù Tôn Cẩm Bình có bán hay không thì hai tên này thế nào cũng cướp cho được bộ sách mới nghe. Cũng bởi vì đang úy kỵ nhau cho nên chưa ra tay trước đó thôi.

Tôn Cẩm Bình thì bối rối nói với lão Tôn:

– Phụ thân! Họ trả hai trăm lượng bạc.

Tôn Ban vội đứng lên nói:

– Hai bộ sách đó là vật sở hữu của thiếu niên kia. Chúng tôi không thể quyết định được.

Diệp Thi Huy cười lạnh nói nhỏ vừa đủ cho lão Tôn và Tôn Cẩm Bình nghe:

– Tôi trả năm trăm lượng. Nếu lão không chịu bán, chẳng những tiền không lấy được mà còn thiệt mạng nữa là đằng khác.

Nói chưa dứt câu thì chợt có tiếng lạnh lùng từ hướng cửa vọng lại:

– Nhị vị đều không thể mua được gì cả. Hãy tránh ra là hơn.

Ưu Hoài Nhân và Diệp Thi Huy đều ngạc nhiên nhìn ra. Bên ngoài đã tiến vào một văn sĩ trung niên, người cao ốm và mặc bộ y phục màu bạc, mặt lạnh lùng nhìn mọi người.

Vừa nhìn thấy văn sĩ trung niên, người lo sợ và hồi hộp nhất lại là Bùi Khương. Nãy giờ tuy không nghe được tiếng gì, nhưng chàng ta cũng hiểu câu chuyện liên quan đến bộ sách của chàng đang cất giữ. Trong lúc đang suy nghĩ, chàng lại thấy đôi giày nhung đỏ xuất hiện trước mặt. Đôi giày đỏ gợi cho Bùi Khương nhớ lại sự gặp gỡ ở khách điểm mà chàng đã trọ cùng Lãnh Nguyệt Tiên Tử.

Ngẩng đầu nhìn lên, Bùi Khương đã trông rõ bộ y phục màu bạc, và hàm râu ngắn của người lạ mới vào. Và chàng cũng nhận ngay ra người đã giải huyệt đạo cho chàng trong khách quán.

Sự xuất hiện đột ngột của người áo bạc làm cho mọi người thoáng ngạc nhiên giây lát.

Ưu Hoài Nhân vội lên tiếng đầu tiên:

– Các hạ là ai? Tại sao lại xen vào chuyện của chúng tôi?

Văn sĩ trung niên bật cười. Ông ngẩng đầu cười một hơi dài khiến mọi người nghe chấn động muốn bể lỗ tai. Qua tiếng cười, Ưu Hoài Nhân biết mình còn kém xa đối phương nhưng không vì thế mà chịu rút lui.

Ưu Hoài Nhân thoáng cau mày, rồi nhanh như chớp song thủ phát ra mười mấy điểm hàn quang. Một mặt lướt nhanh đến cạnh Bùi Khương.

Cha con lão họ Tôn vừa nhìn thấy ám khí, thất sắc la lên. Trong lúc Diệp Thi Huy vội tung chưởng đón chặn Ưu Hoài Nhân. Còn Bùi Khương thì ôm bộ sách lẩn xuống gầm bàn tránh ám khí.

Chỉ nghe «âm» một tiếng, Ưu Hoài Nhân đã lảo nhon một chưởng của Diệp Thi Huy và thân hình lão đảo thối lui sau hai bước. Ngực y nóng ran lên và y biết mình đã bị trọng thương.

Lão Tôn trông thấy ám khí không trúng người thì mừng rỡ quay lại nhìn văn sĩ trung niên, thì thấy y vẫn đứng ở chỗ cũ mà mấy chục mũi ám khí của Ưu Hoài Nhân thì biến đâu mất cả.

Ưu Hoài Nhân trong người mang nội thương, y thấy tình hình không ổn liền nghĩ cách cao bay xa chạy. Vừa nghĩ y vội nhún mình lướt đi sau khi tung lại một loạt ám khí để cản đường.

Một luồng ám khí tới tấp bay lại, chỉ thấy văn sĩ trung niên nhích động thân hình, người đã bắn vọt lên cao, ông ta chuyển động nửa vòng, tức thì mấy chục mũi ám khí đã biến mất vào tay áo. Đồng thời ông ta quét nhẹ một chuồng vào Diệp Thi Huy.

Biết bị nguy, Diệp Thi Huy định chạy trốn nhưng đã quá muộn. Chuồng phong của văn sĩ trung niên tuy nhẹ nhàng, nhưng Diệp Thi Huy không kịp chạy đã bị trúng chuồng phong, y chỉ kịp rú lên một tiếng đau đớn rồi ngã gục xuống đất ngay. Trong thoáng chốc, văn sĩ trung niên đã tung người lướt theo tên Ưu Hoài Nhân như một lần sao xẹt.

Tôn Ban nhìn Diệp Thi Huy thì thấy y chỉ còn là cái xác không hồn.

Qua mấy giây bàng hoàng, lão Tôn lấy lại bình tĩnh, ông biết Bùi Khương đang nắm trong tay một bộ sách quý mà mọi người đều thèm khát giành giật, ông liền bảo:

– Cẩm Bình, thu dọn hành lý để lên đường mau.

Lúc bấy giờ Bùi Khương ở dưới gầm bàn cũng đang chui ra, mặt chàng hớn hờ vô cùng, nhìn chăm chú vào cuốn sách ở trong tay.

Lão Tôn biết chàng đã khám phá ra là bộ sách quý. Quả đúng vậy, lúc nằm dưới gầm bàn, Bùi Khương mới mở sách ra coi và đã thấy những chiêu thức võ công được ghi chép trong đó. Kể từ ngày có bộ sách trong tay, bây giờ Bùi Khương mới mở ra xem lần đầu.

Hoa Đào Tôn Ban nhìn kỹ bộ sách của Bùi Khương đang cầm trên tay, tim lão đập mạnh và mắt gần hoa lên khi lão nhìn thấy bốn chữ «Hải Thiên Bí Lục».

Lòng tham lam chợt hiện lên. Cũng vì đánh trọng thương nhị sát trong «Tam Sát Nghi Bá» nên ông mới phải bỏn ba trốn lánh trong mấy hôm nay. Giờ đây nếu luyện được những chiêu thức trong bộ sách của Bùi Khương thì vĩnh viễn y không còn sợ ai nữa cả.

Muốn chiếm đoạt bộ sách, trước tiên lão phải rời đây ngay với Bùi Khương.

Lão chỉ sợ văn sĩ trung niên áo xám trở lại ngay thì hồng cả nên vội nắm tay Bùi Khương và Cẩm Bình nói:

– Chúng ta đi nhanh mới được.

Vừa ra khỏi tiệm, lão vội đoạt hai con tuấn mã của Diệp Thi Huy và Ưu Hoài Nhân để lại, rồi ra roi phóng nhanh.

Vừa chạy được một đoạn xa, đột nhiên lão Tôn đoạt lấy hai cuốn sách của Bùi Khương cất vào túi lão.

Bùi Khương tuy vô cùng ngạc nhiên định hỏi nhưng lại thôi, dù chàng muốn hỏi nhưng không thể nào hỏi được nên đành ngồi yên.

Đôi ngựa vừa đi được một đoạn nữa, lão Tôn nhìn lại không thấy ai đuổi theo mới cảm thấy yên tâm. Đưa tay sờ lại, bộ sách vẫn còn nằm yên trong ngực áo.

Lòng tham lam nổi dậy trong đôi mắt của lão Tôn lúc bấy giờ nếu ai nhìn thấy chắc cũng đoán được sự thâm độc và thủ đoạn của lão sắp đối phó với Bùi Khương.

Qua vài lần dẫn đo, lão Tôn bắt ngờ đẩy mạnh Bùi Khương xuống đất.

Tôn Cẩm Bình nghe tiếng rơi mạnh xuống đất, nằng quay nhìn lại thì không còn trông thấy Bùi Khương ngồi chung ngựa với phụ thân nằng nữa. Tôn Cẩm Bình thoáng ngạc nhiên nhưng rồi nằng cũng đoán hiểu sự tình đã xảy ra. Đầu óc nằng lúc bấy giờ trống rỗng chẳng biết gì hơn là thúc ngựa chạy nhanh.

Đôi ngựa chờ cha con lão Tôn đã mất dạng từ xa. Chỉ tội nghiệp cho Bùi Khương, bắt ngờ bị hất rơi xuống ngựa đang phi nhanh, chàng lăn cù mấy vòng rồi thân thể mới nằm yên và không còn ý thức được gì cả.

Bùi Khương mê man nằm đó với cảnh lặng yên. Chẳng biết thời gian trải qua bao lâu, chàng mới từ từ tỉnh dậy. Mặt trời cũng đã lên cao, Bùi Khương chống tay cố gượng ngồi lên nhưng chàng cảm thấy nhức nhối cả toàn thân.

Từ lúc mới lớn khôn đến bây giờ, Bùi Khương đã nhận chịu biết bao nhiêu bất hạnh xảy đến cho chàng, nên giờ đây gặp cảnh này, Bùi Khương cũng chẳng thù oán ai. Chàng chỉ buồn vì là thân nam nhi mà lại quá vô dụng.

Bùi Khương biết rằng lão Tôn đẩy chàng xuống đất cũng vì bộ sách «Hải Thiên Bí Lục». Nhưng chàng vẫn không oán hận ông một mảy may. Chàng lại còn nhớ ơn những ngày ở cạnh ông đã đối xử với chàng tử tế, nhớ nhất là đôi mắt to tròn, sáng đẹp của người con gái đội lốt mãi võ của lão Tôn. Chẳng những không oán hận, mà ngược lại Bùi Khương thậm chí cảm ơn ông lão đã đẩy chàng xuống ngựa chứ không giết chàng để đoạt sách.

Tiếng vó ngựa từ xa vọng lại, cũng không làm cho Bùi Khương thêm để ý.

Bùi Khương chăm chú nhìn xuống đất để quan sát một con kiến vàng đang bò trên lưng một con trùn đất. Bùi Khương nhìn chăm chú đến quên cả cảnh vật chung quanh.

Mãi đến lúc chàng thấy đôi giày đỏ đang tiến lại và đập lên mình con kiến và con trùn, Bùi Khương mới giật mình nhìn lên. Bùi Khương chẳng lạ gì khi nhìn văn sĩ trung niên đứng trước mặt mình. Định chống tay đứng lên, nhưng Bùi Khương lại ngồi yên.

Văn sĩ trung niên vẫn không nói gì, ông lặng lẽ đưa tay kéo Bùi Khương đứng lên.

Vì mới bị té đau, chưa ngồi lên được, giờ bị lão áo xám kéo xốc lên, khiến chàng đau đớn cả toàn thân, mồ hôi ra ướt cả trán nhưng chàng vẫn ráng nhịn đau, chẳng rên la. Vì biết rằng đối với văn sĩ trung niên, thì lúc nào ông cũng tỏ vẻ lạnh lùng kiêu ngạo, còn Bùi Khương thì lại muốn mình là một kẻ cang cường không nhu nhược nên chàng chẳng để lộ vẻ đau đớn hay van xin.

Văn sĩ trung niên vội kéo Bùi Khương ra đường lộ lớn, Bùi Khương lặng lẽ để cho văn sĩ trung niên kéo lướt đi như bay. Chàng có cảm tưởng như được chấp thêm đôi cánh.

Thân hình Bùi Khương nương vào sức kéo của văn sĩ trung niên mà tiếp tục lao đi vùn vụt. Bùi Khương chỉ biết lặng lẽ mặc cho văn sĩ trung niên đưa đi, vì chàng chẳng có cách gì phản kháng. Ấu là để mặc cho số mệnh đưa đẩy. Hơn nữa, đối với Bùi Khương, những sự việc đã xảy đến cho chàng, cũng đã nhiều lần, dù chàng vào những nỗi khó khăn nguy hiểm, kể cả mạng sống của chàng cũng nhắm mắt phó thác may rủi. Thế mà đến hôm nay, Bùi Khương vẫn chưa mất đi lẽ sống, nên đã nung đúc cho chàng sự can đảm phi thường trước nguy biến.

Cả hai lúc này như một cái bóng lớn vút lao đi.

Được một đoạn đường khá xa thì gặp một ngã ba đường.

Gã văn sĩ trung niên liền chậm bước rồi đứng hẳn lại.

Bùi Khương lúc này được dịp liền đưa mắt nhìn kỹ khuôn mặt của gã văn sĩ trung niên thì thấy đôi mắt sáng quắc của gã này nhìn lên bầu trời xa xôi, với thái độ bình tĩnh và khinh bạc lạnh lùng.

Bỗng từ đằng xa có tiếng vọng lại:

– «Phi Long Uy Dương!» Những tiếng này như được một đoàn người lạ chuyển nhau rồi ngưng bật.

Gã văn sĩ trung niên «hừ» một tiếng nhỏ khinh bạc.

Riêng Bùi Khương thì chàng cũng đã nghĩ ngay đến «Phi Long Tiêu Cục» thật quen thuộc với chàng mà hiện giờ tiêu cục này bành trướng và có uy tín lớn nhất. Rồi chàng nghĩ thầm:

“Có lẽ đoàn người của tiêu cục sắp qua nơi đây!”.

Tuy nghĩ thế, nhưng chàng chỉ biết im lặng đứng cạnh gã văn sĩ trung niên mặc sự việc an bài.

Chỉ trong chốc lát, từ con đường mé tả, một đoàn xe ngựa ào ạt chạy đến làm cuốn bụi mịt mù. Dẫn đầu đoàn xa mã này là hai tráng hán cỡi hai con tuấn mã. Hai người này chính là hai vị tiêu đầu của Phi Long Tiêu Cục của Long Hình Bát Chương Đàm Minh.

Khi hai vị tiêu đầu tới, gã văn sĩ trung niên liền bước ra giữa lộ cản đường.

Thấy có người cản đường, hai vị tiêu đầu liền gò cương ngựa và ra hiệu cho đoàn xe ngừng lại và trong lòng họ thầm nói:

“Lại có kẻ sanh sự đây!”.

Vì nghĩ vậy nên một vị tiêu đầu cất tiếng hỏi:

– Ông bạn không biết đây là đoàn Phi Long Tiêu Cục sao mà ngang nhiên chặn giữa đường lộ vậy?

Gã văn sĩ trung niên nhếch mép cười nhẹ rồi ôn tồn nói:

– Xin hai vị vui lòng cho tôi mượn hai con ngựa, và một tháng sau tôi sẽ xin mang lại quý tiêu cục hoàn trả và xin đền đáp xứng đáng.

Vừa lúc này, hai vị tiêu đầu cũng đã nhìn thấy Bùi Khương đứng bên cạnh gã văn sĩ trung niên, cho nên họ vô cùng kinh ngạc.

Chính Bùi Khương cũng đã nhận ra họ. Vì từ ngày trốn khỏi Phi Long Tiêu Cục, để rồi trôi nổi đến ngày nay, trong thâm tâm chàng cũng không muốn gặp một người nào của tiêu cục trong lúc này. Nhưng khôn nỗi giờ đây lại phải gặp hai vị tiêu đầu thân tín của Long Hình Bát Chương Đàm Minh nên thật ngỡ ngàng.

Hơn nữa sự ra đi của Bùi Khương đã gây sự giận dữ của Long Hình Bát Chương Đàm Minh và chính hai vị tiêu đầu này cũng biết điều ấy.

Hai vị tiêu đầu này chính là Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương và Bát Quái Chương Liễu Huy. Vì hai tiêu đầu bất chợt nhận ra Bùi Khương nên không để ý đến gã văn sĩ trung niên và cũng không nghe đến lời nói mượn ngựa của gã văn sĩ này, mà bọn họ liền xuống ngựa chạy đến cạnh Bùi Khương han hỏi. Khoái Mã Thần Dao Công Thạch Dương nói ngay với Bùi Khương:

– Ủa? Sao đệ lại ở đây? Tổng tiêu đầu đã tìm đệ nhiều phen song vẫn không gặp. Vậy hôm nay đệ hãy trở về với chúng tôi đi và chắc chắn không ai ăn hiếp đệ được cả.

Bùi Khương lúc này chỉ cúi đầu không đáp.

Thứ nhất, chàng ta đã bị điểm huyết nên cảm và điếc thành thử không nghe vị tiêu đầu kia nói gì. Mà nếu có nghe cũng không làm sao hiểu được. Thứ đến, chàng nhìn thấy thân hình chàng đang trang phục một cách hết sức là kỳ quái làm chàng ngượng ngịu vô cùng.

Và đầu có muốn bước đi theo hai vị tiêu đầu cũng không xong. Vì tay trái của chàng đã bị gã văn sĩ trung niên nắm giữ mà Bùi Khương biết người này võ công kỳ dị cao siêu thì đừng có ý định rời khỏi cánh tay của người văn sĩ này.

Hai vị tiêu đầu mãi miết chú ý đến Bùi Khương như quên đi gã văn sĩ trung niên nên gã liền cất tiếng nhắc lại:

– Nhị vị có nghe tôi nói gì không?

Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương không trả lời mà lại cười hỏi:

– Chắc các hạ là bạn hữu của Bùi Khương?

Gã văn sĩ trung niên chưa nói gì thể mà Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương lại nói tiếp:

– Khương đệ của chúng tôi vì tuổi trẻ nông cạn đã dại dột ra đi may được các hạ chiếu cố. Nếu việc này Tổng tiêu đầu của chúng tôi biết được, chắc hẳn sẽ hậu tạ các hạ tuyệt đối.

Gã văn sĩ trung niên chỉ nhếch mép cười nhẹ, thì Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương lại thao thao tiếp lời:

– Tôi là Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương, hiện cùng Bát Quái Chương Liễu Huy hộ tổng tiêu cục trên đường về Bắc Kinh. Nếu các hạ tiện đường đi cùng thượng lộ với chúng tôi ...

Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương ngậm ngừng trong giây lát, rồi nói tiếp:

– Nếu các hạ thấy bất tiện, chúng tôi xin tặng một ít lộ phí sơ diện để đền đáp sự săn sóc của các hạ đối với Khương đệ của chúng tôi.

Văn sĩ trung niên vốn sắc mặt lạnh như băng nhưng bây giờ bỗng nhiên lớn tiếng cười giòn.

Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương thấy vậy yên tâm, tưởng rằng gã văn sĩ trung niên này chặn đường kiếm có mượn ngựa, nhưng chẳng qua muốn kiếm ít tiền, nên rút trong người ra mười lạng bạc ròng, đưa đến trước mặt gã văn sĩ trung niên rồi nói:

– Tôi vì đường xa không mang theo nhiều, nên có chút bạc mọn này xin các hạ nhận lấy để uống rượu.

Gã văn sĩ trung niên mắt sáng rực lên hỏi:

– Cái này cho tôi?

Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương cười đáp:

– Xin các hạ chớ khách sáo, tuy ít, song cũng đủ để các hạ chi dùng cho một bữa tiệc thịnh soạn.

Bùi Khương liền liếc mắt nhìn gã văn sĩ trung niên, thấy gã vốn người lãnh diện mà nay lại thay đổi hẳn, mặt đầy vui vẻ tươi cười một cách lạ lùng.

Gã văn sĩ trung niên từ từ đưa tay ra nói:

– Xin cảm ơn các hạ!

Vừa dứt lời, năm ngón tay gã như ánh chớp ngời lên chộp vào cánh tay của Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương, đồng thời quay một cái, rồi kéo vụt ra một cái, rồi bỗng nghe tiếng hét của Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương vang lên kinh hoàng thê thảm:

– A ...

Tức thì, nguyên một cánh tay mặt của Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương đã bị gã văn sĩ trung niên sử dụng một thủ pháp quái dị kéo đứt hẳn ra.

Mặc dù Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương cũng là một cao thủ nhưng đành bất lực trước thủ pháp kỳ quái của gã văn sĩ. Y chỉ la lên một tiếng kinh hoàng rồi đôi mắt thất thần, ngã quỵ trên mặt đất vì quá đau đớn, trong khi gã văn sĩ trung niên vẫn giữ nét mặt cười tươi.

Bùi Khương bàng hoàng, rung mình kinh sợ trước sự kiện này. Chàng không thể ngờ chỉ một cái chộp mà cánh tay của vị tiêu đầu của Phi Long Tiêu Cục đã rời khỏi mình. Thật là một thủ pháp kỳ quái, quá ư lợi hại và tàn độc.

Trong khi đó, Bát Quái Chương Liễu Huy kinh động xám mặt hét lên:

– Các hạ tại sao vô cớ giết người?

Vừa nói, vị tiêu đầu này liền nhảy xuống ngựa đến bên cạnh Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương và ôm ngay y lên.

Vừa lúc đó, gã văn sĩ trung niên vẫn cười nói:

– Quý vị có ý thưởng cho thì tại hạ xin nhận cảm ơn, còn số bạc này xin hoàn trả lại vậy.

Tiếp theo lời nói, gã văn sĩ trung niên lật nhẹ bàn tay, tức thì mười lượng bạc bắn vút đi như ám khí nhắm Bát Quái Chương Liễu Huy bay vút tới.

Liễu Huy chưa kịp phản ứng gì thì số bạc này đã bay đến trước mặt của lão, nhưng bất ngờ lại ngừng hẳn lại rồi rơi nhẹ lên người Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương.

Văn sĩ trung niên sau khi trở thân oai với Bát Quái Chương Liễu Huy, ông ta bật cười ha hả, rồi lấy ra một mảnh vải dầu rồi gói cánh tay của Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương, đoạn cắt vào người.

Bát Quái Chương Liễu Huy sau khi thấy văn sĩ trung niên cắt giữ cánh tay của Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương thì mặt y vội biến sắc, thân hình rung động mạnh, tay buông lỏng làm Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương rơi bịch xuống đất. Vì y mới phát giác ra văn sĩ trung niên là một nhân vật mà ai chạm phải thì cầm bằng sự sống sẽ đi khỏi trong tích tắc.

Nhìn cử chỉ của Bát Quái Chương Liễu Huy, Bùi Khương vô cùng ngạc nhiên.

Bùi Khương biết rằng những tiêu đầu trong Phi Long Tiêu Cục đều là những tay lừng danh trong giới võ lâm. Họ đã từng hộ tống hàng hóa quan trọng đi khắp đó đây, mà bọn lục lâm cường đạo dù có ham muốn, cũng phải lánh xa.

Nhưng giờ đây, đối diện với văn sĩ trung niên, y chỉ đơn thân độc mã, mà cả hai tiêu đầu của Phi Long Tiêu Cục chẳng những không chạm được đến người của văn sĩ trung niên, mà Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương lại bị trọng thương, còn Bát Quái Chương Liễu Huy thì lộ vẻ sợ hãi vô cùng.

Văn sĩ trung niên lúc bấy giờ nhìn Liễu Huy rồi cười lạnh nói:

– Tặng vật của Tổng tiêu đầu ban cho, tại hạ đã nhận. Không biết Liễu các hạ còn gì tặng cho nữa không?

Bát Quái Chương Liễu Huy, hơi thở gần đứt đoạn, y cúi đầu vái văn sĩ trung niên rồi thở dài nói:

– Tiểu tử thật đáng chết. Đứng trước núi thái sơn mà không biết. Xin tiền bối buông tha cho. Tiểu tử xin cúi đầu đợi sự sai khiến.

Thấy vẻ sợ hãi và phục tùng của tiêu đầu Liễu Huy, văn sĩ trung niên gật đầu nói:

– Tiêu đầu đã nhận ra ta, thì ta cũng chẳng hẹp hòi gì mà không tha cho ngươi một lần.

Liễu Huy gật đầu tạ lễ, chẳng dám nhìn lên.

Văn sĩ trung niên nói tiếp:

– Ta cũng muốn nhờ tiêu đầu truyền ra cho mọi người biết rằng Thiên Thủ Thư Sinh đã thu gom một thiên cánh tay sắp đủ, những cánh tay còn lại sẽ thu thập một ngày gần đây.

Liễu Huy chỉ biết vâng dạ luôn miệng.

Thiên Thủ Thư Sinh lại nói tiếp:

– Hiện giờ ta đang cần hai con ngựa tốt, phiền tiêu đầu kiếm giúp cho. Bùi Khương, tôi cũng sẽ dắt y theo.

Liễu Huy quát gọi bọn tùy tùng chọn một đôi tuấn mã để dâng nạp cho Thiên Thủ Thư Sinh. Lão tỏ ý hài lòng và nói:

– Trong vòng ba tháng, nếu Long Hình Bát Chương Đàm Minh có muốn đòi ngựa, hay người, thì bảo y hãy đến Tập Hiền Sơn Trại mà đòi. Ta sẽ chờ y ở đó.

Bát Quái Chương Liễu Huy chỉ biết cúi đầu vâng dạ, trong lúc đám tùy tùng cũng đứng lặng im, chẳng dám rục rịch. Chẳng nói ra miệng, nhưng ai ai cũng cố giữ mình để khỏi bị tử thần gọi tên. Mãi đến khi Thiên Thủ Thư Sinh nắm Bùi Khương đặt lên ngựa và ông ta cũng nhảy lên kèm roi cho đôi ngựa chạy song song mất dạng, cả bọn mới thở phào nhẹ nhõm.

Bùi Khương chịu sự kềm chế của văn sĩ trung niên, mặc cho ông ta đưa chàng đến đâu. Mặc dù chưa biết lai lịch của ông ta là gì, nhưng Bùi Khương cũng đoán hiểu rằng ông ta có liên quan đến pho «Hải Thiên Bí Lục».

Nghĩ vậy, Bùi Khương lại cầu mong cho cha con lão Tôn thoát được, khỏi bị văn sĩ trung niên theo đuổi kịp. Tuy bị lão Tôn cướp đoạt và xua đuổi nhưng Bùi Khương lại không oán hận, mà còn thầm lo cho cả hai bị hại bởi văn sĩ trung niên này.

Cả hai cứ cho ngựa lướt nhanh. Đến một lối rẽ, văn sĩ trung niên tức là Thiên Thủ Thư Sinh vội cho ngựa rẽ về phía hữu, đi được một đoạn thì cả hai đi đến một khu rừng nhỏ.

Thiên Thủ Thư Sinh ra hiệu cho Bùi Khương rẽ ngựa vào rừng.

Bùi Khương ngạc nhiên khi thấy lối vào rừng được trải bằng đá trắng tinh.

Lại còn có một vài dãy nhà, kiến trúc tinh vi nằm rải rác khắp nơi. Bùi Khương chẳng biết văn sĩ trung niên sẽ đưa chàng đến đâu. Nhưng Bùi Khương nghĩ rằng có lẽ ông ta đưa chàng đến một nơi để tra gạn

về sự hạ lạc của pho sách. Nhưng dù ông ta có tra hỏi thì Bùi Khương cũng chẳng trả lời được. Vì hai cuốn sách đó đã được lão Tôn đem đi mất rồi.

Mãi suy nghĩ liên miên, thì ngựa đã ngừng vó và văn sĩ trung niên đang đứng ngang trước mặt Bùi Khương. Bùi Khương nhìn ông ta một cách thản nhiên. Văn sĩ trung niên cũng lạnh lùng không nói, ông lấy trong ống tay phải ra hai cuốn sách và đưa cho Bùi Khương xem.

Vừa thấy hai cuốn sách bìa đen, Bùi Khương đã thấy choáng váng mặt mày.

Vì hai cuốn sách này chính là «Hải Thiên Bí Lục» mà Hoa Dao Tôn Ban đã lấy được trong tay chàng. Giờ đây hai cuốn sách lại lọt vào tay văn sĩ trung niên thì Bùi Khương cũng đoán biết thân phận của Tôn Ban và Tôn Cẩm Bình đã ra sao rồi.

Nghĩ đến Tôn Cẩm Bình bị hại bởi tay văn sĩ trung niên, Bùi Khương cảm thấy xót xa vô cùng. Chàng ngăn người như kẻ nằm mê. Đôi mắt xinh đẹp của Tôn Cẩm Bình như hiện rõ trước mặt Bùi Khương và rồi chung quanh chàng như mơ hồ thấy đôi mắt Tôn Cẩm Bình đang ánh lên niềm vui sướng. Bùi Khương thấy mình bay bổng lên không, quên cả hiện tại có sự hiện diện của Thiên Thủ Thư Sinh.

Những lá cây rừng đang xào xạc nhưng giờ giống như đã ngừng lay.

Lúc Bùi Khương quay về với thực tại, chàng xót xa nhìn bộ sách đang còn vấy máu. Máu của những người mà Bùi Khương vô cùng thương mến. Rồi không dần nổi thắc mắc, Bùi Khương chăm chú nhìn Thiên Thủ Thụ Sinh, tỏ ý muốn hỏi về cha con lão Tôn. Nhưng chàng cũng không biết phải diễn đạt cử chỉ như thế nào cho Thiên Thủ Thụ Sinh hiểu rõ ý mình.

Trong lúc cả hai đang còn im lặng nhìn nhau, thì đột nhiên từ mé rừng phía hữu, cuốn ra một đạo kinh phong thật bất ngờ khiến bộ «Hải Thiên Bí Lục» bị vượt khỏi tay Thiên Thủ Thụ Sinh và bay đi ra xa. Riêng Bùi Khương thì bị đạo kinh phong hất té nhào xuống ngựa. Cùng lúc đó, từ mé rừng phía hữu phóng ra một người, với một thân pháp nhanh như lằn chớp, xốt gọn bộ sách lướt đi.

Thiên Thủ Thụ Sinh biết có biến, ông ta chẳng chậm trễ, vút mình đuổi theo kẻ lạ mặt đang biến dạng trong rừng cây.

Bùi Khương vừa té xuống đất, chàng vội đứng lên, nhưng chẳng còn thấy bóng dáng một ai. Chung quanh Bùi Khương là một rừng cây, chàng nhướn mình nhìn lại những dãy nhà phía xa, những dãy nhà tuy kiến trúc tinh vi, nhưng nhìn mãi Bùi Khương cũng chẳng trông thấy một bóng người nào cả.

Bao nhiêu thắc mắc như đè nặng trong lòng Bùi Khương, chàng thở dài chán nản, rồi nhảy lên mình ngựa và theo lối cũ trở ra ngoài.

Lúc đến một ngã ba đường, Bùi Khương định cho ngựa về bên phải để đi, nhưng bỗng nhiên con tuấn mã dường như biến chứng nên chẳng chịu nghe theo sự điều khiển của Bùi Khương mà lại rẽ về phía trái. Bùi Khương tức giận kéo mạnh dây cương để hướng dẫn ngựa đi theo ý mình. Nào ngờ vừa giật mạnh dây cương, con ngựa bỗng hí lên một tràng dài và tung cao vó trước lên và hất Bùi Khương xuống đất. Khi đã hất được Bùi Khương, con ngựa vội phóng đi như một con sóc. Bùi Khương vừa đau vừa tức, đã mất một con ngựa tốt, chàng hăn học nhặt một cục đá ném mạnh vào một thân cây, như tiết tháo sự uất ức trong lòng.

Bùi Khương chán nản đứng lên, chàng phui sạch bụi trên quần áo rồi theo con đường rẽ về phía phải lầm lũi bước đi.

Đi mãi cho đến lúc trời tối, Bùi Khương cảm thấy chân mỏi nhừ, đi hết muốn nổi. Thêm vào đó, sự đói khát cả ngày làm chàng mệt gần hoa cả mắt.

Đi một đoạn dài nữa, thì Bùi Khương đã đi đến một thị thành, trên cổng thành khắc hai chữ «Trần Giang» thật rõ. Bùi Khương thấy mình đã đi đến một thị trấn, thì lòng hăng hái hẳn lên. Chàng vội rảo bước nhanh vào thành. Trời tối, trấn Trần Giang người đi lại cũng đã thưa dần, đèn đuốc đã được thắp sáng khắp nơi.

Tuy vắng người nhưng cũng không buồn đối với Bùi Khương, chàng cố bước nhanh hơn. Bùi Khương thấy phía trước mặt chàng có một hán tử đang bước đi một cách vội vã.

Chợt Bùi Khương thấy một bọc nhỏ từ trong người y bị rơi xuống đất, nhưng y vẫn không biết gì mà vẫn bước đi tới.

Bùi Khương vội đi nhanh lại nhặt lên. Nhưng khi nhặt bọc nhỏ lên tay, Bùi Khương mới biết đó là một túi tiền.

Thấy đại hán đi vội vã, Bùi Khương nhủ thầm:

“Có lẽ trong nhà ông ta đang có chuyện cần kíp.”

Nghĩ thế, Bùi Khương vội vàng đuổi theo, chàng trao trả túi tiền cho đại hán.

Đại hán chợt dừng chân nhìn Bùi Khương và nhìn bọc tiền. Ông cất túi tiền vào trong áo, rồi nhìn Bùi Khương mà nói những gì chàng không hiểu. Rồi rảo bước đi luôn.

Bùi Khương tuy không hiểu được đại hán muốn nói gì, nhưng chàng cũng cảm thấy vui vẻ và hài lòng vì đã giúp được kẻ khác, mặc dù trong túi của Bùi Khương không có tiền. Và bụng chàng đang đói cồn cào.

Bùi Khương cứ rảo bước đi mãi, chàng đã đi hết hai đoạn đường ở trong thị trấn, nhưng dù có đi mãi thì cũng chỉ thế thôi, chẳng làm sao no bụng được mà còn thêm mỏi chân. Nghĩ vậy, Bùi Khương liền tìm một góc tối để ngủ.

Sự mệt mỏi suốt quãng đường dài, khiến Bùi Khương vừa nằm xuống đã ngủ thiếp đi.

Mãi đến khi mặt trời đã lên cao, sự sinh hoạt trong thị trấn cũng đã tấp nập, tiếng người qua lại ồn ào nhưng vì Bùi Khương tai bị điếc nên không nghe được nên chàng vẫn ngủ. Đến khi thức dậy, Bùi Khương mới biết nơi chàng ngủ gần một cái chợ đông đúc.

Bùi Khương thấy đỡ ngỡ ngàng vì ai cũng lo mua bán, không chú ý đến chàng.

Bùi Khương đưa mắt nhìn quanh chưa biết phải đi đâu, chợt chàng trông thấy một thiếu niên ngồi ở bên kia đường, thiếu niên cũng chỉ trạc tuổi với Bùi Khương, cách phục sức của thiếu niên cũng không đẹp đẽ gì hơn chàng. Thiếu niên kia tuy ăn vận cũ kỹ nhưng đôi mắt thì sáng và đẹp vô ngần, khuôn mặt chàng ta thật xinh tươi.

Bùi Khương thấy thiếu niên lấy trong hành lý ra hai cục gạch đỏ để làm bếp, thì chàng cũng tò mò đứng lại nhìn xem. Bên kia, thiếu niên vẫn thản nhiên làm việc, y không biết có người đang chăm chú nhìn y.

Bùi Khương thấy thiếu niên lấy trong túi vải ra, nào là củi khô, bụi nhùi và một cái nồi nhỏ bằng sắt. Sau khi chùi rửa xong, chàng ta bắt nồi nước lên bếp.

Bùi Khương chưa biết y định nấu gì vì chàng không thấy một thực phẩm nào để nấu cả, đột nhiên thiếu niên lấy trong túi vải ra một tấm lặc bằng đồng và bỏ vào nồi để nấu.

Không riêng gì Bùi Khương đứng nhìn thiếu niên, mà một vài người đi đường cũng đang tò mò đứng nhìn chàng ta. Một thiếu phụ không nén được tò mò, hỏi:

– Tiểu đệ nấu gì vậy?

Thiếu niên không nhìn lên, chàng đáp ngắn gọn:

– Nấu canh.

Mọi người cũng ngạc nhiên kêu lên:

– Nấu canh bằng cái lặc đồng ư?

Thiếu niên không trả lời mà chỉ gặt đầu.

Bùi Khương đứng nhìn cũng lấy làm thắc mắc lắm, nhưng chàng không thể hiểu được thiếu niên kia và những kẻ hiếu kỳ họ đã nói những gì, chàng chỉ biết đứng yên để theo dõi và tìm hiểu mà thôi.

Thiếu niên kia vẫn thản nhiên đun bếp, như chẳng thêm biết ai đang nhìn mình.

Đợi một lúc, nước đã sôi, thiếu niên trẻ tuổi lấy một cái muỗng quậy đều rồi múc một muỗng ném thử, chàng gặt gù nói một mình:

– Phải chi có một tý gừng và hành thì ngon hơn. Mà không có cũng chẳng sao.

Lời nói của chàng vừa dứt, chợt một cô gái đang xách giỏ đi chợ, vội lấy ra một mẫu gừng và hành trao cho thiếu niên.

Chàng lặng lẽ cầm lấy, gọt vỏ rồi cho vào nồi, cả hai không nói với nhau một câu nào cả.

Thiếu phụ lên tiếng hỏi ban đầu thấy vậy vội nói:

– Tôi nghĩ là nên cho thêm một ít cải xanh, thì tuyệt hơn.

Vừa nói là thiếu phụ lại gięng nước gần đấy, rửa một ít cải bà ta đã mua để biếu cho chàng.

Thiếu niên vẻ mặt không thấy vui, nhưng trước lòng tốt của thiếu phụ, chàng phải nhận lấy và bỏ luôn vào nồi.

Những người hiếu kỳ xung quanh thấy vậy vội lấy nào thịt, nào trứng, nào đậu, mỗi thứ một ít để cho thiếu niên.

Thiếu niên mặc dầu không từ chối, nhưng chàng đón nhận tặng phẩm với vẻ miễn cưỡng và bỏ hết vào nồi.

Chẳng bao lâu, nồi canh chợt sôi đều lên, mùi thơm của hành, cải, gừng ...

bốc lên thơm ngát. Mọi người hiếu kỳ mới bỏ đi, thiếu phụ mỉm cười hài lòng, nói vọng lại:

– Nồi canh nấu bằng lặc đồng, ngon thật.

Bùi Khương đứng theo dõi sự việc từ nầy giờ, chàng mỉm cười khi thấy mọi người hiếu kỳ đã bỏ đi, rồi nhủ thầm:

“Ồ đời có nhiều thứ, nếu cần kiếm xin xỏ thì lại không ai cho. Nhưng nếu làm ra vẻ không cần hay muốn từ chối thì người ta lại sốt sắng đem lại, mà không đòi hỏi một tiếng cảm ơn.”

Qua cái cười mỉm của Bùi Khương, thiếu niên kia cũng như đọc được ý nghĩ của chàng, y mỉm cười và vẫy:

– Lại đây thưởng thức món canh của tôi. Ngon lắm.

Bùi Khương lặc đầu chỉ vào tai và miệng của mình, ra dấu là chàng không nghe được thiếu niên nói gì. Và cũng không nói chuyện được.

Thiếu niên nhìn Bùi Khương ngạc nhiên. Không ngờ một thiếu niên đẹp trai như Bùi Khương mà lại mang tật câm và điếc. Chàng cảm thấy thương cảm cho Bùi Khương vô cùng, nên vội đứng lên chạy lại

nắm tay Bùi Khương, vẻ mặt thiếu niên ân cần mời mọc chỉ vào nồi canh ra dẫu, Bùi Khương với chàng ta ăn chung.

Bùi Khương xúc động không ít trước tấm tình của chàng thiếu niên. Tuy mới gặp lần đầu, nhưng thiếu niên kia đã đối xử với chàng y như là một người bạn thân.

Bùi Khương suốt cả một ngày và một đêm nhịn đói, nên khi mời ăn, chàng không từ chối, mà lại vui vẻ gật đầu.

Thấy Bùi Khương chấp thuận ăn chung, vẻ mặt thiếu niên có vẻ hân hoan, chàng kéo Bùi Khương ngồi xuống, nhưng Bùi Khương lại lắc đầu chỉ vào đám đông trong chợ.

Nhìn dáng điệu của Bùi Khương, thiếu niên chợt hiểu ý chàng, liền nói:

– Anh không muốn ăn ở chỗ đông người ...

Chưa nói hết câu, thiếu niên vội im bặt vì nghĩ lại Bùi Khương đã bị câm và điếc, mắt chàng lại nhìn Bùi Khương chỉ sợ sự sợ ý của mình sẽ làm buồn lòng Bùi Khương.

Thấy vẻ mặt của thiếu niên, Bùi Khương cảm động vì sự e ngại của chàng ta đối với mình. Bùi Khương vội tiếp tay thu dọn đồ đạc giúp thiếu niên buộc gọn vào túi vải. Còn nồi canh chưa biết tính sao, vì nó còn nóng bỏng bốc hơi.

Thiếu niên nhìn Bùi Khương mỉm cười, một tay chàng xách túi vải và tay kia chàng ta kẹp nồi canh rồi ra dẫu cho Bùi Khương theo mình.

Thiếu niên chỉ kẹp nồi canh bằng ba đầu ngón tay, lại nữa nồi canh nóng bỏng, khiến mọi người trong chợ đều trở mắt ngạc nhiên nhìn theo chàng.

Riêng Bùi Khương thì giật mình và vô cùng nể phục, vì chàng biết thiếu niên không phải là thần thánh gì, mà là một người có võ công thâm hậu nên mới làm được việc đó. Lại nữa, thiếu niên chỉ bằng hoặc kém Bùi Khương một vài tuổi mà thôi. Bùi Khương cũng đã từng thấy có nhiều nhân vật võ lâm đã dùng nội công bản thân, để làm cho chung rượu trên tay bốc khói như được đun sôi, và họ có thể làm cho đóng thành băng ngay sau đó, nên chỉ nhìn thiếu niên với vẻ nể phục rồi lặng lẽ bước theo.

Thiếu niên một tay xách bọc hành lý, một tay kẹp nồi canh nóng hổi, nhưng chàng ta vẫn bước đi một cách nhẹ nhàng và nhanh chóng, khiến Bùi Khương đi không mà cũng phải vất vả lắm mới theo kịp, thế mà thiếu niên vẫn không để cho đổ một giọt canh nào ra ngoài.

Hai người đi mãi thì đến một ngọn đồi ở ngoài thành Trấn Giang, thấy nơi đây đã thưa thớt người qua lại, thiếu niên vội tìm một bóng cây để đặt nồi canh xuống đất. Chàng lại lấy ra hai cái bát, trao cho Bùi Khương một cái và ngồi xuống đối diện nhau.

Canh đã được múc ra bát, Bùi Khương thì đói quá rồi nên chẳng cần mời mọc, vội bung ăn ngay. Món canh tuy đạm bạc nhưng Bùi Khương cảm thấy từ trước cho đến bây giờ, chàng chưa được ăn món nào ngon như món này.

Ăn được một bát, thiếu niên lại lấy trong túi vải ra một bầu rượu uống trước, rồi trao cho Bùi Khương. Tuy chưa lần nào uống rượu, Bùi Khương cũng vội đón lấy, uống một hơi. Chàng cảm thấy rượu thơm và ngon, nhưng lại không cay lắm nên vừa mới uống vào bụng đã thấy một luồng hơi ấm áp làm toàn thân dễ chịu vô cùng. Bùi Khương không biết phân biệt được rượu này thuộc loại ngon hay dở, nhưng chàng cũng trầm nghĩ:

“Rượu này thơm như vậy, chắc là rượu ngon.

Không biết thiếu niên này lấy ở đâu ra?”.

Vừa ăn, vừa uống rượu, chẳng bao lâu, bầu rượu đã sạch trơn không còn một giọt.

Bùi Khương lần đầu tiên uống rượu, vì thấy rượu không cay mà lại ngọt nên chàng uống thật nhiều, bây giờ cảm thấy đầu óc quay cuồng, thân hình nhẹ bồng lâng lâng nhưng tâm trí thì vẫn còn sáng suốt lắm.

Thiếu niên thì ngồi nhìn trời, rồi cầm thìa mà gõ vào thành nồi, miệng thì mấp máy liên hồi.

Bùi Khương tuy không nghe được nhưng chàng cũng biết là y đang hát.

Hát một lúc, Bùi Khương ngạc nhiên khi thấy thiếu niên kia đang khóc, giọt lệ chảy dài lên má, mắt chàng ta thì u buồn xa vắng, khiến Bùi Khương bỗng chạnh lòng nghĩ đến số phận long đong của mình và rồi chàng cũng tủi thân tức tưởi khóc. Đang khóc, thiếu niên thấy Bùi Khương cũng khóc theo, y liền ngạc nhiên dùng cây viết xuống đất hỏi:

– Tại sao huynh lại khóc thế?

Tuy hai người quen nhau, ăn uống cùng nhau nhưng mãi đến bây giờ cả hai cũng chưa biết tên nhau.

Thấy thiếu niên hỏi, Bùi Khương vội dùng cây viết kể hết những biến cố đã xảy ra cho chàng từ trước đến giờ. Viết rồi xóa, Bùi Khương viết mãi cho đến khi mỏi tay mới ngừng lại.

Biết qua câu chuyện của Bùi Khương, thiếu niên siết chặt tay chàng, như chia sẻ sự buồn khổ rồi cả hai cùng rung rung ...

Cả hai ngồi bên nhau, mãi cho đến lúc mặt trời đã ngã dần về phương tây, Bùi Khương nhật viên đá cạnh chân liệng ra xa, lòng chàng cảm thấy sung sướng và ấm dịu lại, chàng đã kể niềm tâm sự cho thiếu niên nghe, nên lòng cảm thấy nhẹ nhàng, không còn u uất nữa. Chàng cũng không còn ưu tư như trước kia.

Bùi Khương đã uống rượu và đã khóc, khóc được và đã trút ra hết sự phiền muộn, lòng chàng thoải mái và yên vui hơn bao giờ hết.

Tuy không nghe được tiếng động từ lâu, nhưng Bùi Khương mơ hồ cảm thấy cảnh vật đang reo vui cạnh hai người.

Mặt trời đã lặn mất từ lâu, cả hai mới nắm tay nhau xuống đồi. Đi trong bóng đêm nhưng Bùi Khương không còn cảm thấy cô đơn như trước nữa. Bên chàng đã có một tình bạn, một tình thương mới. Tuy chàng chưa biết tên người bạn mới là gì.

Cả hai đi nhau đi, bước chân còn chênh choáng vì chưa tỉnh hơi men, nhưng họ vẫn bước mau và chẳng cần định hướng.

Họ đi mãi cho đến một cánh đồng hoang, nơi đây chỉ có một tòa nhà duy nhất, nhưng lại xây cất thật đẹp và rộng rãi, ánh sáng trong căn nhà lơ mờ chiếu ra ngoài.

Bùi Khương và thiếu niên đi lại hướng căn nhà này, có ý xin tạm trú qua đêm. Khi cả hai lại gần, thì thấy cửa lớn mở ngỏ, cả hai cũng chẳng cần tìm hiểu nguyên do, liền bước vào nhà. Tuy căn nhà không thấp đèn sáng, nhưng trong ánh sáng lơ mờ, Bùi Khương cũng nhận ra là căn nhà rất rộng.

Vì còn chênh choáng hơi men, nên thiếu niên không nghĩ là nhà của người ta, phải xin phép chủ nhân mới được vào nhà, chàng thần nhiên đi lại cạnh cái bàn tròn và đặt mạnh túi hành lý lên bàn.

Túi hành lý vừa đặt lên, đột nhiên cái bàn sập rầm xuống đất. Bùi Khương buồn cười nghĩ thầm:

“Túi gì mà nặng quá thế, đựng cả trăm thứ vật vãnh làm sập cả bàn của người ta.”.

Vừa nghĩ vậy, Bùi Khương vừa đặt mình ngồi xuống một cái ghế bên cạnh.

Bất ngờ cái ghế gãy sụp xuống làm Bùi Khương mất thăng bằng té bịch xuống đất.

Thiếu niên vừa định cười lớn bước lại đỡ Bùi Khương, bất ngờ chân chàng bước nhầm một lỗ trùng ở dưới đất suýt té. Thiếu niên giật mình cúi xuống quan sát, nhờ ánh sáng lơ mờ, thiếu niên nhận ra rằng những lỗ trùng đó là những dấu chân người, mà lại có đến bảy tám dấu chân, trùng sâu xuống đất gần ba tấc.

Bùi Khương té đau mà không thấy bạn đỡ dậy, mà hắn thì lại nhìn chăm chú dưới đất nên vội bò lại xem. Vừa thấy dấu chân, Bùi Khương không khỏi ngạc nhiên.

Nền nhà tuy không phải bằng đất, mà lại bằng gạch kiên cố, thì những người tạo ra những dấu chân này, phải là những người thuộc giới cao thủ võ lâm.

Thiếu niên quan sát một hồi, rồi chàng đứng lên chạy lại nhặt một mẫu ghế gãy lên quan sát. Vừa cầm miếng gỗ trong tay, thiếu niên bóp nhẹ thì mẫu gỗ đã rã vụn ra. Thiếu niên lại đưa mắt quan sát dưới đất, cạnh chiếc ghế, chàng phát giác ra có hai dấu chân cũng lún sâu xuống đất. Hai dấu chân này, đầu mũi lại đối diện với những dấu chân bên kia.

Chàng nhủ thầm:

“Đây là những dấu vết của những tay cao thủ, đấu nội lực với nhau. Mà một người đấu lại với nhiều người.”.

Trong lúc đó, thiếu niên thấy Bùi Khương vừa đếm dấu chân, vừa chỉ trỏ có vẻ khác lạ, chàng chạy lại và quẹt bụi nhùi lên cho sáng để quan sát.

Bụi nhùi vừa sáng, thiếu niên nhìn thấy dưới đất có bảy dấu chân và một lỗ tròn ở bên phải. Những dấu chân làm thiếu niên băn khoăn không ít. Chàng lấy mẫu nền trong túi ra thắp sáng lên, rồi cầm đèn rọi khắp nơi như đang tìm kiếm một vật gì. Bất ngờ thiếu niên kêu lên một tiếng kinh ngạc, rồi chạy đến một góc tường phía sau cái ghế.

Bùi Khương cũng tò mò bước lại nhìn, chàng thấy có bảy cái chân thép gắn trên tường theo hình sao bắc đẩu.

Thiếu niên thì có vẻ lo lắng ra mặt, y nhìn ám hiệu sao bắc đẩu trên tường rồi cau mày suy nghĩ.

Bùi Khương cũng lấy làm lạ vì dấu vết mấy chân người và ám hiệu sao bắc đẩu trên tường. Nhưng thấy không liên quan đến mình, nên chàng chẳng thèm để tâm suy nghĩ làm gì.

Đứng không, Bùi Khương lại đưa mắt nhìn quanh, chàng chợt thấy một bức tranh treo trên tường ở khách sảnh, nên động tính hiếu kỳ bước lại xem, bỏ mặc thiếu niên đang đứng trầm ngâm suy nghĩ.

Mặc dầu ánh đèn không được sáng mấy, nhưng Bùi Khương cũng thấy rõ những nét vẽ trong tranh.

Bức tranh vẽ một vách núi thật cao. Dưới hang núi là một hang sâu thăm thẳm. Trên đỉnh sườn núi, có một lão nhân mù tay cầm gậy và một văn sĩ đang tựa người vào thân cây say sưa thổi tiêu. Cứ như bức tranh này, thì ý tác giả muốn diễn tả lão nhân này đang mê mải say sưa theo tiếng tiêu của văn sĩ, quên cả chống gậy đo đường, và chân lão đang bước tới như sắp sụp vào khoảng không và sẽ rơi xuống vực sâu, không tài nào gượng được.

Bức tranh vẽ hết sức tỉ mỉ và thật đẹp. Nét mặt của lão nhân mù như bị lạc hồn và mơ theo một việc gì xa xăm.

Bùi Khương tuy thích màu sắc và nét vẽ của người sáng tác ra bức tranh, nhưng chàng lại cảm thấy không vui. Và càng nhìn chàng càng cảm thấy khó chịu, chàng cũng bức thẳm nghĩ rằng:

“Tại sao tác giả lại nghĩ ra một bức tranh có vẻ tàn nhẫn như thế này? Tại sao lại đặt một người mù vào một cái chỗ bất ngờ và thê thảm như thế?”.

Nghĩ vậy, Bùi Khương lại muốn níu kéo lão nhân mù trong tranh thoát khỏi cái chết, chàng quay đầu lại tìm kiếm, chỉ thấy trên bàn nhỏ trong phòng có một nghiêng mực và một cây bút lông. Bùi Khương mừng rỡ tiến lại lấy bút mực để vẽ lên bức tranh một thiếu niên đứng sau lão nhân mù để kéo ông lại.

Thiếu niên bạn của Bùi Khương đang đứng suy nghĩ, chàng buột miệng thốt:

– Kim tinh bắc đầu! Kim tinh bắc đầu.

Rồi chàng lại nói tiếp:

– Không lẽ Bắc Đầu Thất Sát đã đến đây? Thế còn nhân vật đơn độc là ai?

Lầm nhăm vậy, thiếu niên chợt nhìn thấy Bùi Khương đang kia đang viết loay hoay vẽ lên một bức tranh, chàng liền bước lại để coi, thì thấy Bùi Khương đang vẽ hình một thiếu niên, đưa tay nắm lấy vai lão nhân mù.

Bùi Khương mặc dầu không phải là một họa sĩ, nhưng chàng rất có hoa tay nên nét vẽ cũng tinh xảo lắm. Lại nữa, thiếu niên chàng vẽ trong tranh, lại hao hao giống người bạn mới quen của chàng. Bùi Khương còn vẽ một thanh kiếm đeo lưng lẳng bên người của thiếu niên, xong rồi mới thở một hơi hài nhẹ nhõm, buông giá bút xuống.

Giữa lúc đó trên nóc nhà đột nhiên nổi lên những tiêu kỳ lạ. Thiếu niên giật mình nhìn lên trần nhà, nhưng chẳng thấy bóng dáng một ai, mà chỉ thấy những lưới nhện giăng đầy.

Tiếng tiêu vẫn du dương dài trong đêm, thiếu niên đặt túi vải lên bàn, định ra ngoài nhà nhảy lên nóc xem ai đã thổi tiêu.

Tiếng tiêu chỉ một mình thiếu niên nghe thấy nên Bùi Khương cũng chẳng biết gì.

Khi thiếu niên định chạy ra ngoài nhà thì chợt nghe tiếng cười dài và ở trước cửa đã xuất hiện một người mập mạp, mặc áo màu xanh, tay cầm một cái quạt, còn một tay đang vuốt chòm râu đang ung dung tiến vào. Đôi mắt lão nhân như hai luồng điện chiếu quanh một vòng.

Mới nhìn qua, thiếu niên nhủ thầm:

“Thân pháp lạ thật, vừa nghe tiếng cười đã xuất hiện ngay.”.

Lão nhân tiến vào phòng trong lúc Bùi Khương đang mê mải nhìn vào bức tranh nên chàng chẳng biết gì.

Trong lúc đó lão nhân lên tiếng:

– Lão phu tên là Chiến Phi. Xin được biết cao danh của hai vị?

Thiếu niên giật mình thẳm nhủ:

“Thì ra y là «Thần Thủ Chiến Phi».”.

Trong lúc đó lão nhân Chiến Phi đi lại cạnh Bùi Khương và reo lên:

– Hay quá! Hay quá! Thì ra là các hạ đây.

Vừa nói đôi mắt ông ta vừa nhìn vào bức tranh và gật đầu lia lịa.

Thiếu niên định nhảy qua đứng trước mặt Bùi Khương nhưng vô tình tay áo chàng làm tắt cây đèn cây nên phải đốt lại cho sáng.

Lúc đốt đèn sáng lên thì chàng giật mình vì trước cửa phòng khách lại xuất hiện thêm bốn người.

Lúc bấy giờ Bùi Khương cũng đã quay lại. Chàng thấy lão Chiến Phi đang đứng sau lưng mình và cửa phòng đang tiến vào bốn người. Một người rất cao, mặt ốm và mũi như một con ó già. Sau lưng đeo một thanh kiếm, một người khác thì mặt mũi cũng giống như tên gầy, nhưng tác độ trẻ hơn. Người thứ hai này không đeo vũ khí. Người thứ ba là một người què tay chống nạng sắt nhưng bước đi rất nhẹ nhàng và vững chãi. Vừa thấy bốn nhân vật này xuất hiện, Bùi Khương chợt nhớ lại các dấu chân ở trong phòng và chàng thẳm đoán có lẽ là bốn dấu chân của bốn người này.

Trong lúc Bùi Khương đang suy nghĩ, thì bốn đôi mắt đang chiếu vào Bùi Khương không chớp. Và bên cạnh chàng, lão già Chiến Phi cũng đang chăm chăm nhìn mình.

Bùi Khương ngạc nhiên không hiểu tại sao mấy người này lại nhìn mình chăm chăm như vậy. Và rồi bốn người kia cùng đến trước mặt Bùi Khương để nhìn bức tranh trên tường. Bùi Khương tuy không nhận ra ai, nhưng thiếu niên bạn của chàng lại nhận ra hai người trong nhóm. Chàng vội bước lên đứng chắn trước Bùi Khương rồi nhìn hai người cười nói:

– Hân hạnh được gặp nhị vị ở đây.

Hai người cao cao, có vẻ mặt giống nhau, khẽ cau mày khi gặp lại thiếu niên. Nhưng vẫn gượng cười nói:

– Thì ra là Ngô thiếu hiệp. Không ngờ thiếu hiệp cũng đi đến Giang Nam.

Tên lùn gầy ốm cũng vội lên tiếng:

– Vị này có lẽ là Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh! Kẻ hèn này được nghe danh thiếu hiệp từ lâu, giờ mới hân hạnh được gặp tại đây.

Miệng y thì nói chuyện với Ngô Thế Minh, nhưng hai con mắt thì lại liếc nhìn Bùi Khương. Thiếu niên kia tên thật là Ngô Thế Minh, lúc còn niên thiếu chàng đã nổi danh ở chốn giang hồ. Mười hai tuổi cho đến lúc mười lăm, thì chàng đã có một chỗ đứng trong võ lâm.

Ngô Thế Minh thật là thông minh không ai bằng, chỉ có Bùi Khương là chưa biết về chàng mà thôi. Thiếu niên vội đáp lời tên lùn:

– Vâng! Chính tại hạ là Ngô Thế Minh. Thế còn cao danh của các hạ?

Lão ốm cao, nghe Ngô Thế Minh hỏi vội đáp thay:

– Vị này là Thất Sát Truy Hồn Mã Phi Hồng.

Trong lúc mọi người đang đàm luận, thì Thần Thủ Chiến Phi vẫn chăm chú nhìn Bùi Khương. Giờ lão mới lên tiếng nói với hán tử cao:

– Lời hứa hôm trước chắc các hạ còn nhớ chứ?

Hán tử cao nhìn sang Mã Phi Hồng, Mã Phi Hồng lại nhìn hán tử một chân, rồi khẽ gật đầu đi lại trước Bùi Khương cung kính vái chào một cái.

Thần Thủ Chiến Phi cũng làm theo và nói:

– Tại hạ là Chiến Phi.

Quay sang hai lão nhân cao gầy, Chiến Phi tiếp:

– Còn nhị vị đây là anh em họ Mạc trong Bắc Đẩu Thất Tinh.

Chỉ lão lùn và lão một chân, Chiến Phi nói tiếp:

– Vị này là Thất Sát Truy Hồn và Kim Kê Hướng Nhất Minh. Xin được biết cao danh các hạ?

Ngô Thế Minh là một người thông minh, nhưng khi thấy bốn người này có vẻ lễ phép với Bùi Khương thì cũng lấy làm lạ vô cùng.

Thần Thủ Chiến Phi lặp lại câu hỏi đến hai lần nhưng vẫn không nghe Bùi Khương đáp lời.

Ngô Thế Minh lúc bấy giờ mới lên tiếng nói:

– Vị nhân huynh của tại hạ tên là Bùi Khương. Chiến lão hiệp có gì muốn nói, xin cứ nói với tại hạ. Tại hạ sẽ chuyển lời cho y.

Vừa dứt lời, Mã Phi Hồng tức giận quát lên. Tiếng quát của y làm đình tai nhức óc Ngô Thế Minh, rồi y cười nhạt nói:

– Thì ra y là một thằng điếc. Lời hứa của chúng tôi hôm trước xem như hủy bỏ.

Nói xong, y mỉm cười có vẻ khoái chí lắm.

Thần Thủ Chiến Phi nổi giận quát:

– Ai bảo hủy bỏ?

Lời nói của lão vang như sấm, khiến mọi người phải giật mình, chỉ có Bùi Khương là vẫn điềm nhiên như không có gì xảy ra.

Mã Phi Hồng cười lạnh nói:

– Lão huynh có tức giận cũng chẳng giải quyết được việc gì. Không lẽ lão huynh còn giữ ý định đưa người điếc này làm công việc quan trọng đó sao?

Hán tử cao ốm, tức là Nhị sát Mạc Nam vội nói:

– Chiến lão huynh, đừng nên nóng nảy mà làm mất đi hòa khí giữa chúng ta.

Việc đó chúng mình nên bàn lại thì hơn.

Bùi Khương quay sang Ngô Thế Minh ra hiệu:

– Chúng mình nên rời khỏi nơi đây đi.

Ngô Thế Minh nhận hiểu ý bạn, vội đi lấy túi vải đến bên Bùi Khương và mỉm cười nói với mọi người:

– Quý vị có việc phải bàn tính, chúng tôi xin kiêu từ vậy.

Nói đoạn y ra dấu bảo Bùi Khương theo mình.

Nhưng nhanh như chớp, Chiến Phi đã đón chặn ngay lối đi, tay lão vẫn phe phẩy cây quạt, cản lối không cho Bùi Khương và Ngô Thế Minh ra ngoài.

Thấy vậy, Bùi Khương lại thở dài nhủ thầm:

“Cuộc đời tàn tật của mình sao cứ mãi gặp những điều rắc rối xảy đến không thôi.”.

Chàng chán nản thầm trách cho số kiếp sinh ra ở đời để chịu đựng những điều rắc rối khổ tâm.

Biết ngày nào Bùi Khương mới được trở lại con người bình thường. Và không còn sợ ai đàn áp hăm dọa nữa. Nhìn về tương lai mờ mịt xa xôi, Bùi Khương không biết còn những rắc rối gì xảy ra nữa.

Thủ Lãnh Quân Hùng Giang Nam

Ngô Thế Minh nhìn nét mặt dầu dầu của Bùi Khương, chàng hiểu rõ nỗi lòng của bạn, nên càng xót thương và che chở cho bạn hơn.

Quay sang Chiến Phi, chàng nói:

– Tại hạ từng được nghe Thần Thủ Chiến Phi là một anh hùng hảo hán, nhưng sự việc xảy ra hôm nay đã làm tại hạ thất vọng.

Vừa nghe nói, Thần Thủ Chiến Phi sắc mặt hơi thay đổi, ông xòe quạt, quạt mạnh như cổ nén nổi căm tức.

Trong lúc đó thì Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh nghĩ thầm:

“Ở Giang Nam bây giờ đột nhiên là nơi tập hợp các cao thủ võ lâm từ khắp nơi kéo về, hẳn là nơi đây sắp xảy ra một việc quan trọng.”

Nhìn sang Bùi Khương đang đứng trầm mặc, chàng nghĩ tiếp:

“Cứ theo như tình hình, thì tại ngôi nhà này đã xảy ra một trận đấu quyết liệt mà chưa phân biệt được sự thắng bại nhưng không hiểu tại sao những người có mặt tại đây lại muốn kéo Bùi Khương vào chuyện?”

Nghĩ vậy, Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh liền buông bọc hành lý xuống đất, tay chỉ Bùi Khương và nói:

– Các hạ cũng đã thấy vị nhân huynh của tôi đây, vừa cầm lại vừa điếc. Y cũng chưa từng xúc phạm gì đến các hạ. Thế thì chẳng biết vì lẽ gì mà các hạ lại chặn lối đi của y?

Thần Thủ Chiến Phi chưa kịp trả lời thì Kim Kê Hương Nhất Minh đã đáp thay:

– Tại hạ có thể trả lời câu hỏi đó của Ngô thiếu hiệp.

Ngô Thế Minh nghe thế, vội quay nhìn lão như chờ đợi.

Kim Kê lão nhân nói:

– Thần Thủ Chiến Phi chặn đường họ Bùi kia, chẳng qua là ông ta muốn mời người bạn của thiếu hiệp về làm Tổng lãnh sự của giới lực lâm đó thôi.

Ngô Thế Minh nghe nói, chàng ngạc nhiên chưa tin, thì Thần Thủ Chiến Phi đã gật đầu xác nhận:

– Đúng vậy, ý lão phu muốn như thế đó.

Dù cho có thông minh thế mấy, trong lúc này Ngô Thế Minh cũng không thể nào đoán hiểu sự việc được.

Lúc bấy giờ, Kim Kê lão nhân lại tiếp nói với nụ cười và nói:

– Để tôi kể cho Ngô thiếu hiệp nghe một câu chuyện này nhé.

Rồi không đợi Ngô Thế Minh có chấp thuận hay không, lão cũng vẫn nói:

– Hồi trước, có một nhân vật võ lâm, ông ta lặn lội trong giới giang hồ cũng đã lâu. Võ công của ông ta cũng chẳng kém ai. Người của y lại thật vô duyên, mà cũng lại muốn làm lãnh tụ của những tay hảo hán hắc bạch trong giới giang hồ.

Vừa nói y vừa mỉm cười mỉa mai và nói tiếp:

– Nhưng Ngô thiếu hiệp thử nghĩ xem, có ai mà lại bằng lòng tôn y lên đâu?

Bởi thế ông ta liền nghĩ ra một cách dùng võ học của mình để làm áp lực bắt một số người phải nghe theo ý định của y.

Kim Kê lão nhân cười khà một tiếng rồi lại tiếp:

– Nhân vật kia cứ tưởng đem võ lực ra là đàn áp được mọi người, nhưng y đã lầm, khi mọi người cùng hiệp lực lại thì ông ta cũng chẳng đàn áp được ai.

Bây giờ Ngô Thế Minh mới chợt hiểu, chàng «à» lên một tiếng rồi nhủ thầm:

“Thì ra Thần Thủ Chiến Phi muốn cầm đầu giới lực lâm cường đạo, nên ông ta đã mời đại ca của nhóm Kim Kê, cả Thất Sát Truy Hồn Mã Phi Hồng. Và cả lão Đại, lão Tứ của Bắc Đẩu Thất Sát tới Giang Nam. Quả thật Thần Thủ Chiến Phi chẳng phải tay vừa.”

Lúc đó Kim Kê lão nhân lại nói tiếp:

– Chắc thiếu hiệp cũng đã hiểu câu chuyện?

Ngô Thế Minh gật đầu thì lão nhị của Bắc Đẩu Thất Sát Mạc Nam đã nói:

– Sự tỷ võ giữa đôi bên coi như hòa nhau, thì việc làm thủ lãnh của y cũng thất bại. Nhưng y lại nghĩ ra nhiều mưu kế, học đòi những tay gian thần hồi xưa trong cung nội. Đưa một kẻ yếu đuối nhu nhược lên

làm Hoàng đế, để các gian thần đứng sau lưng nắm quyền chỉ huy. Hoàng đế chỉ là một cái bánh vẽ, hay chỉ là tên bù nhìn thôi.

Kim Kê Hương Nhất Minh cười khinh tiếp:

– Thiếu hiệp biết y nói sao không? Y nói dù sao giới hắc đạo cũng nên cử một thủ lĩnh, để điều động công việc. Theo ý tôi thì nên mời một kẻ lạ mặt ra làm đầu lĩnh cho nó công bằng hơn. Chúng tôi chưa biết trả lời ra làm sao, thì ông ta đã lấy bút mực ra và họa một bức tranh.

Vừa nói Hương Nhất Minh vừa chỉ bức tranh treo trên tường và nói:

– Ông ta đã vẽ bức tranh kia và nói rằng:

«Giới lục lâm của chúng ta như một người mù. Không có người dẫn lối thì sẽ sa vào hố sâu lúc nào không biết.» Nói đến đây, y ngừng lại.

Ngô Thế Minh vọt miệng nói tiếp như một người rành rẽ câu chuyện:

– Bức tranh ấy vẽ ra và treo tại đây với một dụng ý, nếu ai có thể sửa đổi lại để cho lão nhân mù ở trong bức tranh khỏi bị rơi xuống vực sâu thì người đó sẽ được chọn làm vị thủ lĩnh của giới lục lâm?

Lão nhị Mạc Nam vỗ tay khen lớn:

– Thiếu hiệp thông minh quả như lời đồn. Người vẽ ra còn giải thích thêm với chúng tôi:

Nhà này chỉ là một căn nhà hoang, ít người qua lại. Nếu có một người dám đến đây và nghĩ ra kế vẽ để níu kéo lão mù trong tranh, thì người đó sẽ là một người can đảm và nhân hậu.

Ngô Thế Minh gật đầu mỉm cười nói:

– Một kẻ vừa can đảm, vừa nhân hậu thông minh thì làm thủ lĩnh của một giới quả là xứng đáng, cho dù y không biết võ công, nhưng rất tiếc ...

Vừa nói, Ngô Thế Minh vừa bật cười lớn.

Mã Phi Hồng ngắt lời nói:

– Thiếu hiệp đã rõ câu chuyện rồi, nhưng có ngờ đâu người nghĩ ra câu chuyện, Thần Thủ Chiến Phi lại sơ hở một điều ... Đó là vị lãnh tụ tương lai lại là một người mà chẳng những không nghe được và cũng chẳng có thể nói được.

Nói dứt lời, mọi người cùng cười vang. Ngô Thế Minh cũng buồn cười cho sự «hớ» của Thần Thủ Chiến Phi trong lúc Bùi Khương vẫn đứng yên lặng.

Mặc cho mọi người mỉa mai, Thần Thủ Chiến Phi quay sang nói với Ngô Thế Minh:

– Chắc Ngô thiếu hiệp cũng rõ là những nhân vật võ lâm miền Giang Nam gần đây, như thuộc hạ của Phi Long Tiêu Cục. Phân cục của họ gồm hai mươi hai nhóm, chia ra khắp các tỉnh, thị trấn, mỗi phân cục do một cao thủ cầm đầu.

Nói đến đây, lão ngừng lại thở dài liếc nhanh mọi người rồi tiếp:

– Nói cho đúng ra, thì những tiêu đầu của Long Hình Bát Chương, có tài giỏi đến đâu đi nữa, mà lấy một đầu một thì Chiến Phi này cũng chẳng sợ gì. Nhưng bởi họ lại là một lực lượng đông và mạnh, họ lại chèn ép với lục lâm giang hồ. Bởi thế công việc làm ăn của chúng tôi càng ngày càng vất vả khổ sở hơn.

Ngô Thế Minh nghe lão nói một hơi dài, chàng chỉ gật đầu lia lịa.

Chiến Phi lại nói tiếp:

– Sở dĩ tôi mời Mã Bang chủ, Hương Bang chủ và Mạc Thị Song Hiệp đến đây là chỉ muốn bàn cách hiệp lực nhau để đối phó với sự chèn ép bất công của Phi Long Tiêu Cục.

Ngô Thế Minh cười nói:

– Chiến tiên bối thật là người có tài trí, và đầy lòng hào hiệp.

Thần Thủ Chiến Phi vội nói:

– Hảo ý của tôi nêu ra đã được quý vị ở đây đồng ý. Quân tử nhất ngôn, đã nói là phải làm cho đúng, bởi thế cho nên dù cho họ Bùi kia là gì gì đi nữa, điều quan trọng là đức tính nhân đức của y mà thôi.

Nghe Thần Thủ Chiến Phi nói vậy, Ngô Thế Minh trầm ngâm một lúc rồi thâm nhủ:

“Chẳng biết họ Chiến này mưu đồ việc gì, khi đưa Bùi Khương giữ chức thủ lĩnh của bọn họ. Nhưng dù Bùi Khương xưa rầy cứ bị người ta hiếp đáp hoài, thì dịp này mình cũng nên để y xưng hùng một phen.”

Trong lúc Ngô Thế Minh còn đang suy nghĩ, thì Chiến Phi lại tiếp:

– Sự việc này, có lẽ ý trời đã định. Vả lại Bùi Khương tuy tàn tật, nhưng nét mặt lại sáng sủa thông minh. Căn cốt của y thật hiếm có, không phải là kẻ tầm thường đâu.

Lão dứt lời, thì Ngô Thế Minh nghĩ thầm:

“Xưa nay mình vốn là người cô đơn.

Đi khắp giang hồ không có bạn bè thân thích nhưng vừa gặp Bùi Khương là đã mến thương ngay.” Nghĩ vậy chàng đáp:

– Tại hạ chỉ là người ngoại cuộc, nhưng Bùi huynh đây lại là bạn thân của tại hạ, bởi thế tại hạ xin quý vị cho nêu lên một vài ý kiến.

Kim Kê Hương Nhất Minh liền nói:

– Chiến Phi tiên bối nói rất đúng, một lời đã hứa thì đừng nên xem thường, vì mọi người đều là những cao thủ có tiếng tăm. Vả lại Bùi huynh đây, tánh tình lại hiền từ và thông minh, bệnh cam điếc của y sở dĩ có là vì bị người ta điểm huyết, một môn điểm huyết đặc dị của người lạ mặt, nên có hy vọng chữa khỏi được.

Chiến Phi vuốt râu vừa cười thích thú, vừa nói:

– Ngô thiếu hiệp cũng là tay cao thủ, và rành về các môn điểm huyết, sao thiếu hiệp không ra tay cứu chữa cho y một phen?

Ngô Thế Minh lắc đầu đáp:

– Tiên bối không biết đó thôi, người điểm huyết Bùi Khương đã dùng một thủ pháp đặc biệt riêng của y nên tại hạ dù thương bạn cũng đành bó tay.

Thần Thủ Chiến Phi cười nói:

– Nếu Bùi Khương cam điếc là vì bị điểm vào huyết đạo, có thể tìm cách cứu chữa cho y sau. Còn Ngô thiếu hiệp đã bảo nên làm theo lời hứa, cho đúng với người quân tử thì công việc này coi như xong xuôi. Ngày mai lão phu mời khắp giới võ lâm đến để mừng vị thủ lĩnh của chúng ta.

Vừa nói dứt câu, lão bỗng nghe có tiếng gà gáy vọng đằng xa. Chiến Phi vội lắc mình vọt ra ngoài nhanh như điện chớp mất dạng.

Mạc Nam cau mày gọi lớn:

– Chiến tiên bối! Ông đi đâu đó?

Nhưng Chiến Phi đã khuất dạng mất rồi. Mọi người cùng bước ra ngoài cửa, chẳng hiểu Chiến Phi đã đi đâu. Trong lúc đó, tiếng gà từ xa gáy vọng khắp nơi.

Mạc Nam lắc đầu nói:

– Thần Thủ Chiến Phi hành động thật lạ lùng. Đang bàn chuyện mà lại bỏ đi đột ngột như thế ...

Mạc Nam chưa nói dứt câu, thì đã nghe tiếng cười của Chiến Phi từ trên nóc sảnh. Và lão đã đáp xuống trước mặt mọi người. Một tay thì cầm quạt, một tay Chiến Phi xách lưng lẳng cả trăm con gà. Vừa xuống lão vừa nói:

– Đang bàn chuyện vui vẻ, mà bị đám gà hoang này gáy lên phá đám nên lão phu đã tức giận và giết hết xách về đây. Nếu còn con nào cất tiếng gáy nữa thì lão phu cũng chẳng buông tha đâu.

Qua lời nói của Thần Thủ Chiến Phi, Ngô Thế Minh biết rằng lão này đang chưởi xéo Kim Kê Hương Nhất Minh.

Kim Kê Hương Nhất Minh cũng biết lão chưởi cạnh chưởi khước mình thì tức giận lắm nhưng khi nghĩ lại chỉ trong chốc lát, mà lão đã đi khắp nơi để giết một trăm mạng gà hoang, và lại Hương Nhất Minh cùng hợp lại với ba người có mặt tại đây, tức là hai anh em họ Mạc và Thất Sát Truy Hồn cũng chỉ mới thủ hòa với Chiến Phi thôi, nên lão cố nén giận làm ngơ như chẳng nghe thấy gì cả.

Chiến Phi hả dạ nói tiếp:

– Vậy thì lão phu xin ra mắt vị thủ lĩnh của giới lục lâm chúng ta trước.

Vừa nói, lão vừa giắt quạt ra sau cổ áo và bước lại trước mặt Bùi Khương cung kính xá dài một cái.

Mọi người nói chuyện hay bàn luận việc gì, Bùi Khương cũng chẳng nghe thấy, chàng chỉ đứng lặng một mình mắt nhìn ra xa xôi, còn tâm trí thì ngược về dĩ vãng để ôn lại những chuyện đã qua.

Chàng nhớ đến Long Hình Bát Chương Đàm Minh, người đã nuôi dưỡng chàng nhưng lại đối xử với chàng có vẻ bất công hơn những người khác. Rồi thì hình ảnh xinh đẹp của Đàm Tiểu Kỳ hiện ra, khiến Bùi Khương thương nhớ vô cùng. Nhớ đến Phi Long Tiêu Cục, Bùi Khương không quên thiếu nữ khả ái Viên Tố Châu, con của Viên tiêu đầu Phi Long Tiêu Cục. Cô ta là người đã từng an ủi Bùi Khương nhiều nhất, mỗi khi thấy chàng buồn. Thế mà lúc ra đi, Bùi Khương không kịp từ giã nàng một tiếng nào cả. Rồi hình ảnh Tôn Cẩm Bình không biết sống chết ra sao với bộ bí lục kỳ lạ đó. Trăm ngâm với bao ý nghĩ, nên Bùi Khương như người nằm mơ, chẳng để ý đến cử chỉ của Chiến Phi.

Nhìn cử chỉ của Bùi Khương, Chiến Phi cũng hơi ngạc nhiên, nhưng rồi lão cũng quay lại nói với mọi người:

– Quý vị lại tham kiến thủ lĩnh họ Bùi đi.

Thất Sát Truy Hồn liền đáp:

– Việc này tuy đã là nhất định rồi, nhưng Chiến lão còn quên một điều quan trọng.

Chiến Phi nét mặt bỗng sa sầm hỏi:

– Điều gì?

Thất sát truy hồn liền nói:

– Bốn huynh đệ chúng tôi đều không phản đối việc đưa Bùi Khương ra làm thủ lãnh. Nhưng điều quan trọng là Chiến tiên bối quên hỏi xem Bùi Khương có đồng ý hay không?

Ngô Thế Minh biết nói ra Bùi Khương sẽ không bằng lòng nhưng muốn bạn có điểm tựa, khỏi bị ai uy hiếp và lang thang khắp nơi như mình, liền nói:

– Việc này tại hạ sẽ hỏi ý kiến của y giúp cho quý vị.

Vừa nói, chàng vừa đập khế lên vai Bùi Khương, khiến chàng giật mình quay lại.

Thấy mọi người đang chăm chú nhìn mình và Ngô Thế Minh thì đang ra dấu như đang nói chuyện với chàng. Bùi Khương không hiểu bạn nói gì với mình nên đứng nhìn chàng ta chăm chăm.

Ngô Thế Minh cũng biết dấu tay của mình sẽ làm cho Bùi Khương không hiểu gì cả, chàng chỉ ra hiệu bậy để mong cho Bùi Khương gật đầu mà thôi.

Thiếu niên càng ra hiệu, Bùi Khương càng ngó ngán, chàng liền lắc đầu tỏ ý mình không hiểu gì cả.

Kim Kê Hường Nhất Minh thấy Bùi Khương lắc đầu thì khoái chí vô cùng.

Thần Thủ Chiến Phi thì biến sắc buồn rầu chẳng biết làm sao.

Ngô Thế Minh lúng túng chưa biết phải làm sao, chợt chàng nhớ ra liền chỉ vào túi đồ và chỉ vào góc phòng khách.

Bùi Khương thấy thiếu niên trở vào túi đồ, chàng lại tưởng bạn hỏi mình đi nấu canh. Trong lúc đang đói, Bùi Khương liền gật đầu hai cái. Vừa gật vừa cười thật vui vẻ vì chàng nhớ lại phương pháp nấu canh lạ lùng của bạn mình.

Trong lúc Ngô Thế Minh thở dài nhẹ nhõm nói:

– Bạn tôi thật là khó tánh, phải giải thích mãi y mới chịu nhận lời.

Kim Kê Hường Nhất Minh tức mình, chống nạng bước nhanh ra cửa, nhưng thoáng một cái, Chiến Phi đã đón đầu và lạnh lùng nói:

– Người nào chưa bái kiến tổng lãnh tụ, thì đừng hòng bước ra khỏi cửa.

Kim Kê Hường Nhất Minh biết không thể cãi lời Chiến Phi được, liền quay lại nghĩ:

– Nếu mình giết tiểu tử này, coi y còn ai làm thủ lãnh nữa cho biết.

Vừa nghĩ vậy, y liền bước tới chấp tay vái dài Bùi Khương một vái.

Bùi Khương lấy làm lạ lùng trước cử chỉ của Kim Kê Hường Nhất Minh, chàng hướng sang Ngô Thế Minh như dò hỏi.

Ngờ đâu Kim Kê Hường Nhất Minh trong lúc chấp tay vái Bùi Khương, lão liền bất ngờ xuất ra hai chưởng nhanh như điện xẹt, đánh vào chàng ta. Đồng thời lão chống nạng cây nặng xuống đất, mượn đà lộn người ra đằng sau và thừa cơ phóng chạy ra cửa như một mũi tên.

Cũng may Bùi Khương vừa quay người sang Ngô Thế Minh nên chưởng pháp của Kim Kê Hường Nhất Minh không trúng ngay ngực chàng. Nhưng với sức mạnh của chưởng lực của y phát ra, cũng hất tung Bùi Khương vào một góc phòng.

Trong lúc đó, Thần Thủ Chiến Phi vội lướt theo Kim Kê Hường Nhất Minh ra ngoài, nhưng nghĩ Bùi Khương bị trúng đòn không biết sống chết ra sao, liền quay trở vào. Nhưng lúc vào đến, trong phòng chỉ còn lại mỗi một mình Ngô Thế Minh mà thôi. Chiến Phi liền biến sắc gọi lớn:

– Tuy Tân, xuống đây mau.

Lời nói vừa dứt, trên nóc nhà đã nhảy xuống một người, lễ phép đứng trước mặt Thần Thủ Chiến Phi.

Thần Thủ Chiến Phi vội hỏi nhanh:

– Người thấy những người trong phòng này đi về đâu không?

Người tên gọi là Tuy Tân đó chẳng ai khác hơn là thủ hạ của Chiến Phi. Lão đặt y canh gác ở đây để xem chừng bức tranh. Lúc này vừa thấy Bùi Khương về vào bức tranh thì y đã thối sáo để kêu gọi mọi người trở lại nhà hoang này. Do quá mệt mỏi nên y đã nằm trên nóc nhà rồi ngủ quên luôn. Đến lúc nghe Thần Thủ Chiến Phi gọi xuống để hỏi, thì y mới hoảng hốt quỳ xuống nói:

– Thưa ... thuộc hạ không thấy ạ.

Thần Thủ Chiến Phi quá tức giận, lão hét lên:

– Quân vô dụng!

Quát xong lão định dùng chưởng quật vào đầu y, nhưng nghĩ sao, lão lại thôi và bảo:

– Đem gà đi làm bữa mai ăn.

Nói đoạn Thần Thủ Chiến Phi đi lại vách tường để lấy bức tranh cuốn lại, miệng thì lẩm bẩm:

– Bọn chúng bây đừng hòng trốn khỏi tay của ta.

Vừa cuốn bức tranh xong, lão quay lại thì đã thấy Thất Sát Truy Hồn Mã Phi Hồng đứng đó, lão ngạc nhiên hỏi:

– Các người kia đâu?

Mã Phi Hồng không đáp mà chỉ nói gọn:

– Hãy theo tôi.

Nói dứt, Mã Phi Hồng liền lướt mình ra ngoài. Dù rất tức giận, nhưng Chiến Phi cũng đành nén lại để đi theo Mã Phi Hồng.

Đi một đoạn thì Thần Thủ Chiến Phi đã song song với Thất Sát Truy Hồn Mã Phi Hồng.

Mã Phi Hồng liền nói:

– Thiếu niên Bùi Khương có nghe lời huynh đệ họ Mạc hay không? Cũng chẳng ăn thua gì. Nếu bắt được bọn họ và bọn họ có hợp lại thì cũng không thua gì ông cả.

Thần Thủ Chiến Phi ậm ự nói:

– Theo ý của Mã Bang chủ thì sao?

Mã Phi Hồng mỉm cười đáp:

– Theo ý tôi thì chúng ta nên hợp tác với nhau, có lẽ sự việc sẽ dễ dàng hơn.

Thần Thủ Chiến Phi thích thú nói:

– Tôi cũng có ý định đây từ lâu, nhưng chưa có dịp để dò hỏi ý kiến của huynh đây thôi.

Thất Sát Truy Hồn Mã Phi Hồng vội ngừng lại đưa tay siết chặt lấy tay của Thần Thủ Chiến Phi tỏ vẻ thân thiết. Rồi hớn hờ nói:

– Thiếu niên Bùi Khương bị thương nặng, nhưng không nguy hiểm đến tánh mạng. Nhưng anh em họ Mạc cũng không chữa khỏi đâu. Chiến huynh hãy chữa cho y bớt một tí để hỏi xem y chịu nghe theo ai? Nếu không thì hãy giết phút đi cũng không muộn.

Thần Thủ Chiến Phi nghe qua liền gật đầu tỏ vẻ tán thành, nhưng trong lòng lại thầm nhủ:

“Tên họ Mã này lòng dạ thâm hiểm thật. Sau này ta phải tìm cách trừ đi mới được.” Nghĩ vậy lão buột miệng nói:

– Ý kiến của huynh thật là hay. Thôi chúng ta đi.

Nói đoạn hai người trở thuật khinh công lướt đi thật nhanh. Đi qua hai ba cánh đồng thì đến một dãy nhà, trong nhà đèn vẫn thấp sáng. Chiến Phi đoán có lẽ đã đến nơi. Đến trước một căn nhà, Mã Phi Hồng vội đẩy cửa bước vào trong.

Chiến Phi trông thấy Bùi Khương nằm mê man trên giường, bên cạnh có anh em họ Mạc là điều ngạc nhiên.

Ngô Thế Minh đã đến trước tự bao giờ và đang đứng nhìn, mặt lộ vẻ lo lắng.

Chiến Phi thấy anh em họ Mạc, một người thì cầm đèn dầu, một người thì đang đắp thuốc cho Bùi Khương, lão vội bước lại gạt gói thuốc ra và nói:

– Thuốc này mà chữa được gì?

Mạc Nam tức giận, sắc mặt liền biến đổi lúc xanh lúc trắng, nhưng vẫn nín thinh không nói, mà lại nhường chỗ cho Chiến Phi.

Lão thấy một bên vai của Bùi Khương sưng lên một cục và chỗ da thịt đó bầm xanh. Lão vừa đưa tay nắn nhẹ nơi vết thương và nói:

– Không biết xương có bị dập không?

Giữa lúc ấy bỗng có tiếng của phái nữ từ phía cửa vọng lại:

– Vị nào là lão Đại và lão Ngũ thông Bắc Đầu Thất Sát thì hãy mau ra đây gặp ta.

Mọi người cùng giật mình quay lại thì thấy một thiếu phụ mặt đẹp như hoa, đang đứng vịn tay vào cửa và đang nhìn mọi người.

Điều ngạc nhiên hơn nữa đối với mọi người là, trong phòng, ngoài Bùi Khương ra thì ai cũng là tay có bản lĩnh, thế mà thiếu phụ xuất hiện tự lúc nào chẳng một ai hay.

Thiếu phụ tuy đẹp, tiếng nói trong trẻo như chuông ngân nhưng lại lạnh lẽo vô cùng.

Hai anh em họ Mạc vừa nghe qua giọng nói của thiếu phụ, thì họ đã thấy rung động toàn thân. Cái đèn trên tay của họ Mạc cũng bất thần rơi xuống đất.

Thần Thủ Chiến Phi thấy vậy vội nhanh tay đỡ cây đèn lên. Ánh đèn suýt tắt chợt sáng lên như củ.

Ngô Thế Minh đứng cạnh thấy vậy cũng khen thầm:

“Thủ pháp thật nhanh nhẹn. Quả xứng với danh Thần Thủ.”

Trong lúc đó, thiếu phụ trẻ đẹp nhìn ngay Chiến Phi và hỏi:

– Các hạ là người trong Bắc Đầu Thất Sát?

Chiến Phi cười lớn, không đáp mà hỏi vặn lại:

– Cô nương là ai? Không biết mặt và quen Bắc Đầu Thất Sát thì cô kiếm họ để làm gì?

Vừa nói đôi mắt lão vừa liếc nhanh sang anh em họ Mạc đang đứng cạnh đây.

Ngô Thế Minh thấy vậy liền nghĩ thầm:

“Lão Chiến Phi này quả là tay mưu lược và thâm độc. Cử chỉ của lão như vậy, chẳng khác gì đã tố cáo anh em họ Mạc là hai nhân vật trong Bắc Đầu Thất Sát rồi.”

Chẳng những cử chỉ ấy của y, Ngô Thế Minh hiểu được, mà ngay cả Thất Sát Truy Hồn là anh em họ Mạc cũng hiểu rõ mưu chước thâm độc của Chiến Phi.

Anh em họ Mạc tuy tức giận cử chỉ của Chiến Phi, nhưng họ cũng ngạc nhiên không hiểu tại sao thiếu phụ kia lại đi tìm mình và tìm mình với mục đích gì?

Qua cử chỉ của Thần Thủ Chiến Phi, thiếu phụ cũng nhận ra lão ám chỉ anh em họ Mạc là hai nhân vật trong Bắc Đầu Thất Sát. Nàng chỉ đưa đôi mắt sáng rực và lạnh lẽo nhìn hai người.

Mạc Nam không nhịn được liền bước lên hỏi:

– Tại hạ là Mạc Nam trong Bắc Đầu Thất Sát, chẳng hay cô nương hỏi chúng tôi có việc gì không?

Trong lúc đó, Mạc Bắc đang nhìn Mạc Nam và thấy y cũng đang mỉm cười nhìn nhìn lại Mạc Bắc như chê trách sự làm rớt đèn xuống đất hồi nãy.

Mạc Bắc cũng vội lên tiếng để cho mọi người thấy sự cứng rắn của mình, hầu cho lấp cái vụng về hồi nãy:

– Huynh đệ chúng tôi chưa được cái hân hạnh quen biết với cô nương, đêm hôm như thế này, cô nương tìm chúng tôi hẳn là ...

Lời nói của y chưa dứt, chợt thấy thiếu phụ khẽ nhích người, thoáng cái đã đứng trước mặt họ Mạc, làm y sững sờ không nói tiếp được nữa.

Thần Thủ Chiến Phi được dịp bèn xen vô:

– Nếu có gì thắc mắc, cô nương cứ nói với anh em họ Mạc đi. Lão phu sẽ ...

Vừa nói đến đây thì thiếu phụ đã chặn ngang:

– Không phải việc của ông.

Rồi quay sang mọi người, nàng tiếp:

– Tôi có chuyện cần giải quyết với nhị vị họ Mạc đây, xin cảm phiền các vị hãy lánh mặt ra ngoài giùm cho.

Chiến Phi cười đáp:

– Chuyện của cô và nhị vị họ Mạc không liên quan gì đến tại hạ. Nhưng giờ nếu tất cả mọi người ở đây mà phải đi ra ngoài, riêng cá nhân tôi thì là kẻ vô danh tiểu tốt không đáng kể, còn Mã tiên bối và Ngô công tử đây là người tên tuổi. Nếu nghe theo lời cô nương mà đi ra ngoài thì còn gì là thể diện.

Ngô Thế Minh biết Chiến Phi muốn gài mình và Mã Phi Hồng vào chuyện này, liền móc lại:

– Nếu Chiến tiên bối cùng ra, thì tại hạ và vị họ Mã này cũng chẳng ở lại đây làm gì. Có phải thế không, Mã huynh?

Mã Phi Hồng về hòa với Ngô Thế Minh, đáp:

– Đúng thế! Việc gì có Thần Thủ Chiến Phi chủ xướng, họ Mã này sẽ làm theo ngay.

Nghe mấy lời đối đáp của Chiến Phi và Mã Phi Hồng, thiếu phụ lấy làm ngạc nhiên vô cùng.

Nàng cũng đã từng nghe danh của Thần Thủ Chiến Phi và Thất sát truy hồn Mã Phi Hồng. Thấy họ hiện diện tại đây cùng họ Mạc thì nàng tưởng họ sẽ bênh vực và giúp đỡ hai người này để đối phó với nàng, chứ lý đầu họ lại chịu rút lui một cách dễ dàng như vậy.

Riêng Mã Phi Hồng thì lại nghĩ khác. Y thấy thiếu phụ là một tay bản lĩnh cao cường, cứ nhìn qua thân pháp của nàng, thì cũng đủ rõ. Vả lại với anh em họ Mạc, Mã Phi Hồng cũng chẳng ưa thích gì, cho nên mặc họ có ra sao thì ra.

Mạc Nam và Mạc Bắc lại nghĩ khác. Mấy người kia sở dĩ tránh ra là vì thấy võ công của thiếu phụ cao cường, nên chẳng muốn xía vào. Nhưng đối với người đàn bà này, anh em họ Mạc đâu có thù oán gì mà phải sợ hãi. Cứ để xem bà ta xử sự như thế nào, rồi hãy tìm cách đối phó.

Riêng Thần Thủ Chiến Phi thì lại nghĩ thầm:

“Tên họ Mã này thật là sâu độc, mới liên minh với mình đó, giờ lại về hòa với họ Ngô ngay. Bọn người tưởng ta chẳng dám rút lui trước, thì ta lại rút trước cho mà xem.”

Vừa nghĩ vậy, lão vội bỏ ngọn đèn xuống định ra ngoài, thì Mạc Nam đã nói:

– Quý vị đừng ra ngoài, để anh em họ Mạc này ra ngoài có lẽ tiện hơn.

Nói đoạn cả hai liền bước ra ngoài.

Thiếu phụ cười khẩy nói:

– Nhị vị muốn chết ở ngoài cũng không sao!

Vừa ra đến bên ngoài, Mạc Nam nhìn thiếu phụ hỏi:

– Cô nương có thù oán gì với chúng tôi mà lại muốn động thủ?

Thiếu phụ lạnh lùng đáp:

– Anh em Bắc Đầu Thất Sát có những hành động đê hèn dâm dục bởi vậy nên ta muốn diệt trừ đi, đợi gì phải là thù oán.

Mạc Bắc không nén được tức giận, y quát lên:

– Tiện tỳ dám vô lễ!

Y vừa quát vừa tung ra một loạt ám khí vào người thiếu phụ. Đồng thời Mạc Nam từ phía sau cũng đẩy ra một loạt «Kim Tinh Bắc Đầu». Hai mặt tấn công thiếu phụ, thật là nguy hiểm vô cùng.

Thiếu phụ vừa lách mình đứng ngay cửa lớn để tránh khỏi «Kim Tinh Bắc Đầu» ám khí của họ Mạc.

Không chậm trễ, họ Mạc liền quay lại tung một loạt ám khí khác, ập đến thiếu phụ.

Thiếu phụ vội phóng vút người lên tránh thoát, thì loạt ám khí lại bay ào đến giường Bùi Khương đang nằm.

Ngô Thế Minh hoảng hốt hét lên một tiếng, rồi lao mình lại và tung chân đá văng loạt ám khí để che trở cho Bùi Khương.

Thiếu phụ liếc nhìn về hướng Ngô Thế Minh rồi sừng sốt la lên:

– Thì ra là y.

Đồng thời song chưởng quét lên một vòng, tức thì tất cả các mũi ám khí đều quay hướng bay vào ống tay áo của nàng ta.

Ngô Thế Minh cứ tưởng những mũi ám khí kia ghim trọn vào lưng mình, nhưng không cảm thấy gì cả, mà lại nghe Chiến Phi và Mã Phi Hồng kêu lên:

– Ô! «Vạn lưu quy tôn»!

Ngô Thế Minh liền quay lại nhìn thì thấy Chiến Phi và Mã Phi Hồng như kẻ mất hồn, đang nhìn thiếu phụ đó chăm chăm.

Còn thiếu phụ thì lại nhìn Bùi Khương lộ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Mọi biến chuyển xảy ra trong nháy mắt, làm mọi người đều sừng sốt và đứng bất động như trời trồng.

Thiếu phụ nhìn sững Bùi Khương, còn mọi người thì lại nhìn nàng chăm chăm.

Ngô Thế Minh và Chiến Phi lấy lại bình tĩnh trước, bước lên hỏi:

– Các hạ có phải là Lãnh Nguyệt Tiên Tử?

Thiếu phụ không đáp mà nói khẽ:

– Quả nhiên là Bùi Khương. Tại sao y lại ở đây?

Thiếu phụ quay sang mọi người, với vẻ quan tâm hỏi:

– Y bị thương ở đâu? Tại sao lại bị thương?

Rồi quay sang Ngô Thế Minh nàng tiếp:

– Thiếu hiệp là ai? Tại sao lại hy sinh cho Bùi Khương quá thế?

Ngô Thế Minh không đáp mà nghĩ thầm:

“Lãnh Nguyệt Tiên Tử có hai môn nội công thượng đẳng là «Vạn Lưu Quy Tôn» và «Nhiếp Kinh Hấp Thiệt» và lại là người có địa vị, tại sao lại quan tâm đến Bùi Khương một cách đặc biệt như thế này?”

Ngô Thế Minh thắc mắc cũng phải, vì trước kia Bùi Khương có kể chuyện cho chàng nghe. Nhưng Bùi Khương lại không nêu tên Lãnh Nguyệt Tiên Tử thì làm sao chàng hiểu được?

Trong lúc Ngô Thế Minh chưa trả lời, thì Chiến Phi khôn ngoan, đã bước lại và nói:

– Tại hạ không biết các hạ có liên quan đến Bùi thủ lãnh nên cam tội thất lễ, xin người đại xá cho.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử ngạc nhiên hỏi thăm:

“Y là lãnh tụ, mà lãnh tụ của ai?”.

Nghĩ thế, nhưng rồi nàng lại đứng yên để nhớ lại câu chuyện đã xảy ra trước đây.

Lúc giết xong Tam Sát Mạc Tây ở ngoài khách điểm, Lãnh Nguyệt Tiên Tử trở về phòng, thì bị kẻ thù khoác áo của Bùi Khương để lừa díp điểm huyết đạo và mang nàng đi.

Mãi lúc sáng, người lạ nọ mới giải huyết cho nàng. Lãnh Nguyệt Tiên Tử biết không thể địch lại với người nọ bằng võ công, mà chỉ chờ y sơ ý thì mới có dịp trốn đi mà thôi.

Người lạ bắt Lãnh Nguyệt Tiên Tử là ai? Một người như Lãnh Nguyệt Tiên Tử, ai nghe danh thấy mặt đều run sợ nhưng tại sao nàng lại sợ y như vậy?

Câu hỏi này chỉ chính Lãnh Nguyệt Tiên Tử mới trả lời được mà thôi.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử tuy võ công cao cường, nhưng nằng lại nể sợ người đàn ông này vô cùng. Suốt mấy tháng trường, từ lúc khởi hành cũng như lúc ăn lúc ngủ, nằng cứ mãi thấp thòm không yên lòng. Nằng chỉ cầu mong cho y chết mất xác thì mới khỏi lo sợ mà thôi.

Thoát khỏi tay người đàn ông nọ, Lãnh Nguyệt Tiên Tử lại phải bôn ba trốn thoát và có ý tìm kiếm Bùi Khương. Nằng muốn kiếm Bùi Khương không phải vì hai cuốn bí lục mà thôi. Nằng còn quan tâm lo lắng cho tánh mạng của chàng thiếu niên hiền lành kia nữa.

Hôm nay, Lãnh Nguyệt Tiên Tử đi ngang qua đây, thì trời cũng đã tối. Không dám trọ ở khách điếm, vì sợ chạm mặt với đối thủ, nên nằng tìm vào thôn xóm tìm nhà trọ qua đêm. Đèn đây mọi nhà đều đã ngủ im, chỉ có căn nhà này là còn đèn sáng. Lúc lại gần căn nhà, nằng mới phác giác ra ám hiệu của Bắc Đẩu Thất Sát ghi trên vách. Nên nằng biết thế nào họ cũng đang hiện diện ở đây. Con giận lại bùng bùng lên, nằng căm tức Tam Sát Mặc Tây vì y mà nằng mới biểu lộ tung tích và bị bắt. Còn Bùi Khương chẳng biết lạc lõng nơi đâu?

Không ngờ cũng nhờ Bắc Đẩu Thất Sát mà nằng tìm gặp lại Bùi Khương ở đây. Vì quá mừng nên Lãnh Nguyệt Tiên Tử quên cả chuyện của anh em họ Mạc.

Nằng chỉ chú trọng đến thương tích của Bùi Khương, nên vội bước đến gần để quan sát. Nét mặt nằng buồn buồn nói:

– Vết thương có vẻ trầm trọng lắm. Xương vai có lẽ bị gãy rồi.

Thần Thủ Chiến Phi mỉm cười thốt:

– Lãnh Tiên Tử đừng lo lắng quá thế. Bùi Khương thủ lãnh tuy bị trọng thương nhưng tại hạ có biết chút ít về xương và gân, nên có thể chữa được.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử lau mồ hôi đang rịn ra trên trán Bùi Khương rồi nói:

– Chỉ mới một thời gian ngắn mà biết bao nhiêu thay đổi. Lúc mới gặp Bùi Khương, y chỉ là một người yếu đuối bị hiếp đáp mà giờ đây lại là đầu lãnh biết bao nhiêu tay cự phách giang hồ.

Quay sang Ngô Thế Minh, nằng tiếp:

– Là bạn của Bùi Khương thì chắc thiếu hiệp biết rất rõ về y trong thời gian qua. Thiếu hiệp vui lòng kể lại cho ta nghe với.

Ngô Thế Minh vừa định lên tiếng, thì bên ngoài có một bóng người lướt qua.

Vừa trông thấy, Lãnh Nguyệt Tiên Tử quát lên:

– Chúng bay còn muốn rời khỏi đây sao?

Vừa nói nằng vừa tung mình đuổi theo. Lúc bấy giờ, trời cũng đã mờ mờ sáng, chỉ thấy ba bóng người đang chạy đi đằng xa.

Thần Thủ Chiến Phi lắc đầu rồi nói:

– Anh em họ Mạc thật hết muốn sống. Lúc bà ta sơ ý không thoát đi, giờ làm sao chạy thoát được?

Quay sang Ngô Thế Minh, y tiếp:

– Ngô thiếu hiệp là bạn thân của Bùi Khương, vậy thiếu hiệp có biết tại sao y lại dính líu tới sự tử cái này vậy?

Mã Phi Hồng cười nói:

– Tại hạ chỉ sợ Ngô thiếu hiệp cũng chẳng hiểu đầu đuôi ra làm sao cả.

Lời nói vừa dứt, thì một bóng người từ bên ngoài đã lướt vào.

Lúc nhìn lại họ mới biết Lãnh Nguyệt Tiên Tử đã trở về. Nét mặt nằng đượm vẻ lo lắng, vừa vào nhà là nằng đã vội cài then cửa và quạt tắt tất cả các ngọn đèn.

Trong nhà bỗng tối đen như mực, nhưng bên ngoài lại có tiếng nói:

– Nằng không ngờ lại gặp ta ở đây nhỉ? Đừng chạy trốn ta làm chi cho cực khổ. Dù nằng có đi đến đâu, ta cũng quyết tìm cho ra.

Vừa nói, y vừa vung chưởng đánh tung cửa để vào nhà.

Mọi người đều đứng im không cử động. Lãnh Nguyệt Tiên Tử thì thoát ra ngoài tự lúc nào rồi. Người kia cũng vội vã ra theo.

Khi cả hai khuất dạng, Thần Thủ Chiến Phi vội nói:

– Mã huynh có đồ đốt đèn không? Hãy đốt lên đi.

Và quay sang Ngô Thế Minh, y tiếp:

– Ngô thiếu hiệp có thấy rõ nhân dạng của người đàn ông hồi nãy không?

Ngô Thế Minh không đáp, mà chỉ thờ dài một tiếng.

Lúc bấy giờ Thất Sát Truy Hồn cũng đã thấp sáng cây đèn.

Mọi người nhìn cánh cửa gỗ rắn chắc của căn nhà bị cuồng phong làm gãy vụn ra. Mọi người đều nghĩ thầm:

“Y là ai mà nội lực phi thường như thế?”.

Nỗi thắc mắc làm mọi người đều đứng yên để suy nghĩ và cố nhớ nhân dạng của người lạ nọ.

Bên ngoài trời vẫn dần dần đáng, nhưng trong phòng ba người vẫn đứng lặng yên.

Mọi người cứ đứng lặng yên, mãi cho đến lúc trên giường Bùi Khương có tiếng động nho nhỏ, họ mới giật mình quay lại.

Bùi Khương đang từ từ mở mắt nhìn ra khiến Ngô Thế Minh mừng rỡ reo lên:

– Bùi Khương đã tỉnh rồi.

Chiến Phi cũng tươi nét mặt phụ họa:

– Y đã tỉnh!

Bùi Khương vừa chột tỉnh, nét mặt chàng tươi hẳn lên, một nụ cười nở trên đôi môi nhợt nhạt của chàng, rồi đôi mắt chàng từ từ khép lại như đang nằm để tận hưởng niềm vui vô biên. Bùi Khương không vui sao được khi chàng mơ hồ nghe tiếng nói của người lạ:

– Bùi Khương đã tỉnh rồi!

Mà tiếng nói đó lại là tiếng nói của người bạn thân xưa nay chàng chỉ nhìn mặt bạn mà không nghe được lời của bạn thốt ra. Tiếng nói của Ngô Thế Minh đã lọt vào tai Bùi Khương sau bao ngày không nghe được tiếng động bên ngoài. Câu nói của bạn như một điệu đàn vui, làm Bùi Khương gần lịm người đi vì sung sướng.

Bùi Khương muốn hét to lên:

– Tôi đã nghe được tiếng của bạn rồi.

Thế giới yên lặng đã rời xa Bùi Khương từ đây.

Chàng mấp máy đôi môi như đang lập lại «Bùi Khương đã tỉnh rồi ... Bùi Khương đã tỉnh rồi ...» Rồi chàng cảm thấy đầu óc như quay tròn và lại thiếp đi không còn biết gì nữa.

Ngô Thế Minh cúi sát mặt bạn, rồi ngẩng lên thờ dài rồi nói:

– Y lại ngất đi nữa.

Trán chàng nhú lại như suy nghĩ thì Chiến Phi cũng lại tiếp:

– Vừa tỉnh lại, trông mặt y có vẻ hơn hờ và như muốn nói điều gì?

Hỏi để mà hỏi chứ họ đâu có biết rằng, chương lực của Kim Kê Hưởng Nhất Minh đã đánh Bùi Khương đến trọng thương nhưng cũng vô tình giải khai huyết M đạo cho chàng ta. Thật là một chuyện tình cờ ngoài sức tưởng tượng của mọi người, thì làm sao họ đoán ra được.

Thất Sát Truy Hồn Mã Phi Hồng vội nói:

– Trời đã sáng rồi. Chiều lão huynh, bây giờ chúng ta đi đâu đây?

Ngô Thế Minh lắc đầu đáp:

– Dù muốn đi đâu, thì cũng phải chữa vết thương của Bùi Khương trước đã.

Rồi chàng lại cười lớn, như khiêu khích:

– Bùi Khương là thủ lĩnh của giới lực lâm Giang Nam mà nhị vị lại không trị liệu nổi vết thương cho y thì còn nên việc gì được nữa?

Thần Thủ Chiến Phi gật gù đáp:

– Đúng ... Đúng vậy. Việc trước tiên là phải chữa trị cho Bùi đại ca. Nhưng ở đây thiếu phương tiện để chữa trị, Ngô thiếu hiệp đừng lo, thế nào Bùi đại ca cũng khỏi.

Ngô Thế Minh miễn cưỡng đáp:

– Danh của Thần Thủ Chiến Phi ai mà không biết. Nhưng nếu ở đây không tiện cho việc chữa trị, thì chúng ta phải đưa y đi đâu?

Thần Thủ Chiến Phi liếc nhìn Thất Sát Truy Hồn rồi nói:

– Theo ý tôi thì nên đưa Bùi đại ca đến một nơi yên tĩnh để chữa thương.

Còn tôi và Mã huynh thì phát thiệp mời võ lâm thiên hạ đến Giang Nam để dự tiệc mừng của thủ lĩnh.

Thất Sát Truy Hồn tuy không biểu đồng tình nhưng cũng vội nói:

– Nơi chữa bệnh cho Bùi đại ca, thì ở Lăng Sơn Trang của Chiến huynh, vừa gần lại vừa tiện hơn. Và còn muốn phát thiệp mời thì ngày mừng năm tháng năm là tốt lắm rồi.

Chiến Phi thích chí cười đáp:

– Hay lắm, ngày mừng năm tháng năm quả là ngày tốt.

Quay sang Ngô Thế Minh, y tiếp:

– Được Ngô thiếu hiệp giúp đỡ và chỉ điểm cho những việc vừa qua, anh em chúng tôi vô cùng mang ơn. Lâu nay biết Ngô thiếu hiệp là người thích du sơn ngoạn thủy và không muốn bị gò bó một nơi nên không dám mời thiếu hiệp ghé lại sơn trang của tôi. Vì bận việc nên chúng tôi xin kiều từ. Sau này rảnh thiếu hiệp nhớ ghé tề trang cho chúng tôi được hầu tiếp.

Ngô Thế Minh biết Chiến Phi muốn tìm cách đuổi khéo mình đi, để y tự do kèm chế và sai khiến Bùi Khương, và để khỏi bị chàng cản trở. Chàng liền dịu giọng nói:

– Chiến lão huynh thật là khách sáo. Quả tình tiểu đệ thích đi đây đi đó thật.

Nhưng lại hiếu kỳ muốn biết chuyện lạ. Nay Chiến lão huynh phát thiệp mời võ lâm đồng đạo khắp nơi, thật là một cơ hội để tiểu đệ biết được nhiều người, hẳn là thích thú vô cùng. Nên tiểu đệ phải nán lại Lăng Sơn Trang một phen cho thỏa tình.

Thần Thủ Chiến Phi, tay phẩy quạt không ngừng, đôi mắt thì biến đổi luôn, nhưng vẫn gượng cười nói:

– Nếu thiếu hiệp không chê, mà chịu viếng tề trang một phen, thật là hân hạnh cho chúng tôi vô cùng.

Ngô Thế Minh cung tay thi lễ nói:

– Chiến lão huynh đã nói thế, tiểu đệ đâu dám vội trái lời.

Thất Sát Truy Hồn Mã Phi Hồng vẫn đứng cạnh bên, nét mặt lạnh lùng không biết y đang vui hay giận.

Chiến Phi lại nói:

– Chúng ta nên khởi hành là vừa.

Thất Sát Truy Hồn gật đầu rồi bước lại cạnh cửa sổ lấy trong mình ra một thiết đạn và tung ra ngoài. Thiết đạn vừa rơi xuống đất, đã nổ tung lên một tiếng và vọt mạnh lên cao khoảng mười trượng và tỏa ra một luồng khói màu. Một lúc sau, tiếng vó ngựa rậm rạp từ xa phóng lại và đứng ngay trước cổng nhà. Bọn người mới đến cũng khoảng hơn một chục tên. Đều trang bị vũ khí bên mình. Thất Sát Truy Hồn nhìn bọn người mới đến đang khom lưng thi lễ mình, rồi phẩy tay cho họ đứng yên.

Thần Thủ Chiến Phi cười mĩa nói:

– Tại hạ cứ tưởng Mã huynh có một mình, không ngờ lại đem theo một đám thuộc hạ đông đúc như vậy.

Thất Sát Truy Hồn cũng không kém đáp:

– Thì Chiến huynh cũng có đến đây một mình đâu? Thấy tín hiệu của tiểu đệ, thì lát nữa họ sẽ kéo lại ngay.

Quả nhiên lúc tiếng nói của Mã Phi Hồng vừa dứt, thì từ xa đã có tiếng vó ngựa vọng lại. Chẳng bao lâu, một tốp võ sĩ trang phục màu đen đang tiến lại gồm mười người.

Khi đến gần họ vội xuống ngựa và đến trước mặt Thần Thủ Chiến Phi cung kính thi lễ.

Thì ra Thần Thủ Chiến Phi và Thất Sát Truy Hồn Mã Phi Hồng trước khi đến đây để mưu bàn đại sự, nhưng dù bên ngoài có vẻ thỏa thuận với nhau nhưng trong lòng họ vẫn đố kỵ nhau, chỉ chờ dịp là dành sự lợi lộc về cho mình, nên ai nấy đều đem theo thuộc hạ để có lúc cần đến.

Ngô Thế Minh cũng ngầm hiểu sự đố kỵ giữa đôi bên, nên chẳng chóng thì chầy cũng chẳng đi tới đâu.

Thần Thủ Chiến Phi nhìn Bùi Khương quan sát một hồi, rồi quay sang đám thuộc hạ y nói:

– Chuẩn bị một cỗ xe ngựa đàng hoàng. Chúng ta sẽ lên đường ngay.

Đám hán tử áo đen «dạ» lên một tiếng, rồi vội đi ngay.

Mã Phi Hồng thì đứng trầm ngâm như đang suy nghĩ một chuyện gì. Mọi người đều theo đuổi một ý nghĩ riêng, nên chẳng ai nói với ai lời nào.

Một lúc sau, một cỗ xe ngựa tiến lại trước cửa nhà thì mới ngắt ngang ý nghĩ của mọi người.

Ngô Thế Minh vội ẩm Bùi Khương đặt lên cỗ xe ngựa một cách cẩn thận, chàng thăm nhủ:

“Tội nghiệp Bùi Khương là con người yếu ớt, mà phải hứng trọng một chương của Kim Kê Hướng Nhất Minh. Cũng may chỉ trúng vai nên y mới toàn mạng sống.”.

Xe ngựa di chuyển trên đường gồ ghề, lắc lư mãi làm Bùi Khương đau đớn, nửa tỉnh nửa mê. Nhưng rồi một lát sau chàng cũng từ từ mở mắt ra. Bên tai nghe tiếng bánh xe đang nghiêng trên mặt đường.

Vì vừa mở mắt, Bùi Khương bị ánh sáng làm chói mắt, đến khi quen với ánh sáng, chàng mới trông rõ một bóng người ngồi cạnh mình.

Bóng người đó lại là Ngô Thế Minh, người bạn thân thiết của Bùi Khương.

Sự có mặt của Ngô Thế Minh trong lúc chàng đang đau đớn, và vẻ mặt quan tâm lo lắng của bạn làm Bùi Khương thấy an ủi vô cùng. Chàng chỉ sợ cô đơn và bị bỏ rơi một mình, nhưng sự hiện diện của Ngô Thế Minh làm Bùi Khương xúc động muốn khóc to lên.

Đôi mắt Bùi Khương như có gì nặng nặng muốn kéo sụp xuống, nhưng chàng vẫn cố gượng mở lớn ra để nhìn vẻ mặt thân mật thương yêu của bạn.

Tiếng nói chuyện và tiếng vó câu gõ nhịp rõ ràng làm Bùi Khương không dần vật khổ sở như trước nữa. Chàng mừng rỡ như muốn nhảy tung lên.

Nỗi vui mừng của Bùi Khương hiện rõ lên nét mặt, chàng nở nụ cười thật tươi. Nụ cười của chàng không bao giờ đẹp hơn lúc này cả.

Một khung trời rạng rỡ như mở rộng trước mắt Bùi Khương. Trời cao cũng không nở bất công đối xử tệ với chàng nên đã cho chàng trở lại với sự hoạt động của thiên nhiên và loài người.

Xưa nay, Bùi Khương vẫn sống chung đụng với thiên hạ nhưng chàng cảm thấy mình lạc lõng bơ vơ trong đám đông. Giờ đây chàng mới cảm thấy mình đã hòa đồng với họ. Vui với niềm vui và khổ với nỗi khổ mà chàng nghe được của mọi người xung quanh.

Ngô Thế Minh này giờ nhìn qua cửa xe, giờ mới quay lại, chợt thấy Bùi Khương đang mở mắt nhìn mình và cười thật tươi. Ngô Thế Minh mừng rỡ reo lên:

– Bùi Khương đã tỉnh rồi.

Bùi Khương nhếch mép thì thảo, Ngô Thế Minh cúi sát gần bạn hơn, chàng nghe Bùi Khương yếu ớt thều thào qua hơi thở:

– Đệ đã tỉnh ... và đã ... nghe tiếng nói của huynh.

Tiếng nói của Bùi Khương tuy rất nhỏ, nhưng cũng làm cho Ngô Thế Minh mừng rỡ muốn xiu luôn. Chàng cứ ngỡ mình đang chiêm bao, mãi một lúc sau mới reo lên:

– Bùi Khương đã tỉnh và nói được rồi ... Trời ơi!

Ngô Thế Minh mừng rỡ, như chính mình được nghe thấy và được nói lại, sau thời gian dài sống trong thế giới trầm lặng.

Thần Thủ Chiến Phi ngồi ở ngoài xe, nghe Ngô Thế Minh reo lên, lão vội vén rèm cửa nhìn vào và hoang mang hỏi:

– Ngô thiếu hiệp! Bùi Khương đã nói được rồi sao?

Rồi lão trông thấy nét mặt của Bùi Khương thật là vui tươi, lão nghĩ thầm:

“Chuyện gì lạ vậy? Hay là chương lực của Kim Kê Hưởng Nhất Minh đánh y trọng thương, vô tình lại giải huyết đạo cho y luôn? Nếu quả thật như vậy, thì ý trời đã định một cách tốt đẹp rồi.”.

Mọi người vẫn im lặng trong niềm suy nghĩ riêng. Xe ngựa vẫn chạy không ngừng, kéo theo một đám bụi vàng cuộn cuộn bốc lên.

Tiết trời gần cuối đông của Giang Nam, tiết trời lại êm dịu của mùa xuân, bởi vậy mùa xuân ở Giang Nam đến thì rất sớm và đi thì rất trễ.

Những ngày đẹp trời, trai thanh gái lịch dập dìu ngoạn cảnh khắp đó đây.

Giới võ lâm hào kiệt cũng ngừng chân để thưởng cảnh, chiêm trà, nhấp rượu khắp các trà đình tửu điểm.

Đâu đâu cũng có sự ồn ào, náo nhiệt và vui vẻ hơn bao giờ hết. Nhất là những nhân vật trong võ lâm. Sau những ngày tháng dài bôn ba hành sự. Những ngày của mùa xuân là những ngày họ cảm thấy thoải mái và được nghỉ ngơi hơn bao giờ cả. Kể cả những ngày mùa đông tuyết rơi, có những đêm họ đội tuyết dầm mưa đi khắp nơi, nhưng đặc biệt là những ngày xuân tươi đẹp, họ lại tụ tập, họp bạn để bàn về những biến chuyển của võ lâm. Thế nên, những ngày hôm nay, họ lại được dịp xôn xao, bàn về chuyện của giới võ lâm Giang Nam.

Ở trong một tửu quán, một bàn tròn, toàn những tay kiếm sĩ đang ngồi đầu hót có vẻ say sưa. Một người bỗng hỏi:

– Quý vị có biết không? Tại Giang Nam Thần Thủ Chiến Phi, Kim Kê Bang chủ và Thất sát Truy Hồn Mã Phi Hồng cùng anh em họ Mạc đã cùng lòng đề cử một tên thủ lĩnh cầm đầu võ lâm đồng đạo ở Giang Nam. Thật là một câu chuyện hy hữu phải không quý vị?

Rồi người khác lại hỏi:

– Thật vậy sao? Những cao thủ như Chiến Phi, Hương Nhất Minh ... có khi nào họ chịu thua ai đâu? Tại sao lại chịu để cho người khác lên cai trị mình?

Huynh có biết người này là ai không?

Thế rồi người kia lại đáp:

– Đệ cũng không rõ. Chỉ nghe nhân vật này là một người rất trẻ, họ Bùi thế thôi.

– Họ Bùi à? Lạ thật, ở Giang Nam có tay cao thủ nào họ Bùi đâu? Y là ai vậy?

Có tiếng khác hỏi:

– Đệ thấy giới võ lâm Trung Nguyên đâu có nhân vật cao thủ nào họ Bùi đâu?

Rồi lại có tiếng đáp:

– Đại huynh quên đó thôi. Ở Hà Nam, Hà Bắc trước đây đã có hai anh hùng họ Bùi rồi. Một người được mệnh danh là «Xương Kiếm Vô Dịch» gì đó.

Người khác lại cãi:

– Nhưng hai nhân vật họ Bùi đó đều đã chết cả rồi. Cách đây mười năm, hai nhân vật này là Tổng tiêu đầu của một tiêu cục và đã bị một nhân vật bí mật hãm hại.

Tiếng nói đầu tiên lại cất lên:

– Nhưng hai nhân vật này đều ở Lương Hà (Hà Nam, Hà Bắc) chứ có ở Giang Nam đâu?

Thế rồi câu chuyện lại được kết thúc bằng câu:

– Nếu muốn tận tường hơn, thì ngày mừng năm tháng năm tới đây, lên Lãn Sơn trang sẽ rõ ngay. Mục đích bầu ra lãnh tụ này của họ là để chống lại sự thống trị của Long Hình Bát Chương thì phải.

Những câu chuyện trên, bất cứ nơi đâu có sự tụ họp của giới võ lâm, thì người ta đều được nghe như vậy. Và rồi trên các lối đi, những xe ngựa rộn ràng, những nhân vật võ lâm dón về để bá kiến vị lãnh tụ bảo vệ quyền sinh sống của họ và cũng vì hiếu kỳ nữa.

Trời đang mát dịu, bỗng nhiên trở nắng gay gắt, làm mọi người có vẻ mệt mỏi hơn. Dưới những tàng cây, những gánh dưa hấu, đồ mọng tươi mát là hấp dẫn khách bộ hành nhất.

Một tốp đại hán độ năm sáu người, ghé tạt vào một gốc cây, vừa ăn dưa vừa nghỉ mệt Bỗng nhiên từ phía xa, xuất hiện mấy con ngựa thuộc loại tuần mã. Loại ngựa này chỉ có ở phía Bắc Trung Hoa mà thôi.

Các đại hán nhìn nhau như muốn hỏi:

– Ai vậy?

Nhưng rồi họ lại đứng nhìn đoàn ngựa lại gần.

Khi đến dưới gốc cây, đoàn người và ngựa vội dừng lại.

Nhìn kỹ người đi đầu là một hán tử trung niên cao, mặt hơi gầy, dưới cằm có một chòm râu ngắn. Lối phục sức của người này rất sang trọng. Một hán tử bên cạnh, cao ráo, mắt sáng và sắc như mắt ó. Tay trái hán tử nắm dây cương, còn tay phải thì lại đứt tự bao giờ. Chỉ một tay, nhưng đại hán ghim cương ngựa thật tài tình. Còn người thứ ba là một thiếu nữ trẻ tuổi, mặt hoa da phấn khiến kẻ đối diện phải ngẩn ngơ. Từ cái khăn quấn tóc đến y phục của thiếu nữ, đều là một màu xanh lơ. Tuy vận võ phục nhưng nhìn thiếu nữ không có vẻ một tay nữ hiệp oai hùng, mà vẻ đẹp của thiếu nữ lại dịu dàng cao quý như một đại tiểu thư.

Hán tử một tay, vội nhảy xuống ngựa và đến cạnh thiếu nữ hỏi:

– Cô nương có muốn xuống ngựa nghỉ mệt một lát rồi đi không?

Thiếu nữ nhìn những người phía sau, rồi lắc nhẹ nói:

– Khỏi, hãy mua vài trái dưa để lát đi đường ăn.

Lời nói tuy cộc lốc, nhưng tiếng lại ôn hòa như tiếng chim. Nghe kỹ giọng nói, thì họ sẽ nhận ra ngay là giọng Bắc Kinh.

Hán tử một tay «ừ» một tiếng, rồi tiến lại bên gánh dưa. Y móc ra một lượng bạc ném xuống rồi dưa và nói:

– Lựa cho ta mấy trái dưa tốt và bỏ vào giỏ đằng hoàng cho ta.

Thiếu nữ quay sang hai người phía sau dịu dàng nói:

– Tánh của tam sư thúc bao giờ cũng vậy.

Hai người ngồi ngựa phía sau, có hai khuôn mặt giống nhau như đúc. Trang phục của họ cũng giống như hán tử trung niên.

Nghe thiếu nữ nói, họ cũng không đáp, nét mặt cũng không hề thay đổi.

Vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng cố hữu của họ.

Mấy đại hán ngồi ăn dưa, vừa nhìn thấy hai hán tử cỡi ngựa có khuôn mặt giống nhau, liền biến sắc, rồi cúi xuống tiếp tục ăn, chẳng dám nhìn lên nữa.

Cậu bé bán dưa, vừa buộc gói xong, năm người và ngựa vội lên đường ngay.

Khi vó ngựa đã đi xa, mấy đại hán đang ăn dưa mới dám nhìn lên. Một người trong bọn vội lên tiếng:

– Phi Long Tiêu Cục đã phái người đến. Sao ta thấy họ giống hai người là Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương và Bát Quái Chương Liễu Huy. Thật là một bọn người hách dịch đáng ghét. Nếu không có hai người kia, thì ta sẽ cho bọn họ biết tay một phen.

– Phi Long Tiêu Cục có phái hai tên họ Đông và họ Liễu cũng không ăn thua gì. Chỉ có hai tên kia là đáng ngại thôi. Thiếu nữ kia là ai thế nhỉ?

Một đại hán vừa hỏi dứt, thì một người khác vội vàng nói:

– Có lẽ cô ta là con gái của Long Hình Bát Chương Đàm Minh. Ông ấy mà chịu cho con gái đi xa, thì cô ta cũng không phải là tay vừa đâu. Nghĩ cũng lạ, không hiểu tại sao trang chủ tôi lại chọn một người như thiếu niên họ Bùi ra làm thủ lãnh các nhân vật võ lâm Giang Nam nhỉ?

Đại hán khác gạt ngang nói:

– Ý kiến của trang chủ sao mi dám bàn, bộ không muốn sống hay sao? Đã phát hiện ra người của Phi Long Tiêu Cục thì hãy về trang cấp báo ngay.

Lời nói vừa dứt, họ vội vã đến nơi để ngựa rồi đi ngay.

Thì ra những đại hán này là thuộc hạ của Thần Thủ Chiến Phi.

Khi thấy mấy đại hán đi khuất, chú bé bán dưa cũng quai gánh đi về lối khác.

Nói về Bùi Khương, ở Lãnh sơn trang, bệnh tình chàng đã bình phục. Tối nay, ngồi trong phòng đọc sách sang trọng cùng với Ngô Thế Minh, nhưng Bùi Khương thì chống tay lên bàn, nhìn cây đèn lớn như mãi lo nghĩ chuyện tận ở đâu đâu. Một lúc lâu sau, chàng mới quay sang Ngô Thế Minh nói:

– Ngô huynh à, đệ cảm thấy chuyện này có vẻ không xong. Đại hội cũng đã gần kề mà đầu óc đệ cũng muốn loạn lên. Thử nghĩ một người bất tài như đệ, làm sao gánh vác được việc lớn như vậy chứ?

Rồi chàng thở dài một tiếng và tiếp:

– Tuy đã khỏe mạnh, nhưng vết thương của đệ chưa được lành lặn hẳn.

Phiền nổi là một người như đệ không biết tí gì về võ công mà lại làm thủ lãnh của một số cao thủ. Thật là một trò cười cho thiên hạ.

Mặc cho bạn than thở, Ngô Thế Minh đứng lên, chấp hai tay đi tới đi lui trong phòng. Miệng mím cười chẳng nói gì cả.

Bùi Khương lại tiếp:

– Đệ cũng hiểu dụng ý của Thần Thủ Chiến Phi sở dĩ y đưa đệ lên, chỉ để làm một tấm bình phong cho y hành sự theo ý muốn. Nếu sau này, y ép đệ làm những chuyện trái với nhân tâm thì không biết phải đối phó làm sao?

Nói xong, chàng lại thở dài chán nản.

Ngô Thế Minh lúc này mới ngừng lại, đến ngồi cạnh Bùi Khương và nói:

– Bùi huynh với tôi tuy mới quen biết nhau, nhưng trong cuộc đời tôi chỉ có Bùi huynh là bạn nên tôi quý mến thương yêu hơn chính cả thân mình.

Bùi Khương chận lời:

– Chỉ có một mình Ngô huynh là đối xử tốt với tôi mà thôi.

Ngô Thế Minh lại nói:

– Chúng ta hiểu nhau, mới là điều quý. Tôi có một vài lời muốn nói với Bùi huynh.

Bùi Khương đáp nhanh:

– Ngô huynh cứ nói ra đi.

Ngô Thế Minh ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

– Tôi thấy Bùi huynh cứ than thở hoài vì một chuyện như vậy đâu có phải là một hảo hán. Mặc dù Thần Thủ Chiến Phi có dụng ý riêng của lão. Nhưng Bùi huynh cũng có thể nhân cơ hội này mà nghĩ ra vài phương cách giúp ích cho võ lâm. Tuy võ công không có nhưng bù lại Bùi huynh có sự thông minh, tại huynh không hiểu đó thôi. Nếu với sự thông minh đó, Bùi huynh không biết sử dụng thật là mai một.

«Lùng danh thiên hạ». Ai lại chẳng muốn như vậy. Tuy nhiên với Bùi Khương, từ xưa tới nay biết bao nhiêu hoàn cảnh oái oăm đã làm cho chàng tiêu tan lòng tự tin. Dường như chàng đã quên mất quyền lựa chọn cho chính mình.

Bởi thế chàng chỉ biết tuân theo mà không có cơ hội kháng cự.

Bùi Khương âm thầm suy nghĩ lời bạn vừa nói ra mà chẳng biết phải nên làm như thế nào?

Ngô Thế Minh ngồi một bên, chờ bạn trả lời, thấy Bùi Khương cứ cúi đầu ngồi yên bất động, liền nghĩ:

“Hay là để sáng mai hãy tìm cách khuyến khích y.

Giờ cũng đã khuya quá rồi.” Nghĩ đoạn, chàng đứng lên nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Bùi Khương, trong phòng cảnh vắng lặng càng làm cho Bùi Khương cảm thấy cô đơn hơn.

Chàng liền đứng lên đi ra cửa. Chàng lần lượt đi trên con đường trải đá ở trong sân. Đến một góc sân, Bùi Khương thấy một cánh cửa bằng cây. Nơi ở của Bùi Khương là một dãy nhà ở sau sơn trang. Thần Thủ Chiến Phi đã để cho chàng ở một nơi không có ai cư ngụ chung quanh, nên rất là yên tĩnh. Thấy cửa đã mở, chàng lẳng lặng bước ra ngoài rồi đi thẳng.

Đi được một đoạn, Bùi Khương bỗng thấy có hai hán tử nằm một bên đường.

Tò mò, chàng bước nhanh lại, nhờ ánh trăng soi sáng nên Bùi Khương thấy rõ thân họ cong lại, tay phải còn nắm chặt cây đao vừa rút ra khỏi bao độ được một nửa.

Kính hãi, Bùi Khương sờ tay lên mũi họ, thì thấy họ đã tắt thở từ bao giờ.

Thấy hai xác chết trong đêm, khiến Bùi Khương ngẩn người ra. Gió đêm thổi qua khiến chàng rùng mình ớn lạnh muốn quay trở về phòng.

Nhưng vừa quay người lại, thì chàng chợt thấy có một bóng người đứng ở sau lưng mình từ bao giờ.

Dưới ánh trăng, người lạ mặt có một thân hình gầy ốm như cây củi, nhưng lại khoác chiếc áo thật là rộng.

Mặt lại lạnh lùng như băng. Nếu không nhờ đôi mắt rực sáng thì Bùi Khương cứ ngỡ là một thầy ma.

Bùi Khương hết hồn định quay qua hướng khác, nhưng Bùi Khương lại phải giật mình khựng lại, vì phía này cũng có một người y như người kia, đứng đón đầu.

Bùi Khương tưởng chừng mình hoa mắt, chàng quay người trước sau gì cũng vẫn hai người tròn đầu.

Dù có can đảm tới mấy, giờ này Bùi Khương cũng phát run. Trước sau gì cũng có người đứng cản lối, mà hai người lại giống nhau như đúc, mọi thứ từ nhân dạng, cho đến thái độ cùng mặt mũi, y phục gì gì cũng đều giống như nhau.

Chàng chỉ còn cách đứng lặng người bất động chứ chẳng biết làm sao hơn.

Một trong hai người đó nhảy đến trước mặt Bùi Khương, đưa tay ra phía trước lạnh lùng nói:

– Kính mời!

Tiếng nói của lão khô khan the thé như tiếng cú kêu.

Bùi Khương nghe nói, nhủ thầm:

“Hai người này có địa vị ở trong Lãnh sơn trang. Mình không quen biết, thù oán gì với họ, tại sao họ lại mời mình đi đâu đây?”.

Bùi Khương biết, dù muốn dù không cũng phải đi theo, nên chàng lẳng lặng bước theo.

Đi một đoạn, cả ba người đã đến một rừng trúc xanh có một dòng suối lặng lẽ trôi về hướng đông.

Hai người lạ vẫn một trước một sau, vẫn theo kèm sát bên Bùi Khương.

Nhưng Bùi Khương không nghe thấy tiếng chân họ đi, mà chỉ nghe bước mình giẫm trên lá khô và tiếng tim chàng đang đập đều đều trong lồng ngực.

Tiến sâu một đoạn vào rừng trúc, chợt người đi đầu quay lại hỏi:

– Các hạ có phải là Bùi Khương, vị thủ lĩnh tương lai của giới lục lâm giang hồ ở Giang Nam không?

Chưa trả lời vội, Bùi Khương nhủ thầm:

“Tại sao họ lại biết ta? Không lẽ những người này là những tay đối nghịch với Thần Thủ Chiến Phi chăng?”.

Chàng lại nhìn thấy trong đôi mắt của hai người nọ, lộ vẻ thâm độc, thì trong lòng muốn không nhận, nhưng chàng lại nghĩ, là trang nam tử, thì đừng nên hèn nhát, nên về sợ hãi của chàng biến mất, chàng thản nhiên đáp:

– Vâng! Tại hạ là Bùi Khương. Chẳng hay đêm khuya nhị vị tìm đến tại hạ có việc gì không?

Người kia vẫn giọng nói lạnh lùng đáp:

– Các hạ tuổi trẻ mà tài cao, đã được bầu làm thủ lĩnh của anh hùng hào kiệt, thật là một điều vui mừng.

Người thứ hai liền tiếp:

– Huynh đệ chúng tôi từ xa đến đây, mục đích là muốn được diện kiến vị lãnh tụ này để coi là nhân vật như thế nào. Nay được gặp mặt, quả nhiên các hạ là một người anh tuấn.

Người thứ nhất lại nói:

– Tại hạ là Lãnh Khô Mộc.

Y nói tới đây, lại có ý ngừng lời một chút để xem phản ứng của Bùi Khương.

Nhưng thấy Bùi Khương không vì ba tiếng Lãnh Khô Mộc mà làm thay đổi được sắc mặt, thì lão nghĩ:

“Không lẽ y chưa từng nghe qua tên tuổi của mình? Hay là y cao cường võ thuật cho nên xem thường Lãnh Khô Mộc?” Nghĩ như vậy, nên y liền nói tiếp:

– Xin hỏi các hạ một điều. Chức lãnh tụ võ lâm của các hạ có phải do các hào kiệt võ lâm bầu lên không?

Giọng nói của Lãnh Khô Mộc có vẻ khách sáo hơn, vì y đã thấy sự bình tĩnh và thản nhiên của Bùi Khương.

Nhưng y đâu có ngờ Bùi Khương sờ dĩ không đổi sắc mặt khi được nghe tên Lãnh Khô Mộc là vì chàng mới bước chân vào giang hồ, nên chưa biết lợi hại về Lãnh Khô Mộc đó thôi.

Người thứ hai lại nói:

– Tại hạ là Lãnh Hàn Trúc, muốn được hỏi các hạ một điều.

Rồi không đợi sự chấp thuận của Bùi Khương, y tiếp:

– Nếu chức lãnh tụ võ lâm của các hạ không do các nhân vật võ lâm đồng lòng bầu lên, thì có lẽ võ công của các hạ đã làm cho anh hùng hào kiệt bá phục mà chẳng dám có ý định chống đối chăng?

Bùi Khương đang ngần ngại thì Lãnh Hàn Trúc đã cười hà hà và giục:

– Xin các hạ trả lời ngay cho, để chúng tôi được bá kiến vị thủ lãnh.

Bùi Khương nghĩ thầm:

“Cuộc đời mình có mơ ước gì đâu, chỉ mong sao có một cuộc sống bình thường là đủ rồi. Phải chi có Ngô Thế Minh trong lúc này, thì mình đỡ khó khăn hơn.” Nghĩ vậy, chàng thờ dãi định nói.

Nhưng Lãnh Khô Mộc đã lên tiếng:

– Các hạ không thèm đáp một lời. Chắc là các hạ đã cho chúng tôi chưa xứng đáng để được hầu chuyện cùng với các hạ?

Lãnh Hàn Trúc lại tức giận nói:

– Các hạ khỏi cần phải ngạo mạn. Chúng tôi tuy không phải là một nhân vật quan trọng gì cả, nhưng cũng vẫn còn hơn những kẻ không biết trời cao đất rộng là gì, lại tự ý đưa mình lên cao, ngạo nghễ trên thiên hạ.

Bùi Khương nghe Lãnh Hàn Trúc đương không lại chưởi xéo mình, liền tức giận nói:

– Nhị vị quá coi trọng chức thủ lãnh hay mình chủ võ lâm, riêng tại hạ thì không muốn tí nào. Nếu có đó chỉ là một điều miễn cưỡng đối với tại hạ. Chẳng biết tại hạ có điều gì xúc phạm đến nhị vị mà nhị vị lại nặng lời như thế?

Lãnh Hàn Trúc mỉa mai đáp:

– Nếu các hạ không chấp nhận lời nói của chúng tôi. Thì các hạ cứ tự nhiên ra tay trừng phạt đi.

Bị Lãnh Hàn Trúc mỉa mai, trong lúc chàng đang bối rối bởi chuyện Lãnh sơn trang nên chàng tức tối đáp:

– Tại hạ chưa hề quen biết với nhị vị. Tại sao đêm khuya nhị vị lại đến đây đưa tại hạ đi để kiếm chuyện lôi thôi? Tại hạ xin khiếu từ vậy.

Nói đoạn chàng quay đầu bước đi, nhưng mới đi được mấy bước thì thoáng một cái, Lãnh Hàn Trúc và Lãnh Khô Mộc đã đứng chặn đầu.

Bùi Khương liền hỏi:

– Nhị vị đã lớn tuổi, tại sao lại xử sự như là con nít vậy? Nhị vị gặp tại hạ với dụng ý gì? Tại sao lại cứ cản đường tại hạ như thế?

Lãnh Hàn Trúc lạnh lùng đáp:

– Tại hạ chỉ cần các hạ giải đáp câu hỏi vừa rồi, nếu không thì chưa thể rời đây được.

Lãnh Khô Mộc cười gằn thêm vào:

– Nếu không, tại hạ sẽ đưa các hạ về làm minh chủ võ lâm ở bên kia thế giới vô hình mà các võ lâm đồng đạo chết trước đang đón chờ.

Bùi Khương đâu có biết sự lợi hại của hai anh em song sinh họ Lãnh. Hai người này đã nổi danh là «Lãnh Trúc Tàn Mộc» và đã nhiều tay hào kiệt đã phải táng mạng dưới chưởng lực của y. Sinh mạng của Bùi Khương hiện giờ như cá nằm trên thớt mà chàng vẫn vô tình không biết. Chàng chỉ thấy ghét cay, ghét đắng hai người này vô cùng, lại đang lúc buồn lòng, nên chàng nói thẳng một hơi:

– Tại hạ chẳng giấu giếm ai điều gì cả. Võ công của tại hạ tầm thường, không thể giết nổi một thủ hạ của Thần Thủ Chiến Phi nữa. Không ai bầu tại hạ làm thủ lãnh hay minh chủ võ lâm đâu. Chính tại hạ cũng không muốn và đang khổ sở vì điều này, chỉ vì tại hạ bị người ta ép buộc vào việc không thể dừng này thôi. Nếu nhị vị thích địa vị này thì ...

Bùi Khương vừa nói đến đây, thì Lãnh Hàn Trúc đã ngắt ngang:

– Lãnh đại ca, đại ca có bằng lòng để Bùi Khương làm minh chủ không?

Lãnh Khô Mộc lắc đầu và Lãnh Hàn Trúc lại nói tiếp:

– Đại ca không bằng lòng, tiểu đệ cũng chẳng đồng ý. Nếu có kẻ muốn đưa y lên thì ta giết y trước là xong.

Hai người đối đáp thân nhiên với nhau, coi sinh mạng của Bùi Khương như con sâu con kiến, muốn giết lúc nào thì giết.

Bùi Khương nghe nói thì hoảng hồn chưa biết nói sao, chợt nghe Lãnh Khô Mộc nói:

– Giết y cũng không được. Y chỉ bị bắt buộc phải làm. Lại nữa y còn quá trẻ.

Quay sang Bùi Khương, y tiếp:

– Nay các hạ. Theo ý tôi nếu các hạ muốn sống thì hãy rời khỏi Lãnh sơn trang, may ra khỏi gặp phải điều rắc rối. Nếu không buộc lòng chúng tôi phải giết các hạ đó.

Bùi Khương trong lòng lúc nào cũng muốn rời khỏi Lãnh sơn trang, không muốn bị Thần Thủ Chiến Phi lợi dụng đưa chàng làm tấm bình phong cho y hành động. Nhưng nghe Lãnh Khô Mộc xem thường chàng, Bùi Khương tự ái đáp:

– Nếu các hạ không nói, thì tại hạ đã nhất định từ chối chức Minh chủ, hay Thủ lãnh rồi. Nhưng giờ đây nhị vị lại nói như vậy thì tại hạ nhất định phải nhận chức Thủ lãnh.

Vừa nói, chàng vừa dùng tay đẩy hai người sang hai bên rồi đi. Nhưng chàng không ngờ tay chàng vừa chạm vào hai người thì cảm thấy như chạm phải hai cây sắt lạnh. Chàng giật mình thối lui một bước.

Lãnh Khô Mộc nói:

– Nếu các hạ đẩy chúng tôi sang một bên để đi qua được, chúng tôi sẽ không làm gì các hạ mà đến ngày nhận chức, chúng tôi sẽ đến chúc mừng nữa.

Qua cái đẩy của Bùi Khương, Lãnh Khô Mộc thấy nội lực của chàng quá tầm thường, nên mới thốt ra những lời xem thường chàng ta.

Bùi Khương cũng biết mình không thể nào dùng sức để đẩy được hai anh em họ Lãnh này, nhưng vì tự ái nên chàng không thể không thử. Chàng liền hét lên một tiếng, song thủ đẩy ra hết sức lực, nhưng khi vừa chạm vào Lãnh Khô Mộc và Lãnh Hàn Trúc thì tay chàng như chạm vào hai bạch bông gòn. Hoảng hồn, Bùi Khương định rút nhanh tay về, nhưng tay chàng như bị cơ thể của anh em họ Lãnh hút chặt vào người.

Bùi Khương tấn bộ, cố kéo hai tay lại, nhưng chàng không làm gì thêm được. Chàng lại thấy hai tay đau rần như bị kim châm, sức lực như bị tiêu tan bởi sức nóng của song Lãnh, chân chàng cơ hồ muốn không tri tri đứng vững được nữa.

Lãnh Khô Mộc thấy nét mặt của Bùi Khương càng lúc càng lộ vẻ đau đớn, biết Bùi Khương không thể chịu đựng được lâu nữa với «Luồng Cực Huyền Công» của y, y liền nói:

– Đã không đẩy được chúng tôi để tìm lối đi, thì các hạ chỉ cần không trở lại Lãnh sơn trang nhận chức lãnh tụ, tức thì các hạ sẽ được tự do ngay.

Bùi Khương vẫn im lặng nghiêng răng chịu đựng đau đớn. Mồ hôi từ trán chàng rịn ra, đổ dài xuống má. Đột nhiên sức nóng từ đôi tay của Bùi Khương trở thành lạnh ngắt. Đang nóng chợt trở lạnh, làm cơ thể Bùi Khương run lên bần bật, nhưng đôi mắt chàng vẫn trừng trừng nhìn song Lãnh huynh đệ, chứ chẳng chịu van xin.

Chịu đựng thêm một hồi nữa, Bùi Khương như thấy cái chết ở kề mình.

Chàng nhắm mắt lại và mơ màng thấy Đàm Tiểu Kỳ và Viên Tố Châu đang tươi cười nhìn mình. Những chuyện xảy ra đã qua, như chiếu lại rõ ràng qua tâm trí.

Bùi Khương cũng không quên gương mặt nhân hậu của lão nhân bán bánh bao.

Chàng tiếc không có cơ hội để đền ơn cho lão. Bùi Khương tuy quý sinh mạng, nhưng cũng không muốn hèn hạ van xin, nên chàng âm thầm lãnh lấy cái chết, vì không còn bận tâm gì nữa cho nên chàng có vẻ thoải mái hơn khi đối diện với cái chết.

Chợt lúc ấy có tiếng nói trong trẻo dịu dàng từ sau vang lại:

– Lãnh nhị thúc! Lãnh tam thúc. Nhị vị đang nói chuyện với ai thế? Phong cảnh ở đây đẹp quá phải không nhị vị? Suối nước trong quá đi thôi.

Bùi Khương đau đớn sắp ngất đi, nhưng lại nghe giọng nói quen thuộc vọng lên, chàng như người chợt tỉnh, liền quay lại nhìn. Vừa lúc thiếu nữ đã đến gần sau lưng. Dưới ánh trăng Bùi Khương trông rõ thiếu nữ vận y trang màu xanh, thân hình tuyệt đẹp. Đôi mắt trong sáng và to tròn của thiếu nữ vừa nhìn thấy Bùi Khương đã vội kêu lên:

– Thì ra là Bùi huynh.

Vừa nhìn thấy thiếu nữ, Bùi Khương như quên cả sự đau khổ của mình, chàng nhìn vào đôi mắt của thiếu nữ, hai người nhìn nhau không chớp. Cả hai như chỉ biết kẻ đối diện mà quên đi tất cả sự việc ở chung quanh.

Lãnh Hàn Trúc và Lãnh Khô Mộc đồng nhìn nhau, rồi nhảy ra sau ba bước, một người nói:

– Đàm Tiểu Kỳ, cô quen với Bùi Khương à?

Bùi Khương chân đứng không muốn vững, nhưng trông thấy nàng, chàng cố gượng cho khỏi té xuống. Nàng xuất hiện như một sức mạnh vô hình giúp Bùi Khương tỉnh táo. Nhưng cũng do nàng mà Bùi Khương đã gặp bao nhiêu khổ cực lao đao. Đàm Tiểu Kỳ, tên thiếu nữ mà bất cứ trong hoàn cảnh nào Bùi Khương cũng nhớ đến với thương yêu triu mến.

Nét mặt của Đàm Tiểu Kỳ, tuy đã là một thiếu nữ dậy thì, nhưng lúc nào cũng đượm vẻ ngây thơ trẻ con, nàng cứ nhìn Bùi Khương nói luôn miệng:

– Là Bùi huynh thật! Không ngờ gặp lại được Bùi huynh.

Rồi hai dòng lệ mừng tủi lẫn dài xuống má nàng.

Đôi mắt của Đàm Tiêu Kỳ như mờ đi vì nước mắt, nàng dựa vào thân trúc như chờ đợi một sự thân mật mến thương từ lâu đã mất đi.

Trong lúc đó Bùi Khương cũng mơ màng như ở trong mộng. Dịp tái ngộ đột ngột của Đàm Tiểu Kỳ như giúp thêm sức mạnh khắp người chàng. Cả hai nhìn nhau chăm chăm. Khi thấy Đàm Tiểu Kỳ khóc, Bùi Khương xúc động bước lại định lau nước mắt cho nàng. Vừa cất bước, mắt Bùi Khương như hoa lên, đôi chân không tự chủ được, khiến Bùi Khương té khụy xuống đất, đôi mắt nhắm nghiền lại và ngất đi. Nghe tiếng té huych xuống đất, Đàm Tiểu Kỳ mở mắt rất nhanh và nhìn Bùi Khương, thấy chàng nằm im lìm trên mặt đất, Đàm Tiểu Kỳ hốt hoảng hét lên:

– Trời ơi! Bùi huynh làm sao thế?

Nói đoạn nàng nhảy lại định lay gọi thì chợt bị Lãnh Hàn Trúc và Lãnh Khô Mộc cản lại.

Đàm Tiểu Kỳ nhú mày hỏi:

– Nhị vị làm gì thế?

Lãnh Hàn Trúc không đáp, chỉ nói:

– Kỳ nhi hãy lui ra.

Rồi cả hai ngồi xuống cạnh Bùi Khương.

Đàm Tiểu Kỳ lo lắng chạy lại nắm áo hai người và hỏi:

– Nhị thúc! Tam thúc làm gì vậy? Y là ...

Lãnh Hàn Trúc vẫn lạnh lùng bảo:

– Tiểu Kỳ hãy lui ra đi.

Lãnh Khô Mộc ôn tồn hơn, lão cười nói:

– Kỳ nhi khỏi lo lắng cho y. Nếu nhị sư thúc muốn giết y thì mười mạng như y cũng đã chết từ lúc nãy rồi.

Đàm Tiểu Kỳ nghe nói, hết sức ngạc nhiên, nàng nhìn Bùi Khương thì thấy mặt chàng xanh nhợt và ướt đầm mồ hôi, đôi mắt nhắm nghiền lại. Nàng lại lo lắng không biết nhị vị thúc thúc định làm gì Bùi Khương, nên nàng lách người tiến lại đứng cạnh chàng ta.

Lãnh Khô Mộc nói nhanh:

– Kỳ nhi! Nhị thúc bảo hãy đứng xa y, có nghe không? Bùi Khương đã bị trọng thương bởi «Lưỡng Cực Huyền Công» của chúng ta. Nếu cô mà đụng đến người y lúc này, thì y khó mà bảo tồn sinh mạng đấy.

Vừa nghe qua, Đàm Tiểu Kỳ biến sắc, nàng hốt hoảng nói:

– Nhị thúc ... Tại sao lại đối xử với y như vậy? Y là bạn của Kỳ nhi mà.

Lãnh Hàn Trúc cười nói:

– Có bao giờ cháu bảo với nhị vị thúc thúc là bạn của Bùi Khương đâu?

Đàm Tiểu Kỳ quá nóng lòng, định lau mồ hôi cho Bùi Khương, nhưng Lãnh Khô Mộc đã nạt lớn:

– Đồ ngu, ta bảo có lui ra không? Mi không thấy chúng ta đang làm gì đây sao?

Nghe mắng, Đàm Tiểu Kỳ lui lại hai bước, lúc bấy giờ nàng mới thấy nhị vị thúc thúc đang dùng nội lực bản thân để chữa thương cho Bùi Khương. Nhưng nàng cũng đứng yên bên cạnh, hy vọng Bùi Khương sẽ mở mắt ra và nói chuyện với mình.

Lãnh Hàn Trúc và Lãnh Khô Mộc nét mặt có vẻ trầm trọng nặng nề, bốn lòng bàn tay vẫn áp chặt vào người Bùi Khương.

Bùi Khương chợt tỉnh, chàng cảm thấy có một luồng sức nóng đang chạy vào cơ thể, và chuyển vòng qua các kinh mạch trong người. Bùi Khương lại nhủ thầm:

“Hai người này chắc vì Đàm Tiểu Kỳ nên mới chữa thương cho mình. Chẳng biết họ có liên quan gì với nàng?”.

Bùi Khương vô cùng thắc mắc vì lúc ở Phi Long Tiêu Cục những người quen với Đàm Tiểu Kỳ chàng đều biết nhưng chưa lần nào chàng nghe biết đến hai nhân vật này cả.

Bùi Khương có ngờ đâu, suốt một năm này chàng đã gặp biết bao nhiêu điều kỳ lạ. Và Đàm Tiểu Kỳ cũng đã gặp nhiều chuyện lạ không kém chàng.

Một lúc sau, đột nhiên song thủ của Lãnh Hàn Trúc và Lãnh Khô Mộc vũ lộng lên và đánh nhanh vào người Bùi Khương. Chương lực của họ làm Bùi Khương quay tròn như một con vù.

Những nơi mà Bùi Khương bị họ Lãnh đánh vào, chàng chẳng thấy đau đớn tí nào cả, mà còn cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Đàm Tiểu Kỳ nhìn qua, nàng mừng rỡ biết rằng nhị vị sư thúc của mình đang dùng nội lực chân nguyên để giải khai một trăm lẻ tám huyết đạo lớn nhỏ của Bùi Khương.

Tuy bị nội thương, nhưng Bùi Khương đã được hai vị giải khai huyết đạo và chuyển nội lực vào người, thủ pháp điểm huyết này đã làm thay đổi gân cốt trong người và vô cùng lợi ích cho Bùi Khương sau này. Rồi chợt hai tiếng quát nhẹ vang lên, Lãnh Khô Mộc và Lãnh Hàn Trúc ngừng tay và đứng lên.

Đàm Tiểu Kỳ cũng mừng rỡ hét lên một tiếng nhảy lại cạnh Bùi Khương đỡ chàng lên.

Bùi Khương nhắm mắt lại, mồ hôi đổ dài xuống má, trên môi chàng còn điểm nụ cười vui vẻ.

Đàm Tiểu Kỳ vội lấy khăn lau mồ hôi cho chàng. Quay lại, nàng thấy Lãnh Khô Mộc và Lãnh Hàn Trúc vẫn đứng yên như hai khúc gỗ, nét mặt nghiêm nghị lạnh lùng.

Đàm Tiểu Kỳ nhớ lại trước đây, lúc ở Phi Long Tiêu Cục, Bùi Khương bị cha nàng la rầy nên đã bỏ đi. Buồn vì sự ra đi của Bùi Khương nên Đàm Tiểu Kỳ cũng rời tiêu cục để phiêu bạt giang hồ, mong tìm gặp lại Bùi Khương. Giang hồ rộng lớn, Bùi Khương thì như bóng chim tăm cá, chẳng biết về đâu, nàng vẫn cứ đi tìm.

Cũng vào mùa thu đó, khi nàng chưa tới Giang Nam thì đã gặp Lãnh Trúc Tứ Mộc. Nhớ đến đây, nàng liền nhìn lên nói:

– Nhị thúc, tam thúc! Kỳ nhi vô cùng cảm ơn nhị vị thúc thúc.

Lãnh Hàn Trúc hơi cau mày, hỏi:

– Kỳ nhi quen y hời nào? Có biết là y sắp làm lãnh tụ võ lâm không?

Đàm Tiểu Kỳ trở mắt ngạc nhiên chưa kịp nói gì, thì Lãnh Hàn Trúc đã tiếp:

– Chức vụ này do giới lục lâm đặt ra, mục đích là để đối đầu với Long Hình Bát Chương Đàm Minh, phụ thân của cô đó.

Lãnh Khô Mộc cũng tiếp lời:

– Cũng vì Kỳ nhi mà chúng ta mới đến đây để giúp cô trừ mối họa cho phụ thân. Ngờ đâu y chẳng có tí võ công nào cả.

Lãnh Hàn Trúc lại nói:

– Mười mấy năm nay rồi, chúng ta không hề rời khỏi Lãnh Cúc một bước.

Nhưng kỳ này cũng vì cô mà chúng ta phải gây chuyện.

Nghe vậy, Đàm Tiểu Kỳ lấy làm kinh ngạc vô cùng, vì nàng không ngờ được đến sự việc Bùi Khương được bầu lên làm Tổng Thủ Lãnh, một lãnh tụ của lục lâm giang hồ ở Giang Nam.

Lúc này, Bùi Khương hô hấp đã trở lại bình thường và đang ngồi yên trên mặt đất.

Thấy vậy, Đàm Tiểu Kỳ cũng bớt lo lắng.

Bỗng Lãnh Hàn Trúc quay lại nói với Đàm Tiểu Kỳ:

– Chúng tôi đã chữa thương cho cậu ta rồi!

Rồi lão ta mỉm cười nhìn Đàm Tiểu Kỳ rồi nói tiếp:

– Kỳ nhi có thể săn sóc và hỏi han cậu ta được rồi!

Tuy nàng muốn nói nhiều, hỏi nhiều đối với Bùi Khương, nhưng nàng vẫn e ngại, rồi giờ đây nghe Lãnh Hàn Trúc nói vậy, mặt nàng bỗng đỏ hồng lên. Nàng cúi đầu để che dấu sự e thẹn, đang làm nàng lúng túng bâng khuâng. Đến khi nàng ngước mặt lên thì huynh đệ họ Lãnh đã bỏ đi đâu mất từ lúc nào. Trước mặt nàng giờ đây chỉ còn lại Bùi Khương, nên nàng mạnh dạn hơn. Nàng bước đến ngồi cạnh Bùi Khương để săn sóc.

Từ lúc bị trúng đòn, Bùi Khương lại nghe cảm giác lâng lâng mà không thấy đau đớn gì. Cho đến lúc hé mắt mở ra thì đã thấy trước mắt, Đàm Tiểu Kỳ đang nhẹ nhàng lau mồ hôi cho chàng.

Lúc này, thật ra Bùi Khương có thể mở mắt ra và cử động dễ dàng, song thấy được Đàm Tiểu Kỳ săn sóc thân mật cho nên chàng ta lại nhắm mắt yên lặng như còn đang yếu ớt.

Cảm giác lâng lâng như đưa hồn chàng bay bổng. Như say sưa lúc uống nhấm rượu mạnh. Bùi Khương thấy lúc này đang ở trong trạng thái mà trước đây đã có lần chàng ta uống rượu say với Ngô Thế Minh vậy.

Chàng có biết đâu, đến lúc này chàng đã có một sức căn bản về nội công mà huynh đệ họ Lãnh đã giúp cho chàng trong lúc chữa thương vậy.

Qua một lúc lâu, trạng thái bình thường lại đến với chàng ta. Bùi Khương từ từ mở hắt mắt ra. Chàng ta đã thấy Đàm Tiểu Kỳ ngồi cạnh một bên. Trong tay nàng còn cầm một chiếc khăn thấm đầy mồ hôi của

chàng, và nàng đang ngó mắt về phía xa xôi như đang mơ màng miên man. Nàng không hay biết Bùi Khương đã mở mắt và đang chăm chú nhìn nàng trong cử chỉ mộng mơ.

Bồng Bùi Khương cất tiếng ôn tồn:

– Đàm cô nương! Cô nương đang mộng mơ gì vậy?

Đàm Tiểu Kỳ giật mình ngượng nghịu quay vội lại, đưa ánh mắt đàm thẩm nhìn Bùi Khương mỉm cười rồi nói:

– Nào ai nghĩ gì đâu.

Bùi Khương thật thà:

– Không! Tôi ... tôi nhìn thấy cô nương đang mơ màng mà.

Đàm Tiểu Kỳ cười duyên:

– Vâng, có lẽ ...

Bùi Khương nói ngay:

– Ủa! Sao lại không rồi có?

Đàm Tiểu Kỳ đưa tay hất nhẹ mái tóc của nàng về phía sau, rồi đáp:

– Tiểu muội nghĩ đến một điều!

Bùi Khương hỏi ngay:

– Điều gì vậy?

Đàm Tiểu Kỳ quay đi, để tránh nhìn vào đôi mắt của Bùi Khương rồi đáp:

– Khương ca ác quá hà! Tại sao lại âm thầm trốn đi mà không nói cho «người ta» hay, báo hại «người ta»

...

Nàng nói chưa hết lời thì Bùi Khương đã nhẹ nắm lấy đôi tay nuột nà của nàng rồi chặn lời, nói:

– Mà báo hại «người ta» làm sao nà?

Đàm Tiểu Kỳ hai má đỏ hồng thật duyên dáng, đôi mắt chớp nhẹ thẹn thùng rồi không hiểu động lực nào, sức thu hút nào, nàng nhẹ tựa đầu vào ngực của Bùi Khương trong cử chỉ thật tình tự êm ái ...

Riêng đối với Bùi Khương, chàng từ lúc trốn khỏi Phi Long tiêu cục, lúc nào cũng nhớ nhung Đàm Tiểu Kỳ khôn tả, nhưng lòng đã quyết nên đặt nhẹ luyến thương. Giờ đây, được gần gũi với Đàm Tiểu Kỳ, nên Bùi Khương cảm thấy quên đi thực tại, quên đi bao buồn phiền.

Trong khi đó, Đàm Tiểu Kỳ nhỏ nhẹ thủ thỉ:

– Khương ca biết không? Từ hôm ca ca đi rồi, tiểu muội phải khóc liên tiếp mấy đêm và lúc nào cũng trông ngóng Khương ca quay gót trở về ...

Nàng dịu dàng nhìn Bùi Khương một chốc rồi nói tiếp:

– Từng đêm, từng ngày, tiểu muội chờ đợi trong khát khao sầu thương, rồi ngày qua ngày, tháng này qua tháng nọ, vẫn bật bóng ca ca, nên tiểu muội nhất quyết ra đi để tìm ca ca. Đêm đêm thì mơ gọi tên ca ca, ngày ngày lặn lội dò la tin tức của ca ca. Thật là ...

Nàng bỗng dừng tiếng và đôi bàn tay của nàng bị Bùi Khương siết chặt hơn như để tỏ ý cảm thông niềm nhung nhớ của nàng. Nàng ngược nhiên Bùi Khương rồi dịu dàng hỏi:

– Một năm qua, có lúc nào Khương ca nhớ đến tiểu muội không?

Bùi Khương gật đầu đáp:

– Tiểu muội biết không, tâm trạng của ngu huynh cũng như tiểu muội vậy đó!

Đàm Tiểu Kỳ nghe trong lòng rộn rã, nàng hỏi:

– Nghe nói Khương ca sắp làm Tổng Thủ Lãnh lục lâm giang hồ phải không?

Bùi Khương không đáp chỉ cười buồn im lặng. Chợt chàng ta nhớ đến cô nàng Viên Tổ Chân nên hỏi:

– Kỳ muội! Từ lúc ngu huynh ra đi đến nay, Tổ Chân có được mạnh giỏi không? Mà ngày ngu huynh đi rồi, Tổ Chân có buồn và khóc không vậy?

Đàm Tiểu Kỳ nghe Bùi Khương hỏi vậy, bất thành linh đứng phắt dậy, rồi phóng mình chạy về rừng trúc mất dạng. Khi nàng vừa đến rừng trúc, chợt có tiếng động phía sau, Đàm Tiểu Kỳ vội quay người lại, ngạc nhiên hỏi:

– Ủa! Nhị thúc và tam thúc chưa đi sao?

Hai người này chính là Lãnh Cúc Song Hiệp.

Lãnh Hàn Trúc liền nói:

– Tại sao Kỳ nhi không hàn huyên với Bùi Khương mà lại ra nơi này làm gì?

Nàng quay nhìn về hướng Bùi Khương rồi cắn môi đáp lầy:

– Hừ! Ai cần?

Lãnh Hàn Trúc cau mày nói:

– Kỳ nhi, có phải cậu ta hiếp đáp Kỳ nhi chẳng?

Nàng chưa kịp đáp thì Lãnh Hàn Trúc xăm xăm dợm đi và nói:

– Nếu vậy sẽ biết tay lão!

Đàm Tiểu Kỳ vội vàng chạy lại nắm tay Lãnh Hàn Trúc, nói:

– Tam thúc! Không ai hiếp đáp Kỳ nhi cả.

Lãnh Hàn Trúc dừng lại, quay nhìn Đàm Tiểu Kỳ hỏi:

– Thế sao Kỳ nhi lại đau mặt hờn dỗi vậy?

Đàm Tiểu Kỳ nghẹo đầu chu miệng nói:

– Cái anh chàng ấy kỳ quá! Không hiểu «người ta» gì hết!

Lãnh Hàn Trúc lại hỏi:

– Việc gì mà cậu ta không hiểu? Để thúc thúc đến bảo cậu ta hiểu cho nhé!

Đàm Tiểu Kỳ lại xua tay lia lịa nói:

– Không được đâu! Chuyện này khó nói lắm! Chuyện riêng giữa Kỳ nhi và chàng ta cơ mà!

Lãnh Hàn Trúc bật cười ha hả, gật gù nói:

– À, có thể chứ!

Rồi lão ta quay hỏi Đàm Tiểu Kỳ:

– Bây giờ tính sao đây?

Đàm Tiểu Kỳ nhú mày, nhún vai đáp:

– Cứ để vậy! Lúc nào Kỳ nhi hết giận sẽ đến gặp chàng ta.

Lúc này, ánh trăng đã lên cao và ngả dần về hướng tây. Bầu trời không áng mây che, nên chị Hằng tỏa ánh sáng bạc khắp muôn nơi. Trời quá khuya, sương cũng đã xuống lành lạnh. Vài ngọn gió nhẹ dịu hiu trong đêm vắng mông lung ...

Bùi Khương bàng hoàng nên vẫn ngồi im lặng ngẩn ngơ dưới gốc cây.

Chàng không hiểu tại sao Đàm Tiểu Kỳ lại phóng người chạy đi. Gã tự hỏi thầm:

“Kỳ muội tại sao chợt bỏ chạy đi đâu giữa đêm khuya khoắt thế này? Mình biết đâu mà tìm cho ra Kỳ muội đây chứ?”.

Chàng ta chỉ biết ngong ngóng về hướng Đàm Tiểu Kỳ phóng chạy.

Bất chợt, Bùi Khương nhìn thấy có hai cái bóng người rọi soi dưới đất trước mặt. Bùi Khương giật mình nhìn quanh.

Chàng ta chập chờn thấy hai dáng người thấp thoáng hai bên tả hữu của chàng. Đồng thời hai cánh tay của Bùi Khương cùng một lúc bị hai bóng người ấy kéo nhẹ một cái.

Bùi Khương hoảng hồn đứng phắt dậy, bước nhanh khỏi gốc cây mấy bước, nhìn chung quanh vẫn không thấy động tĩnh gì cả. Dưới mặt đất lúc này, chỉ còn chính cái bóng của chàng ta nghiêng nghiêng bởi ánh trăng chiếu mà thôi.

Bùi Khương lại xoay tròn người nhìn chung quanh mà lòng hoang mang nghi ngờ. Rồi chàng lại nhìn xuống đất.

Lúc này trên mặt đất, ngoài cái bóng của chàng ra còn có hai cái bóng khác nữa, một trước một sau thành một cái bóng lớn.

Chàng thầm nghĩ ngay:

“Sao lúc này chỉ còn một cái bóng lớn thôi? Mà lúc nãy mình thấy hai bóng người thấp thoáng mà? Không lẽ một trong hai người này không có bóng?”.

Chàng ta chợt nhớ đến lúc nhỏ có lần được nghe kể chuyện rằng:

«Người thì phải có bóng, nếu không bóng gió chính là ma.» Nghĩ vậy, nên Bùi Khương cảm nghe rùng mình, hai bàn tay mồ hôi tuôn ra ướt đầm.

Tuy nhiên, Bùi Khương cố trấn tĩnh tinh thần. Nhưng một ngọn gió thổi mạnh đến làm chàng ta rùng mình kinh hoàng hơn.

Lúc này, mắt Bùi Khương vẫn chăm chú vào chiếc bóng từ phía sau ngả dài nghiêng nghiêng cạnh người chàng. Bùi Khương không dám nhìn lại sau lưng như lúc trước nữa. Chàng ta nhẹ nhẹ từ từ như vẫn bình tĩnh để bước tới trước, nhưng thật tình trong lòng chàng đã ớn lạnh lắm rồi. Nhưng lúc chàng ta bước đến trước thì chiếc bóng lớn đeo phía sau cũng di chuyển theo.

Chợt có tiếng con gái thật nhẹ nhàng êm ả:

– Thiếu hiệp có phải là Bùi Khương chẳng?

Bùi Khương vừa nghe bỗng cứng cả người lại, chân bước không muốn nổi, nhưng cũng làm dạn lên tiếng đáp:

– Tôi ... tôi là ... Bùi Khương đây! Quý tiền bối ... có gì dạy bảo?

Mặc dù cố gắng trấn tĩnh, nhưng giọng nói của chàng vẫn lạc đi và yếu ớt.

Chợt có tiếng cười lớn và tiếp theo là một giọng nói rền vang trái ngược hẳn với giọng nói đàn bà êm ái lúc nãy. Giọng người này nói vang:

– Tốt lắm! Tốt lắm! Tôi đang tìm thiếu hiệp đây!

Bùi Khương có phần bình tĩnh nên hỏi ngay:

– Tiền bối tìm Bùi Khương này có việc gì vậy?

Giọng sang sảng lúc nãy tiếp:

– Thiếu hiệp đừng hỏi lý do vội, mà thiếu hiệp thử đoán xem ta là người hay ma nào? Nếu nói sai thì thể xác của thiếu hiệp chắc khó bảo toàn.

Lúc này, Bùi Khương không còn e sợ nữa. Chàng ta hơi nhíu mày rồi bình tĩnh đáp ngay:

– Dĩ nhiên tiền bối là người rồi!

Giọng nói lớn tiếng tiếp:

– Sai rồi! Ta không phải là người. Nếu người tại sao lại chia ra làm hai được và cũng có hai giọng nói khác hẳn nhau? Ta phải xé xác người ra mới được.

Giọng nói hăm dọa và to lớn, song Bùi Khương bỗng cười lớn đáp:

– Quý vị chính là hai người, mà rõ là một nữ một nam, một cao một lùn, hai vị đứng sát vào nhau dĩ nhiên chỉ có một bóng duy nhất mà thôi.

Bùi Khương lúc đầu có phần sợ sệt, nhưng một lúc sau đã nhận ra sự việc này bởi trí óc của chàng khá thông minh nên sự việc thoáng qua đã nhận ra khúc mắc. Vì thế nên chàng bật cười khoái chí, hồn nhiên ...

Người phía sau lưng, cũng cất tiếng cười theo chàng, và tiếng cười từ sau vụt ra trước mặt Bùi Khương. Và trước mặt chàng, giờ đây đã xuất hiện một người đàn bà to lớn, mà ngay cả cánh tay của bà ta cũng vạm vỡ như đàn ông. Chẳng những thế, cặp mắt của bà ta cũng to dữ như mắt hổ vậy. Nếu không nhờ có mái tóc xõa dài và cái ngực nhô lên chứng tỏ là đàn bà, thì không sao nhận ra được người này là đàn bà.

Bùi Khương chăm chú nhìn kỹ, bỗng chàng ta thụt lùi hai bước, miệng không còn cười được nữa, mà lại im bật.

Thì ra, trước ngực thiếu phụ này có đeo một cái túi lớn màu vàng và phía sau lưng lại có đeo một cái thúng cũng màu vàng, mà điều lạ lùng nhất là trong cái thúng này có một người đàn ông áo vàng, thân hình nhỏ bé, chỉ bằng một đứa con nít đang ngồi trong ấy.

Mới nhìn qua thì không thể bảo người nhỏ bé này là đàn ông nếu không nhờ bộ râu dài của lão ta.

Lão nhỏ bé này lại cất tiếng cười oang oang nhìn Bùi Khương.

Bùi Khương lặn lội trên giang hồ được hơn một năm rồi, chàng cũng đã gặp không biết bao nhiêu người với hình dáng lạ kỳ nhưng chưa thấy ai có dáng dấp như người thiếu phụ và ông lão này cả.

Bỗng thiếu phụ cất tiếng dịu dàng nói:

– Bùi thiếu hiệp! Nghe người ta nói thiếu hiệp rất thông minh, quả chẳng sai! Vợ chồng chúng ta đã làm hết hồn không biết bao nhiêu người rồi, nhưng đêm nay thiếu hiệp lại không sợ mà còn tìm ra chân giả trong thoáng chốc.

Bùi Khương chỉ còn biết trợn mắt nhìn hai người sừng sốt, lòng nghĩ thầm:

“Trời ơi! Hai người này là hai vợ chồng thật sao?”.

Người đàn ông nhỏ bé ngồi trên chiếc thúng sau lưng người thiếu phụ chợt ngưng tiếng cười rồi hỏi Bùi Khương:

–Ồ! Tại sao thiếu hiệp không cười nữa? Có phải vợ chồng chúng tôi khó coi lắm phải không?

Nghe người đàn ông này hỏi vậy, Bùi Khương giật mình trầm nghĩ:

“Ta thật có lỗi! Đáng lẽ ta không nên có thái độ này đối với họ, dầu họ thật tình khó coi, song những người trời sinh ra những hình dáng kỳ dị này ta cũng không nên làm họ buồn lòng.” Nghĩ vậy nên Bùi Khương liền đáp:

– Tại hạ thành thực xin lỗi nhị vị tiền bối về cử chỉ vô ý thức của tại hạ.

Người đàn ông lùn áo vàng lớn tiếng cười nói:

– Không giả dối, không ngạo nghễ, lại rất thông minh, thật đáng khen. Hiền thê có đồng ý không?

Lão vừa nói vừa vỗ vào vai người thiếu phụ.

Thiếu phụ liền nhìn về phía sau mỉm cười gật đầu tán đồng.

Trong khi đó, Bùi Khương lại nghĩ:

“Hai người này với mình chưa gặp nhau lần nào, nhưng lời nói của họ rất dễ nghe. Không biết họ tìm đến mình có việc gì cần chăng?” Nghĩ vậy, nên Bùi Khương xá dài hai vợ chồng này rồi nói:

– Hai vị tiền bối đến đây, không biết có điều chi chỉ bảo? Nếu có, tại hạ sẽ ...

Chàng chưa nói hết câu thì người đàn ông cười chặn lời, rồi nói với người thiếu phụ:

– Bùi thiếu hiệp này giống tánh huynh hồi nhỏ, lúc nào cũng nghĩ đến việc giúp người khác.

Thiếu phụ to lớn mặc áo trắng nói với Bùi Khương:

– Bùi thiếu hiệp có biết chúng tôi đến đây vì lý do gì không?

Bùi Khương lắc đầu không đáp, nhưng trong lòng lại nghĩ:

“Nếu biết thì ta cần gì phải hỏi.”

Trong khi thiếu phụ chưa đáp lời thì Bùi Khương chợt nhận thấy rằng, sao đêm nay mình gặp toàn những chuyện kỳ cục. Trước đây mấy chốc lại gặp hai người ốm như que củi. Bây giờ lại gặp cặp vợ chồng này thật dị hình dị tướng quá mức. Bùi Khương trong lòng cứ thâm thắc mắc:

“Tại sao hai người này khác từ mọi cái về hình thức, lại có thể kết hợp thành đôi vợ chồng được? Có lẽ phải có một hoàn cảnh hay câu chuyện tình thật là kỳ diệu thì mới làm được.”

Lúc này người thiếu phụ cất tiếng nói tiếp:

– Chúng ta gặp nhau từ lúc này đến giờ, nhưng thiếu hiệp có biết chúng tôi là ai không nào? Và tại sao tìm gặp thiếu hiệp có biết không?

Bùi Khương liền đáp:

– Tại hạ cũng đang muốn hỏi điều ấy, nhưng e ngại nhị vị tiền bối không vui lòng, cho nên ...

Người đàn ông chặn lời nói ngay:

– Bùi thiếu hiệp không nói chúng tôi cũng biết. Và hiện tại thiếu hiệp đang muốn tìm hiểu tại sao hai chúng tôi lại kết thành vợ chồng được phải không?

Bùi Khương chưa đáp lời thì người thiếu phụ quay lại nhìn người đàn ông một cách dịu dàng. Thiếu phụ cất tiếng nói:

– Trong giới võ lâm ai mà không biết vợ chồng chúng tôi là người thông minh nhất hiện thời, không ai có thể giấu giếm ý nghĩ của họ trước đôi mắt của chúng tôi.

Vừa nói xong, thiếu phụ đưa bàn tay to lớn của mình nắm lấy bàn tay nhỏ xíu của lão lùn một cách hết sức thân mật như thay bao vạn lời ân tình thâm thiết.

Rồi thiếu phụ quay sang nói với Bùi Khương:

– Tôi biết thiếu hiệp lẩn lộn giang hồ chưa được bao lâu nên chưa rõ câu chuyện vợ chồng chúng tôi.

Thiếu phụ ngừng một chút rồi nói tiếp:

– Thiếu hiệp đời lớn tuổi một chút nữa thì sẽ hiểu rõ chuyện vợ chồng chúng tôi ngay. Còn bây giờ tôi sẽ nói cho thiếu hiệp rõ nguyên do chúng tôi đến tìm thiếu hiệp đêm nay.

Bùi Khương tỏ ý muốn biết nên chú ý lắng nghe.

Chợt thiếu phụ nói nhanh:

– Ô! Có người đến kia rồi! Thôi đêm mai cũng vào giờ này thiếu hiệp ra cửa sau đến đây chúng tôi sẽ kể cho thiếu hiệp nghe nhé! Giờ xin cáo biệt!

Nói xong, Bùi Khương chỉ thấy người thiếu phụ vút đi như chiếc bóng biến mất theo tiếng gió thoảng đưa.

Bùi Khương trong lòng rất khâm phục người thiếu phụ to lớn thế kia mà khinh công thật là cao siêu vô lường.

Bùi Khương quay nhìn về phía sau, quả nhiên đã nghe tiếng chân người bước nhẹ đến và đã thấy bóng người đi nhanh về phía chàng.

Người này tiến gần đến Bùi Khương rồi cất tiếng hỏi:

– Có phải Khương huynh đó không?

Bùi Khương chỉ cần nghe tiếng nói cũng đủ nhận biết người này chính là Ngô Thế Minh. Chàng liền đáp:

– Đúng rồi, đệ đây!

Vừa đáp chàng vừa bước về phía Ngô Thế Minh.

Ngô Thế Minh đến trước mặt Bùi Khương, rồi nói:

– Khuya quá rồi sao Khương huynh còn ở nơi đây, làm tôi lo quá đi tìm mãi.

Giọng nói của Ngô Thế Minh vừa có vẻ trách móc vừa có vẻ lo lắng thâm thiết.

Bùi Khương chỉ mỉm cười không đáp.

Ngô Thế Minh chăm chú quan sát nét mặt Bùi Khương thì nhận thấy trên mặt chàng sắc khí có vẻ xanh xanh nhưng phần khởi hăng hái, nên lựa lời hỏi:

– Khương huynh ra nơi này giữa đêm khuya ắt có việc gì nên mới ra phải không?

Bùi Khương chưa trả lời thì Ngô Thế Minh đã nói tiếp:

– Đệ ngủ không được, nên qua phòng của Khương huynh để chuyện trò, nhưng lại không thấy huynh ở trong phòng. Đệ lại bước đến sân lại thấy hai cái xác chết ở đây mà hai nạn nhân này đều là thủ hạ của Thần Thủ Chiến Phi. Nên e ngại có sự gì xảy đến cho Khương huynh nên lần tìm đến đây. Như vậy có lẽ Khương huynh đã gặp sự gì rồi. Khương huynh hãy nói lại để chúng ta tìm cách đối phó chứ.

Giọng nói đầy quan tâm và lo lắng cho Bùi Khương nên chàng không còn ngần ngại nữa, mà liền thuật lại câu chuyện từ đầu đến cuối cho Ngô Thế Minh rõ.

Lúc chàng đề cập đến việc gặp Lãnh Cúc Song Mộc là Ngô Thế Minh cũng hơi ngạc nhiên.

Ngô Thế Minh liền nói:

– Hai vị này cũng đến rồi sao?

Nghe Ngô Thế Minh hỏi thế, Bùi Khương vẫn như không để ý mà lại nói đến việc Đàm Tiểu Kỳ bắt chợt giật hồn bỏ chàng đi mất biệt.

Ngô Thế Minh phì cười nói:

– Con gái là vậy đó! Thường hay ghen bóng ghen gió. Đệ bảo đảm với Khương huynh là trong vòng đôi ba ngày thế nào Kỳ cô nương cũng tìm đến Khương huynh cho mà xem!

Bùi Khương chỉ còn biết cười xòa, rồi nói tiếp về hai kẻ dị kỳ kia.

Nghe Bùi Khương tả hình dáng, Ngô Thế Minh phải la lên ngạc nhiên:

– Ô! Kim Đồng Ngọc Nữ đây!

Bùi Khương cũng liền hỏi lại:

– Hai vợ chồng ấy tên là Kim Đồng Ngọc Nữ à?

Ngô Thế Minh đáp:

– Trong giang hồ võ lâm ai cũng nghe đến một cặp vợ chồng mà hình dáng như Khương huynh vừa kể với danh xưng của họ là Kim Đồng Ngọc Nữ và võ công của họ thật cao siêu.

Ngừng một chốc, Ngô Thế Minh lại nói tiếp:

– Cặp Kim Đồng Ngọc Nữ này đã vắng bóng giang hồ lâu lắm rồi. Không ngờ đêm nay họ lại xuất hiện gặp Khương huynh thì có lẽ sự việc này còn đáng ngạc nhiên hơn là sự hiện diện của Lãnh Cúc Song Mộc nữa.

Nói rồi Ngô Thế Minh cất giọng say sưa kể rõ:

– Khương huynh biết không? Mấy mươi năm nay trong võ lâm giang hồ không ai nổi tiếng hơn ba cặp thần tiên:

Cặp thứ nhất là «vợ hát chồng theo» tức là vợ chồng Kim Đồng Ngọc Nữ. Cặp thứ nhì là «chồng hát vợ theo», hai người này tức là Thiên Thủ Thụ Sinh và Lãnh Nguyệt Tiên Tử. Còn cặp thứ ba là «chồng không hát, vợ cũng không ca» ...

Ngô Thế Minh nói chưa dứt thì Bùi Khương đã xen vào, chận nói:

– Minh huynh có biết cặp thần tiên «chồng hát vợ theo» đã mỗi người đi một ngả chưa?

Ngô Thế Minh đáp:

– Hèn chi hôm trước Lãnh Nguyệt Tiên Tử có thái độ lạ lùng khi thấy Khương huynh, thì ra huynh đã quen biết với bà ta.

Bùi Khương hơi suy nghĩ một lúc rồi hỏi:

– Minh huynh có biết Kim Đồng Ngọc Nữ, hai người này không xứng đôi chút nào, tại sao họ lại thành đôi vợ chồng được không?

Ngô Thế Minh nhìn lên bầu trời mênh mông, thấy mặt trăng đã nghiêng về hướng tây, biết trời sắp sáng rồi nên y đáp:

– Đệ có nghe nói về tình sử của hai người này, nhưng không biết có đúng sự thật hay không?

Rồi Ngô Thế Minh nắm tay Bùi Khương vừa kéo đi vừa nói:

– Bây giờ đã gần sáng rồi! Chúng ta vừa đi vừa chuyện trò thì tiện hơn.

Hai chàng thiếu niên đi song song dưới ánh trăng trong đêm vắng lặng.

Ngô Thế Minh cất tiếng kể:

– Nghe nói Kim Đồng Ngọc Nữ là hai anh em bà con xa, cùng sống với gia đình của một võ sư. Mà vị võ sư này là nội tổ của Kim Đồng. Vị võ sư lúc thiếu thời đã lừng danh về đao pháp và khi về già, ông ta có mở một võ đường dạy môn sinh, gác ngoài tai mọi sự liên quan đến với giới võ lâm giang hồ. Kim Đồng từ nhỏ, vốn đã thông minh, lại là cháu út của ông ta nên ông ta hết sức cưng chiều Kim Đồng. Hơn nữa Kim Đồng bản tính không mấy thích hợp với những đứa trẻ cùng tuổi với y. Trong thời gian đó, Kim

Đồng có một người em gái bà con xa ở cùng trong gia đình của vị võ sư. Kim Đồng hết mực thương mến người em gái này. Người con gái ấy chính là Ngọc Nữ. Hễ vắng Ngọc Nữ một ngày là Kim Đồng ngán ngơ như kẻ mất hồn. Nội tổ của Kim Đồng đã để ý đến việc này từ lâu, nên sau này ông ta làm lễ đính hôn cho hai người, mặc dầu lúc đó họ còn rất nhỏ tuổi.

Bùi Khương nghe kể tới đây, chợt nhớ đến hoàn cảnh của mình và Đàm Tiểu Kỳ. Chàng ta thầm nghĩ: “Nếu Long Hình Bát Chương Đàm Minh tốt như nội tổ của Kim Đồng thì mình và Kỳ muội sẽ hạnh phúc biết mấy.” Bùi Khương nghĩ vậy nên cảm thấy buồn buồn trong lòng và chỉ thầm than thân trách phận mà thôi.

Lúc này, Ngô Thế Minh lại kể tiếp:

– Tuy hai người hãy còn nhỏ tuổi, nhưng cũng đã hơi hiểu là sau này họ sẽ thành vợ chồng.

Ngô Thế Minh chợt quay nhìn Bùi Khương rồi tiếp:

– Rồi một hôm về mùa xuân, lúc đó hai người mới được chín tuổi. Nhầm lúc khi trời nắng đẹp giữa xuân, hai đứa trẻ đi nô đùa bắt bướm. Mãi say mê theo đàn bướm đa sắc đa màu mà càng lúc càng đi xa lúc nào không hay biết ...

Bùi Khương nghe tới đây lại chặn hỏi:

– Chuyện riêng tư của hai tiền bối ấy, sao Minh huynh biết rành rẽ quá vậy?

Ngô Thế Minh cười đáp:

– Chính họ đã kể cho nội tổ của đệ nghe và nội tổ của đệ kể lại cho đệ nghe đó chứ. Thôi để đệ kể tiếp cho huynh nghe nhé.

Bùi Khương gật đầu, thì Ngô Thế Minh lại kể tiếp:

– Hai đứa trẻ mãi mê bắt bướm mà lạc cả lối về. Hai đứa trẻ khi biết ra sự thể thì trời đã tối rồi. Hai đứa trẻ sợ hãi quá nhưng cũng cố gắng tìm lối về nhà, nhưng vì trời tối thật khó khăn lắm mới tìm được. Vì thế đến gần nửa đêm, hai đứa trẻ mới tìm được về đến nhà. Nhưng vừa đến nhà, thấy cửa lớn còn mở sẵn, Ngọc Nữ cảm thấy có điều gì là lạ. Nó vội chạy vào nhà, miệng kêu to để gọi người nhà, song không có ai trong nhà này đáp lời cả.

Bùi Khương nghe tới đây, cảm thấy có chuyện gì không lành xảy đến cho họ, song chàng ta vẫn hy vọng sự may mắn đến với họ nên nói:

– Chắc cả nhà ngủ hết rồi?

Ngô Thế Minh không đáp liền kể tiếp:

– Ngọc Nữ kêu lớn hơn nữa và chạy nhanh từ sân trước vào khách sảnh.

Vẫn không nghe ai trả lời. Ngọc nữ liền mở vội cửa phòng khách ra. Cảnh tượng nơi đây làm hai đứa bé cứng cả người. Vì ở dưới sàng khách sảnh, nằm la liệt mười mấy cái xác chết. Máu hãy còn tươi. Thì ra toàn gia đình của Kim Đồng Ngọc Nữ mười mấy nhân mạng đều bị giết sạch. Xác chết phần nhiều hãy còn mở mắt trừng trừng, chứng tỏ trước lúc chết họ gặp phải điều gì khủng khiếp kinh ngạc tới cùng và họ chết vẫn không thể nhắm mắt được.

Bùi Khương nắm chặt quyền lại trợn mắt nói:

– Kẻ giết người là loài cầm thú chứ đâu phải là người nữa! Dù có thù oán thế nào cũng không nên giết chết cả đàn bà con nít.

Ngô Thế Minh chỉ biết thở dài một cái rồi nói tiếp:

– Lúc đó hai đứa trẻ chỉ biết ôm mấy xác chết khóc mãi. Khóc được một ngày một đêm thì có mấy người thợ săn đi ngang qua, thấy tình cảnh này họ bèn đem chôn hết tất cả những thi thể ấy đi. Cũng may mà có những người thợ săn đi ngang qua chớ không thì hai đứa trẻ này không làm sao chôn cất được. Vì chỗ ở của họ là trong một khu núi, chung quanh không có nhà cửa nào cả nên không có ai giúp đỡ hết.

Bùi Khương thầm nghĩ:

“Có lẽ nội tổ của Kim Đồng đã kết thù oán khi còn phiêu bạt giang hồ, rồi sau này để tránh kẻ thù nên ông ta đã chọn vùng núi quạnh hiu để cư ngụ.”.

Ngô Thế Minh lắc đầu kể tiếp:

– Khôn nổi mấy gã thợ săn sau khi chôn cất những xác chết xong mới hay trong nhà chỉ còn lại hai đứa trẻ này thôi, nên mấy gã thợ săn ấy, lòng tham trời dậy nên liền chia nhau tất cả của cải trong gia đình này. Chẳng những vậy, mà từ hôm đó, hai đứa trẻ bị bọn thợ săn hành hạ khổ cực nên không chịu nổi phải lén trốn đi. Thật trời cũng có mắt. Sau đó, hai đứa trẻ gặp được hai vị kỳ nhân. Mỗi vị thu nhận một đứa trẻ mang đi để nuôi dưỡng và truyền dạy võ công. Đến khi họ xuất hiện trên giang hồ, liền tìm mấy gã thợ săn để trừng phạt xứng đáng.

Bùi Khương lại hỏi:

– Nhưng tại sao họ lại ...

Ngô Thế Minh hiểu ngay Bùi Khương muốn hỏi chuyện gì nên gật gù đáp ngay:

– Họ bị chia ra mỗi người một nơi, nhưng trong lòng họ vẫn luôn luôn nhớ nhau. Người nào cũng cố tâm tập luyện võ nghệ hy vọng sau này cùng đi trả thù.

Mười năm lại qua mau ... Ngọc Nữ đã lớn khôn, võ công cao cường và được phép xuất hiện giang hồ. Nàng liền đi tìm Kim Đồng ngay. Lúc gặp được chàng thì mới hay trong mười năm qua Kim Đồng không cao lớn một chút nào cả. Vẫn giữ nguyên như đứa trẻ lên chín lên mười, tuy nét mặt có đổi theo thời gian. Bùi Khương nghe chuyện này có cảm giác thật là cười ra nước mắt, nên liền hỏi:

– Nhưng lý do gì mà Kim Đồng bị như vậy?

Ngô Thế Minh lại nói:

– Có lẽ vì từ lúc trốn khỏi tay bọn thợ săn phiêu bạc khắp đây đó, Kim Đồng thường xuyên phải nhịn ăn để nhường cho Ngọc Nữ được no lòng, mà lúc ấy Kim Đồng mới lên chín, xương cốt chưa trưởng thành mà lại thiếu ăn thường xuyên nên không đủ chất bổ dưỡng để xương tăng trưởng được. Hơn nữa, tiếp theo đó, Kim Đồng lại được truyền thụ loại võ công về âm nhu, nên cũng rất ảnh hưởng làm ngưng đọng sự tăng trưởng của xương vậy. Có lẽ vì những lý do ấy mà Kim Đồng không cao lớn được.

Ngô Thế Minh ngừng lại một lúc rồi tiếp:

– Câu chuyện còn nói là ngày mà Kim Đồng và Ngọc Nữ gặp nhau lần đầu tiên sau mười năm theo học võ nghệ thì lúc ấy Kim Đồng tự thấy hổ thẹn bởi thân hình của mình nên liền quay người chạy đi. Ngọc Nữ đã hết sức đuổi theo nhưng không kịp. Ngọc Nữ vẫn quyết ý tìm Kim Đồng nên nàng lặn lội khắp nơi và trong thời gian này nàng cũng đã tìm ra những kẻ thù sát hại gia đình nàng khi trước.

Nàng theo dấu kẻ thù cho đến khi phát hiện hai trong số ba kẻ thù đã bỏ xác dưới chân một ngọn đồi hiu quạnh, nàng chưa hết kinh ngạc lẫn tức giận thì đã thấy trên đỉnh đồi có hai người đang kịch chiến với nhau. Nàng vội vàng băng người đến nơi thì ra một trong hai người đang đấu là kẻ thù của nàng và người kia là Kim Đồng. Không chần chờ, nàng liền hợp lực với Kim Đồng để hạ sát kẻ thù ngay. Đến lúc chỉ còn hai người trên ngọn đồi, Ngọc Nữ mới tâm sự cùng Kim Đồng là dù Kim Đồng có biến thành thế nào, nàng cũng nhất mực yêu chàng mãi mãi và nguyện ước được sống chung với chàng.

Ngô Thế Minh chớp mắt mấy cái cảm động với câu chuyện mình đang kể, rồi nói tiếp:

– Cũng vì thế mà Kim Đồng hết sức cảm động ... Và từ đó họ trở thành đôi vợ chồng yêu nhau tha thiết, tuy bề ngoài hình dáng không đồng xứng.

Bùi Khương nghe vậy lại tiếp lời nói:

– Cặp Kim Đồng Ngọc Nữ, tuy bên ngoài không xứng đôi, nhưng họ yêu nhau thật tình, chan chứa hạnh phúc. Còn Thiên Thủ Thụ Sinh và Lãnh Nguyệt Tiên Tử thì xứng đôi thật, nhưng họ đâu có được hạnh phúc trong tình yêu.

Rồi Bùi Khương lại nghĩ đến Kim Đồng Ngọc Nữ, chàng thầm hỏi:

“Vợ chồng này tìm mình có việc gì đây nhỉ?”.

Chàng cứ nghĩ mông lung mà việc chính yếu quan trọng như đại hội lục lâm Giang Nam đã sắp cận kề, mà chàng chẳng lo nghĩ gì cả. Bùi Khương lại nghĩ đến Đàm Tiểu Kỳ, chàng chợt hỏi lòng:

“Kỳ muội có thật sẽ tìm mình trong vài ngày nữa không như Ngô Thế Minh đã nói?”.

Bùi Khương lo chuyện này đến chuyện khác mà toàn là chuyện vu vơ đâu đâu. Chàng đâu có ngờ vụ đại hội lục lâm sắp tới thật hết sức quan trọng đối với chàng ta vậy.

Kể xong câu chuyện cảm động về Kim Đồng Ngọc Nữ, thì trên khuôn mặt Ngô Thế Minh cũng biểu lộ sự cảm động bi ai.

Đêm đã gần tàn. Nhưng lúc đêm sắp dứt thì cũng là lúc bầu trời tối hẳn lại và khí lạnh cũng gia tăng nhiều nhất của một đêm.

Hai chàng thiếu niên vừa đi vừa kể chuyện cho đến lúc vào trong phòng của Bùi Khương thì câu chuyện do Ngô Thế Minh kể mới chấm dứt.

Ngô Thế Minh đứng lên định đi ra ngoài. Vì chàng này tự biết là nếu cứ ngồi chuyện vãn mãi với Bùi Khương thì có thể chàng ta sẽ kể hết mọi chuyện bí mật và quá khứ của chàng ta cho Bùi Khương nghe hết. Vì vậy, Ngô Thế Minh mới bước ra cửa phòng.

Bùi Khương nhìn theo hỏi:

– Minh huynh về phòng hả?

Ngô Thế Minh vừa quay đầu vô vừa nói:

– Vâng, đệ xin về phòng! Chúc Khương huynh ngủ ngon nhé!

Bùi Khương vụt nói:

– Đêm nay sao thời gian trôi chậm quá vậy? Trong khi đệ trông mong cho trời mau sáng rồi tối lại có phải hơn hay không?

Ngô Thế Minh nghe Bùi Khương nói vậy nên dừng lại nơi cửa phòng, cất tiếng hỏi:

– Mà Khương huynh đang mong đợi việc gì vậy?

Bùi Khương đưa mắt nhìn xa xôi qua cửa sổ, chàng thật thà đáp:

– Ngu đệ không hiểu Kim Đồng Ngọc Nữ tìm đệ có việc gì? Đệ hy vọng thời gian qua mau để chóng gặp họ cho rõ chuyện.

Ngô Thế Minh hơi mỉm cười nói:

– Đồng thời, Khương huynh cũng trông mong nàng Đàm Tiểu Kỳ trở lại tìm Khương huynh vì huynh biết nếu là ban ngày, chắc nàng không đến nên mong cho đến tối để nàng đến phải không nào?

Bùi Khương cười vui vẻ, hồn nhiên đáp:

– Việc gì Minh huynh cũng biết được hết!

Ngô Thế Minh lại bước vào phòng đi nhẹ đến bên Bùi Khương vỗ về an ủi:

– Có chờ đợi, mới biết giá trị của sự gặp gỡ.

Nói xong, Ngô Thế Minh quay ra cửa nói vọng vào:

– Thôi! Khương huynh hãy nghỉ dưỡng sức đi, tối mai sẽ đến ngay mà! Đệ xin về vậy!

Bùi Khương nhìn theo bóng Ngô Thế Minh khuất sau mấy dãy nhà rồi mới thờ dãi đóng cửa phòng, lên giường nằm cố ru giấc ngủ trong mơ mộng. Chàng ta trần trọc mãi nhưng rồi cũng thiếp đi trong giấc ngủ muộn của đêm gần tàn ...

Cho đến lúc những tia nắng ban mai từ phương đông chui vào cửa sổ, đổ nắng trên khuôn mặt tuần tú của Bùi Khương, làm chàng phải trở mình lăn qua một bên.

Cũng trong lúc này ...

Tại phòng của nàng Đàm Tiểu Kỳ, nắng sớm cũng đang lướt phủ trên khuôn mặt diễm kiều của nàng.

Đêm qua, Đàm Tiểu Kỳ trần trọc suốt đêm. Nàng chỉ chấp chờn trong giấc mơ màng cho đến khi bị nắng chiếu nàng vội lăn qua một bên để tránh. Những ý nghĩ về Bùi Khương lại đến với nàng.

Suốt đêm nàng đã hối hận về việc chạy bỏ Bùi Khương một cách quá đột ngột. Nên nàng cũng trông mong trời sáng thật nhanh.

Nàng ngồi nhòm dậy tựa vào thành giường nhìn qua cửa sổ mà phác họa sự gặp gỡ sắp đến với Bùi Khương. Nàng suy nghĩ:

“Minh phải chạy thật nhanh để gặp chàng và chàng dĩ nhiên sẽ ôm chặt lấy mình.”.

Nàng rung mình một cái, kéo tấm chăn phủ lên người. Nàng muốn ngồi yên lặng nơi đây để nghĩ đến mộng đẹp, nghĩ đến Bùi Khương, nghĩ đến tình yêu của mình ...

Nhưng trong lúc đó, bên ngoài đã có nhiều người trong giới võ lâm giang hồ đã biết ái nữ của Long Hình Bát Chương trú ngụ tại đây, và còn có cả nhị vị tiêu đầu Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương cùng Bát Quái Chương Liễu Huy, thì dĩ nhiên có nhiều nhân vật tìm đến hỏi han thăm viếng.

Hơn nữa, chỉ còn ba ngày nữa là đến ngày đại hội võ lâm Giang Nam nên nhiều nhân vật giang hồ tập nập lui tới nơi này.

Hai mươi bốn thủ hạ áo đen của Thần Thủ Chiến Phi cũng đã cỡi ngựa đến cùng mọi nơi để trao thiệp mời cho các nhân vật giang hồ đến dự đại hội tại Lãnh Sơn Trang vào giữa trưa ngày mồng năm tháng năm sắp đến. Thiệp mời đứng tên những người tổ chức gồm có:

Thần Thủ Chiến Phi, Thất Khảo Truy Hồ Mã Phi Hồng và Bắc Đầu Thất Sát.

Khoái Mã Thần Dao, Bát Quái Chương Lãnh Cúc Song Mộc đều có thiệp mời trao đến tận tay.

Tiêu Đầu Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương tánh tình ngạo nghễ nhưng cũng phải thăm khen đôi phương tổ chức chu đáo, tìm biết tin tức thật nhanh. Vì Công Thanh Dương mới đến chưa đầy một ngày đã có thiệp mang tới.

Từ ngày Thiên Thủ Thụ Sinh làm mất một cánh tay, Công Thanh Dương đã cẩn thận hơn lúc trước nhiều. Y biết kỳ này đến đây thu thập tin tức không phải là chuyện dễ dàng. Vì những nhân vật tham dự đại hội đều đa phần thuộc giới lục lâm, mà giới lục lâm thì luôn luôn có ý định chống đối Phi Long tiêu cục.

Trước khi đến nơi này cùng Đàm Tiểu Kỳ, thì hai vị tiêu đầu của Phi Long tiêu cục đã gặp nàng Đàm Tiểu Kỳ cũng như đã gặp Lãnh Cúc Tứ Mộc ở mé sông Trường Giang. Lúc đó, nàng Đàm Tiểu Kỳ đã trốn ra khỏi nhà được một năm. Nên hai vị tiêu đầu họ Công và họ Liễu không rõ việc Đàm Tiểu Kỳ cùng đi chung với Lãnh Cúc Tứ Mộc. Vì vậy lúc gặp Đàm Tiểu Kỳ, hai vị Tiêu Đầu có lời khuyên nàng hãy trở về Tổng tiêu cục ngay, nhưng nàng không bằng lòng. Chẳng những vậy, mà nàng còn đòi cùng đi Giang Nam. Hai vị tiêu đầu đành chịu ý nàng để cùng đi Giang Nam, đồng thời cho người đưa tin này cấp tốc báo về cho Tổng tiêu đầu Long Hình Bát Chương.

Với nhiệm vụ tìm hiểu Tổng thủ lãnh lục lâm Giang Nam này là ai, còn phải biết cả mục đích của đại hội này có phải liên kết lục lâm để chống đối với Phi Long tiêu cục hay không, vì thế hai vị tiêu đầu phải thật khéo léo. Cũng bởi nhiệm vụ tuy sơ sài nhưng rất quan trọng vì tuy Phi Long Tiêu Cục có tầm tiếng thật, song ít có nhân vật võ công thượng thừa. Nên một khi bị lục lâm liên kết chống đối thì thật là một điều đáng lo ngại hết sức.

Để tránh tầm mắt của đôi phương, nên khi đến đây, nhị vị tiêu đầu không lưu trú nơi phân cục của Phi Long Tiêu Cục mà lại trú ngụ tại một tiểu khách sạn, để đánh bạc và lánh mặt nhóm Lãnh Sơn Trang. Nhưng họ đã không tránh được tầm mắt đôi phương, chẳng những thế mà từ sáng đến chiều đã có rất nhiều nhân vật Giang Nam võ lâm đến thăm hỏi. Có người đến với mục đích thăm viếng nhị vị tiêu đầu. Có người đến để nghe ý kiến của Phi Long tiêu cục đối với đại hội này của lục lâm. Lại cũng có người muốn đến nhân tiện xem tận mắt ái nữ của Long Hình Bát Chương, đã nổi tiếng là một mỹ nhân và họ đã gán cho cái biệt hiệu là Long Nữ Đàm Tiểu Kỳ. Chính vì thế mà tại nơi trú ngụ của nhóm Phi Long tiêu cục, người người lui tới nhộn nhịp.

Nhưng trong lúc ấy ...

Tại Lãnh Sơn Trang giờ đây cũng có đủ mặt các hào kiệt lục lâm giang hồ.

Ngoài Thần Thủ Chiến Phi kẻ chủ cuộc đại hội phải có mặt, kể đến những nhân vật liên kết với Thần Thủ Chiến Phi cũng đều đã sẵn sàng ở nơi đây.

Nhóm Bắc Đầu Thất Sát đã đến từ lâu, mà cả Thất Sát Mạc Tĩnh, người có võ công cao nhất trong bọn cũng hiện diện rồi, cả Mạc Nam và Mạc Bắc cùng có mặt. Hai người này đêm nọ nếu không nhờ người lạ mặt chặn Lãnh Nguyệt Tiên Tử thì họ đã bỏ mạng đêm đó rồi.

Ngoài ra còn có Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh và Mã Phi Hồng đang ngồi uống rượu nơi khách sảnh cùng nhiều nhân vật lục lâm khác.

Chỉ có chàng Bùi Khương là đang ngồi im lặng trong phòng riêng của chàng ở nơi Lãnh Sơn Trang và chàng ta đang nóng lòng chờ cho đêm tối mau hơn.

Riêng về nàng Đàm Tiểu Kỳ tuy bị khách nhân viếng thăm nhưng đến lúc chiều nàng cáo mệt và ở trong phòng, đóng kín cửa lại để một mình suy tư. Hình ảnh Bùi Khương lại đến với nàng.

Nàng thầm lo nghĩ:

“Không biết Khương ca có đợi mình nơi chỗ cũ không?

Mà có còn giận mình không?”.

Nàng bỗng tức bực thì thầm một mình:

– Lúc đi chàng không nói với mình một lời. Rồi chỉ riêng mình âm thầm chịu đau khổ buồn thương, phải lao đao lận đận tìm ra chàng. Rồi đến khi gặp chàng, chàng chỉ biết hỏi đến Châu Châu. Thật tức chết được.

Nàng nghĩ mông lung cho đến khi tiếng trống canh hai đã điểm lên mà nàng không sửa soạn đi tìm Bùi Khương, trái lại ngã lên giường kéo chăn trùm kín trốn thức.

Thật là tình yêu có nhiều phức tạp, trái ngược, khó mà lường ... Sự mâu thuẫn dẫn vật suốt đêm trường, đã làm cho nàng Đàm Tiểu Kỳ mệt lả.

Trong thâm tâm, nàng rất muốn gặp Bùi Khương cho vui thương nhớ. Nhưng tánh tình kiêu hãnh lại ngăn cản bước chân nàng, nên dù ban ngày trông ngóng cho mau đến đêm để đi gặp Bùi Khương, nhưng lúc đêm đến, nàng lại chui vào chăn nằm trốn thức.

Cái mâu thuẫn ray rứt nàng qua đến một đêm nữa mà nàng vẫn không đi gặp Bùi Khương.

Một đêm. Rồi hai đêm qua.

Đàm Tiểu Kỳ không sao ngủ được, mà cũng chẳng thể nào đến tìm Bùi Khương được. Vì vậy mà sức khỏe của nàng giảm sút.

Hai đêm không ngủ, hai đêm trần trọc trong sự nhớ nhung mà ban ngày thì khách nhân tấp nập ồn ào, nên sau hai đêm liên tiếp và cho đến trưa nay, nàng không còn chịu được nên đành thiếp đi trong giấc ngủ mệt mỏi nặng nề.

Giữa lúc đó, bên ngoài, Bát Quái Chương Liễu Huy đang đứng trước cửa khách sạn bỗng thấy có một toán kỵ mã phi ngựa chạy đến rồi dừng gấp trước khách sạn này. Những kỵ sĩ xuống ngựa là đã thấy bọn tử điếm đơn dả đón rước và tiếp lấy cương ngựa dẫn về tàu ngựa.

Các kỵ sĩ gồm có năm người tráng hán anh tuấn cùng mặc áo màu tím nhạt, đang thông thả đi vào khách sạn.

Bát Quái Chương Liễu Huy chợt reo lên:

– Ô! Quý vị là Đông Phương Ngũ Hiệp.

Vừa nói, Liễu Huy vừa bước nhanh đến trước mặt năm người này xá dài một cái rồi nói:

– Chúng tôi không hay quý vị đến nơi đây nên không kịp tiếp đón. Xin thứ lỗi cho!

Các hào kiệt giang hồ võ lâm nhìn thấy Bát Quái Chương Liễu Huy rất trọng vọng tiếp đón năm vị tráng hán này nên cũng chạy ra xem cho biết mặt khách nhân nào. Nhưng họ cũng là người thuộc giới võ lâm nên khi nhìn sắc phục liền thì thầm bảo nhau:

– Ô! Thì ra Đông Phương Ngũ Hiệp của Hồ Ưu Phi Linh Bảo, thảo nào Liễu tiêu đầu không đón tiếp trọng vọng sao được.

Lúc này, Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương cũng tiến ra trước mặt năm người này chào hỏi:

– Thật không ngờ ngũ vị huynh đệ Đông Phương cùng đến một lượt, thật là hân hạnh! Hân hạnh!

Năm vị tráng hán anh tuấn này đáp lễ rồi bất chợt nhìn thấy cánh tay của Công Thanh Dương bị đứt đạo nọ, nên liền hỏi:

– Công tiêu đầu! Sao huynh đài lại bị thế này?

Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương thở dài đáp:

– À! Câu chuyện này dài lắm! Chốc nữa đệ xin kể rõ cho ngũ vị tường.

Rồi vị tiêu đầu này vừa đưa tay mời tất cả vào khách sảnh, vừa nói:

– Bây giờ thì tôi xin mời Ngũ Hiệp bước vào trong, chúng ta cùng uống chum rượu để đàm thoại thì vui vẻ hơn.

Khi đã vào bàn, tức thì Liễu Huy đã căn dặn bọn điếm nhị mang những thức ăn thật ngon để thết đãi khách quý. Bọn điếm nhị lắng xăng sẵn sóc nhiệt tình.

Khoái Mã Thần Dao Liễu Huy lại quay sang Ngũ Hiệp cất tiếng hỏi:

– Quý vị đến đây có phải vì cái đại hội nơi Lãnh Sơn Trang không?

Một trong bọn Đông Phương Ngũ Hiệp liền đáp:

– Huynh đệ chúng tôi đang ở Chế Nam Phủ, thì nghe nói có người thấy Long Hình Bát Chương đã đi về hướng Giang Nam, nên chúng tôi cũng muốn ghé đến đây để tìm thăm Tổng tiêu đầu, không biết người đã đến đây chưa?

Công Thanh Dương lấy làm lạ hỏi:

– Ủa! Tổng tiêu đầu cũng đến nơi đây thật sao? Thật tình chúng tôi chưa biết tin này.

Đông Phương Ngũ Hiệp là năm anh em ruột của một danh gia ở tại Giang Nam gọi là Hồ Ưu Phi Linh Bảo. Thân phụ họ là Thiết Kiếm Đông Phương Hỷ, đã từng nổi tiếng một thời trong giới võ lâm giang hồ.

Chàng thanh niên từ lúc này đến giờ trao đổi câu chuyện với hai vị tiêu đầu là người anh cả, tên gọi là Đông Phương Thiết, môn đệ của phái Côn Luân.

Người thứ hai là Đông Phương Kiếm, dáng dấp hơi thấp một chút, thụ giáo võ công của Nga Mi phái.

Người thứ ba tên là Đông Phương Chấn, võ công cao nhất trong năm anh em. Người này là đệ tử của chính chủ môn phái Thiếu Lâm.

Còn hai người chót là hai anh em sanh đôi. Một người là Đông Phương Giang và một người tên Đông Phương Hồ, vốn là đệ tử của phái Võ Đang.

Hôm nay đến đây được hai vị tiêu đầu của Phi Long tiêu cục đón tiếp trọng vọng nên bọn Đông Phương Ngũ Hiệp rất là vui vẻ.

Người anh cả Đông Phương Thiết liền nói:

– Huynh đệ chúng tôi hôm nay đến đây được gặp quý vị thật hân hạnh vô cùng và cũng thừa thật là cũng đã nghe đến đại hội nơi Lãnh Sơn Trang nên muốn ghé xem cho biết Tổng thủ lãnh là nhân vật như thế nào.

Đông Phương Thiết vừa nói đến đây, chợt từ ngoài khách sạn có hai đại hán áo đen bước vào và đến trước mặt bọn Đông Phương Ngũ Hiệp thì lễ rồi tay cầm một cái thiệp màu đỏ đưa lên, nói:

– Trang chủ chúng tôi sai chúng tôi đến bái kiến Đông Phương Ngũ Hiệp đến Lãnh Sơn Trang tham dự đại hội vào trưa ngày mùng năm tháng năm này.

Xong nhiệm vụ, hai tên đại hán áo đen thì lễ một lần nữa rồi bước ra ngoài lên ngựa chạy đi ngay.

Đông Phương Thiết cầm tấm thiệp mời màu đỏ vừa xem vừa gật gù nói:

– Hành động của Thần Thủ Chiến Phi thật nhanh nhẹn.

Trong khi đó ...

Tại Lãnh Sơn Trang. Trong gian đại sảnh rộng lớn thiết trí cẩn thận để chuẩn bị cho cuộc đại hội sắp đến nên trông rất khang trang và đẹp mắt.

Trang chủ Thần Thủ Chiến Phi quay sang nói với Thất Sát Mạc Tinh đang đứng bên cạnh với giọng nói hân hoan:

– Hà hà! Không phải khoe khoang, chứ lão huynh thấy rằng bọn Đông Phương Ngũ Hiệp vừa mới đến mấy khắc là thiệp mời của lão phu đây đã đến tay bọn họ rồi. Lão huynh xem thế có nhanh không nào?

Lão Mạc Tinh gật đầu đáp ngay:

– Nhanh thì nhanh thật, nhưng cũng có một vài điều đáng lo ngại, định nói cho lão huynh để mà chuẩn bị trước hay hơn.

Thần Thủ Chiến Phi giọng ôn tồn hỏi ngay:

– Chúng ta đều là bạn già với nhau cả, lão huynh có cao kiến gì cứ nói ra, để chúng ta cùng nhau bàn định mà thi hành.

Mạc Tinh liền nói:

– Kỳ đại hội này đã làm chấn động khắp Giang Nam, mà ngay cả huynh đệ của Hồ Ưu Phi Linh Bảo cũng tìm đến nơi đây, thì đủ biết còn biết bao nhiêu nhân vật giang hồ hào kiệt võ lâm đến nơi này ...

Thần Thủ Chiến Phi nghe đến đây liền cười nói ngay:

– Việc này không lo ngại vì càng đông nhân vật càng hay chứ có sao đâu?

Mạc Tinh cau mày nói:

– Điều lão hủ muốn đề cập chính là Bùi Khương kia. Vì y đã không biết võ, lại không có luôn khẩu tài, cả ngày mặt mày luôn luôn buồn hiu. Nếu tối hôm đó mà y làm cho thiên hạ chê cười, thì huynh đệ chúng ta đều bị mất mặt hết.

Thần Thủ Chiến Phi đành phải cau mày suy nghĩ.

Mạc Tinh lại nói tiếp:

– Điều đáng lo nữa là Kim Khê Hướng Nhất Minh đã trở mặt với lão huynh rồi, lão hủ tôi nghĩ rằng lão ta sẽ đến phá đám trong dịp đại hội này.

Lão ngừng một chốc rồi tiếp:

– Không phải chúng ta sợ lão ma ấy, nhưng nếu sự việc xảy ra tất nhiên chúng ta sẽ bị nhiều phiền phức. Vì vậy chúng ta cũng nên có kế hoạch đề phòng mới được.

Thần Thủ Chiến Phi trầm nhủ trong lòng:

– Điều này ta đã biết rồi, cần gì người nói.

Mạc Tinh lại nói tiếp:

– Còn một điều nữa, mà theo lão hủ thì Thất Khảo Truy Hồn là con người rất nham hiểm và xảo quyệt.

Lão huynh cũng nên cẩn thận đề phòng là hơn.

Vừa lúc đó từ ngoài một bóng người bước vào trong khách sảnh. Người này chính là Thất Sát Truy Hồn Mã Phi Hồng.

Thần Thủ Chiến Phi nhìn thấy trước liền nói:

– Chúng tôi đang đề cập tới cái túi Thất Khảo Truy Hồn của lão huynh đây.

Nghe nói rất lợi hại song chưa có cơ hội nào thưởng thức được.

Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng trừng mắt nhìn Mạc Tinh một cái rồi nhếch mép cười nham hiểm nói:

– Trang chủ lão huynh muốn chứng kiến thể nào cũng có cơ hội mà!

Mạc Tinh sắc mặt hơi biến đổi một chút, nói lớn:

– Hay lắm! Tôi sẽ chờ cơ hội ấy!

Nói xong, cả ba lão cùng cất tiếng cười thật lớn ...

Sau hai đêm không ngủ, Đàm Tiểu Kỳ đã mệt lả nên ngủ thiếp đi cho đến chiều ngày hôm sau và quên cả ăn uống. Đến khi chợt tỉnh dậy thì đã vào giữa khuya rồi. Nàng nhìn ra cửa sổ vẫn thấy bầu trời tối om.

Nàng đang định bước đến mở cửa phòng thì bỗng nghe có tiếng ngựa đi đến trước cửa rồi ngừng lại.

Nàng chợt nhớ đến Bùi Khương và không biết bây giờ là canh mấy và có nên đi tìm Bùi Khương không?

Bỗng nhiên, có tiếng gõ cửa phòng nàng. Đàm Tiểu Kỳ liền hỏi:

– Ai đó?

Bên ngoài có tiếng đáp:

– Phùng thúc thúc đây!

Đàm Tiểu Kỳ vừa mở cửa vừa nói:

– Ủa! Có việc gì thế Phùng thúc thúc?

Vừa hỏi nàng vừa nhìn kỹ vào mặt người bước vào phòng, rồi nàng châm đèn trong phòng sáng lên.

Vừa lúc đó, có tiếng hỏi ở ngoài sân vọng vào:

– Có nó ở trong phòng đó không?

Đàm Tiểu Kỳ nghe tiếng nói này đã lúng túng sợ sệt bởi người mới đến, nàng hỏi:

– Phùng thúc thúc! Có phải phụ thân của Kỳ nhi ngoài đó chăng?

Người này vừa gật đầu vừa đáp lớn:

– Có nơi đây rồi.

Vừa nói dứt là thân ảnh của người này lướt nhanh như sao xẹt, lướt ra phía ngoài sân rồi.

Người này chính là Phùng Ngũ, một vị tiêu đầu quan trọng ở Phi Long Tiêu Cục. Lão thành danh trên giang hồ bởi bản lĩnh khinh công thượng thừa, mà giang hồ đã đặt cho là Thái Thượng Phi Yên Phùng Kỳ Phong.

Lão tiêu đầu Phùng Ngũ vừa đến sân thì đã thấy một lão nhân phương phi oai hùng đi vào và đi ngay vào phòng của Đàm Tiểu Kỳ. Vị lão nhân nào vừa bước vào phòng là Đàm Tiểu Kỳ lật đặt kêu lớn, giọng kinh ngạc:

– Kìa! Phụ thân!

Vị lão nhân vừa mới vào đúng là phụ thân của Đàm Tiểu Kỳ, tức là vị Tổng tiêu đầu Long Hình Bát Chương Đàm Minh, mà danh tiếng vang khắp thiên hạ.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh nhíu mày nhìn Đàm Tiểu Kỳ rồi quay ra nói với Phùng Ngũ:

– Công Thanh Dương và Liễu Huy thật bê bối. Ở ngoài lắm chuyện xảy ra mà trong này vẫn không ai hay biết gì cả.

Vị Tổng tiêu đầu nhìn qua phòng bên cạnh hắt hàm hỏi Đàm Tiểu Kỳ:

– Kỳ nhi! Phòng này của ai trú ngụ?

Vừa cất lời hỏi, lão ta vừa vung tay đẩy một chương vào cửa phòng đánh «bình» một tiếng làm cửa phòng bễ đổ tung ra.

Đàm Tiểu Kỳ vừa lúng túng vừa sợ sệt vì nàng biết phòng đó là của Lãnh Cúc Song Mộc đang trú ngụ. Nàng lật đặt chạy đến cửa nhìn vào trong phòng nhưng chỉ thấy gian phòng trống rỗng, còn Lãnh Cúc Song Mộc đã đi vắng từ lúc nào rồi.

Vì Đàm Minh tổng tiêu đầu dùng chương phá cửa phòng nên gây tiếng động lớn làm thức giấc cả khách trọ nơi đây.

Công Thanh Dương và Liễu Huy vội chạy đến phòng Đàm Tiểu Kỳ thì gặp Long Hình Bát Chương Đàm Minh đang đứng giận dữ.

Long Hình Bát Chương cất tiếng lạnh lẽo chỉ hai vị tiêu đầu này nói:

– Công và Liễu tiêu đầu lại uống say rồi phải không?

Trong lúc này, mấy mươi nhân vật giang hồ võ lâm đang trú ngụ tại khách sạn này cũng đã thức giấc và hiện diện nơi đó khi họ nghe nói Long Hình Bát Chương Đàm Minh đã có mặt ở khách sạn này ...

Cũng chính trong giờ phút này tại nơi Lãnh Sơn Trang Thần Thủ Chiến Phi đi đi lại lại trong khách sạn, rồi đứng lại nói với một hán tử vừa lấy tin về:

– Người có thấy rõ ràng không?

Tên hán tử cúi đầu đáp:

– Thưa Trang chủ, đây là điều chắc chắn, nếu không trông thấy rõ ràng, tiểu nhân đâu dám tâu trình cùng trang chủ.

Thần Thủ Chiến Phi «ừ» một tiếng rồi buông mình trên chiếc ghế bành, mấy ngón tay gõ nhẹ nhẹ trên chiếc bàn thảm nói:

– Lão ta đến đây làm gì? Theo địa vị của một Tổng tiêu đầu thì Long Hình Bát Chương cần gì phải ra về khăn trương quá vậy? Thật khó nghĩ!

Lão quay sang hán tử nói:

– Cho người lui!

Tên hán tử tạ lời rồi rút lui ...

Bởi cái tên Long Hình Bát Chương Đàm Minh đã có mặt tại Giang Nam được cấp báo cho Thần Thủ Chiến Phi, khi lão Đàm Minh vừa mới tới khách sạn của bọn tiêu đầu Phi Long tiêu cục trú ngụ, đã làm cho lão trang chủ Lãnh Sơn Trang Chiến Phi phải bận tâm lo nghĩ.

Thì tại khách sạn ...

Sau khi trút đi nóng giận thì Long Hình Bát Chương Đàm Minh từ từ đi vào phòng của Đàm Tiểu Kỳ rồi ngồi trên một chiếc ghế nhìn nàng giọng ôn hòa nói:

– Chỉ tại con mà phụ thân phải đến nơi này giữa đêm tối.

Lúc này những khách trú đã về phòng an nghỉ lại.

Trong phòng Đàm Tiểu Kỳ, ngoài nàng, phụ thân, thì còn có ba vị tiêu đầu của Phi Long tiêu cục là Phùng Ngũ, Công Thanh Dương và Liễu Huy.

Công Thanh Dương đã rót một chung trà đưa tới mời Đàm Minh.

Lão bưng lên nhấp một hớp rồi quay sang hỏi Đàm Tiểu Kỳ:

– Bấy lâu nay con đi đâu?

Đàm Tiểu Kỳ chưa biết nói sao thì ông ta lại hỏi tiếp:

– Mấy ngày gần đây tại làm sao con lại đi chung với Lãnh Cúc Tứ Mộc?

Đàm Tiểu Kỳ cúi đầu xuống tay vân vê tà áo mà lòng suy tính trả lời làm sao cho xuôi đây. Nàng không dám nói láo, nhưng nếu khai thật ắt không xong nên bắt đắc dĩ nàng đành phải nói dối. Đàm Tiểu Kỳ ngược mặt nhìn phụ thân nàng rồi nàng nói:

– Thưa phụ thân! Từ lâu con rất muốn được du hành ở Giang Nam cho biết nơi đây. Nhưng sợ phụ thân không bằng lòng nên con phải lén ra đi một mình.

Một hôm vừa tới một con lộ ở Chế Nam Phủ thì con gặp một chuyện là lạ. Vì tại nơi con lộ lớn này có hai người trang phục thật sang trọng mà lại đứng ở lề đường để xin tiền. Nhưng có điều kỳ cục là nếu ai cho tiền thì họ lại đòi phải cho hết tất cả số tiền mà người cho mang theo trong mình. Có rất nhiều người đứng xem. Họ thì thầm bàn tán về hai người này. Có người cho họ là hai kẻ điên. Có người lại lên tiếng chưởi mắng và có người lại chế nhạo thật thô tục. Nhưng họ vẫn không một lời cãi lại. Đứng xin được một lúc, một trong hai người đó bỗng nhiên nói với người kia:

«Tới giờ chưa?» Người kia chỉ gật đầu, rồi định rời nơi đó. Con thấy hai người này xin tiền không được đồng nào, còn bị nhiều người chưởi rửa, nên con nhịn không được liền bước đến nói:

«Tôi bằng lòng cho hai ông hết số tiền tôi mang theo trong người của tôi đây.» Nghe con tỏ ý như vậy. Những người đứng chung quanh trừng mắt nhìn con và họ nghĩ rằng con cũng là một người điên rồi.

Đàm Minh lại nhấp một hớp trà hỏi:

– Hai quái vật này ở đó làm gì vậy?

Đàm Tiểu Kỳ đáp:

– Thưa phụ thân, họ chính là Lãnh Hàn Trúc và Lãnh Khô Mộc đó.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh nói:

– Nhưng mục đích của họ đến đây để hành động gì? Con có biết không?

Đàm Tiểu Kỳ đáp ngay:

– Dạ thưa phụ thân, vì lúc đó con bằng lòng cho họ hết tất cả tiền của bọn mang theo, có hơn mười mấy lượng bạc, và con thấy họ bị người ta chế nhạo quá nhiều và cũng chính vì thế mà con mới biết được mục đích của họ trong việc xin tiền này.

Nàng ngừng một chốc rồi tiếp:

– Vì ngoài con ra, sự thật chẳng có ai đại đột cho tiền kiểu ấy cả. Mà lúc họ nhận tiền họ cũng chẳng cần nói một lời cảm ơn với con. Rồi sau này con mới biết là chỉ vì hai người này cá với nhau rằng là sẽ chẳng có một ai cho họ tiền theo cách thức họ muốn. Nhưng chẳng may họ lại gặp con trên con đường đó ...

Nàng ngừng lại liếc nhìn Đàm Minh, thấy ông ta không còn lộ vẻ gì giận dữ như lúc mới vào nên nàng lại nói tiếp:

– Đến tối hôm đó ... con dự định «viếng» một căn nhà nào to lớn đến «mượn đỡ» mấy lượng bạc để xài ...

Nàng nói tới đây thì Long Hình Bát Chương «à» lên một tiếng rồi chặn lời nói:

– Có phải con suýt nữa bị người ta bắt được phải không?

Đàm Tiểu Kỳ lấy làm lạ hỏi lại:

– Ô! Tại sao phụ thân lại biết điều này?

Long Hình Bát Chương cười nói:

– Con đâu có biết căn nhà mà con định ăn trộm đó là nhà của vị đại hiệp tiếng tăm lừng lẫy ...

Đàm Tiểu Kỳ lại càng ngạc nhiên hơn nên hỏi liền:

– Ủa! Vị đại hiệp nào thế hả phụ thân?

Đàm Minh vẫn cười nói:

– Đó là nhà của Bích Lịch Kiếm Tàn Thiên Hào đại hiệp. Chẳng qua là kỳ đó phụ thân có chút việc ghé qua Chế Nam Phủ nên có đến thăm Tàn đại hiệp và được nghe ông ta kể lại chuyện ăn trộm viếng nhà ông ta. Lúc đó, phụ thân lấy làm lạ tự hỏi là kẻ nào lớn gan đến thế. Dám đến ăn trộm nhà của vị đại hiệp này thì thật là một điều quá táo bạo.

Đàm Tiểu Kỳ cất tiếng cười khò lấp, nói:

– Con nào biết được gian nhà ấy là của ai, chỉ thấy to lớn, con độ chừng là của một trọc phú nào thôi chứ. Ai ngờ con vừa vào đến sân nhà liền bị người ta phát giác ngay, mà đối phương toàn là cao thủ lợi hại. Mười mấy người bao vây tấn công làm con thấy nguy khốn đến nơi. Bỗng trong lúc nguy hiểm tột cùng này, có hai bóng người hiện đến bên con. Chỉ có vài chiêu họ đã đánh dạt đối phương và có hai người của đối phương phải bị thương ngay. Những người bên đối phương la ó lên:

«Địch thật là lợi hại, mau mau mời trang chủ ra ngay!» Nhưng trong lúc đó, hai bóng người không ham giao chiến mà họ kéo con phóng người chạy biến, rồi xa chỗ ấy ngay.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh cau mày hỏi:

– Chắc họ lại là Lãnh Khô Mộc và Lãnh Hàn Trúc phải không?

Đàm Tiểu Kỳ gật đầu đáp:

– Thưa đúng vậy, chính hai lão ấy đã cứu con thoát hiểm, rồi bảo con là trong vòng một năm nếu con cần gì thì cứ tìm họ. Nhưng lúc đó con lại nói đùa với họ là con biết họ ở nơi đâu mà tìm, hay là họ cùng đi chung với con trong vòng một năm được không?

Nàng ngừng lại một lúc rồi lại nói tiếp:

– Con chỉ nói đùa, thế mà con không ngờ họ lại bằng lòng sau một hồi suy nghĩ. Và chính vì thế mà Lãnh Cúc Song Mộc cùng đồng hành với con đấy chứ!

Long Hình Bát Chương Đàm Minh nghe ái nữ kể xong câu chuyện, lúc đó ông ta không còn giận dữ nữa, mà ông ta chỉ cười bảo nàng mấy câu qua loa và dặn dò phải bảo vệ sức khỏe ăn ngủ thật điều hòa. Sau khi bảo Đàm Tiểu Kỳ đi ngủ, thì Long Hình Bát Chương Đàm Minh cùng ba vị tiêu đầu rời khỏi phòng nàng để về phòng của họ, cũng ở trong khách sạn này.

Cái Chết Của Khoái Tín Hoa Ngọc

Sáng hôm sau.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh vừa bước ra khỏi phòng đã thấy một gã tráng niên, môi hơi mỏng nhưng lúc nào trên môi cũng gắn sẵn một nụ cười xã giao. Áo quần tươm tất đẹp để lại để bộ ria được cắt tỉa công phu.

Gã này vừa thấy Long Hình Bát Chương đã bước nhanh đến chào hỏi:

– Ô! Ngài Tổng Tiêu Đầu! Ngài vận được mệnh giỏi chứ?

Đàm Minh biết gã này là ai rồi, chẳng những Đàm Minh biết mà ai cũng biết đến gã cả. Vì gã chính là một người chuyên sống về nghề bán tin tức. Gã tên là Hoa Ngọc, mà tin tức của gã có tiếng là rất nhanh chóng nên được gọi là Khoái Tín Hoa Ngọc. Mặc dù gã lẫn lộn bán tin tức cho giới giang hồ võ lâm song võ công của gã rất tầm thường.

Long Hình Bát Chương nghe gã chào hỏi chỉ âm ừ cho có lệ chứ không quan tâm chú ý đến gã.

Đối với Khoái Tín Hoa Ngọc thì gã đã quen với những thái độ khinh khi đối với gã nên gã vẫn không bao giờ thấy bức bối khó chịu, nên gã vẫn đến bên Long Hình Bát Chương vui vẻ cung kính nói tiếp:

– Ngày mai là ngày Đại hội Lục lâm Giang Nam không biết Tổng tiêu đầu lão nhân gia có tham dự không?

Long Hình Bát Chương Đàm Minh thấy trong phòng khách đã có rất đông hào kiệt tứ phương nên không muốn mất thì giờ với gã Khoái Tín Hoa Ngọc này, nên liền nói:

– Người có chuyện gì, cứ nói với Công tiêu đầu của lão phu là được rồi!

Đã vậy Khoái Tín Hoa Ngọc vẫn chưa chịu mà còn cười hì hì nói tiếp:

– Ngài Tổng tiêu đầu có biết nhân vật Tân Tổng thủ lãnh là ai chưa?

Lúc này Đàm Minh hơi thay đổi thái độ có vẻ chú ý thì Khoái Tín Hoa Ngọc nói ngay:

– Tân Tổng thủ lãnh là một người không biết võ công, chỉ là một người tầm thường thôi!

Long Hình Bát Chương gật đầu rồi gọi một tên thủ hạ bảo:

– Người vào lấy hai gói bạc trao cho ông Hoa Ngọc để làm lộ phí.

Nói xong Đàm Minh đi thẳng vào phòng khách và Khoái Tín Hoa Ngọc cúi chào một lần nữa rồi theo tên thủ hạ để nhận tiền bởi cái tin vừa rồi.

Tên thủ hạ theo lời, trao cho Khoái Tín Hoa Ngọc hai túi bạc có chừng một trăm lượng.

Gã cầm lấy cười hí hửng cất vào người rồi đi ra ngoài lên ngựa chạy vào thành để tiêu chơi cho thỏa thích.

Gã Khoái Tín Hoa Ngọc đã chờ ở khách sạn này đã nhiều ngày để săn tin và bán tin. Hôm qua gã bán được năm mươi lượng bạc nhờ cái tin Long Hình Bát Chương đã đến cho thủ hạ của Thần Thủ chiến Phi. Sáng nay, lại bán cái tin về Tổng thủ lãnh cho Long Hình Bát Chương để nhận một số tiền lớn.

Sở dĩ, gã biết được Tân Tổng thủ lãnh lục lâm Giang Nam là một người tầm thường không biết võ công vì một sự may mắn vô tình mà biết được. Mà gã cũng chỉ vừa biết được trong đêm qua ...

Bởi có thói quen được tiền là gã hay đem ra thành để mua chơi thỏa thích và chính vì vậy mà lúc đêm qua, gã cỡi ngựa từ thành về thì lại không đi đường lớn mà tìm lộ nhỏ để săn tin. Khi đến gần Lãnh Sơn Trang gã đã giấu ngựa núp vào một chỗ tối. Tuy vậy, gã rất hồi hộp lo sợ vì nếu sơ ý lộ diện tất uổng mạng bởi người của Lãnh Sơn Trang này.

Gã dự định tìm cách nhảy qua rào của sơn trang để vào trong, nhưng vừa lúc ấy gã nghe có tiếng động mạnh rồi một bóng người xuất hiện trên bờ tường gần chỗ gã núp. Bóng người này nhảy luôn ra ngoài nhưng bóng người lão đạo suýt nữa là té nhào. Hoa Ngọc hết sức lạ lùng thầm nghĩ:

“Ừa! Tên nào đây không biết võ công gì cả, mà dám lên và sơn trang để làm gì vậy?”.

Cùng lúc có tiếng người quát lên:

– Ai đó?

Tức thì từ trong bờ tường rào hai bóng đen nhảy vút ra chặn lấy người vừa nhảy ra lúc này.

Người này vẫn không bối rối mà còn thản nhiên đáp:

– Tôi đây!

Khoái Tín Hoa Ngọc tuy không biết rõ ràng người này xong vẫn thấy y là một thanh niên tuấn tú, phục sức sang trọng.

Hai bóng đen vừa đến trông thấy thiếu niên ấy liền lễ phép thưa:

– Ô! Thì ra là Bùi đại nhân! Chúng tôi ngỡ là ai! Xin thứ lỗi!

Một bóng đen khác tiếp lời:

– Đêm khuya rồi, Bùi đại nhân định đi đâu vậy?

Hoa Ngọc nghe ba tiếng «Bùi đại nhân» đã phải hết sức kinh ngạc nghĩ thầm:

“Không lẽ thiếu niên không biết võ công này là Bùi đại nhân, là Tổng thủ lãnh tương lai của giới lục lâm?”.

Hoa Ngọc chỉ nghe thiếu niên đáp:

– Tôi thấy trời đêm đẹp quá, nên muốn dạo chơi một lúc.

Hai bóng đen lúc nãy nói:

– Chúng tôi xin đi theo để hầu hạ Bùi đại nhân được chăng?

Chỉ thấy thiếu niên hơi ngạc nhiên một chút nhưng rồi cũng đáp:

– Tùy ý!

Khoái Tín Hoa Ngọc cũng hết sức ngạc nhiên. Như thế này thì giữa Bùi đại nhân và Thần Thủ Chiến Phi ắt hẳn có lắm bí mật, mà bí mật đối với Hoa Ngọc là tiền bạc. Gã im lặng theo dõi.

Chỉ thấy hai người áo đen đi theo hai bên Bùi đại nhân, nhưng chỉ đi được vài bước, bỗng hai người áo đen ngã lăn xuống đất.

Bùi đại nhân hốt hoảng, vội cúi xuống dùng tay sờ xem hai người áo đen này.

Đến khi đứng lên, Khoái Tín Hoa Ngọc phải rung mình một cái vì gã thấy bàn tay của Bùi đại nhân dính đầy máu tươi.

Bùi đại nhân lúc này mới đưa mắt nhìn chung quanh rồi hỏi:

– Ai? Ai vậy?

Tức thì có hai bóng người cao lêu nghêu ốm gầy xuất hiện trước mặt Bùi đại nhân.

Khoái Tín Hoa Ngọc cố gắng nhìn kỹ rồi kêu thầm:

“A! Thì ra hai lão ấy.

Lãnh Khô Mộc và Lãnh Hàn Trúc đây mà.”.

Hoa Ngọc phân vân:

“Không biết hai lão quái này có liên quan gì với Bùi đại nhân không?”.

Gã vừa nghĩ tới đó, thì nghe một trong hai lão quái cất tiếng nói:

– Kỳ cô nương phát bệnh rồi!

Khoái Tín Hoa Ngọc càng ngạc nhiên hơn nữa nói thầm trong lòng:

“Không lẽ hai lão quái này đến đây giết chết hai tên áo đen chỉ để nói một câu ấy thôi sao?”.

Lúc này Bùi đại nhân có lẽ nóng lòng hỏi vội:

– Tại sao Kỳ cô nương lại bệnh? Mà bị bệnh gì?

Lãnh Khô Mộc bước lên một bước nói:

– Bệnh vì cậu đấy! Mau mau đi thăm cô ta!

Khoái Tín Hoa Ngọc mơ hồ suy đoán:

“Kỳ cô nương này chắc là ái nữ của Long Hình Bát Chưởng nhưng tại sao Bùi đại nhân sắp là Tổng thủ lãnh Lục lâm để đối phó với Phi Long Tiêu Cục, lại có thể liên hệ với nhau được. Mà Kỳ cô nương lại phải phát bệnh vì y ...”.

Chỉ thấy Bùi đại nhân suy nghĩ một lúc rồi đáp:

– Tại hạ không thể đi được!

Lãnh Khô Mộc giọng lạnh lùng nói:

– Kỳ cô nương bị bệnh vì cậu thế mà cậu không đi thăm cô ta à?

Lãnh Hàn Trúc giọng tức giận phụ thêm:

– Có kẻ nói tử tế lại không chịu, đến đến lúc dùng biện pháp mạnh mới thi hành. Thật là không biết điều!

Khoái Tín Hoa Ngọc đang nhìn, nghe vậy cũng phải rung mình lo sợ.

Lãnh Hàn Trúc vừa thốt xong câu nói thì lập tức từ trên tàng cây phía xa xa có tiếng nhẹ nhàng trong trẻo như chim hót vọng đến:

– Hứ! Nếu không muốn đi có được không nào?

Khoái Tín bỗng thấy có một bóng người như từ trên không trung nhảy xuống chỗ Bùi đại nhân. Đồng thời có tiếng hai lão quái đồng la lên:

– «Kim Đồng Ngọc Nữ».

Bốn tiếng này vừa thốt khỏi miệng hai lão quái, thiếu chút nữa là Hoa Ngọc nhảy cả người lên.

Bất cứ ai mới thấy Kim Đồng Ngọc Nữ cũng đều phải khiếp vía. Hoa Ngọc cũng vậy. Gã không ngờ cặp võ lâm kỳ nhân mà tiếng tăm gã nghe từ lâu nhưng chưa được gặp lần nào, đêm nay lại được nhìn thấy thì vừa sợ vừa buồn cười vì vóc dáng của hai người ấy.

Riêng hai lão quái Khô Mộc và Hàn Trúc thì đứng đờ đẫn như hai pho tượng.

Lại nghe Ngọc Nữ cười nhẹ một tiếng nói:

– Bùi thiếu hiệp không muốn đi, thì hai người là quyền gì mà bắt ép, vả lại Bùi thiếu hiệp đã có hẹn với vợ chồng lão đây rồi. Hai người biết điều thì nên rút đi là hơn.

Lãnh Khô Mộc và Lãnh Hàn Trúc không hiểu được Bùi đại nhân tức là Bùi Khương và Kim Đồng Ngọc Nữ có liên hệ gì.

Bỗng nghe một tiếng cười lớn, Kim Đồng đã nhảy từ cái thúng sau lưng Ngọc Nữ đến trước mặt Khô Mộc và Hàn Trúc.

Hai lão quái này không nói một lời nào nhưng cùng lúc đẩy liền bốn chưởng đánh xuống Kim Đồng như ánh chớp. Vì hai lão quái vốn rất cao mà Kim Đồng lại rất lùn, như đứa trẻ nít, nên bốn chưởng của hai lão quái như hai bóng núi nhỏ từ trên chụp phủ xuống toàn thân Kim Đồng.

Bóng chưởng mịt mờ vây bít Kim Đồng lại làm cho Bùi Khương cũng phải la thảm kinh khiếp.

Nhưng Kim Đồng vẫn mỉm cười, liền đưa song chưởng lên cao, chỉ thấy hai bàn tay nhỏ nhắn của Kim Đồng đẩy lên song không thấy một sức mạnh vũ bão nào cả.

Đột nhiên, trong không gian gây nên bốn tiếng nổ khô khan khi sáu chưởng của đôi bên chạm nhau.

«Bốp»! «Bốp»! «Bốp»! «Bốp»!

Tiếp ngay sau đó, Khô Mộc và Hàn Trúc đã bị đẩy lùi hai bước. Còn Kim Đồng vẫn đứng nguyên một chỗ.

Nên biết công phu của Kim Đồng thuộc loại âm nhu, nên lúc đẩy chưởng phóng ra dường như không có một lực đạo nào, song sự thật là mang một sức mạnh âm trầm ghê gớm.

Lãnh Khô Mộc và Lãnh Hàn Trúc vừa cùng đẩy bốn chưởng gặp phải song chưởng của Kim Đồng, tức thì cảm thấy hai bàn tay nóng bỏng, toàn thân như bị giật mạnh một cái, tự nhiên thân hình bắn lùi ra sau hai bước liền.

Lúc này, Kim Đồng đã nhảy cao lên đánh tiếp hai chưởng âm nhu ra nữa.

Hai lão quái Khô Mộc và Hàn Trúc cùng vội từ hai mặt đẩy song chưởng đối ứng với Kim Đồng tức thì.

Lại nghe có bốn tiếng nổ «bôm bốp» vang lên thì lúc ấy thân hình chợt bắn lên cao, lộn một vòng đầu phía dưới chân phía trên đồng thời song chỉ vung ra như sao xẹt điểm xuống hai huyệt lớn ở hai đầu vai của Khô Mộc và Hàn Trúc.

Trước lối tấn công liên hoàn và nguy hiểm của Kim Đồng, hai lão quái họ Lãnh cũng lạnh lẽo ứng phó liền. Khô Mộc và Hàn Trúc cấp thời xoay người lại.

Khô Mộc sử dụng hữu chưởng, Hàn Trúc tung tả chưởng. Hai chưởng này cùng xoay nhanh thành nửa vòng tròn, cùng ra chiêu «Trung Xa Nguyệt» chiêu này vừa thủ vừa công rất lợi hại.

Kim Đồng còn trong không trung liền lộn một vòng để dựng người trở lại trả thành đầu lên trên chân xuống dưới và hai chân của Kim Đồng được sử dụng như đôi tay tung ra nhắm vào «Hậu Cơ huyệt» ở bên hông của Khô Mộc và Hàn Trúc điểm vào.

Thấy vậy Khô Mộc và Hàn Trúc cùng kéo hai chưởng thành hai thế chém tạt vút vào bàn chân của Kim Đồng.

Lúc này thân hình Kim Đồng vẫn còn lơ lửng trên không. Nếu bị chém trúng tất nhiên chân sẽ bị gãy rời tức thì. Bỗng thấy Kim Đồng hai chân rút nhanh lại nhập vào nhau và thân hình lại vọt lên cao hơn, rồi lộn một vòng đầu ở dưới chân ở trên. Đồng thời song chưởng từ trên đánh xuống đối phương.

Lãnh Khô Mộc và Lãnh Hàn Trúc thật quá bất ngờ vì chưa từng thấy nhân vật nào ra liên tiếp mấy chiêu như thế khi thân hình lơ lửng trong không trung và không có một điểm tựa mà lại vọt người lên cao được như Kim Đồng đêm nay.

Chính vì vậy mà hai lão quái, trong giây phút sững sờ ấy không tài nào tránh né kịp nữa.

Âm nhu chưởng của Kim Đồng ập tới, hai lão quái Lãnh Cúc song Mộc cảm thấy toàn thân như điện giật và sức lực bị tiêu tan.

Kim Đồng cười dài một tiếng lớn hai chân tung song cước trúng vào «Ma huyệt» ở lưng của hai lão quái.

Tiếng cười của Kim Đồng chưa dứt, hai lão quái Lãnh Khô Mộc và Lãnh Hàn Trúc đã ngã lộn xuống đất rồi.

Ngọc Nữ vừa vỗ tay vừa cười, nói:

– Võ công của lão phu quân lúc nào cũng tuyệt khôn lường.

Kim Đồng nhìn hai lão quái Khô Mộc và Hàn Trúc còn nằm im trên mặt đất, rồi nói với Ngọc Nữ:

– Phiền lão hiền thê đem hai khúc gỗ này đi chỗ khác. Coi bộ họ phải nằm tới mấy ngày để họ khỏi nhiều chuyện.

Ngọc Nữ mỉm cười, hai tay xách hai lão quái quay qua nói với Bùi Khương :

– Chúng ta hãy đi nơi khác trò chuyện tiện hơn.

Khoái Tín Hoa Ngọc từ nãy giờ ngồi im thin thít theo dõi mọi sự và chờ đợi họ đi mất dạng mới dám chui ra quay về khách sạn ...

Đó là tất cả sự việc mà gã Hoa Ngọc đã chứng kiến đêm vừa qua. Vì thế đêm nay sau khi nơi thành trở về, gã chợt nhớ đến chuyện đêm qua mà cho ngựa chạy về hướng Lãnh Sơn Trang với tâm tâm là dò la thêm tin tức sốt dẻo trong những ngày cận kề buổi đại hội quan trọng.

Gã Hoa Ngọc không đi bằng đường lớn, cũng chỉ lựa đường nhỏ để đi.

Nhưng khi gần đến Lãnh Sơn Trang, gã cẩn thận hơn nên bèn gởi ngựa ở một căn nhà nông phu rồi mới thả bộ lẩn lẩn đến Lãnh Sơn Trang và cũng như đêm qua, gã lại chui vào nấp ở chỗ tối hôm trước nhưng còn cẩn thận hơn, gã tìm chỗ tối nhất của một lùm cây rậm rạp có nhiều cỏ cao sum sê che kín gã mà ngược lại gã có thể quan sát được xung quanh khu ấy. Gã yên lặng ngồi nấp chờ đợi.

Gã ngồi thật lâu mà vẫn không thấy được một dấu hiệu lạ lùng nào.

Không còn kiên nhẫn được nữa, Hoa Ngọc định chui ra khỏi chỗ nấp. Nhưng vừa lúc đó, bỗng có một bóng người đi tới.

Người này vừa đi vừa múa thay múa chân như là một người điên.

Hoa Ngọc cố nhìn kỹ, thì ra người này là Bùi đại nhân. Khoái Tín Hoa Ngọc cứ nhìn mãi mới hay Bùi đại nhân không phải múa gì mà là đang luyện võ nhưng luyện tới luyện lui chỉ có một thế ấy.

Hoa Ngọc cảm thấy buồn cười thầm nghĩ:

“Gã này học ở đâu cái chiêu thế kỳ cục vậy. Thứ võ nghệ này mà đánh đấm được cái quái gì chứ?”.

Đưa mắt nhìn chung quanh chẳng thấy ai ngoài Bùi đại nhân nên gã liền nghĩ:

“Gã này đi có một mình. Nếu ta bắt được gã, để đem về cho Long Hình Bát Chương, ít ra ta cũng kiếm được mấy ngàn lạng bạc.”.

Hoa Ngọc vốn tính cẩn thận. Nên gã quan sát một lúc nữa thật kỹ càng, chắc chắn không có ai mới nhảy ra khỏi chỗ nấp quát lớn:

– Đứng lại!

Bùi Khương đang đi tới đi lui mãi mê luyện võ, chợt nghe tiếng quát mới giật mình, thì thấy trong bóng tối có một người vừa chạy ra vừa kêu lên:

– Các hạ có phải là Bùi đại nhân không?

Bùi Khương tưởng chắc là thủ hạ của Chiến Phi có nhiệm vụ canh tuần nơi đây, nhưng đến lúc người này đến gần thì chàng thấy rằng không phải. Vì người này phục sức y phục sang trọng, nhưng khinh công không mấy giỏi mà là một người hoàn toàn xa lạ không phải người trong Lãnh Sơn Trang.

Bùi Khương liền nói:

– Tại hạ là Bùi Khương, còn các hạ là ai?

Khoái Tín Hoa Ngọc liền đáp:

– Tại hạ là Trần Tử Bình, từ lâu rất ái mộ đại danh của Bùi đại nhân. Đêm nay may mắn được diện kiến đại nhân thật là hân hạnh vô cùng.

Bởi vì Hoa Ngọc vốn rất cẩn thận và xảo quyệt nên lúc nãy gã đặt ra một cái tên giả vì gã đã lo xa nếu sau khi bán Bùi đại nhân cho Long Hình Bát Chương rồi, nếu Bùi đại nhân vẫn không chết thì Trần Thủ Chiến Phi vẫn không biết ai bắt Bùi đại nhân.

Bùi Khương thấy người đối diện tuy lạ mặt, nhưng cũng là thanh niên anh tuấn, vẫn đáp lễ phép, nên chàng mỉm cười xã giao nói:

– Ô! Các hạ quá khách sáo!

Khoái Tín Hoa Ngọc vừa tiến lên vừa đưa mắt liếc chung quanh một lần nữa xem có ai không, miệng thì nói tiếp:

– Trưa mai là ngày đại hội, cũng là ngày đại nhân được lòng danh thiên hạ ...

Vừa nói tới đây, Hoa Ngọc bất ngờ đánh ra một quyền nhằm vào giữa mặt Bùi Khương với chiêu «Phong Môn Bể Hộ» thuộc «Đại Hùng Quyền» của phái Thiếu Lâm.

Khoái Tín Hoa Ngọc mặc dầu võ công không cao, nhưng cũng đã tập luyện được bốn năm rồi nên Bùi Khương bất thành linh thấy đối phương đánh ra một quyền, nên chàng hoảng hốt rồi bản năng tự vệ của chàng cũng vung tay phát chưởng ra đỡ.

Đã hai đêm liền, Bùi Khương để hết tâm luyện chỉ một chiêu võ công. Nên giờ đây, chàng cũng vung tay sử dụng cái chiêu đã luyện ấy. Tả chưởng của chàng vung lên một vòng. Hữu chưởng đưa nửa vòng đánh ra.

Hoa Ngọc dự tính chỉ cần một quyền là Bùi đại nhân phải ngã xuống rồi.

Nhưng khi quyền của gã đánh ra, liền bị đối phương gạt ra một bên. Khoái Tín cấp tốc đánh luôn tả quyền tiếp theo. Nhưng quyền này chưa tới đã bị hữu chưởng của Bùi đại nhân bắt ngay mà lại vừa bắt đúng vào «Mạch môn huyết».

Khoái Tín hết hồn muốn rút quyền lại để thủ trước ngực nhưng chỉ nghe «bùng» một tiếng.

Khoái Tín Hoa Ngọc bật thét lên một tiếng đau đớn:

– Á!

Toàn thân gã bị hất tung lên rồi rơi ra xa có cả trăm trượng đánh «huych» một tiếng nằm bất động.

Lúc này Bùi Khương cũng kinh hoàng không ít. Chàng không ngờ một chiêu của chàng mà có thể đánh ngã đối phương.

Bùi Khương chỉ thấy «Trần Tử Bình» thân hình bị tung cao lên rớt ngoài xa nằm im lìm nên chàng nhủ thầm:

“Không lẽ y chỉ bị trúng một quyền của mình mà phải ngã xỉu?”.

Vừa nghĩ vậy, Bùi Khương vừa chạy lại cúi xuống nhìn cho kỹ đối phương thì thấy Trần Tử Bình hai mắt lờ lờ, khóe miệng máu tươi chảy ra. Bùi Khương vội đưa tay sờ vào lỗ mũi đối phương thì thấy Trần Tử Bình đã hết thở rồi.

Bùi Khương nói lầm thầm:

– Trời ơi! Tôi đã giết người! Tôi giết người thật sao?

Đầu óc nặng nề và bị ai. Bùi Khương chăm chú vào cái xác của Trần Tử Bình một lúc lâu rồi chàng thở dài ngao ngán thì thầm:

“Mới đây y còn biết nói biết cười. Bây giờ y đã chết rồi. Trời ơi! Võ công ơi! Thì ra võ công là cái thứ ghê sợ nhất trần đời!”.

Bùi Khương còn quá trẻ và hồn nhiên, bản tánh lương thiện hiền hòa nên đâu biết đến những nham hiểm võ lâm, ác độc của lòng người, giả dối của tình đời. Chàng có hay đâu, nếu chàng không ra giết người, người sẽ giết chàng.

Trường tranh đấu giữa người và người lắm điều ngoa phức tạp nham hiểm.

Trong tiếng cười đã ẩn mang một dụng ý, một mưu đồ đen tối. Bùi Khương có biết đâu những điều ấy ...

Hôm nay là ngày mừng năm tháng năm.

Cái ngày quan trọng chờ đợi đã làm chấn động khắp võ lâm và đã biết bao nhân vật giang hồ kéo về Giang Nam này.

Ngày đại hội lục lâm Giang Nam sẽ khai diễn tại Lãnh Sơn Trang với Trang chủ Thần Thủ Chiến Phi đứng ra tổ chức với sự kết hợp của những nhân vật tiếng tăm nữa.

Sáng hôm nay, khi cửa thành vừa mở đã thấy có rất nhiều nhân vật giang hồ, võ lâm hào kiệt cỡi ngựa đi vào rồi. Từng nhóm ba người, năm người, cùng hướng về phía nam. Những nhân vật kỳ mã này khi đi ngang qua một khách sạn nhỏ ở trên hướng đi của họ mà mọi người đều có ý cho ngựa đi nước kiệu và nhìn vào khách sạn ấy. Có người đứng bên ngoài khách sạn để chờ đợi.

Khách sạn thuộc về loại nhỏ. Trước cửa có một chú điểm tiêu nhị đang quét dọn. Trên cửa còn treo hai cái lồng đèn lung lẳng thật lớn.

Trước khách sạn càng lúc càng đông, mà đa số đều thuộc giới võ lâm, hiệp khách. Họ đang bàn tán với nhau, họ xầm xì nói:

– Long Hình Bát Chương đã có nhận thiệp mời của Thần Thủ Chiến Phi để dự đại hội, sao giờ này vẫn im lìm thế kia?

Có người đáp:

– Ủ! Tại sao giờ này trong khách sạn hoàn toàn yên tĩnh vậy nhỉ?

Bỗng có tiếng của một người kêu lớn lên:

– Ô! Kim Kê Bang đã tới rồi kìa!

Lúc này có mười mấy người cỡi ngựa đi tới. Những người cỡi ngựa này đều mặc áo màu sắc sỡ đủ màu trông giống cái đuôi của con gà trống đẹp sắc, có lẽ vậy họ tự đặt là Kim Kê Bang vậy.

Mọi người đều chú ý đến người cỡi ngựa đi sau cùng.

Người này thân hình dũng mãnh, lại mất một chân, mà thay vì cỡi ngựa người này lại cỡi con lừa. Trên lưng con lừa để một cây gậy bằng sắt màu đen nhánh.

Có nhiều người đứng bên đường chào hỏi:

– Hướng lão gia vẫn luôn mạnh giỏi chứ?

Người cụt chân ấy chính là Kim Kê Hướng Nhứt Minh. Lão ta thấy có người chào hỏi mình nên cũng gật đầu đáp lễ, đồng thời lão nói:

– Quý vị ở đây làm gì? Muốn xem chuyện vui hãy đến Lãnh Sơn Trang mà chứng kiến chứ!

Lão vừa nói vừa mỉm cười giục lừa đi luôn.

Những anh hùng lục lâm nghe nói vậy cũng bèn từ từ rời nơi này để theo Kim Kê Hướng Nhứt Minh tiến về Lãnh Sơn Trang của Thần Thủ Chiến Phi.

Đoàn người đông đảo kéo đi thật là nhộn nhịp.

Cho đến trưa, đã tới một khu rừng nọ đoàn người Kim Kê Bang rẽ tiến vào rừng thì thấy ở trong rừng có một khu rộng lớn được bao bọc bởi bờ tường cao. Đó chính là phạm vi Lãnh Sơn Trang.

Từ cổng chính của sơn trang có một con đường trải sỏi trắng ra tận mé rừng.

Hai bên con đường sỏi trắng này có hơn mười mấy đại hán đứng hầu hai bên để đón tiếp hào kiệt bốn phương đến dự đại hội ngày hôm nay.

Đi vào cửa sơn trang thì đến một cái sân thật rộng lớn. Qua hết sân là đến tòa đại sảnh đồ sộ mà trong đó đã có khá đông khách nhân đang tụ họp.

Bỗng nhiên, một loạt pháo nổ vang. Tiếp theo tiếng pháo là tiếng kèn trống.

Rồi sau đó, một đại hán xuất hiện trước cửa đại sảnh hô lớn:

– Hướng Bang chủ Kim Kê Bang đến!

Thần Thủ Chiến Phi, Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng, hai anh em họ Mạc trong Bắc Đẩu Thất Sát đều bước ra cửa đại sảnh để đón tiếp Kim Kê Hướng Nhứt Minh.

Hướng Bang chủ Kim Kê Bang sau khi thủ lễ liền nói:

– Thật không ngờ, phải làm phiền Trang chủ và quý vị ra đón tiếp. Xin đa tạ!

Đa tạ!

Thần Thủ Chiến Phi cười đáp:

– Hưởng lão huynh thật khách sáo! Xin mời vào! Mời vào.

Mười mấy hán tử áo da màu đi chung với Hưởng Nhứt Minh cũng theo gót Bang chủ của họ tiến vào đại sảnh.

Mọi người bước vào trong sảnh lão Mạc Tinh liền nói với Hưởng Nhứt Minh:

– Chiến lão huynh đặc biệt ưu đãi Hưởng lão huynh nên đã dành sẵn một cái ghế thật đặc biệt để Hưởng lão huynh ngồi đây!

Kim Kê Hưởng Nhứt Minh hơi cau mày, nhưng vẫn cười đáp:

– Ghế ngồi thì không nhất định cần, nhưng cần phải đặc biệt thủ sẵn vài mỹ nhân cho Thất Sát Mạc huynh mới đúng.

Những hào kiệt nghe vậy đều lấy làm ngạc nhiên. Họ không ngờ giữa Kim Kê, Thần Thủ và Thất Sát lại có chút không hòa với nhau.

Giữa lúc đó lại có tiếng pháo nổ vang rền.

Hán tử lúc nãy lại xuất hiện trước đại sảnh hô to lên:

– Long Hình Bát Chương Đàm Minh Tổng tiêu đầu Phi Long Tiêu Cục đến!

Rồi hán tử hô lớn tiếp theo:

– Giang Nam Hồ Ưu Phi Linh Bảo Đông Phương Ngũ Hiệp đến!

Thần Thủ Chiến Phi, Bắc Đầu Thất Sát, Thất Khảo Truy Hồn liền bước ra tiếp đón.

Những nhân vật trong đại sảnh đều ngẩng đầu lên nhìn trong trật tự hoàn toàn.

Từ ngoài bước vào là một vị lão nhân oai hùng cùng một thanh niên tuấn tú khoan thai tiến bước. Vị lão nhân vừa đi vừa nói lớn:

– Đàm Minh tôi đến hơi trễ. Phiền quý vị chờ đợi. Thật là có lỗi!

Mọi người đều đứng lên để tiếp đón. Có người khen thầm:

“Oai tướng của vị lão nhân cũng đủ biết là một đại nhân vật rồi.”

Lại có người khác nói nhỏ với những người chung quanh:

– Thanh niên cùng đi với Long Hình Bát Chương là Đông Phương Thiết của Phi Linh Bảo đấy! Cũng là nhân vật tiếng tăm mà người ta hết sức nể nhường thế kia. Nghe nói Bùi đại nhân cũng là một thanh niên, song không biết có bằng được thanh niên này không?

Tiếp theo đó mọi người trở vào trong đại sảnh.

Mặt trời đã lên thật cao rồi, hình như là đang ở trên đỉnh nóc đại sảnh vậy.

Đứng sát mé trong đại sảnh là một hàng hán tử đang đưa kèn lên thổi.

Sau khi tiếng kèn vừa chấm dứt, một đại hán lớn tiếng nói:

– Xin mời quý vị an tọa.

Mọi người đều ngồi xuống quanh những chiếc bàn tròn để đầy trong khách sảnh. Tiếng ồn ào tức thì không còn nghe thấy nữa.

Giờ quan trọng đã đến.

Thần Thủ Chiến Phi đứng lên, một tay cầm chiếc quạt từ từ đi đến bàn hương án đã đặt sẵn trong cùng của tòa khách sảnh. Chiến Phi làm lễ trước bàn hương án rồi bưng lấy bát rượu Hùng Hoàng Ngải hai tay bưng đưa cao khỏi đầu rồi quay lại phía khách nhân đang ngồi, lớn tiếng nói:

– Xin kính mời!

Mọi người trong sảnh đều nâng ly uống cạn trong tiếng xì xầm rồi im lặng.

Thần Thủ Chiến Phi rót thêm chén rượu lần thứ hai cũng đưa bát rượu lên rồi nói:

– Hôm nay là ngày đại hội được khai diễn tại Lãnh Sơn Trang và chúng tôi hân hạnh được đón tiếp quý vị tại nơi này. Chúng tôi xin thành thật cảm ơn tấm thanh tình chiếu cố của quý vị không quản ngại đường sá xa xôi ghé về tham dự.

Nhân đây chúng tôi xin trình bày mục đích của đại hội này.

Nhìn khắp một lượt toàn diện cử tọa, Thần Thủ Chiến Phi lại cất tiếng hùng hồn:

– Mấy mươi năm qua, tại Giang Nam này, anh hùng hào kiệt cứ mãi tranh giành vì quyền lợi riêng tư nên đã tạo thành cán cân chênh lệch là Bắc Phương quan trọng hơn Nam Phương.

Thần Thủ Chiến Phi nói đến đây liếc nhìn Long Hình Bát Chương một cái rồi mới tiếp:

– Lão hủ nói vậy không có nghĩa là anh hào Giang Nam không bằng hào kiệt Lương Hà. Lão hủ muốn nói nếu anh em Giang Nam không biết đoàn kết sẽ thành một tình thế bất lợi cho Giang Nam. Chính vì thế cho nên lão hủ cùng Thất Khảo Truy Hồn và các huynh đệ họ Mạc để tâm tìm kiếm bao nhiêu lâu nay để cử một nhân vật vừa có tài, vừa có trí để làm Tổng thủ lãnh của anh em hào kiệt Giang Nam này.

Lão hủ tời đây, tuy vô tài song Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng và huynh đệ họ Mạc đều là những nhân vật thượng hạng ở võ lâm, nên người mà họ đề cử nhất định sẽ không làm quý vị thất vọng.

Lão ngừng lại một chút ra chiều đắc ý rồi tiếp:

– Hôm nay mời quý vị đến đây, cũng chỉ vì muốn đề quý vị gặp mặt vị Tổng Thủ Lãnh được đề cử này, người đó chính là Bùi đại nhân vậy.

Lão vừa dứt lời, trong đại sảnh đều có tiếng vỗ tay rầm rộ. Đồng thời hàng loạt tiếng pháo nổ vang lừng hòa lẫn với tiếng kèn trỗi lên tạo thành một âm thanh náo loạn cả một vùng.

Qua một lúc ồn ào, mọi người trở lại im lặng.

Lúc này Thần Thủ Chiến Phi đưa tay chỉ vào một cánh cửa ở sau đại sảnh nói lớn:

– Bây giờ mời quý vị chuẩn bị đón chào Bùi đại nhân.

Mọi người chăm chú nhìn vào chỗ cánh cửa nhón nháo xầm xì.

Một lúc lâu, cánh cửa chợt mở. Một thiếu niên đi ra. Thiếu niên này mũi cao, mắt sáng, vẻ mặt thông minh khôn khéo.

Bát Quái Chương Liễu Huy ngạc nhiên nói:

– Ủa! Đây là Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh mà!

Nhưng lúc đó Ngô Thế Minh vừa bước ra vội tránh sang một bên để nhường lối ...

Lúc này trong cửa bước ra một người nữa.

Đại hán xướng ngôn la lớn:

– Bùi đại nhân đến!

Một người liền đứng lên.

Long Hình Bát Chương cũng đứng lên nhìn chăm chú vào người ấy. Lão ta giật mình, hai mắt tròn lớn như gặp phải cái gì không thể tưởng tượng được. Mặc dù lão ta là một người thâm trầm mà cũng phải biến đổi sắc mặt.

Trong lúc đó, Đông Phương Thiết đứng lên nói nhỏ:

– Người này rất anh tuấn, quốc thước đúng là một nhân tài, chỉ có điều hơi trẻ tuổi quá!

Thần Thủ Chiến Phi đi cùng với Bùi đại nhân để tiến vào đại sảnh.

Bùi đại nhân chính là Bùi Khương, hai mắt nhìn thẳng, nét mặt không mấy vui đang bước đều vào đại sảnh, trong khi đó trong đại sảnh đông người đến thế mà tuyệt nhiên không có mấy động nhỏ nào. Mấy trăm cặp mắt chăm chăm nhìn vào chàng mà chàng vẫn như không để ý gì cả.

Nơi chiếc bàn lớn ở đại sảnh đã có Long Hình Bát Chương, Đông Phương Thiết, Kim Kê Hướng Nhứt Minh, Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng, Tứ huynh đệ họ Mạc và Thần Thủ Chiến Phi cùng ngồi nơi đây.

Thần Thủ Chiến Phi nâng ly rượu lên nói:

– Anh em chúng tôi kính mừng Bùi đại nhân một ly!

Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh tiếp lấy cái ly đưa cho Bùi Khương.

Bùi Khương nhận ly rượu uống một hơi cạn ngay.

Ngô Thế Minh thở dài một tiếng lo lắng, vì y thấy Bùi Khương hai hôm nay như người mất hồn, lúc nào cũng như lúc ấy, không nói mà cũng không cười. Ngô Thế Minh thật tình đang lo cho Bùi Khương sợ không biết có điều gì xảy đến cho chàng không?

Các hào kiệt đều nâng ly lên uống.

Chợt Thần Thủ Chiến Phi vỗ tay một cái, tức thì có hai hán tử áo dài bước ra, tay bưng một cái áo khoác ngoài choàng lên mình Chiến Phi. Đồng thời, có bốn đại hán, mỗi người cầm một chân của con bò, cùng đưa con bò cao lên khỏi đầu, đem tới nơi cái bàn ở giữa đại sảnh. Trên mình con bò cũng được khoác một tấm khăn đỏ. Lúc đó còn có hai hán tử khác bưng một cái thau bằng vàng ra, chạy đến giữa bàn quỳ xuống trước mặt Chiến Phi.

Thần Thủ Chiến Phi rót một ly rượu nữa nốc cạn rồi cầm lấy con giao bóng loáng mà một tên hán tử vừa hai tay dâng lên. Thần Thủ Chiến Phi phun một búng rượu lên đầu con bò, đồng thời nhanh như điện chớp vung ngọn đao đâm vào giữa cổ con bò.

Máu tươi từ cổ con bò chảy ra như suối. Hai đại hán đưa cái chậu vàng lên hứng lấy máu. Con bò rống lên mấy tiếng thê thảm. Nó cố giãy giụa nhưng bị bốn đại hán cầm chặt bốn chân nên nó không nhúc nhích được.

Tiếng pháo và tiếng kèn vang lên một lượt rồi dứt hẳn.

Thần Thủ Chiến Phi lớn tiếng nói:

– Kính mời quý vị đồng đạo lên uống một ly máu để mừng Tân Thủ Lãnh của chúng ta.

Nói xong lão dùng ly mức một ly đưa cho Bùi Khương.

Chàng ta không nói gì liền uống hết ngay.

Thần Thủ Chiến Phi cũng uống tiếp theo rồi đến những người khác cứ thế mà uống.

Một số đông hào kiệt đứng ra xếp thành một hàng dài để lần lượt uống máu bò, một số khác vẫn ngồi yên nhưng không ai phản đối.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh vẫn chú ý thấy Bùi Khương vẫn đứng yên như người mất hồn, không thấy mình đang ngồi gần y. Long Hình Bát Chương Đàm Minh không sao hiểu nổi tại sao Bùi Khương ra đi mới chỉ có một năm mà đã được đề cử làm Tổng Thủ lãnh giới lục lâm được.

Thần Thủ Chiến Phi vẫn khoác chiếc áo đỏ, hai tay chấp sau lưng rồi đột nhiên ngó thẳng vào mặt Kim Kê Hướng Nhứt Minh hỏi, giọng có chút hằn học:

– Hướng lão huynh! Hôm nay lão huynh đến đây là để tham gia với chúng tôi hay là ... Hà hà! Lão huynh phải nói cho rõ cho chúng tôi hiểu cái nào!

Hướng Nhứt Minh nhếch mép, nhướn mắt đáp ngay:

– Hôm nay già này đến đây mục đích là để xem chuyện vui.

Thần Thủ Chiến Phi lại nói:

– Anh em võ lâm đồng đạo, hôm nay đến đây uống rượu máu để thề cùng sống chết. Lão huynh cũng là một trong những đồng đạo của võ lâm Giang Nam mà lão huynh có thể nói thế được sao?

Kim Kê Hướng Bang chủ cất tiếng cười lạnh rồi lại nói:

– Không lẽ tất cả anh hào võ lâm đều phải tham gia?

Thần Thủ Chiến Phi giọng cứng rắn hơn:

– Anh em chúng tôi thề sống cùng sống, chết cùng chết, là bạn thì không phải địch, còn nếu địch thì không phải bạn. Trong đó phải có một. Là bạn hay địch lão huynh nên nói rõ. Còn nếu lão huynh bảo là đến xem vui, muốn vào thì vào, muốn ra thì ra, đó thật là khinh rẻ Lãnh Sơn Trang này quá rồi sao?

Thần Thủ Chiến Phi vừa nói vừa kèm theo những tiếng cười âm lạnh gay gắt.

Mọi người đều hướng về phía Kim Kê Hướng Nhứt Minh chờ xem lão ta đáp ứng như thế nào.

Bỗng có một khách nhân trung niên, dáng người ốm nhỏ, từ một góc đại sảnh bước ra, ngừng đầu lên cười lớn nói:

– Ha! Ha! Là bạn thì không phải địch, là địch thì không phải bạn. Ngài Trang chủ ơi! Không lẽ tất cả các hảo hán ở đây nếu không ai ủng hộ Bùi đại nhân làm Tổng Thủ Lãnh thì đều là kẻ thù hết hay sao?

Không ai biết lai lịch của người này, nhưng xem qua khách nhân trung niên này thuộc loại tầm thường, nhân vật này dám buông lời ngạo mạn như thế, thì cũng là một điều lạ lùng.

Thần Thủ Chiến Phi cẩn thận hỏi:

– Các hạ có ý kiến gì không?

Khách trung niên này cười đáp:

– Chúng ta đều là kẻ võ lâm, cái gì cũng nói đến võ công, căn cứ trên võ công. Tất nhiên Tổng Thủ Lãnh do Trang chủ đề cử dĩ nhiên không phải dở.

Nhưng kẻ hèn này là Trần Quốc Lương đầu vô tài, song vẫn muốn thử sức với Bùi đại nhân. Nếu kẻ hèn bại thì mới khâm phục.

Kim Kê Hướng Nhứt Minh cũng nói theo:

– Vị huynh đài kia nói rất đúng. Muốn làm Tổng Thủ Lãnh thì ít ra cũng phải có chút thủ pháp để anh em khâm phục chứ!

Thần Thủ Chiến Phi lớn tiếng nói:

– Bùi đại nhân là do lão hủ, Thất Khảo Truy Hồn và huynh đệ họ Mạc đích thân cùng mời ra. Nếu có ai bất phục thì ...

Chiến Phi chưa nói hết lời thì Hướng Nhứt Minh đã chặn lời xen vào:

– Nếu nói như vậy thì Chiến lão huynh tự mình làm luôn Tổng Thủ Lãnh e hay hơn. Cần gì vẽ rắn thêm chân cho mất công?

Trần Quốc Lương cười hề hề nói:

– Đúng rồi! Nếu Thần Thủ ra làm Tổng Thủ Lãnh thì kẻ hèn này không phản đối.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh này giờ vẫn im lặng, giờ đây mới lên tiếng nói:

– Đúng! Rất đúng!

Mọi người trong đại sảnh đều nhìn về hướng Long Hình Bát Chương.

Còn Bùi Khương từ lúc vào đây đến giờ vẫn như người mất hồn vì đầu óc mãi suy nghĩ nhiều vấn đề phức tạp nên không để ý đến ai. Bấy giờ chợt nghe tiếng nói này, chàng bỗng giật mình ngó lại, cũng vừa

gặp cặp mắt của Đàm Minh nhìn lại. Tức thì, chàng nhớ lại hơn một năm về trước với những những sự việc xảy ra ở Phi Long Tiêu Cục và chàng không bao giờ quên sự quyết tâm của chàng khi trốn ra khỏi tiêu cục ấy.

Thần Thủ Chiến Phi trợn mắt định đáp lời, thì đã thấy Bùi Khương thông thả bước ra trước mặt Trần Quốc Lương. Chàng hất hàm hỏi:

– Các hạ muốn thử võ công với tại hạ phải không?

Trần Quốc Lương chỉ là một tay không đáng kể ở giang hồ. Nhưng lúc này chỉ phụng lệnh của Kim Kê Bang chủ đến phá rối. Bởi thế khi thấy Bùi Khương hai mắt sáng quắc, tiếng nói oai thần, thái độ cao sang dũng khí, nên trong lòng đã khiếp sợ rồi và không dám đáp lời.

Hướng Nhứt Minh biết trước Bùi Khương không có võ công nên nói mau:

– Đúng rồi! Vị huynh đài này muốn được thử tài với Bùi đại ...

Kim Kê Hướng Nhứt Minh nói đến đây chợt nhớ ra trước đây vị thiếu niên này vốn vừa diếc vừa câm, mà bị lão đánh trúng một quyền rất mạnh. Bây giờ lại biết nói biết nghe mà không thấy thương tích gì cả nên Hướng Nhứt Minh lấy làm lạ, nói đến đây rồi không nói được nữa mà nhìn sững sột vào Bùi Khương.

Đằng kia Bùi Khương lại cất tiếng nói:

– Nếu muốn thử sức thì mời các hạ ra tay đi.

Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Vì y thấy bỗng nhiên Bùi Khương thay đổi thái độ, mặt đầy hào khí, vừa tuấn tú, vừa oai hùng, khác hẳn thái độ mấy ngày nay. Nhưng Ngô Thế Minh vẫn nơm nớp lo sợ Bùi Khương đâu không lại Trần Quốc Lương.

Bên kia, Thần Thủ và Thất Sát đều sắc mặt nghiêm trọng, chăm chú nhìn vào Bùi Khương và Trần Quốc Lương.

Nhưng chỉ có Bùi Khương là thông dong, đứng hết sức tự nhiên, không xem đối phương ra gì cả.

Tất cả những người hiện diện hôm nay ở đại sảnh gồm nhiều thành phần khác nhau chia ra từng nhóm khuynh hướng riêng biệt. Một số người muốn đến xem cho biết đại hội. Một số người đến để tham gia cái liên minh này, một số người thuộc bè đảng của Thần Thủ Chiến Phi, một số người thuộc phe của Kim Kê Bang, một số khác thuộc phe Phi Long Tiêu Cục. Vì thế có người muốn Bùi đại nhân thắng và có người muốn Bùi đại nhân bại.

Mặc dù tâm ý mỗi người mỗi khác, nhưng giờ đây tất cả đều im lặng theo dõi cuộc thử sức này.

Riêng Trần Quốc Lương đã khiếp đảm thực sự và quay nhìn Hướng Nhứt Minh để cầu cứu.

Nhưng Hướng Nhứt Minh đã nghĩ thầm rằng:

“Thiếu niên này có phần kỳ quái, dù sao cũng nên để cho Trần Quốc Lương thử xem hư thật xem sao mới được!” Đã nghĩ vậy nên Hướng Nhứt Minh hỏi thúc:

– Vị huynh đài đã muốn thử tài Bùi đại nhân thì nên ra tay mau đi.

Đám thủ hạ của Kim Kê Hướng Nhứt Minh cũng la lên phụ họa:

– Mau lên! Mau lên!

Tức thì tiếng hỏi thúc vang lên trong đại sảnh.

Riêng Long Hình Bát Chương Đàm Minh vẫn ngồi yên mỉm cười không nói tiếng nào.

Trần Quốc Lương hết sức hồi hận, nhưng tình thế không cho y thay đổi ý kiến được. Trần Quốc Lương đành chú tâm rồi hét lên:

– Hãy xem đây!

Tức thì y sử dụng theo thế hổ nhảy, chụp tới nơi Bùi Khương.

Mọi người chỉ thấy bóng người nhúc nhích. Tiếp theo là một tiếng kêu thê thảm.

Không biết Bùi Khương đã sử dụng chiêu thế gì mà chỉ thấy Trần Quốc Lương bị hất tung lên cao rồi rơi «huych» sát vào vách đại sảnh nằm im bất động.

Bao nhiêu anh hào hiện diện đều phải thất sắc.

Kim Kê Hướng Nhứt Minh nét mặt đổi sắc xanh lè lùi lại hai bước, dựa vào vách ngó Bùi Khương không chớp mắt.

Long Hình Bát Chương bỗng đứng vụt lên.

Thần Thủ Chiến Phi thấy thế cũng vội lấy chiếc quạt từ sau lưng ra cầm nơi tay.

Huynh đệ Bắc Đầu Thất Sát nhìn nhau, mặt hơi biến sắc.

Trong số quần hào hiện diện tại đại sảnh chỉ có Long Hình Bát Chương, Đông Phương Ngũ Hiệp, Thần Thủ, Bắc Đầu Thất Sát, Kim Kê, Thất Khảo Truy Hồn và Thất Khảo Đồng Tử là thấy được Bùi Khương ra chiêu thật đơn giản, nhưng bộ vị thật chính xác. Ra sức vừa đúng mức thật là tuyệt diệu. Nhưng không biết được lai lịch chiêu thức này.

Thần Thủ nhìn quanh rồi lớn tiếng ra lệnh:

– Khiêng nó ra!

Bây giờ Bùi Khương vẫn đứng lừ đừ như lúc mới bước vào trong đại sảnh.

Thấy vậy Thần Thủ Chiến Phi rất thắc mắc trong lòng, nhưng vẫn nhìn qua Kim Kê Hướng Nhứt Minh lớn tiếng nói:

– Nếu còn vị nào nghi ngờ võ công của Bùi đại nhân, xin cứ bước ra thử tài.

Nhưng mọi người đều khâm phục cái chiêu thức quái dị vừa rồi của Bùi Khương nên đâu có ai dám lên tiếng.

Thần Thủ Chiến Phi bật cười khoan khoái.

Bỗng thấy Long Hình Bát Chương, một tay bưng rượu bước đến trước mặt Bùi Khương:

– Khương nhi! Hơn một năm không thấy mặt, không ngờ võ công của Khương nhi đã tiến bộ vượt mức.

Thật đáng mừng. Đây! Thúc thúc xin mừng Khương nhi một ly.

Thần Thủ Chiến Phi sắc mặt hoàn toàn biến đổi. Lão không ngờ Long Hình Bát Chương và Bùi Khương thân thích với nhau.

Các anh hào lấy làm lạ tự nghĩ:

“Tại sao Thần Thủ Chiến Phi lại mời người của đối phương ra làm Tổng Thủ Lãnh?”.

Trong khi đó, Bùi Khương từ từ nhìn lên mặt Đàm Minh hỏi:

– Thúc thúc vẫn được an khang?

Long Hình Bát Chương cạn hết ly rượu rồi nói:

– Cảm ơn! Thúc thúc nhờ trời vẫn được khỏe mạnh.

Vừa nói vừa vỗ vào vai Bùi Khương một cách thân mật rồi bước về chỗ ngồi.

Thần Thủ Chiến Phi miễn cưỡng cười nói:

– Thì ra Đàm tông tiêu đầu đã quen biết với Bùi đại nhân.

Đàm Minh cười nói:

– Đâu phải chỉ quen biết thôi. Bùi Khương đã ở chung với chúng tôi từ nhỏ.

Phải không Khương nhi?

Bùi Khương không nói chỉ gật đầu.

Thần Thủ Chiến Phi sắc mặt lúc xanh lúc trắng vì lão định đem Bùi Khương làm Tổng Thủ Lãnh là có âm mưu sẽ kèm chế Bùi Khương, thì cũng như chính mình làm Tổng Thủ Lãnh vậy. Nhưng bây giờ, tình thế đã hoàn toàn ngoài sự tiên liệu của lão. Bao nhiêu sự tính toán mưu đồ rốt cục lại có lợi cho kẻ thù.

Nghe Long Hình Bát Chương cười nói:

– Chiến Trang chủ! Lễ liên minh hôm nay đã bị Hướng Bang chủ làm hơi mất vui, nhưng bây giờ đã trở lại tốt đẹp. Hãy còn nhiều anh hùng hào kiệt chưa uống rượu máu nên hãy mau mau tiếp tục uống đi để đại lễ này được hoàn toàn mỹ mãn.

Chiến Phi miễn cưỡng nói:

– Phải! Phải lắm!

Nhưng sự thật lão đâu còn chút ham muốn để Bùi Khương làm Tổng Thủ Lãnh nữa. Nhưng trước mặt quần hùng thiên hạ lão ta không thể đổi ý được.

Kim Kê Hướng Bang chủ thấy có sự thay đổi nên lão cũng tới mức một ly rượu máu, đi tới trước mặt Bùi Khương nói:

– Bùi đại nhân quả là một thiếu niên anh tuấn, võ công trác tuyệt. Được một người như Tổng Thủ Lãnh, thì thật là có phước cho anh em lục lâm vậy.

Hướng Bang chủ nâng ly uống một cạn hơi rồi nói tiếp:

– Từ nay về sau Bùi đại nhân đương nhiên là đại ca của lão. Nếu có ai dám vô lễ với Bùi đại ca, lão Hướng Nhứt Minh sẽ liều mạng với kẻ ấy.

Đám thủ hạ Kim Kê Bang thấy Bang chủ của chúng thay đổi chiều hướng cũng giành nhau đi uống rượu máu.

Chỉ trong chốc lát tình hình hoàn toàn trái ngược. Những kẻ muốn đến đây để phá khuấy như Đàm Minh và Kim Kê giờ đây lại ủng hộ. Còn những kẻ ủng hộ bây giờ lại muốn phản đối nhưng chưa dám nói ra.

Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh đứng một bên quan sát thấy sự bất lợi của phe Chiến Phi nên cảm thấy vui thú. Nhưng có một điều Ngô Thế Minh hơi lo ngại. Vì chàng đã đoán biết Đàm Minh hôm nay đến đây với chủ ý phá khuấy.

Nhưng đến đây khi thấy tân Tổng Thủ Lãnh Bùi Khương lão hoàn toàn thay đổi ý kiến vì lão muốn để cho Bùi Khương làm Tổng Thủ Lãnh thì có lợi cho lão hơn. Vì lão biết sự liên quan giữa lão và Bùi

Khương còn mật thiết hơn giữa Chiến Phi và Bùi Khương. Mà theo lời Bùi Khương thuật lại thì sự đối đãi của Đàm Minh đối với Bùi Khương có nhiều giả dối. Điều này làm cho Ngô Thế Minh lo xa vì chàng đã đoán biết một phần nào sự bí ẩn giữa Đàm Minh và Bùi Khương nhưng còn nhiều điều chưa hiểu rõ nên chưa tiện nói. Vì thế nếu Bùi Khương bị lão Đàm Minh lợi dụng còn nguy hại hơn gấp mấy lần bị Chiến Phi lợi dụng.

Trong đại sảnh có vẻ nhộn nhịp. Trần Quốc Lương đã được khiêng đi rồi, không biết sống hay chết. Các hào kiệt kẻ trước người sau đi uống rượu máu.

Thần Thủ Chiến Phi thì lo lắng đến nỗi mồ hôi đầm ướt cả trán. Long Hình Bát Chương thì đang giới thiệu Đông Phương Ngũ Hiệp với Bùi Khương rồi hỏi han Bùi Khương những chuyện từ ngày chàng bỏ tiêu cục ra đi.

Một lúc lâu Bùi Khương giọng buồn buồn hỏi Đàm Minh:

– Thúc thúc! Đàm Tiểu Kỳ có mạnh giỏi không?

Đàm Minh thở dài một cái rồi nói giọng đầy tình cảm:

– Thúc thúc biết Khương nhi và Tiểu Kỳ là đôi bạn thân. Nhưng dù sao cũng phải giữ cho lễ giáo. Chuyện cũ ở sau vườn ngày nọ thúc thúc thật tình có giận thật. Nhưng không ngờ Khương nhi quá tự ái mà bỏ ra đi. Khương nhi đi rồi, thúc thúc lo lắng vô cùng phải sai phái nhiều người tìm kiếm Khương nhi đó. Nếu Khương nhi là người đầy đủ tư cách khi trưởng thành thì thúc thúc có thể gả Tiểu Kỳ cho Khương nhi được thôi mà.

Bùi Khương hết sức cảm động. Chàng cúi đầu xuống nước mắt như muốn chảy ra. Chàng muốn nói mấy lời để tỏ sự cảm ơn nhưng nói không ra lời.

Thế rồi hai người cứ tiếp tục nói chuyện tâm tình trước đám đông mà quên cả đây đang là đại hội.

Chiến Phi thấy Bùi Khương và Đàm Minh to nhỏ chuyện trò thân mật, trong lòng càng khó chịu.

Bây giờ gần hết mọi người đều uống qua rượu máu.

Bỗng nhiên lại có nhiều tiếng pháo nổ vang rền.

Đại hán xướng ngôn bước ra nói lớn:

– Đại lễ đến đây bế mạc!

Thần Thủ Chiến Phi từ bước vào đại sảnh, miễn cưỡng nói lớn cùng mọi người:

– Quý vị đã uống rượu máu và đại lễ của đại hội đã xong. Bây giờ mời quý vị tự tiện ăn uống.

Tiếng nói của lão không được hăng hái như lúc mới bắt đầu vào cuộc và cũng vì thế người ngồi ở xa không nghe rõ lời nói của lão ta.

Tiếp theo là tiệc ăn được bày ra.

Những thủ hạ của Lãnh Sơn Trang phục dịch cho khách nhân đầy đủ.

Những món ăn thức uống được mang ra đầy đủ.

Mọi người nhập tiệc trong tiếng động ồn ào.

Đại lễ kết thúc.

Bùi Khương từ một kẻ vô danh bước lên làm Tổng Thủ Lãnh. Địa vị của chàng giờ đây làm cho nhiều kẻ khó nghĩ, nhiều phe hục hặc âm thầm với nhau.

Hơn thế nữa, võ công của Bùi Khương cũng là một đề tài để nhân vật võ lâm giang hồ bàn tán xôn xao.

Không một ai hiểu được Bùi đại nhân thuộc môn phái nào? Võ công chàng xuất phát từ đâu? Và cũng không một ai lường được võ công của Tổng Thủ Lãnh Bùi đại nhân đạt đến mức độ nào?

Những Đợt Sóng Ngâm

Cục diện của buổi đại hội đi từ biến đổi này đến biến đổi khác.

Chính vì thế đã làm cho các phe đối nghịch âm ỉ găm gù nhau.

Những lễ nghi đã qua. Tất cả anh hùng hào kiệt hai phe hắc bạch có mặt tại đây đang ngồi quanh những chiếc bàn tròn để ăn uống.

Thần Thủ Chiến Phi nét mặt không được vui đang uống liền hai ly rượu lớn mà không còn nói năng hoạt bát như lúc mới nhập lễ nữa.

Bỗng có Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh bước đến cạnh lão rồi ngồi xuống nói nhỏ vào tai lão.

Lúc đầu Thần Thủ Chiến Phi còn cau mày nhíu mặt. Nhưng nghe một lúc mặt lão dần tươi sáng hẳn lên.

Khi Ngô Thế Minh nhỏ to với Chiến Phi bước đi thì đã nghe Bùi Khương kêu lên. Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh bước đến cạnh Bùi Khương thì nghe Bùi Khương hỏi mình:

– Ngô huynh! Huynh có quen biết với Đàm thúc thúc của tôi chứ?

Thất Khảo Đồng Tử mỉm cười đáp:

– Tổng tiêu đầu Đàm đại hiệp lừng danh thiên hạ ai mà chẳng biết. Hôm nay có cơ hội diện kiến cùng đại hiệp thật là hân hạnh biết chừng nào.

Bùi Khương cười nhẹ quay sang Đàm Minh, chàng nói:

– Thúc thúc, đây là bạn thân của Khương nhi, mà cũng có tiếng tăm trong giang hồ võ lâm, tên là Ngô Thế Minh. Không biết thúc thúc có nghe qua lần nào chưa?

Long Hình Bát Chương Đàm Minh ngược nhìn Ngô Thế Minh một chặp rồi cười đáp:

– Ngô Thế Minh! Có phải ... Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh là các hạ không?

Ngô Thế Minh liền cười xòa đáp vội:

– Giang hồ bạn hữu gán cho thế ấy, chứ tại hạ thật vô tài lắm!

Long Hình Bát Chương lắc đầu cười nói tiếp:

– Tiếng tăm của các hạ ai cũng nghe biết! Không ngờ các hạ là bạn thân thiết với Khương nhi!

Bùi Khương vốn bản tính hiền hậu thật thà, chàng hy vọng Ngô Thế Minh sẽ làm quen với Long Hình Bát Chương Đàm Minh – là ân nhân của chàng – Nhưng chàng nhận thấy hai người đàm thoại chỉ mới đôi câu, mà tính cách chỉ giữ lễ xã giao, đã cạn lời. Không ai nói thêm một lời nào nữa cả. Trong lòng hơi buồn buồn.

Vừa lúc ấy Thần Thủ Chiến Phi cười to nói:

– Hôm nay, là ngày Bùi đại nhân chính thức nhận chức Tổng Thủ Lãnh. Đó là một sự kiện hết sức vui mừng. Và lại Bùi Tổng thủ lãnh lại là người thân của Tổng tiêu đầu Đàm đại hiệp, lại càng đáng vui mừng gấp bội vì sau này anh em lục lâm chúng ta sẽ nhờ có Bùi Tổng thủ lãnh mà sẽ trở nên thân mật hơn với Đàm đại hiệp và sẽ không còn sự tranh chống nhau nữa.

Thần Thủ Chiến Phi nói một hơi dài mà lời lẽ có phần nhin nhục lép vế, nên mọi người lấy làm lạ phân vân.

Lại nghe Chiến Phi cao giọng nói tiếp:

– Anh em chúng ta vì chỗ quen biết với Bùi đại nhân chưa được bao lâu, nên chỉ biết đại khái là Bùi đại nhân có võ công rất cao, song không biết thuộc môn phái nào.

Lão ta ngừng một lúc rồi lại nói tiếp:

– Nhờ sự gặp gỡ hôm nay, chúng ta mới biết Bùi đại nhân chung sống với Đàm đại hiệp rất nhiều năm. Nhưng theo lão hủ biết, thì Bùi đại nhân mặc dù chung sống với Đàm đại hiệp rất lâu, song võ công của Bùi đại nhân lại mới học được từ lúc ra khỏi Phi Long Tiêu Cuộc ...

Bùi Khương nghe đến đây chợt nhớ tới những ngày còn ở Phi Long Tiêu Cuộc, đã bị chê bai chàng chỉ là thằng ngốc, học võ mấy năm mà đánh không lại một tên tùy tùng ... Rồi chàng chợt nhớ đến thế võ mà chàng sử dụng, thầm nói:

“Chỉ hai đêm được Kim Đồng Ngọc Nữ chỉ điểm võ công mà đã làm cho anh hùng khiếp đảm, như thế có lẽ Đàm thúc thúc không muốn truyền võ nghệ cho mình.”

Tuy nghĩ vậy nhưng Bùi Khương không muốn trách móc Đàm Minh mà còn thăm biện hộ cho lão:

“Đàm thúc thúc đã có công nuôi dưỡng mình, thúc thúc vẫn là một ân nhân, sở dĩ Đàm thúc thúc không muốn mình biết võ công, chắc là một hảo ý của người mà người không tiện nói ra.”

Lúc này sắc diện của Long Hình Bát Chương có điểm khó nhìn nhưng Chiến Phi vẫn nói tiếp:

– Hôm nay, lão hủ được biết Bùi đại nhân đây chính là dòng máu của Xương Kiếm Vô Địch Bùi Thị Song Hiệp, hai vị đại hiệp lưng danh khắp Lương Hà.

Những sự tích oai hùng của Bùi Thị Song Hiệp lão hủ tôi đã nghe rất nhiều. Còn cái chết của hai vị đại hiệp ấy tôi cũng nghe kể rõ.

Lão ngừng một thoáng rồi nói tiếp:

– Đúng ra, chuyện này không có liên can đến lão hủ. Nhưng hiện giờ Bùi đại nhân là Tổng thủ lãnh của chúng ta nên chuyện của Bùi đại nhân, của Tổng thủ lãnh cũng là chuyện của chúng ta. Lão hủ nhứt quyết góp lực để trả thù cho Tổng thủ lãnh.

Nghe đến đây, các anh hào đều rất ngạc nhiên. Vì ai cũng đã nghe biết người bị mất sau khi giết chết các tiêu đầu đã chết chung một lượt với Trung Châu Nhất Kiếm Âu Dương Bình. Bây giờ nghe Chiến Phi nói vậy ai nấy đều cảm thấy quái dị, cho là Chiến Phi kiếm chuyện, tìm cả người chết để trả thù.

Bùi Khương nghe Chiến Phi nhắc đến tên của thân phụ mình, chàng hết sức xúc động nghĩ thầm:

“Kẻ thù giết phụ thân đã chết rồi, mà mình cũng không rõ biết tên của kẻ thù, cũng như không biết con cháu của kẻ thù thì làm sao ...”.

Bỗng thấy Chiến Phi vỗ mạnh xuống bàn một cái nói giọng căm hận:

– Mọi người đã biết người bị mất đã chết. Nhưng có ai xác định được người áo đen, mặt bị đánh nát, nằm chết bên cạnh Âu Dương Bình đây không? Người đó có chắc là người bị mất đã từng giết chết mười hai vị tiêu đầu đó không? Ai trả lời được không nào?

Chiến Phi đưa mắt nhìn khắp một lượt trong đại sảnh rồi nói tiếp:

– Hừ! Hừ! Chuyện này không đơn giản như vậy, nó còn nhiều bí ẩn. Mà không chừng hung thủ vẫn còn đang sống, mà cố tìm dàn cảnh để dễ bề chôn vùi dư luận, dễ dàng âm thầm mưu đồ đen tối nào khác nữa chẳng?

Chiến Phi nói xong liếc qua Long Hình Bát Chương Đàm Minh thấy lão này sắc mặt vẫn lạnh như đá mà có phần khó nhìn, nên lão càng đặc ý hỏi ngay Đàm Minh:

– Đàm đại hiệp! Lúc đó Đàm đại hiệp có mặt nơi ấy, không biết đại hiệp có ý kiến, nhận xét gì vụ này chẳng?

Long Hình Bát Chương Đàm Minh đáp:

– Chuyện này nguyên rất đơn giản. Nhưng tại vì Chiến Trang chủ vẽ vờ thêm bớt, nên mới lăm phức tạp ấy thôi ...

Chiến Phi xen lời, nói:

– Sự thật ra sao, có ngày sẽ biết, giấy không gói được lửa mà. Bí mật nào rồi cũng cũng có lúc phanh phui ra ánh sáng.

Rồi Chiến Phi quay nhìn cử tọa nói lớn hẳn học:

– Quý vị, anh em, chúng ta nên xem kẻ thù của Tổng thủ lãnh là kẻ thù của chúng ta. Lúc nào cũng nhớ khám phá cho ra cái sự thật của vụ này.

Lão đưa tay cầm ly rượu đưa lên rồi cười nói:

– Giờ đây, anh em hãy nâng ly uống cạn ...

Bùi Khương cũng uống một ly.

Rượu vào càng làm cho mọi người thêm sức nóng.

Bỗng thấy Bùi Khương chăm chăm nhìn về phía đại sảnh một cách sững sờ, mắt không dao động.

Thì ra, lúc ấy, có một người con gái từ bước vào. Nàng này mặt hơi xanh, có vẻ mệt nhọc, được mái tóc óng ả phủ dài che cho thêm đẹp. Khuôn mặt trái xoan của nàng nổi bật. Đôi mắt như một biển sâu nhưng êm ả. Nàng đi thật nhẹ nhàng uyển chuyển không gây một tiếng động nào.

Thế mà mọi con mắt đều đổ dồn về nàng. Có vẻ bị cái đẹp cao kỳ, trang nhã, mệnh mang của nàng tạo thành một hấp lực huyền diệu đối với mọi người.

– Long Nữ Đàm Tiểu Kỳ!

Không biết ai đã thốt lên câu nói này trong sự chú ý của mọi người. Tức thì nhiều tiếng thì thầm rồi xôn xao vang lên lan khắp mọi bàn trong đại sảnh:

– Long Nữ!

– Long Nữ đến kìa!

– Trời! Đúng là giai nhân tuyệt sắc!

– Một tiên nữ chẳng sai!

Tiếng bàn tán mỗi lúc một nhiều nhưng hình như Đàm Tiểu Kỳ không nghe thấy gì cả. Trước mắt nàng chỉ thấy một người:

đó là Bùi Khương. Nàng vẫn từ từ đi tới.

Bùi Khương đang chăm chú nhìn nàng.

Bốn mắt nhìn nhau trong phút giây này chỉ còn thấy có nhau, hai người muốn nói nhưng chỉ há miệng mà lời không thốt ra được. Một cảm giác nghẹn ngào, xúc động dâng lên tới cùng làm cả hai sững sờ, ngơ ngẩn ...

Chợt Long Hình Bát Chương ho nhẹ một tiếng, gọi:

– Kỳ nhi! Sao con lại đến đây!

Lão ta phải nói đến hai lần thì Đàm Tiểu Kỳ mới cất tiếng đáp, nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn vào Bùi Khương:

– Dạ! Kỳ nhi muốn đến xem ...

Nàng chỉ nói thế rồi vẫn từ từ bước đến trước mặt Bùi Khương.

Mọi người trong đại sảnh đều nhận thấy Đàm Tiểu Kỳ là gái đẹp như hoa, còn Bùi Khương thì trai anh tuấn không ai bằng. Thật là một đôi rất xứng.

Lúc đó, lại có một hán tử từ ngoài đi vào, nhìn quanh rồi đi đến bên cạnh Thần Thủ Chiến Phi. Hán tử này khề ho húm háng lên một tiếng, tức thì Thần Thủ Chiến Phi quay lại rồi rời bàn bước đến bên hán tử đó.

Lão nhìn quanh rồi nói nhỏ hán tử:

– Đàm Minh có mai phục thêm người ở ngoài không?

Hán tử lắc đầu đáp:

– Ở ngoài không có gì lạ. Nhưng tiểu nhân vừa phát hiện ở phía sau sơn trang có một chỗ đất mới đó chính là một cái mộ.

Chiến Phi cau mày hỏi, giọng ngạc nhiên:

– Mộ mới? Sơn trang làm gì có mộ mới?

Hán tử kính cẩn đáp:

– Tiểu nhân cũng lấy làm lạ nên liền gọi hai tên nữa cùng phụ đào lên xem ...

Chiến Phi nóng nảy hỏi gấp:

– Có gì nơi đó không?

Hán tử từ tốn thưa:

– Dạ, thưa Trang chủ, khi đào lên quả nhiên có một xác chết.

Chiến Phi nhíu mày hỏi ngay:

– Xác chết?

Hán tử gật đầu thưa:

– Dạ! Một trong hai anh em cùng đào đã nhận được thi thể đó là Khoái Tín Hoa Ngọc. Mà hình như thi thể này mới chết chưa lâu. Chúng tiểu nhân có quan sát kỹ lưỡng và mở áo ra xem. Không thấy có vết thương nào, nhưng trước ngực có một dấu chương bầm đen. Chắc Hoa Ngọc chết vì chương lực này. Nhưng không biết được ai chôn thi thể ấy?

Thần Thủ Chiến Phi nhíu mày suy nghĩ.

Hán tử lại nói tiếp:

– Có một điều là nữa là cách cái mộ đó không xa tiểu nhân quan sát thấy có bốn chữ viết bằng ngón trỏ trên mặt đất. Bốn chữ ấy là «chi biết một chiêu».

Tiểu nhân không hiểu nghĩa là gì. Tiểu nhân xem thi thể Hoa Ngọc thì thấy ngón tay trỏ và ngón tay giữa của bàn tay còn dính nhiều đất. Như vậy chắc bốn chữ kia là do Khoái Tín Hoa Ngọc viết dưới đất trước khi chết.

Hán tử này là một thủ hạ thân cận của Chiến Phi. Võ công của hắn cũng tầm thường, nhưng tánh rất cẩn thận tỉ mỉ. Nên Thần Thủ Chiến Phi đặc biệt giao cho hắn trong những việc thăm dò tin tức.

Chiến Phi cau mày suy nghĩ một lúc, rồi mỉm cười chìa bốn ngón tay trước mặt hán tử.

Hán tử này biết là dấu hiệu bảo hắn đi lãnh thưởng nên hắn mừng rỡ cúi chào nói:

– Xin cảm ơn Trang chủ.

Nói xong hắn liền rút lui khỏi đại sảnh.

Thần Thủ Chiến Phi ban thưởng cho hán tử kia. Dĩ nhiên thưởng cái công quan sát tỉ mỉ của hán tử. Nếu để cho người khác, thì làm sao có vụ phát giác dưới đất có chữ và đất còn dính ở ngón tay Hoa Ngọc. Không chừng cả ngôi mộ mới cũng không tìm thấy nữa là đằng khác.

Thần Thủ Chiến Phi cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu rồi tự nhủ thầm một mình:

“Hoa Ngọc ơi! Các hạ làm nghề bán tin tức. Tới lúc chết cũng còn bán cho lão đây một sự việc bí mật. Rất tiếc là lão có muốn thưởng cho các hạ thì các hạ cũng không nhận được.”

Trong lúc đó bên bàn Bùi Khương có anh chàng Ngô Thế Minh đứng cạnh mỉm cười rồi ho nhẹ một tiếng rồi hỏi:

– Tổng thủ lãnh, cô nương này có phải là Long Nữ Đàm Tiểu Kỳ không?

Bùi Khương gật đầu mà thầm nghĩ:

“Ai cũng biết nàng là Đàm Tiểu Kỳ, Ngô huynh cũng biết mà sao còn hỏi như vậy?”

Nhưng Bùi Khương nhận thấy vừa rồi câu nói của Ngô Thế Minh hơi khác lạ vì chàng và Ngô Thế Minh là đôi bạn rất thân. Tại sao gọi chàng Tổng thủ lãnh mà không gọi huynh đệ như mọi lần. Bùi Khương liền nghĩ ra, là có lẽ Ngô Thế Minh có ý nhắc nhở chàng vì chàng hiện giờ đang ở vị trí Tổng thủ lãnh. Vì thế, Bùi Khương liền ngồi ngay ngắn trở lại. Hai mắt ngó thẳng.

Nhưng được một lúc chàng cũng lại liếc về phía Đàm Tiểu Kỳ một cái.

Thần Thủ Chiến Phi đã trở về chỗ ngồi. Bàn này ở ngay chính giữa đại sảnh và toàn là những nhân vật chính yếu ngồi chung nơi đó. Nhưng vì mỗi người tâm sự khác nhau, nên không ai nâng ly mời ai cả và cũng không muốn trò chuyện với ai cả. Thật là một không khí nặng nề ở bàn tiệc này.

Các nhân vật ở bàn chung quanh nhận thấy chủ nhân không có hào hứng nên cũng rất lịch sự và không có gì biểu lộ sự vui thú cả.

Thần Thủ Chiến Phi nhìn thấy Đàm Tiểu Kỳ vẫn đứng cạnh Long Hình Bát Chương bèn cười lớn nói:

– Đàm cô nương từ xa đến mà lão không có chuẩn bị chỗ ngồi, thật là có lỗi.

Đàm Tiểu Kỳ mỉm cười đáp khẽ:

– Không cần lắm. Tiểu nữ đến để xem cảnh đại hội ... rồi ... sẽ về ngay mà.

Tuy vậy Thần Thủ Chiến Phi cũng gọi thủ hạ mang thêm ghế để Đàm Tiểu Kỳ ngồi tạm sau mấy lời cáo lỗi xã giao.

Bỗng lúc đó, nàng bỗng thấy một gã trung niên, mặt trắng, hai mắt xảo quyệt đang nhìn nàng chăm chăm một cách khả ố.

Gã thấy Đàm Tiểu Kỳ nhìn gã một cái thì liền bước đến nói:

– Đàm cô nương đã đến đây cũng nên uống một ly rượu rồi hãy về ...

Đàm Tiểu Kỳ đâu biết gã này là Mạc Tinh, người thứ bảy trong nhóm Bắc Đẩu Thất Sát, tuy nhỏ tuổi nhưng võ công cao nhất bọn lại là tay nổi tiếng háo sắc, dâm dục nhất giang hồ. Vì thế nàng thấy khó chịu, nhưng trước mặt Đàm Minh nàng không dám nổi nóng ra mặt mà chỉ giận thầm.

Thất Sát Mạc Tinh thất Đàm Tiểu Kỳ hai má ửng hồng đẹp như hoa, nửa mặc cỡ nửa giận dữ làm tính dâm dục của hán tử nổi lên, cười khà ố nói:

– Ở đây đều là người trong nhà cả, có gì cô nương phải mặc cỡ. Thôi! Hãy uống một chút rượu nhé!

Cái tật của Mạc Tinh là vậy. Hễ thấy mỹ nhân là quên hết tất cả.

Long Hình Bát Chương cất giọng âm trầm nói:

– Ái nữ của lão phu hãy còn quá nhỏ, chưa biết uống rượu. Ly này xin miễn cho.

Mạc Tinh cười bít cả mắt lại hết sức khả ố nói:

– Không sao! Chỉ uống chút xíu thôi!

Vừa nói vừa bung một ly rượu lên trước mặt Đàm Tiểu Kỳ, nhưng tay của Mạc Tinh mới đưa tới nửa chừng thì «bốp» một tiếng, cái ly bể nát rơi xuống đất, rượu văng vung vãi đầy mặt gã.

Mạc Tinh sắc mặt biến đổi la lên:

– Ai vậy?

Có một tiếng nói gọn:

– Tôi!

Mạc Tinh quay lại nhìn thấy người vừa đáp lời là Bùi Khương nên hết sức ngạc nhiên nói:

– Tôi có hảo ý mời nàng uống rượu, tại sao ...

Mạc Tinh tuy căm giận, nên trước mặt anh em cùng hào kiệt, nên y chưa có vô lễ vì Bùi Khương đã là Tổng thủ lãnh.

Bùi Khương thấy Mạc Tinh có cử chỉ bất nhã với Đàm Tiểu Kỳ nên chàng lấy một chiếc đĩa bằng bạc nhằm cái ly liệng đến.

Bùi Khương chưa học qua cách sử dụng ám khí, chỉ cố sức liệng mà thôi.

Nhưng không ngờ cái ly lại nổ «bốp» một tiếng rồi bể nát. Giờ nghe Mạc Tinh hần học như vậy, chàng liền nói:

– Người ta không muốn uống, các hạ lại cưỡng ép người ta làm gì?

Mạc Tinh liếc mắt về phía Đàm Tiểu Kỳ thấy nàng đang nhìn về phía gã lại tưởng Đàm Tiểu Kỳ đáp cái liếc tình của gã nên lòng háo sắc lại nổi dậy, gã thích ý hăng hái rồi từ từ từng bước một tiến về phía Bùi Khương trong sự hăm dọa đầy sát khí.

Mọi người đều hồi hộp theo dõi.

Mạc Tinh vừa bước đi được hai bước, thì vụt trước mặt gã có một người đứng chặn lại. Người đó là Thần Thủ Chiến Phi.

Thần Thủ cất giọng lạnh lùng:

– Mạc huynh muốn làm gì vậy? Mạc huynh đã quên Bùi đại nhân là gì của chúng ta sao? Và lại, Bùi đại nhân đâu có đánh bể chiếc ly của Mạc huynh ...

Mạc Tinh trợn mắt nói:

– Nói vậy ... nghĩa là sao?

Chiến Phi cười lớn rồi đưa tay ngoắc một cái, tức thì có một hán tử áo dài chạy tới, đưa cho Chiến Phi một chiếc đĩa bằng bạc.

Chiến Phi lấy chiếc đĩa đưa ra trước mặt Mạc Tinh rồi nói:

– Chiếc đĩa này do Bùi đại nhân liệng ra, nhưng chưa trúng cái ly của Mạc huynh kia mà.

Bùi Khương và Mạc Tinh đều phải ngạc nhiên.

Chỉ thấy Đông Phương Chấn đứng lên cười lớn nói:

– Chiến Trang chủ, nhãn lực thật tinh vi. Đúng! Cái ly là do Đông Phương Chấn này làm bể.

Lại thấy Long Hình Bát Chương Đàm Minh mỉm cười, rồi lượm từ dưới đất lên một cây tăm xia răng để lên trên bàn.

Lúc ấy, anh hùng hào kiệt hiện diện đều phải khâm phục vì với một cây tăm xia răng mà Đông Phương Chấn có thể ném bể chiếc ly mà không ai phát giác ra, thật đáng nể.

Mạc Tinh sắc mặt biến đổi và tức thì chuyển sang phía Đông Phương Chấn.

Trong đại sảnh giờ đây không một tiếng động nhỏ.

Tất cả đều chăm chú và nghe rõ từng bước chân của Mạc Tinh.

Long Hình Bát Chương bỗng lên tiếng nói:

– Đông Phương Chấn thiếu hiệp hãy ngồi xuống đã, cái ly ấy cũng chưa phải do thiếu hiệp làm bể.

Mọi người lại càng ngạc nhiên cùng «ồ» lên một tiếng.

Thần Thủ Chiến Phi bỗng lại cười to rồi nói:

– Đàm đại hiệp quả nhiên có nhãn lực tuyệt vời.

Rồi bất ngờ Chiến Phi lấy một cái ly liệng xuống đất. Chiếc ly rơi xuống đánh keng một tiếng nhưng vẫn không bể.

Chiến Phi mới nói tiếp:

– Theo sức lực của Đông Phương Tam Hiệp thì dùng một cây tăm đánh bể một cái ly không khó gì cả. Nhưng loại ly sử dụng nơi đây là loại đặc biệt rất chắc và cứng rắn vô cùng. Nếu không tin cứ thử lại xem.

Vừa lúc đó Long Hình Bát Chương lại cầm lấy một chiếc đĩa đưa lên rồi quặt nhẹ vào một đĩa thức ăn vì cá nẫu nắm hương ngon lành, xong lấy để trên bàn.

Mọi người đều thấy chiếc đĩa đã thành màu đen rồi.

Long Hình Bát Chương cất tiếng cười, rồi quay sang nói với Mạc Tinh:

– Cái ám khí làm bể chiếc ly các hạ đã rút trong đĩa vì cá này. Nếu tức bực hãy tìm kẻ ra tay. Sao lại đi sanh chuyện với người khác làm gì?

Nói xong, lão ngồi xuống với nét mặt đầy vẻ khi dễ Mạc Tinh.

Bắc Đẩu Thất Sát vốn chuyên về ám khí. Bây giờ cái ly trong tay Thất Sát Mạc Tinh bị người ta dùng ám khí đánh bể mà không biết được ám khí từ hướng nào tới. Thật là một sỉ nhục cho Bắc Đẩu Thất Sát. Vì thế Thất Sát Mạc Tinh sắc mặt càng biến đổi rõ rệt hơn, lúc xanh lúc đỏ, biểu lộ một sự căm giận tột cùng.

Rồi Mạc Tinh quát lớn:

– Ai? Ai ra tay?

Nhưng nào có ai lên tiếng.

Lúc đó, người đứng đầu Bắc Đẩu Thất Sát là Mạc Nam, lúc này vì nhận thấy sự việc có liên quan đến Bùi Khương nên không tiện lên tiếng, bây giờ thấy việc này đã không còn liên hệ gì đến Bùi Khương nữa, nên Mạc Nam bước ra nói:

– Vị nào đã cố tình làm khó huynh đệ chúng tôi thì hãy lên tiếng, chứ cứ chui rúc thì không đáng là trang hảo hán.

Mạc Nam liên tiếp lập lại mấy lượt nhưng vì không biết ám khí phát xuất từ hướng nào, càng không biết đối phương ngồi đâu.

Chỉ thấy trong đại sảnh mọi người ngồi chật đầy, không thấy nhân vật nào đáng để nghi ngờ cả.

Thần Thủ Chiến Phi tay chấp sau lưng, nhưng mắt lại chú ý một hán tử được thưởng lúc này đang đứng ở một góc đại sảnh, bây giờ lại quay bước đi. Hán tử vừa mới đi đến cửa lớn, đã có một tiếng cười âm lạnh xuất phát từ cửa sổ bên phải của đại sảnh.

Tiếng cười tuy nhỏ, mà mọi người đều nghe rất rõ, tưởng chừng như người cất tiếng cười đứng sát lỗ tai mỗi người vậy.

Tiếng cười chưa dứt mà cửa sổ tự nhiên hé mở.

Thất Sát Mạc Tinh lúc này sắc mặt càng xanh hơn đột nhiên đưa tay cao lên, «Thất Sát Hàn Tinh» tức thì lấp lánh bay như ánh điện chớp.

Vừa khi đó, hai bóng người từ cửa sổ bay vọt vào đại sảnh.

Bỗng một người đưa ra một chưởng chạm nhau đánh «bốp» một tiếng, hai cái thân người hơi xéo một bên, lại bay tới thêm một khoảng nữa, rồi đáp nhẹ xuống chính giữa đại sảnh.

Mạc Tinh vừa tung ám khí liền bị phá ngay rồi chợt thấy hai người bay vào.

Gã vốn rất kiêu ngạo, nhưng nhận thấy khinh công của hai người này cũng phải khiếp đảm.

Hai người mới vào cao ốm lêu nghêu, lại mặc chiếc áo rộng lưng thùng.

Khuôn mặt của họ thật giống nhau và giống như hai bộ mặt của xác chết.

Thần Thủ Chiến Phi tức thì bước lên trước:

– Ô! Thì ra là «Lãnh Cúc Song Hiệp» đã đến!

Lúc đó Đàm Tiểu Kỳ kêu lên một tiếng nho nhỏ mừng rỡ, hơi lắc lưng một cái người đã lướt tới bên cạnh Lãnh Khô Mộc.

Các anh em nhà họ Mạc đều đứng lên tất cả.

Thần Thủ Chiến Phi lại nói:

– Lãnh Cúc Song Mộc ít khi xuống Giang Nam, hôm nay đến đây thật đáng mừng!

Chiến Phi tuy là bạn hữu với Thất Sát, nhưng không muốn gây sự với «Lãnh Cúc Song Mộc» nên không ngoan lên tiếng trước là có ý nói là:

lão rất hoan nghênh sự hiện diện của Lãnh Cúc Song Hiệp tại nơi này, còn chuyện kia lão không có liên quan tới.

Lãnh Khô Mộc cất giọng âm trầm:

– «Thất Tinh độc kim» không lẽ là cách tiếp khách của Lãnh Sơn Trang?

Mạc Tinh cười gằn, đồng thời dùng đũa gắp từ trong đĩa thức ăn một viên đạn sắt màu đen rồi nhìn Lãnh Cúc Song Mộc nói:

– Bắc Đẩu Thất Sát và Lãnh Cúc Song Mộc cũng không có ân oán gì với nhau. Vậy viên thiết đạn này nghĩa là gì?

Lãnh Cúc Song Mộc với hai bộ mặt lạnh như băng, không thèm trả lời mà chỉ dùng lỗ mũi «hừm, hừm» hai tiếng mà thôi.

Thất Sát căm tức vô cùng và thầm nghĩ:

“Ta với hai người không thù không oán nên ta mới nhường cho hai người một chút. Vậy mà hai người lại có thái độ đáng ghét ấy. Chẳng lẽ ta sợ người sao?” Nghĩ vậy liền cất tiếng cười gằn nói:

– Nhị vị đã là bậc tiền bối, vả lại chúng tôi cũng chưa thiết thời gì ...

Mạc Nam cũng tiếp lời:

– Sự thật anh em chúng tôi ...

Vừa nói đến đây, bất thành lình hai tay giơ lên cao, tức thì có mười mấy điểm sáng bay ra. Bảy điểm bắn vào Khô Mộc và bảy điểm bắn vào Hàn Trúc.

«Thất sát hàn tinh» là loại độc kim được bắn ra bằng sức đẩy của lò xo nên đi rất nhanh, lúc này Lãnh Cúc Song Mộc lại đứng rất gần nên mọi người trong khách sảnh đều nghĩ rằng đầu họ có võ công cao siêu đến đâu cũng khó lòng tránh né được.

Nhưng đến lúc ám khí đến gần sát Song Mộc mà hai lão quái này vẫn đứng nguyên không né tránh.

Đàm Tiểu Kỳ lúc đó đang đứng cạnh Lãnh Cúc Song Mộc cũng phải kinh hoàng.

Nhưng cũng vào lúc này, hai cái áo rộng thùng thình của Khô Mộc và Lãnh Cúc tự nhiên nổi phồng lên như được thổi từ bên trong.

Mười bốn cây đinh đã đánh trúng vào thân hình của hai lão quái nhưng không vào tới da thịt vì bị chiếc áo ngăn chặn lại.

Bùi Khương rất ngạc nhiên, song cũng biết được là hai lão quái đã sử dụng tuyệt đỉnh công phu «Lưỡng Cực Huyền Công».

Anh em họ Mạc mặt xanh như chàm.

Chỉ nghe nhiều tiếng «coong, coong» liên tiếp là mười bốn cây đinh rơi lả tả xuống mặt đất.

Tất cả anh em họ Mạc tức thì đứng lên thành một hàng chuẩn bị ứng phó với đối phương.

Nợ Thầy Trò Trả

Trong đại sảnh không khí khẩn trương.

Ai cũng nghĩ rằng không tránh khỏi sự xung đột giữa Bắc Đẩu Thất Sát và Lãnh Cúc Song Mộc.

Nhưng ngờ đâu, Lãnh Khô Mộc và Lãnh Hàn Trúc không đếm xỉa đến anh em họ Mạc, mà đột nhiên đi đến trước mặt Bùi Khương và Lãnh Khô Mộc lên tiếng hỏi:

– Ngươi có biết chúng ta đến đây với mục đích gì hay không?

Bùi Khương ngạc nhiên và vẫn hỏi lại với giọng ôn tồn:

– Xin nhị vị tiền bối chỉ bảo cho.

Lãnh Khô Mộc cười nhạt nói:

– Chúng ta đến đây là muốn thử võ công của ngươi.

Mọi người trong đại sảnh ngạc nhiên nghĩ rằng:

“Hai lão quái này khủng rồi!

Anh em họ Mạc gây sự với hai lão ấy mà hai lão cùng đi sanh sự với Tổng thủ lãnh.”.

Lúc này Đàm Tiểu Kỳ cũng phải ngỡ ngàng mà lên tiếng hỏi:

– Hai vị thúc thúc làm gì kỳ vậy? Người ta có thù oán gì với nhị vị đâu?

Lãnh Khô Mộc quay lại nói:

– Tại sao cô nương biết chúng tôi không có thù oán với y?

Đàm Tiểu Kỳ cúi đầu xuống, thấp giọng nói:

– Không lẽ hai vị bất mãn vì chuyện tối hôm nọ? Tôi đâu phải giận Khương huynh thật!

Lãnh Hàn Trúc cũng lên tiếng nói:

– Chuyện này không có gì liên quan tới cô nương cả. Vậy cô nương hãy tránh ra cho.

Nhưng Lãnh Khô Mộc lại tiếp:

– Sư phụ của y có thù oán với chúng tôi, chúng tôi tìm sư phụ của y không được thì tìm y cũng vậy thôi.

Đàm Tiểu Kỳ ngược nhìn lên nói nhanh:

– Khương ca ca làm gì có sư phụ, mà nếu có thì làm gì có thù oán với nhị vị tiền bối được?

Lãnh Hàn Trúc lại nói:

– Kỳ cô nương không biết gì đâu.

Trong lúc đó Lãnh Khô Mộc quay sang nói với Bùi Khương:

– Ngươi có sư phụ không? Và sư phụ ngươi có thù hằn với chúng ta không?

Ngươi hãy nói cho cô bé này biết đi.

Đàm Tiểu Kỳ nhìn chăm chăm vào Bùi Khương, hy vọng sẽ thấy Bùi Khương lắc đầu. Nhưng Bùi Khương chỉ thờ dài một tiếng nói:

– Đúng! Tôi có sư phụ! Sư phụ tôi có thù oán với nhị vị tiền bối. Nhưng ...

Lãnh Hàn Trúc liền chặn lời:

– Đủ rồi! Sư phụ ngươi có thù oán với chúng ta thì chúng ta có thể tìm người để trả thù. Như vậy thử hỏi quý vị ở đây là chúng tôi có làm một việc gì sai quấy hay không?

Nên biết vấn đề trả thù là một việc rất thông thường trong giới võ lâm. Đừng nói thù của thầy thì trò phải trả, mà có khi những người có liên hệ xa xôi cũng vẫn liên can như thường.

Trong nhất thời, Đàm Tiểu Kỳ đành đứng yên nhìn Bùi Khương một cách ngỡ ngàng. Nàng biết võ công của Bùi Khương còn thua xa Lãnh Cúc Song Mộc thì việc trả thù sẽ bất lợi hoàn toàn cho Bùi Khương. Nhưng nàng không biết phải hành động như thế nào.

Trong khi đó tiếng nói lạnh lùng của Lãnh Hàn Trúc thốt lên ôn tồn:

– Bùi thiếu hiệp! Chúng tôi nhận thấy thiếu hiệp thật ngay thẳng và can đảm, và lại thiếu hiệp còn quá trẻ nên chúng tôi nhường quyền chọn lựa phương cách động thủ cho thiếu hiệp. Và chúng tôi bằng lòng bất cứ tại một địa điểm nào.

Đàm Tiểu Kỳ nhân cơ hội liền nói:

– Nhị vị thúc thúc tiền bối ... đã biết người ta còn quá trẻ thì ...

Nàng nói chưa dứt câu thì Lãnh Khô Mộc chặn lại nói:

– Nếu Bùi thiếu hiệp hứng chịu lỗi và bái thệ cho sự phụ của thiếu hiệp thì chúng tôi có thể bỏ qua, ngoài cách ấy ra, không còn cách nào nữa cả. Đàm cô nương khỏi cần thêm nhiều lời.

Thấy tình thế mỗi lúc một gay gắt, nên Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh bỗng cười lớn rồi nói:

– Lâu nay, tiếng đồn Lãnh Cúc Song Mộc võ công thượng thừa, mà lại thông minh hơn người. Ngờ đâu, hôm nay lại hành động thật tầm thường, thiếu suy nghĩ, nếu không vì lời nói hơi vô lễ, thì phải gọi là thật ngu.

Lãnh Hàn Trúc trợn mắt quát hỏi:

– Anh em lão hành động gì mà người gọi là thật ngu? Hãy nói cho ra lẽ, bằng không đừng có trách!

Ngô Thế Minh gạt đầu rồi chỉ ngay vào Long Hình Bát Chương hỏi:

– Nhị vị lão nhân gia có biết đây là ai không?

Lãnh Cúc Song Mộc chưa đáp lời thì Ngô Thế Minh đã tiếp:

– Đây là người đã lừng danh Nam Bắc mười ba tỉnh. Không một ai không biết, là chủ nhân Phi Long Tiêu Cúc, là Long Hình Bát Chương Đàm đại hiệp. Mà Đàm đại hiệp là bạn thân với phụ thân của Bùi Khương.

Ngô Thế Minh ngừng một chốc rồi chỉ sang Chiến Phi chàng ta nói:

– Nhị vị có biết đây là ai không?

Cũng như lần trước Ngô Thế Minh cũng liền nói:

– Đây là hào kiệt Giang Nam, Trang chủ Lãnh Sơn Trang Thần thủ Chiến Phi đại hiệp.

Rồi chàng ta chỉ qua Mã Phi Hồng nói tiếp:

– Đây là nhân vật lừng danh giang hồ bởi «Bảy Môn Âm Khí» mà người ta phải gọi là Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng.

Chàng hăng say nói luôn:

– Còn vị này là Bang chủ Kim Kê Bang Hướng Nhất Minh đại hiệp.

Rồi Ngô Kế Minh tay vòng lại một cách kính trọng chỉ vào Bùi Khương rồi nói tiếp:

– Chiến Trang chủ, Hướng Bang chủ, Mã đại hiệp đều thề cùng sống cùng chết với Bùi Tổng thủ lãnh, thì nhị vị lão tiền bối muốn đến đây trả thù, liệu những vị này có chịu để cho hai lão tiền bối hạ thủ Bùi đại nhân chăng?

Chàng «hừ» một tiếng nói luôn:

– Lãnh Cúc Song Mộc tuy võ công cao, nhưng chắc gì đã hơn quý vị này đây?

Lãnh Cúc Song Mộc sắc mặt hơi biến đổi, nhìn nhau với ánh mắt đầy hoang mang bối rối.

Nàng Đàm Tiểu Kỳ thì có phần yên tâm hơn.

Nhưng sự việc lại đổi thay ngay. Vì Bùi Khương bỗng ngược mặt oai phong lớn tiếng:

– Nợ cha, con trả, nợ anh em trả, sự phụ và đệ tử như cha con nên nợ thầy trò trả là điều đương nhiên. Sự phụ tại hạ có chuyện mất lòng với hai vị lão tiền bối. Tại hạ tuy vô dụng, nhưng vẫn chịu lãnh hết, không muốn nhờ đến người khác.

Đàm Tiểu Kỳ quá lo lắng, ấp úng nói:

– Ca ... ca ...

Nàng chỉ gọi được vậy là ghen lời quá xúc động.

Bùi Khương thở dài nói với nàng:

– Ý của tiểu muội không nói, ngu huynh cũng hiểu rồi ...

Và chàng quay sang nói với Ngô Thế Minh:

– Ngô huynh! Hảo ý của Ngô huynh, đệ chân thành cảm ơn. Nhưng từ nhỏ đến bây giờ, đệ vẫn cô đơn. Và mới đây, được sự phụ thu nhận làm đồ đệ, nên cho dầu muốn thác, đệ cũng không để buồn tủi cho sự phụ của đệ được.

Mọi người còn đang ngỡ ngàng, bỗng hoàng thì chàng quay sang huynh đệ họ Lãnh nói:

– Trong đại sảnh này, các anh hùng hào kiệt đang có tiệc mừng. Không thích hợp động thủ. Vậy chúng ta hãy ra ngoài kia.

Bùi Khương đã nói những lời này thật khẳng khái, đúng là một anh hùng.

Các anh hào, kể cả Thần Thủ Chiến Phi và Long Hình Bát Chương Đàm Minh đều phải khen thầm sự phong cách anh hùng của Bùi Khương.

Lúc đó Khô Mộc và Hàn Trúc đồng thanh nói:

– Ra ngoài càng tốt!

Nói xong, hai lão quái này đi vòng ngang chiếc bàn chính giữa để ra ngoài.

Nhưng lúc hai lão này đi ngang qua chỗ anh em họ Mạc, thì bỗng nghe Mạc Tinh kêu lên một tiếng thê thảm, thân hình của Mạc Tinh bay vút lên cao đập vào mái nhà, rồi rớt đánh rầm một tiếng ngay trên mặt bàn làm cái bàn cũng gãy sập luôn, đồng thời ly đĩa trên bàn đổ vỡ văng tứ tung.

Nhìn lại thấy Mạc tinh tứ chi đều cứng đờ như cái xác không hồn.

Sự kiện này xảy ra một cách quá đột ngột và nhanh như chớp làm mọi người đều phải hoảng hốt.

Những người ngồi gần đó vội nhảy tránh đi chỗ khác. Rồi tiếng đổ bể, tiếng người la làm náo loạn trong đại sảnh.

Các anh em họ Mạc đều la hét hoảng:

– Thất đệ! Thất đệ có việc gì không?

Anh em họ Mạc nhón nháo chạy ủa lại chỗ Mạc Tinh để xem xét nhưng Thất Sát Mạc Tinh đã tắt thở rồi.

Thần Thủ Chiến Phi, Thất Khảo Truy Hồn, Kim Kê Đông Phương Ngũ Hiệp, Ngô Thế Minh và cả cha con Long Hình Bát Chương đều chạy lại để xem xét.

Lúc ấy, Lãnh Cúc Song Mộc vẫn đứng yên cách đó mấy bàn, từ từ quay lại rồi cùng nói:

– Vậy mới công bằng.

Phần đông nhân vật hiện diện đều không thấy Mạc Tinh bị ai hạ sát, bây giờ nghe vậy họ mới hiểu ra là do Lãnh Cúc Song Mộc đã hạ thủ. Với một chương làm thiệt mạng một cao thủ như Mạc Tinh mà bao nhiêu người ngồi chung quanh không nhìn thấy, Lãnh Cúc Song Mộc đã làm cho những người tại đây đều khiếp đảm.

Bây giờ, họ đổ dồn ánh mắt về phía Bùi Khương. Phần đông họ lo lắng cho Bùi Khương và một số thì có ý xem xét Bùi Khương, trước độc thủ ấy đã phải khiếp sợ kinh hồn chưa? Hay vẫn cương cường tự tin?

Thần Thủ Chiến Phi thì hét lớn:

– Lãnh Cúc Song Mộc, tuy đã lừng danh trong giang hồ võ lâm. Nhưng đã giết người tại Lãnh Sơn Trang này thì ta không thể nào để cho hai người ra khỏi nơi đây một cách dễ dàng được.

Tiếng nói bùng giận, hai mắt trợn trừng, hiển nhiên Chiến Phi đã thực tình nổi giận.

Thần Thủ Chiến Phi vừa nói dứt, tức thì bốn phía đều có tiếng còi nổi lên và có hơn hàng trăm đại hán áo đen, từng lớp cầm đao, từng lớp sử dụng cung tên đứng bao quanh đại sảnh một cách khản trương, song vẫn hoạt động một cách yên lặng.

Trong lúc này, Lãnh Sơn Trang chìm trong sự im lặng hoàn toàn.

Ba anh em họ Mạc đã chuẩn bị đối phó với đối phương rồi.

Thần Thủ Chiến Phi nhìn xác Mạc Tinh một lúc rồi đưa tay ra hiệu. Tức thì có hai đại hán chạy ra, khiêng xác Mạc Tinh rời khỏi đại sảnh ngay.

Thần Thủ Chiến Phi mắt quắc lên sáng ngời, chăm chăm vào Lãnh Cúc Song Mộc rồi lớn tiếng quát:

– Tất cả đồng minh Giang Nam chúng tôi đều là kẻ thù của Lãnh Cúc Song Mộc. Vậy hai lão định trốn đi đâu?

Lãnh Cúc Song Mộc vẫn bình tĩnh như thường, họ không lộ vẻ gì sợ sệt lo âu. Họ thâm biết, trong tình huống thế này nếu họ sợ sệt chỉ làm lợi cho đối phương mà thôi.

Bùi Khương chỉ đứng nhìn theo cái xác Mạc Tinh được khiêng đi mà chưa một lời nói.

Còn Thần Thủ Chiến Phi thì hai quyền nắm lại đang chuẩn bị ra tay cùng Lãnh Cúc Song Mộc.

Mọi người đều thấy rõ sự động thủ không thể tránh khỏi được nữa vì Thần Thủ Chiến Phi đã quá căm giận. Mà sự căm giận của Chiến Phi không phải vì cái chết của Mạc Tinh mà chính vì sự kiện đó đã làm mất cái thể diện của Chiến Trang chủ bậy. Tình hình trong đại sảnh đến lúc hết sức khẩn cấp.

Chợt Bùi Khương thở dài một tiếng, từ từ đi tới trước mặt Lãnh Cúc Song Mộc cất giọng trầm lặng lạnh lùng:

– Đi ra đi!

Vừa nói xong chàng bước ra trước ngay.

Thần Thủ Chiến Phi lập tức quát to:

– Khoan đã!

Bùi Khương đứng lại, quay người bình thản hỏi:

– Tại sao vậy?

Chiến Phi nói lớn:

– Bùi thiếu hiệp có nghe tôi nói những gì không?

Bùi Khương cười nhẹ đáp:

– Trang chủ đã nói những gì, tại hạ đã nghe rõ từng chữ một.

Rồi chàng gần từng tiếng một:

– Nhưng Trang chủ phải nhớ rằng, cho đến giờ phút này, tại hạ vẫn còn là Tổng thủ lãnh kia mà!
Thần Thủ Chiến Phi kinh ngạc đến nỗi phải lùi lại một bước rồi đứng chôn chân.

Bùi Khương lại nói tiếp:

– Theo tôi biết, tất cả đồng minh Giang Nam đều phải tuyệt đối tôn trọng ý lệnh của Tổng Thủ Lãnh và Trang chủ cũng chỉ là một kẻ hộ pháp. Vậy nếu có ai không tuân lệnh, Trang chủ sẽ hành động như thế nào?

Mọi người đều phải thán phục sự can đảm và bình tĩnh của Bùi Khương.

Thần Thủ Chiến Phi ngẫm suy nghĩ. Bỗng đôi mắt lão rực sáng lên rồi mở lớn hơn như đã tìm được giải pháp hay ho nào rồi. Chiến Phi bèn cười nói:

– Bùi đại nhân là Tổng Thủ Lãnh của đồng minh Giang Nam, lão là Chiến Phi cho đến chết vẫn không quên được. Còn nếu ai không tuân lệnh thì sẽ như cái này.

Vừa nói tới đây, Chiến Phi đánh một chưởng xuống bàn, tức thì cái bàn gãy nát ra từng mảnh.

Bùi Khương cười nhẹ nói:

– Nếu vậy, thì trong sự xích mích giữa tại hạ cùng Lãnh Cúc Song Mộc chưa giải quyết được xong thì mọi hiểm thù khác phải tạm để một bên. Còn chuyện giữa tại hạ và Lãnh Cúc Song Mộc sẽ do tại hạ một mình giải quyết với họ.

Tức thì trong đại sảnh nhốn nháo, ồn ào lên. Bỗng có người la lớn:

– Lệnh của Tổng Thủ Lãnh. Ai phản kháng sẽ chết.

Lãnh Cúc Song Mộc từ nãy giờ, vẫn đứng yên như hai tượng đá. Hình như tất cả những chuyện vừa xảy ra, đều không có liên hệ gì đối với họ cả.

Chiến Phi bỗng xá Bùi Khương một cái nói:

– Bùi Tổng Thủ Lãnh, nếu có chuyện gì cần giải quyết, lão hủ sẽ ở đây chờ đợi Tổng Thủ Lãnh.

Chiến Phi cho rằng Bùi Khương chỉ đi công chuyện một chốc rồi sẽ về ngay.

Nhưng thật sự, lão ma ấy đã biết Bùi Khương ra đi vụ này, nhất định sẽ không trở về. Chiến Phi sở dĩ hành động vậy vì lão lo ngại Bùi Khương nên muốn lợi dụng cơ hội này để Lãnh Cúc Song Mộc hạ thủ Bùi Khương thì thuận xuôi cho mưu đồ của lão.

Bùi Khương quay sang Lãnh Cúc Song Mộc cất tiếng nhẹ nhàng:

– Xin mời nhị vị.

Lúc bước ra Bùi Khương vẫn không dám nhìn vào đôi mắt như một «bể tình buồn» của Đàm Tiểu Kỳ, tuy chàng không sợ gì, song chàng cố làm như không có gì thương nhớ giữa hai người.

Đàm Tiểu Kỳ nhìn theo Bùi Khương cho đến khi chàng xuống hết bậc thang cuối cùng, nàng quay đi cắn môi trong cảm xúc.

Yêu nhiều thì hận cũng nhiều.

Đàm Tiểu Kỳ thầm nói trong lòng:

“Chàng không còn yêu ta nữa thì ta ngu gì phải si tình hoài.”.

Long Hình Bát Chương đã nhìn thấy thái độ của con gái mình, rồi cũng đành lắc đầu thở dài một tiếng thật buồn.

Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh, mặc dầu quá lo lắng cho Bùi Khương nhưng không biết làm thế nào, chỉ còn cách dõi mắt trông theo Bùi Khương mà lòng tê tái cho tình bạn chân thành.

Thần Thủ Chiến Phi để ý thấy ba anh em họ Mạc sắc mặt lúc xanh lúc đỏ, sáu con mắt cứ nhìn theo Lãnh Cúc Song Mộc, thì Chiến Phi bước đến nói nhỏ với họ:

– Nếu Lãnh Cúc Song Mộc không bị Bùi Khương giết chết. Tôi thề sẽ trả thù cho các huynh đệ.

Rồi Chiến Phi lại nhếch mép điểm nhẹ nụ cười thâm hiểm:

– Còn nếu ... Bùi đại nhân ... thắng được ... Hà! Hà! Thì Bùi đại nhân đã trả thù dùm cho là tốt lắm rồi.

Ba anh em họ Mạc chỉ biết nhìn nhau, ai nấy đều phải thở dài một tiếng.

Lúc này, Bắc Đầu Thất Sát, còn có ba anh em nơi đây, họ mới biết thâm kính phục Bùi Khương. Họ không ngờ con người ấy lại xem sự sống chết nhẹ tựa lông hồng. Họ cũng tự thẹn vì thiếu sự can đảm và sợ chết của mình. Tiếng tăm Bắc Đầu Thất Sát bỗng chốc tan như bọt biển. Bao nhiêu anh hào đã chứng kiến sự hèn yếu của họ.

Thần Thủ Chiến Phi ra lệnh cho bọn thuộc hạ tiếp tục bày tiệc và mời cử tọa hào hiệp tiếp tục tiệc mừng.

Riêng ba anh em họ Mạc đã đứng lên đi ra để lo chôn cất cho Mạc Tĩnh.

Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng bỗng nói:

– Mạc Tĩnh lúc còn sống rất hợp ý, giờ đã nhắm mắt tôi cũng phải đi phụ lo lắng cho bạn lần chót.

Nói xong liền bước đi theo ba anh em họ Mạc.

Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh cũng tính đi ra, nhưng Thần Thủ Chiến Phi ho nhẹ một tiếng, tức thì có nhiều hán tử cầm đao và cung tên chĩa vào Ngô Thế Minh. Ngô Thế Minh liền phản đối:

– Vậy là nghĩa làm sao?

Chiến Phi cười nói:

– Bùi Tổng Lãnh đã ra lệnh không cho mọi người ai can thiệp vào vụ này.

Nên Ngô thiếu hiệp tốt hơn cũng đừng nên đi ra.

Ngô Thế Minh lại nói:

– Tôi chỉ muốn ra nói với Bùi đại nhân phải cẩn thận thôi.

Chiến Phi cười lớn nói:

– Bùi đại nhân là nhân vật gì mà cần thiếu hiệp dặn phải cẩn thận? Lúc này thiếu hiệp không trông thấy võ công của Bùi Tổng Thủ Lãnh sao? Chưa chắc gì Lãnh Cúc Song Mộc đã đỡ được mười chiêu.

Và Chiến Phi quay sang nói với mọi người:

– Bây giờ đây, tất cả anh em hãy uống một ly để mừng cho Tổng Thủ Lãnh được thành công.

Nói xong nâng ly rượu lên uống liền. Nhưng lúc đó trong lòng Chiến Phi chợt nghĩ một điều gì nên nhếch mép đầy nham hiểm và đôi mắt nhìn xa xăm. Ý nghĩ đó đến với lão và lão thầm nói:

“Hoa Ngọc các hạ ơi! Cái tin tức cuối cùng của anh thật là quan trọng, quan trọng hơn tất cả tin tức anh lấy được trong suốt cả cuộc đời anh. Bùi Khương tuy võ công có cao, nhưng chỉ biết có một chiêu. Ha!

Ha! Nếu y biết được nhiều chiêu thì tôi cũng không biết làm sao. Anh Hoa Ngọc ơi! Ly rượu này là tôi uống cho anh đó.”

Cuộc đời của Khoái Tín Hoa Ngọc thật cũng rất tầm thường. Nhưng có điều đáng nói nhất là tin tức của gã bán ra đều có giá trị xứng đáng với số tiền mà người ta bỏ ra mua. Tin tức của gã cũng có lắm bất ngờ, và trường hợp sẵn được tin tức cũng có lắm bất ngờ. Rồi lúc gã chết đi cũng thật bất ngờ.

Phải nói rằng gã rất thông minh và sự thông minh bất ngờ đó, lại vẫn được thể hiện trước giây phút gã bất ngờ chết đi. Đó là bốn chữ «chỉ biết một chiêu» mà gã lưu lại sau cùng lại được Thần Thủ Chiến Phi xem như rất quan trọng và nếu gã còn sống thì hẳn nhiên gã lại có một số tiền lớn để cười ngửa vào thành tiêu xài thỏa thích.

Nhưng gã đã chết.

Thần Thủ Chiến Phi cũng mua bốn chữ quan trọng bằng tất cả tấm lòng khâm phục và bằng một ly rượu âm thầm tiễn đưa. Nhưng bốn chữ ấy, có lẽ là Hoa Ngọc không định bán cho ai cả mà hành động như một thói quen – thói quen tiết lộ sự bí mật của người khác – cho nên đến lúc sắp chết cũng không để được thói quen ấy. Điều đó cũng chứng minh cho thấy Hoa Ngọc rất yêu nghề săn tin bán tin và trọn vẹn cuộc đời gã đều sống cho nghề nghiệp vậy.

Gã chết đi cũng thật đáng tiếc. Nhưng nếu hôm ấy gã không trở lại Lãnh Sơn Trang để săn tin thì đâu gặp bất ngờ đến chết. Vì đêm hôm ấy chính là đêm mà Bùi Khương có cuộc hẹn với Kim Đồng Ngọc Nữ và là đêm thứ hai.

Bởi đêm đầu tiên, Bùi Khương nhớ cái hẹn của «hai bóng ma» Kim Đồng Ngọc Nữ nên đứng canh ba chàng đã có nơi hẹn rồi. Không ngờ lại bị Lãnh Cúc Song Mộc đến buộc phải đi thăm Đàm Tiểu Kỳ đang ngã bệnh. Lúc đó chàng không chịu đi vì đã có hẹn với Kim Đồng Ngọc Nữ và cục diện sau đó là Kim Đồng Ngọc Nữ xuất hiện đánh ngã Lãnh Cúc Song Mộc và mang hai lão quái này bỏ vào trong một hang đá, lúc ấy Lãnh Cúc Song Mộc đã bị không chế huyết đạo nên không còn hay biết chuyện gì cả.

Nhưng cũng trong hang đá ấy, sau khi ném Lãnh Cúc Song Mộc vào một góc thì Kim Đồng Ngọc Nữ nói rõ nguyên do của họ đến tìm chàng và họ đã thi hành đúng lời hứa đối với Lãnh Nguyệt Tiên Tử. Đó là việc trao một quyển sách mỏng cho Bùi Khương và dạy cho Bùi Khương bảy chiêu võ công.

Nhưng đối với một người võ công tầm thường nên việc học võ công kỳ bí của Kim Đồng Ngọc Nữ là chuyện hết sức khó khăn và mất nhiều thời gian. Cho nên đến trước ngày Đại Hội mà Bùi Khương chỉ học thuộc có một chiêu thôi. Và Kim Đồng Ngọc Nữ vì có việc riêng khẩn cấp nên phải xa Bùi Khương ngay.

Rồi đến đêm hôm sau, Bùi Khương lại ra khỏi Lãnh Sơn Trang để một mình tập luyện một chiêu cho thuần thục, nên lúc Hoa Ngọc núp trong bóng tối và đã thấy Bùi Khương vừa đi tới đi lui để ôn luyện chiêu võ công mà Kim Đồng Ngọc Nữ vừa dạy cho đêm trước. Và chính đêm hôm ấy Khoái Tín Hoa Ngọc đã phải dùng sinh mạng để đổi lấy cái tin «Chỉ biết một chiêu».

Cái tin này cho đến hôm nay – giữa buổi tiệc tại đại sảnh ở Lãnh Sơn Trang nhân dịp Đại hội – chỉ có một mình Thần Thủ Chiến Phi biết mà thôi. Nên sau khi Bùi Khương ra đi cùng Lãnh Cúc Song Mộc rồi, các hào kiệt đã xôn xao lấy tiền ra cá Bùi Khương và Lãnh Cúc Song Mộc ai sẽ thắng?

Cuộc Đánh Cá Gay Cấn

Bùi Khương và Lãnh Cúc Song Mộc ai sẽ thắng?

Đó là đề tài lôi cuốn các anh hùng hào kiệt hiện diện tại đại sảnh trong việc đánh cá bằng tiền tại nơi ấy. Riêng Thần Thủ Chiến Phi cười thầm cho rằng ai dám cá Bùi Khương thắng thì là một kẻ điên khùng. Nhưng ngoài mặt vẫn phải giả bộ nói:

– Tiếng tăm của Tổng Thủ Lãnh mặc dầu hiện giờ chưa bằng Lãnh Cúc Song Mộc. Nhưng lúc này quý vị cũng đã thấy võ công của Bùi Tổng thủ lãnh rồi.

Ha! Ha ... chưa chắc gì lão hủ tôi đây đã đỡ nổi ba chiêu của Tổng thủ lãnh. Nếu ai không tin võ công của Tổng thủ lãnh, lão hủ tôi tình nguyện đánh cá với người đó ngay lập tức.

Một hán tử đứng sau lưng Thần Thủ Chiến Phi tức thì chạy vào trong bụng ra một mâm bạc ròng và vàng ròng.

Các hào kiệt vì không đoán nổi được võ công của Bùi Khương, nên không một ai lên tiếng.

Một lúc lâu Long Hình Bát Chương bỗng ho nhẹ một tiếng, cất tiếng gọi:

– Công tiêu đầu! Hãy qua bên đây!

Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương vội đi nhanh đến bên cạnh Long Hình Bát Chương.

Đàm Minh mỉm cười hỏi:

– Công tiêu đầu có mang tiền theo đó không?

Tiếng hỏi ấy tuy nhỏ song cũng đủ cho mọi người đều nghe được.

Thần Thủ Chiến Phi liền nói:

– Không ngờ Đàm tiêu đầu cũng thích đánh cá!

Long Hình Bát Chương cười nói:

– Không hiểu Chiến Trang chủ có vui lòng cho người ngoài cuộc như lão phu đây, có được tham gia trò chơi này không?

Chiến Phi miễn cưỡng:

– Dĩ nhiên là được chứ!

Nhưng trong bụng Chiến Phi lại nhủ thầm:

“Thua thì thua có sao đâu!”.

Chỉ thấy Long Hình Bát Chương lấy từ trong tay của Công Thanh Dương một xấp ngân phiếu, rồi lấy ra hai tờ, nói:

– Đây là sáu ngàn năm trăm lượng!

Nói xong để ngay trên bàn trước mặt Chiến Phi.

Thần Thủ lấy hai tờ ngân phiếu để dưới cái mâm mà trong lòng nghĩ rằng:

“Chắc không ai nữa rồi!” Nhưng ngoài mặt Chiến Phi cười nói:

– Ngoài Đàm Tổng tiêu đầu, còn có ai tham gia nữa hay không?

Bỗng nghe Đông Phương Thiết nói:

– Tôi cũng muốn tham gia nữa.

Nói xong liền lấy trong người ra một miếng cổ ngọc.

Tiếp theo, bốn anh em Đông Phương kia mỗi người lấy trong mình ra một miếng bảo vật. Và năm miếng bảo vật nhỏ ấy, dĩ nhiên vẫn đáng tiền hơn cái mâm bạc của Chiến Trang chủ.

Đông Phương Ngũ Hiệp đã đến dự đại hội này cùng với Long Hình Bát Chương. Nên khi thấy Đàm Minh tham gia, mặc dầu họ không mấy hiểu cái ý nghĩa của Đàm Minh, nhưng họ vẫn tham gia để chứng tỏ họ một lòng với Đàm Minh.

Thần Thủ Chiến Phi mặc dầu vẫn cười nói nhưng thật ra rất miễn cưỡng.

Lão vội đi vào trong lấy ra một mâm châu báu.

Lúc đầu Chiến Phi chỉ muốn nói đùa cho vui thôi. Đâu ngờ giờ đây đã trở thành nghiêm trọng rồi.

Bỗng nghe Kim Kê Hướn Nhất Minh cười to nói:

– Thật vui quá! Vui quá!

Thần Thủ Chiến Phi hơi giật mình hỏi:

– Hướn Bang chủ cũng muốn tham gia?

Kim Kê Hường Nhất Minh cười đáp:

– Vui quá mà! Nếu tôi bỏ qua phải uống lắm không?

Nói xong phất tay một cái, tức thì có chín đại hán đi đến trước mặt Kim Kê Bang chủ. Chín đại hán này trông rất lực lưỡng và có lẽ võ công cũng thuộc vào hàng khá cao.

Kim Kê chỉ vào chín đại hán này nói:

– Tiền bạc tôi không có mang theo, nên bây giờ tôi lấy sinh mạng của chín người này để cá cùng với Chiến Trang chủ vậy. Mà nghe nói Chiến Trang chủ đối đãi với bọn thuộc hạ rất nghĩa khí, nên chắc sẽ có nhiều người chịu hy sinh vì Trang chủ.

Thần Thủ Chiến Phi nhìn chín tên đại hán, nhận thấy nét mặt người nào cũng bình tĩnh, không lộ chút gì sợ hãi cả.

Bỗng thấy Long Hình Bát Chương đứng lên tiến tới trước chín đại hán này hỏi:

– Chuyện sinh mạng không phải là chuyện đùa, chín vị đây có thật tình nguyện làm như thế ấy không?

Nhưng chín đại hán vẫn không trả lời.

Kim Kê liền cất tiếng hỏi lớn:

– Đàm đại hiệp nói gì các người có nghe không?

Chín người đồng thanh nói:

– Thưa có nghe rồi!

Hường Nhất Minh lại nói:

– Nghe sao không trả lời?

Chín đại hán lại cùng đáp:

– Tình của Hường Bang chủ đối với chúng tôi, như tình vua đối với thần hạ, như cha đối với con. Chúng tôi tình nguyện hy sinh vì Hường Bang chủ.

Long Hình Bát Chương xá nhẹ rồi nói với Kim Kê:

– Mong Hường Bang chủ đừng chấp nệ sự nhiều chuyện của tôi.

Nói xong đi về chỗ ngồi mà thâm khen:

“Hường Nhất Minh tính khí kỳ cục, thế mà không ngờ thủ hạ rất nhiệt tình với lão.”.

Kim Kê Hường Nhất Minh thấy Thần Thủ Chiến Phi vẫn chưa trả lời nên nói:

– Chắc Trang chủ chê chín anh em của Kim Kê Bang quá dở, không đáng cá với thủ hạ của Trang chủ?

Chiến Phi cổ cười nói:

– Đâu dám! Đâu dám!

Chiến Phi tuy rất tự ái và nóng nảy, nhưng cũng vẫn còn giữ vững lý trí, nên thật tình không muốn lấy sinh mạng của chín tên thuộc hạ đem hy sinh cho một cuộc đánh cá mà biết hoàn toàn không một chút hy vọng thắng cuộc.

Nhưng Chiến Phi không muốn mất sĩ diện trước bao anh hào nơi đây.

Hơn nữa, lại nghe Long Hình Bát Chương nói khích vào:

– Nếu Chiến Trang chủ đã nắm chắc phần thắng thì cứ việc chấp nhận đánh cá với Hường Bang chủ cho thêm phần hào hứng.

Tiếng nói của Long Hình Bát Chương vừa đủ để mọi người trong đại sảnh nghe thấy.

Vì thế Thần Thủ Chiến Phi đành phải nói:

– Đúng! Đúng!

Rồi quay lại nói với một tên thủ hạ đứng cạnh:

– Quán Tĩn đi xem có anh em nào tình nguyện tới đây không?

Tên hán tử này nghe Chiến Phi bảo thế thì sắc mặt hần hơi biến đổi, rồi hần lạnh lẽo chạy biến ra ngoài.

Thần Thủ Chiến Phi uống liền một lúc ba ly rượu để lấy lại sự bình tĩnh.

Lúc này mọi người trong đại sảnh đều rất hồi hộp. Và ai nấy cứ ngong ngóng vào nơi cửa đại sảnh để xem Bùi Khương có trở lại chưa.

Song chỉ có Thần Thủ Chiến Phi là không còn trông ngóng gì nơi cửa ấy, vì lão biết chắc Bùi Khương không thể bước vào nơi cửa ấy nữa.

Trong lúc mọi người đang hồi hộp chờ đợi thì bỗng có một người chạy vút vào, nhưng người ấy chính là Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng mà lúc nãy theo anh em họ Mạc để chôn cất cho Mạc Tĩnh.

Mã Phi Hồng vừa bước vào cửa đã nói ngay:

– Thiếu chút nữa tôi đã phải lỡ mất cơ hội vui thú này rồi!

Kim Kê Hường Nhất Minh phụ họa liền:

– Đúng đấy! Nếu hôm nay huynh không tham gia đánh cá này, thì sau này để gì có cơ hội như vậy nữa?

Thất Khảo Truy Hồn lại nói:

– Lúc này ở ngoài, nghe thấy tuyên mộ «cảm tử quân» nên hỏi ra mới biết hiện trong này có cuộc đánh cá rất đặc biệt và sôi nổi.

Mã Phi Hồng ngưng lại một chút rồi quay sang nói với Chiến Phi:

– Tôi không có được bao nhiêu tiền. Tôi chỉ lấy hết năm trăm bó bạc này để đánh cá.

Vừa nói, Mã Phi Hồng vừa bước đến trước mặt Chiến Phi nói tiếp:

– Nếu Chiến Trang chủ chê ít thì tôi cũng có một cái sơn trại. Tuy không quá lớn và sang trọng bằng Lãnh Sơn Trang này, nhưng cũng khá to. Tôi cũng xin cá luôn.

Mọi người nghe vậy đều phải la ó lên rồi im bặt.

Nên biết năm trăm bó bạc đã được năm trăm ngàn lượng rồi, lại cộng thêm cái Thất Khảo Sơn Trại thì trở thành một số tiền quá lớn rồi.

Mã Phi Hồng lại tiếp luôn:

– Tôi không khi nào đánh cá. Nhưng đã đánh cá thì phải đánh cá cho đã, dù phải sạt nghiệp cũng đành phải chịu. Bất quá lại làm thêm mười năm nữa ... Hà!

Hà!

Thần Thủ Chiến Phi tuy là một đại phú hào, nhưng ngày thường tiêu xài cũng rất phung phí, nên cũng không dư được nhiều. Ngay cả năm trăm ngàn lượng chưa chắc đã có dư. Thần Thủ Chiến Phi hiểu ngay là Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng muốn cho lão sạt nghiệp, làm mất cả nhà ở nên trong lòng rất thù hận Mã Phi Hồng. Tuy vậy, ngoài mặt vẫn cười nói:

– Đã đánh cá thì phải sông phẳng. Dù là anh em bạn thân cũng vậy. Lời nói suông không thể làm bằng được. Cái gì cũng phải để ra trước mặt. Hồng huynh tuy giàu sang, nhưng chắc rằng chưa đem theo đủ năm trăm ngàn lượng bạc thì phải?

Thất Khảo Truy Hồn liền nói:

– Tiền tuy chưa có đủ đây thật, nhưng đã cho người đi lấy rồi, trong vòng chốc lát nữa là có đủ tiền ngay.

Dừng một chút, Mã Phi Hồng nói tiếp:

– Còn vấn đề sơn trại, tôi có thể ký liền một tờ giao kèo nhờ tất cả bao nhiêu anh hào làm chứng cho vậy.

Đưa mắt nhìn quanh một cái rồi tiếp:

– Tôi muốn nhờ Đàm đại hiệp và Hường Bang chủ làm trọng tài hộ việc này.

Nếu tôi thua, tôi sẽ giao cái sơn trại trong nửa năm.

Kim Kê Hường Nhất Minh liền đáp:

– Tôi tuy không hay nhiều chuyện, nhưng cái trọng tài này, nhất định tôi phải làm.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh cũng nói:

– Hảo ý của Mã đại hiệp, lão phu đâu dám từ chối.

Lúc này Thần Thủ Chiến Phi đứng như chôn chân một chỗ. Rồi lại uống mấy ly rượu nữa. Tuy là một đại phú hào, nhưng đem cả gia tài, sản nghiệp mà mình đã mất nhiều năm gây dựng để đánh cá mà nắm chắc phần thua thì ai mà chẳng tiếc bao giờ. Song Thần Thủ Chiến Phi cũng cố cười lớn mấy tiếng, nói:

– Tốt lắm! Tôi sẽ chịu ý Hồng huynh mà!

Gọi một hán tử lại, Chiến Phi bảo:

– Hãy đem giấy mực ra!

Tờ giao kèo liền được viết ngay tại đó.

Đến lúc ký tên xong, Thần Thủ Chiến Phi mở hôi tuôn ra ướt trán.

Xong xuôi, tờ giao kèo cũng được để luôn dưới cái mâm.

Chiến Phi đã đứng ngồi không yên.

Mọi người lại ngong ngóng về cửa đại sảnh.

Bỗng có bóng người xuất hiện. Người này là Quán Tính. Hắn bước đến bên cạnh Chiến Phi giọng kính cẩn:

– Thưa Trang chủ! Có rất nhiều anh em chịu hy sinh vì Trang chủ, nhưng tiểu nhân chỉ lựa lấy chín người.

Chiến Phi gật đầu nói:

– Gọi vào đây!

Chín người lập tức đi vào, đứng đối diện với chín người của Kim Kê.

Cả mười tám người này ánh mắt giao nhau, không hiểu họ đang nghĩ gì?

Chiến Phi nhìn chín người của mình gật đầu nói:

– Tốt lắm! Tốt lắm!

Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh thấy tình thế, biết Chiến Phi đã bị nhiều người tấn công. Chàng không ưa gì Chiến Phi nhưng vẫn thấy tội nghiệp cho lão nên cất tiếng nói:

– Cuộc đánh cá hôm nay thật là hào hứng! Dù cho ai thắng ai thua đi nữa, nhưng Chiến Trang chủ vẫn được một lần đánh cá lớn lao như vậy, thì cũng là một việc đáng ngao nghể cho cuộc đời.

Thần Thủ Chiến Phi nghe vậy, trong lòng rất cảm kích Ngô Thế Minh.

Nhưng bỗng nghe có tiếng cười khinh rẻ rất rõ, làm cho mọi người nhìn về nơi đó. Tiếng cười của người này không ai khác hơn là Long Nữ Đàm Tiểu Kỳ.

Mọi người đều thắc mắc về tiếng cười đó.

Tiếng cười của nàng con gái thật đẹp, nhưng giờ đây khuôn mặt nàng vẫn thế, song da mặt nàng có phần trắng nhợt có vương nét bệnh hoạn. Đôi mắt nàng đượm thoáng một vẻ buồn xa xôi.

Mọi người vẫn đang chú ý đến nàng thì nàng thong thả cất tiếng:

– Vậy mà cũng bảo là đánh cá lớn!

Câu nói của nàng làm mọi người rất ngạc nhiên. Cả Long Hình Bát Chương cũng phải cau mày lại nói:

– Kỳ nhi. Sao con nói quấy thế?

Đàm Tiểu Kỳ vẫn ngồi yên như không nghe thấy câu nói của Đàm Minh.

Thất Khảo Truy Hồn nhin không được bèn lên tiếng:

– Nếu như vậy, chắc Đàm cô nương còn có cái gì quý giá hơn để đánh cá phải không?

Đàm Tiểu Kỳ đáp liền:

– Đúng vậy!

Nói xong từ từ đứng lên.

Long Hình Bát Chương la nhỏ nhỏ:

– Kỳ nhi! Hãy ngồi xuống!

Nhưng Đàm Tiểu Kỳ chỉ như một người không hồn, từ từ đi đến trước mặt Thần Thủ Chiến Phi.

Chiến Phi thấy thái độ kỳ lạ của Đàm Tiểu Kỳ ngập ngừng nói:

– Đàm cô nương ... muốn ...

Đàm Tiểu Kỳ nói chận:

– Tôi có một thứ quý hơn tất cả những món đồ đánh cá ở đây. Không biết Trang chủ có dám để cho tôi đánh cá không?

Thần Thủ Chiến Phi không biết phải hành động ra sao, liền nhìn qua Đàm Minh như ngầm hỏi ý kiến. Nhưng Đàm Minh đã biết Chiến Phi không một chút hy vọng thắng được nên cũng làm thinh luôn. Thần Thủ Chiến Phi thở dài một tiếng rồi nói:

– Cô nương nói ra thử xem.

Đàm Tiểu Kỳ lắc đầu đáp:

– Nếu Trang chủ bằng lòng tôi mới nói ra.

Chiến Phi nhíu mày nói:

– Đàm cô nương không nói ra trước, làm sao tôi biết được thứ gì mà bằng lòng hay không?

Đàm Tiểu Kỳ cười nhẹ nói:

– Không lẽ Chiến Trang chủ không dám đánh cá với một người con gái sao?

Chiến Phi lau mồ hôi trán ngập ngừng nói:

– Nếu tôi không có thứ đó thì ...

Đàm Tiểu Kỳ chận lời nói ngay:

– Trang chủ có mà!

Chiến Phi biết mình không thể tỏ ra hèn nhát trước một thiếu nữ, nên buộc lòng nói cứng:

– Nếu vậy Đàm cô nương muốn cá gì tôi cũng bằng lòng cả.

Chiến Phi đã nghĩ thầm:

“Cuộc đánh cá hôm nay đã làm cho ta sạt nghiệp, giờ thêm chút nữa cũng không ăn thua gì.”.

Đàm Tiểu Kỳ chậm rãi nói:

– Tôi muốn đánh cá với ...

Nàng nói đến đó rồi ngừng lại, làm mọi người cực kỳ hồi hộp.

Trong đại sảnh hoàn toàn im lặng.

Lúc đó Đàm Tiểu Kỳ lại nói tiếp từng tiếng một:

– Cặp mắt của Chiến Trang chủ!

Mọi người đều la lên kinh ngạc.

Đàm Tiểu Kỳ không để ý đến phản ứng của mọi người mà nàng vẫn nói:

– Cuộc đánh cá đến trưa mai là đúng hẹn. Đến giờ đó Bùi Khương và Lãnh Cúc Song Mộc ai thắng ai bại nhất định đã biết rồi phải thế không?

Chiến Phi sắc mặt hơi xanh cổ đáp:

– Chắc vậy!

Đàm Tiểu Kỳ nói:

– Đến giờ đó, nếu Bùi Khương trở về, thì tôi sẽ móc đôi mắt của tôi giao cho Trang chủ. Bằng ngược lại, tôi không nói chắc Trang chủ cũng biết rồi?

Tiếng nói của nàng như giá băng xa lạ ...

Các anh hào đều phải xúc động vì mục đánh cá của Đàm Tiểu Kỳ. Nhiều người nhìn qua Đàm Minh xem ông ta có phản ứng gì không?

Ông ta một tay vuốt râu và bình thản, không tỏ ra có một phản ứng nào cả.

Thì ra, Đàm Minh cũng biết chắc Bùi Khương nhất định phải thua Lãnh Cúc Song Mộc. Lão còn thầm khen:

“Kỳ nhi biết lợi dụng cơ hội để hạ Chiến Phi, thật sáng trí và thông minh lắm.”.

Nhưng lão đâu có biết nỗi khổ tâm tột cùng của đứa con gái yêu quý của lão đang nặng mang và chìm đắm trong thất vọng của cuộc tình.

Chỉ có Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh là đoán hiểu được tâm trạng của Đàm Tiểu Kỳ. Chàng thầm nói:

“Chắc lúc này, Khương huynh ra đi mà không ngó ngang gì đến nàng nên làm nàng đau lòng sanh hận. Giờ nếu Bùi Khương có thắng trở về thì nàng cũng chẳng muốn thấy mặt Bùi Khương. Vì thế nên nàng cố ý đem cặp mắt ra cá.”.

Thần Thủ Chiến Phi miễn cưỡng nói với Đàm Tiểu Kỳ:

– Cặp mắt của lão phu không đáng giá gì. Nhưng nếu Bùi Khương thắng trở về thì cặp mắt của Đàm cô nương phải móc ra thì thật quá tàn nhẫn.

Đàm Tiểu Kỳ cắn môi một cái rồi nói hơi lớn:

– Nếu Bùi Khương thắng, chẳng những tôi móc cặp mắt mà không chừng còn cắt lưỡi nữa. Vì tôi không muốn thấy mặt y nữa và cũng không muốn nói với y lời nào nữa.

Các anh hào đều hết sức ngạc nhiên và cũng chẳng hiểu tại sao nàng lại thay đổi thái độ một cách kỳ lạ vậy. Chỉ có Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh nhìn nàng lắc đầu thờ dài thườn thượt ...

Lúc này mọi người trong đại sảnh đều nhìn về phía chỗ Đàm Tiểu Kỳ, cả những người đứng ở ngoài cũng tiến vào để xem. Họ vào trong đại sảnh mà mắt cứ chăm chú vào hướng Đàm Tiểu Kỳ.

Lúc đó cũng có một người từ ngoài vào nhưng không ai để ý. Người này bước đi như một kẻ không hồn. Bỗng người này cũng biến đổi sắc mặt thờ dài khi vừa tới nghe kịp câu nói của Đàm Tiểu Kỳ. Người này đứng ngay cửa khá lâu nhưng vì không ai quay nhìn nên chưa phát giác.

Bỗng người ấy đẩy nhẹ những người đang trước mặt, từ từ từng bước đi vào.

Mọi người hãy còn lo chăm chú về Đàm Tiểu Kỳ, bỗng có một người la lên:

– Ô! Bùi ... Bùi tổng thủ lãnh!

Tức thì mọi người, luôn cả Đàm Tiểu Kỳ đều như bị điện giật đều quay phắt về phía cửa đại sảnh.

Những người ở cạnh cửa tự động tránh ra thành một lối đi rất rộng. Trên lối đi này chỉ có một người từng bước chậm chạp đi vào.

Đại sảnh hoàn toàn im lặng trong bàng hoàng đến với mọi người được một lúc rồi cùng một loạt những tiếng mừng rỡ phát ra náo động:

– Bùi Tổng Thủ Lãnh! Bùi Tổng Thủ Lãnh!

Sự đột biến quá bất ngờ này đã làm cho mọi người quên luôn cuộc đánh cá.

Thần Thủ Chiến Phi cũng quên luôn cả sự vui mừng.

Đàm Tiểu Kỳ cũng quên luôn điều gì nàng mới đánh cá.

Nhưng dáng điệu của Bùi Khương lúc này thật lạ lùng. Trên khuôn mặt của chàng giờ đây đã trắng bệch.

Một khuôn mặt biều lộ nét thất vọng nào nề như khuôn mặt của Đàm Tiểu Kỳ lúc mới vào đại sảnh này.

Thần Thủ Chiến Phi nhìn Bùi Khương, không biết mình nên vui mừng hay nên thất vọng. Thật là một sự mâu thuẫn lôi kéo nhau.

Cuối cùng ...

Chiến Phi nổi lên một tiếng hoan hô thật lớn, thật là cởi mở ...

Long Hình Bát Chương cũng lập tức đứng lên ngay.

Ngô Thế Minh vụt chạy đến bên cạnh Bùi Khương, nét mặt rạng rỡ hân hoan ...

Lúc ấy, Đàm Tiểu Kỳ đưa hai bàn tay ra, hai ngón tay hướng vào cặp mắt của nàng ...

Long Hình Bát Chương thấy vậy, hoảng hốt kêu lên:

– Kỳ nhi! Đồng thời nhanh như chớp, Đàm Minh vung tay điểm vào huyết đạo ở nơi sau lưng nàng.

– Á!

Đàm Tiểu Kỳ kêu lên một tiếng nho nhỏ rồi từ từ ngã vào đôi vòng tay của Long Hình Bát Chương đã sẵn đón đỡ.

Trong đại sảnh tiếng ồn ào náo loạn cả lên. Thần Thủ Chiến Phi phải hét lớn một tiếng để áp những tiếng ồn ào, và một lúc sau đại sảnh mới trở lại sự yên lặng. Lúc này Chiến Phi quay sang Đàm Minh, lão nói:

– Đàm đại hiệp nên nhớ rằng cuộc đánh cá ấy không phải do tôi đề nghị ra.

Long Hình Bát Chương biến cả sắc mặt, hỏi:

– Trang chủ ... nói thế là sao?

Thần Thủ lại cười lớn tiếp:

– Không lẽ Đàm đại hiệp không sợ hào kiệt thiên hạ chê cười sao?

Đàm Minh đang khó đáp lời thì Chiến Phi lại quay sang nhìn Bùi Khương giọng phân trần:

– Bùi Tổng thủ lãnh! Có người lại quá xem thường Tổng thủ lãnh, không tin Tổng thủ lãnh thắng được Lãnh Cúc Song Mộc.

Bùi Khương hừ nhẹ một tiếng rồi từ từ lên tiếng:

– Ai bảo tôi đã thắng?

Thần Thủ Chiến Phi mắt mở lớn kêu lên kinh ngạc:

– Không lẽ ... không lẽ Bùi đại nhân thua rồi?

Cái tâm trạng của Chiến Phi lúc này thật phức tạp. Thấy Bùi Khương trở về tuy thất vọng, nhưng rồi cũng có phần đáng mừng. Bây giờ nghe Bùi Khương nói vậy tuy trong lòng thất vọng, nhưng cũng đáng mừng. Nên buồn hay nên vui thì thật Chiến Phi cũng không hiểu được tâm trạng của lão bấy giờ.

Thật lòng người quá phức tạp. Mà các anh hào hiện diện trong đại sảnh lúc ấy cũng lại vừa lo âu vừa mừng rỡ. Nhưng tất cả cũng không biết tại sao?

Riêng Long Hình Bát Chương nghe Bùi Khương chưa thắng đã thở phào một cái nhẹ người.

Kim Ê Hướng Nhất Minh và Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng liền nhìn nhau trong ánh mắt thông cảm thật nhanh và đều lộ nét mừng thầm.

Nhưng ngờ đâu Bùi Khương lại nói:

– Ai bảo tôi đã bại?

Tức thì trong đại sảnh nhốn nháo cả lên, tiếng ồn ào la ó thật to hơn lúc nào hết. Thần Thủ Chiến Phi đưa hai tay lên cao la thật lớn:

– Xin giữ yên lặng! Xin giữ yên lặng!

Một lúc sau, đại sảnh mới trở lại bình thường. Thần Thủ Chiến Phi thở dài, rồi hỏi Bùi Khương:

– Bùi đại nhân đã thắng hay đã bại?

Bùi Khương lẩm bẩm nói:

– Thắng rồi! Bại rồi!

Chiến Phi ngơ ngẩn nhìn Bùi Khương nghĩ thầm:

“Chắc y đã bệnh rồi ...”.

Cuộc Náo Loạn Kết Thúc Đại Hội

Từ lúc Bùi Khương rời đại sảnh Lãnh Sơn Trang thì mọi sự kiện đều biến đổi.

Tại đại sảnh thì quần hào nháo nháo đánh cá một cách thật gay cấn giữa các nhân vật được xem là quan trọng nhất trong buổi đại hội hôm nay.

Trong lúc đó thì Bùi Khương vẫn bình thản sánh bước cùng Lãnh Cúc Song Mộc để tìm một địa điểm thuận tiện để giải quyết oán thù giữa đôi bên.

Cả ba đi bên cánh rừng trúc mà đêm trước đã xảy ra sự rắc rối đêm ấy.

Bùi Khương chợt đứng lại, nhìn quanh rồi nói:

– Chúng ta động thủ nơi đây! Nhị lão tiền bối có bằng lòng không?

Lãnh Khô Mộc gật đầu đáp:

– Nơi đây tốt lắm!

Thế là cả ba cùng dừng chân, rồi quay nhìn nhau chuẩn bị.

Bùi Khương vẫn đứng thản nhiên nói:

– Bây giờ nhị vị lão tiền bối cứ việc động thủ đi.

Lãnh Khô Mộc quay nói với Lãnh Hàn Trúc:

– Lão đệ hãy lên trước đi!

Lãnh Hàn Trúc mặc dầu không khứng chịu, nhưng đành phải nói:

– Được! Đệ lên trước đây!

Nói xong Lãnh Hàn Trúc từ từ đi đến trước mặt Bùi Khương đứng lại nhìn chàng mà chưa động thủ.

Bùi Khương lên tiếng nói:

– Xin mời lão tiền bối!

Nhưng giờ đây, Lãnh Hàn Trúc hoàn toàn không muốn động thủ nữa nên chậm chạp hỏi:

– Sao thiếu hiệp không ra tay đi?

Bùi Khương đáp:

– Đó là vì nhị lão tiền bối khiêu chiến với tại hạ, tại hạ phải nhường cho tiền bối ra tay trước.

Lãnh Hàn Trúc gật đầu nói:

– Thôi được! Để lão ra tay trước vậy!

Nói xong, Lãnh Hàn Trúc bước lên một bước, hữu chưởng vung lên nhằm Bùi Khương đánh tới. Chưởng này, Lãnh Hàn Trúc tuy đánh ra nhưng rất yếu và chậm không nhắm vào huyết đạo nào Bùi Khương cả.

Bùi Khương hơi ngạc nhiên, nhưng cũng đưa hai tay lên đỡ.

Lãnh Hàn Trúc lại thu chưởng ấy về rồi lại vung chưởng kia lên lại đánh tới.

Bùi Khương lùi lại đánh ra một quyền.

Lãnh Hàn Trúc chỉ cần hất nhẹ một cái là đúng ngay mạch môn huyết của Bùi Khương. Nhưng lúc đó, lão buông tay ra rồi quay người đi ngay đến trước mặt Lãnh Khô Mộc, giọng nói chán nản:

– Lão huynh muốn trả thù thì lão huynh hãy động thủ đi. Ngu đệ này mệt quá, không đủ sức rồi.

Lãnh Khô Mộc nói:

– Được! Để lão huynh động thủ!

Lão cũng liền bước đến trước mặt Bùi Khương và hình như không có ý định động thủ nữa. Nhưng lão ta cũng nói:

– Lão ra tay đây.

Nói xong Lãnh Khô Mộc dùng một chưởng nhằm đánh xuống người Bùi Khương. Nhưng mới nửa chừng Lãnh Khô Mộc bỗng kéo tay về lắc đầu nói:

– Không được! Không được! Huynh đệ lão ta giết hết những người sơn trang này, song không thể đụng đến những người không biết võ công như thiếu hiệp.

Rồi lão quay về Lãnh Hàn Trúc tiếp:

– Có phải thế không Hàn Trúc?

Lãnh Hàn Trúc gật đầu đáp ngay:

– Phải rồi! Phải rồi!

Nhưng Lãnh Khô Mộc lại nói với Bùi Khương:

– Cái thù vẫn phải trả, mà thiếu hiệp lại không biết võ công thì chuyện khác cũng phải biết?

Bùi Khương không đáp mà chỉ gật đầu:

Lãnh Khô Mộc nhìn chàng một lúc nữa rồi nói:

– Bây giờ, thiếu hiệp hãy tùy ý chọn lựa một thứ gì để đấu với nhau ...

Lão ta lại tiếp:

– Tỷ dụ như đánh đòn, đánh cờ, hay thi văn, họa ... thứ nào cũng được cả.

Bùi Khương chỉ biết cúi đầu suy nghĩ. Chàng cảm thấy ngoài chuyện không biết võ công, còn các thứ khác hoàn toàn không biết nốt. Vì lúc còn ở Phi Long Tiêu Cuộc, tuy có học hành, nhưng sự hiểu biết về văn chương làm gì chàng có được. Còn về cầm, kỳ, thi, họa thì chàng càng không hiểu một tí gì. Rồi sau đó chàng rời khỏi Phi Long Tiêu Cuộc thì dần chân vào những biến chuyển liên tục và chàng vẫn không học thêm một tí gì về những môn võ công ấy.

Bùi Khương càng suy nghĩ càng thấy đau khổ. Đau khổ vì thấy mình quá vô dụng, không biết được một chút gì. Lúc đó sự đau khổ dâng đầy. Nước mắt Bùi Khương mấy lần tuôn trào ra song chàng cố cắn răng kiềm chế rồi giọng thật buồn, chàng nói:

– Không giấu gì nhị lão tiên bối thật tình tại hạ ... thật tình ...

Chàng vẫn cứ ấp úng mãi lên Lãnh Khô Mộc liền hỏi:

– Không lẽ ... cái gì cũng không biết hết?

Bùi Khương lại chua chát gật đầu ...

Trước cảnh ngộ của chàng lúc này hai lão Khô Mộc và Hàn Trúc đều sinh lòng tội nghiệp cho Bùi Khương.

Vì hai lão ấy đã nghĩ rằng:

“Một thiếu niên đã bị đủ mọi thứ bất hạnh như vậy mà vẫn không một lời oán trách ai thật đáng là khâm phục vậy.”.

Lúc ấy, Bùi Khương chỉ còn ngửa mặt nhìn bầu trời mênh mông mà nghe cay đắng lên đây.

Lúc đó, giữa ba người dường như không còn thù hận nữa. Niềm cảm thông của những con người dù già hay trẻ cũng có một tình cảm đặc biệt, thứ tình cảm mang đầy ý nghĩa thật siêu thoát.

Những ý nghĩ họ gặp nhau. Tư tưởng họ gần với nhau, để mặc thời gian trôi qua ... trôi qua ...

Bỗng nhiên ...

Lãnh Hàn Trúc như chợt nhớ ra một điều gì. Khuôn mặt lạnh muôn thuở lão trở lại rạng rỡ tươi cười hơn bao giờ hết. Có lẽ lão nghĩ ra một điều gì đặc ý.

Lãnh Khô Mộc nhận thấy điều ấy nên ngạc nhiên hỏi Lãnh Hàn Trúc:

– Hiền lão đệ có điều gì đáng mừng vậy?

Lãnh Hàn Trúc đáp lời Lãnh Khô Mộc ngay:

– Lão huynh này, hiện giờ hai anh em chúng ta không thể đấu với cậu ta bằng võ công, nhưng cũng không thể tha thứ được. Mà cậu lại không biết thứ gì cả phải không lão huynh?

Lãnh Khô Mộc liền đáp lại:

– Lão huynh cũng đã hiểu như vậy rồi, có gì đáng mừng đâu?

Lãnh Hàn Trúc nói:

– Đệ đã nghĩ ra một cách rồi!

Lãnh Khô Mộc còn đang chú ý nghe xem Lãnh Hàn Trúc sẽ nói gì thì Lãnh Hàn Trúc lại đi lại chỗ Bùi Khương, vỗ nhẹ vào vai chàng ta nói:

– Thiếu hiệp còn trẻ mà lại rất thật thà, chắc thiếu hiệp không biết nói dối?

Bùi Khương đáp:

– Tại hạ không bao giờ nói dối.

Lãnh Hàn Trúc lại cười xì xòa:

– Nếu thiếu hiệp thật tình cái gì cũng không biết hết. Vậy bây giờ chúng tôi đánh cá thiếu hiệp một chuyện khác. Nếu thiếu hiệp thua, thì thiếu hiệp phải xin lỗi chúng tôi giúp sư phụ của thiếu hiệp.

Bùi Khương chưa trả lời thì Lãnh Hàn Trúc nói tiếp:

– Hai anh em lão phu sẽ truyền dạy cho thiếu hiệp nhiều thứ kỹ năng, nếu trong một thời gian ngắn mà thiếu hiệp học chẳng hiểu một thứ gì, thì kể như thiếu hiệp đành chịu thua và ngược lại dĩ nhiên, thiếu hiệp thắng cuộc.

Bùi Khương mừng quá hỏi lại:

– Thật vậy không?

Lãnh Hàn Trúc cười nhẹ nói:

– Thiếu hiệp hãy khoan mừng đã. Việc này không phải dễ dàng đâu vì chúng tôi sẽ dạy cho thiếu hiệp đủ thứ kỹ năng. Nếu trong thời gian ngắn mà thiếu hiệp không học nổi, thì sẽ khổ và nhục cho thiếu hiệp và cả cho sư phụ thiếu hiệp nữa đây.

Bùi Khương cũng đã hiểu rõ hai lão quái này, tuy bên ngoài lạnh lùng nhưng thật lại là con người rất tốt. Hai lão quái muốn dùng phương pháp này để giúp Bùi Khương. Nhưng lúc đó Bùi Khương lại lo lắng về sự ngu dốt của chàng không biết có đủ khả năng để học những điều mà hai lão quái truyền dạy hay không?

Thấy Bùi Khương đang suy nghĩ Lãnh Hàn Trúc lại lên tiếng hỏi:

– Thiếu hiệp có bằng lòng không?

Bùi Khương chỉ đáp gọn một tiếng:

– Được!

Lãnh Khô Mộc lúc này giờ vẫn theo dõi câu chuyện giữa Lãnh Hàn Trúc và Bùi Khương mà không có ý kiến gì vì lão hoàn toàn đồng ý với Lãnh Hàn Trúc.

Nên khi nghe Bùi Khương bằng lòng liền đứng lên bước tới nói:

– Như vậy, thiếu hiệp phải đi theo chúng ta một thời gian.

Bùi Khương đáp:

– Tại hạ hiểu rồi!

Lãnh Hàn Trúc nhìn về hướng Lãnh Sơn Trang hỏi Bùi Khương:

– Trong sơn trang, thiếu hiệp có còn việc gì cần phải sắp xếp nữa không?

Bùi Khương định trả lời «không» nhưng chàng chợt nhớ đến Ngô Thế Minh và Đàm Tiểu Kỳ còn nơi đó, nên chàng đáp:

– Xin nhị vị lão tiên bồi đợi tại hạ một lúc. Tại hạ vào Lãnh Sơn Trang nói mấy lời rồi sẽ ra ngay.

Nói xong, là Bùi Khương quay mình đi nhanh ...

Lãnh Khô Mộc nhìn theo bóng Bùi Khương đã khuất sau hàng cây ở phía xa mới cười nói với Lãnh Hàn Trúc:

– Lúc này, huynh thấy chúng ta sẽ cô đơn. Nay có được cậu này đi theo cũng đỡ buồn rồi. Cậu ta, hình như không lo nghĩ, lại là một thiếu niên, không giống Đàm Tiểu Kỳ, cô bé ấy tuy tốt nhưng hay lo này, lo kia, phiền phức lắm!

Lãnh Hàn Trúc lại nói:

– Chẳng những vậy mà chúng ta còn làm cho cậu ấy khỏi bị lão ma Thần Thủ Chiến Phi lợi dụng.

Rồi Lãnh Hàn Trúc nhìn Lãnh Khô Mộc phân bua:

– Lão huynh thử nghĩ xem, chúng cố tình đưa một thằng nhỏ chưa biết thứ gì hết ra làm Tổng thủ lãnh. Chắc chắn chúng có mưu đồ đen tối bên trong ...

Rồi lão gật gù đắc ý nói luôn:

– Nhưng đệ nhận thấy, thằng bé này rất thông minh. Nó mà đi theo chúng ta, tất sẽ học được rất nhiều điều hay.

Riêng Bùi Khương vừa đi vừa chạy. Được một lúc lâu, chàng đến trước đại sảnh của Lãnh Sơn Trang và chàng phải ngạc nhiên vì thấy ngoài đại sảnh hoàn toàn im lặng. Còn tại cửa đại sảnh thì người đứng chen bít lối cả cửa.

Chàng bước đến cũng vào lúc đó, Bùi Khương nghe rõ câu nói của Đàm Tiểu Kỳ.

Những sự bất hạnh cứ tiếp tục vây kín Bùi Khương. Chàng phải nhận chịu than vãn, kể cả tình yêu của chàng cũng vậy. Tình yêu thật nồng nàn, nhưng cũng chua cay. Những lời mà Đàm Tiểu Kỳ vừa thốt ra như đang day nghiến, xé nát mảnh tình chàng, xé nát con tim chàng. Nhưng thực tại vẫn là thực tại.

Bùi Khương đi vào giữa sự kinh ngạc của mọi người.

«Thắng hay bại» là điều mọi người hiện diện trong đại sảnh đang trông chàng tuyên bố.

Nhưng lời cuối cùng Bùi Khương nói dứt khoát.

– Trong thời gian ba năm chắc quý vị không được biết điều đó, lại vì chính tại hạ cũng không biết được.

Nói xong chàng quay người định đi ra.

Nhưng Thần Thủ Chiến Phi lại hỏi ngay:

– Bùi đại nhân! Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Bùi Khương hất mặt nhìn lão một chặp rồi lại kể lần lượt câu chuyện giữa chàng và Lãnh Cúc Song Mộc rồi nói:

– Trong thời gian ba năm, tại hạ phải học cho được những gì mà hai vị tiên bối ấy truyền dạy nếu học không được lúc ấy tại hạ đành chịu bại và ngược lại thì đó là điều cam kết sau cùng.

Mọi người đều không biết phải xử thế nào, và câu chuyện «cam kết» của Bùi Khương với Lãnh Cúc Song Một rất lạ lùng.

Long Hình Bát Chương nhìn Đàm Tiểu Kỳ nằm trong lòng mình, liền ho nhẹ một tiếng rồi quay qua Chiến Phi Lão nói:

– Nếu vậy, thì cuộc đánh cá hôm nay kể như hủy bỏ. Số tiền của tôi đó, xem như tôi tặng cho các thủ hạ của Chiến Trang chủ.

Rồi Đàm Minh quay qua Bùi Khương giọng có vẻ thân mật:

– Việc «cam kết» của Khương nhi cũng nên bỏ đi. Khương nhi hãy đi với thúc thúc.

Nhưng Bùi Khương đã khẳng khái đáp:

– Khi đã hứa rồi thì không thể hủy bỏ được nữa.

Chiến Phi cũng nói theo:

– Đúng! Đã hứa rồi, thì không được bỏ hẵn nữa.

Hướng Nhút Minh, Mã Phi Hồng cũng đồng thanh nói:

– Đúng! Đúng lắm!

Lúc đó, Bùi Khương không cần nhìn hết chung quanh mà chỉ thân mật nói chuyện với Ngô Thế Minh.

Bỗng nghe Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng lớn tiếng nói:

– Trước khi biết thắng bại, tất cả tiền bạc cũng như giao kèo trên bàn kia đều phải giao cho một người giữ, không ai được rờ tới. Kể cả mười tám anh em kia cũng không được đi đâu, phải đi theo tiền bạc, châu báu cho đến khi biết thắng bại.

Nói tới đây, Mã Phi Hồng chấp tay xá bốn bên rồi hỏi:

– Thưa quý vị, ý kiến của tôi như thế có công bằng không?

Có người lên tiếng hỏi:

– Nhưng bao nhiêu tiền bạc quý giá kia phải giao cho ai giữ mới được chứ?

Thất Khảo Truy Hồn nghĩ một chốc lại nói:

– Theo tôi thấy, Phi Linh Bảo là một thánh địa của võ lâm. Đông Phương lão Bảo chủ Đông Phương Kỳ lừng danh thiên hạ.

Rồi Mã Phi Hồng nhìn qua Đông Phương Ngũ Hiệp tiếp luôn:

– Tuy rằng Đông Phương Ngũ Hiệp cũng có đánh cá trong đó nhưng chỉ là tham gia cho vui thôi. Như vậy, nếu đem tất cả tiền bạc, châu báu quý giá ấy, gởi nơi đó thì rất công bằng và an toàn, có phải vậy không quý vị?

Các anh hào quả nhiên đồng ý.

Còn Thần Thủ Chiến Phi, thấy tình thế đã đến mức đó thì cũng không còn cách nào hơn, nên lại nói:

– Nếu như vậy thì Đàm cô nương ta phải xử trí làm sao?

Long Hình Bát Chương suy nghĩ một hồi, nói:

– Kỳ nhi còn quá trẻ, hành động thiếu suy nghĩ lời nói lúc nãy của nó, Chiến Trang chủ bỏ qua đừng lấy đó mà bắt bẻ ...

Thần Thủ Chiến Phi nặng mặt xuống nói:

– Hừ! Đàm cô nương hành động thiếu suy nghĩ. Lời nói không đứng đắn, sao lúc nãy Đàm đại hiệp không ngăn cản?

Chiến Phi giọng gay gắt hơn:

– Có phải lúc nãy đại hiệp nắm chắc chắn phần thắng, nên ngầm đồng ý, để đến bây giờ thấy khó khăn quá nên muốn gian lận à?

Long Hình Bát Chương nổi giận gằn giọng:

– Mấy chục năm nay, không một ai có những lời trịnh thượng đối với ta như vậy. Chiến Trang chủ đừng quên tôi và Trang chủ lúc nào cũng là chủ đang tiếp khách cả nhé!

Thần Thủ Chiến Phi ngó lên cười nói:

– Ha! Ha! Quý vị có nghe Đàm đại hiệp nói gì chẳng?

Tức thì có nhiều tiếng người cười chế nhạo vang lên.

Những người hiện diện tham dự đại hội hôm nay, phần đông thuộc giới lục lâm giang hồ, nên không ưa gì Long Hình Bát Chương nên có cơ hội là họ bộc lộ ngay.

Điều này chính Long Hình Bát Chương Đàm Minh cũng hiểu rõ.

Bỗng nghe Mã Phi Hồng la to:

– Bùi đại nhân! Hãy khoan đi đã!

Thì ra, Bùi Khương sau khi chuyện trò xong với Ngô Thế Minh nhận thấy còn lưu lại nơi đây thật vô ích, nên thừa lúc chẳng ai để ý mà Bùi Khương định bước đi luôn.

Hướng Nhứt Minh nhảy ra chặn ngay lối đi của chàng.

Bùi Khương quắc mắt hỏi:

– Các hạ muốn gì?

Bùi Khương có lẽ vẫn chưa quên cái thù bị một quyền của Hướng Nhứt Minh.

Kim Kê Hướng Nhứt Minh lễ phép nói:

– Nếu Bùi Tổng thủ lãnh đi rồi, chúng tôi làm cho biết ai thắng ai bại?

Bùi Khương đáp:

– Nếu tôi không đi, làm sao biết ai thắng ai bại?

Hướng Nhứt Minh nhất thời không biết nói làm sao cho phải, còn đang lúng túng, thì Bùi Khương đi né qua y rồi đi luôn ra khỏi cửa đại sảnh. Tiếp đó có một tiếng nói vọng vào:

– Đến khi có thắng bại rồi sẽ cho quý vị hay tin ...

Kim Kê Hướng Nhứt Minh suy nghĩ một hồi lại nói:

– Dù sao cũng phải phái người theo dõi vụ này.

Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng cũng đáp:

– Đúng! Tôi cũng có dự tính như vậy!

Thần Thủ Chiến Phi tiếp ý:

– Bây giờ, mỗi bên phái một người để theo dõi thì có thể sớm biết thắng bại.

Lão quay qua Đông Phương Ngũ Hiệp để xem ý kiến gì không? Nhưng chỉ thấy năm anh em Đông Phương gật đầu tỏ ý bằng lòng như lời của Chiến Phi vừa nói. Thần Thủ Chiến Phi nhận thấy năm anh em Đông Phương đứng hẳn về phe Đàm Minh, nên càng yên tâm nói liền:

– Còn Đàm đại hiệp muốn tính sao?

Đàm Minh lạnh lùng nói:

– Chiến Trang chủ đang có thái độ ngạo nghễ quá chắc Trang chủ tưởng rằng chúng tôi phải chịu dưới thế lực của Trang chủ à?

Thần Thủ Chiến Phi cười đắc ý:

– Tình thế hiện tại rõ ràng ... là vậy rồi!

Long Hình Bát Chương Đàm Minh cũng cất tiếng cười vang vang, nói:

– Lão phu từ mấy chục năm nay lăn lộn giang hồ từ Bắc xuống Nam, không lẽ lại sợ cái Lãnh Sơn Trang này.

Lão ngừng và nhìn trừng về Chiến Phi gần từng tiếng:

– Hôm nay, Trang chủ đã mời lão phu đến đây mà không đưa lão phu về an toàn, thì lão phu sẽ làm cho cái sơn trang này tan tành tức khắc.

Thần Thủ Chiến Phi sắc mặt đanh lại trông thật khó coi.

Ở ngoài có rất nhiều hán tử chạy lui chạy tới lảng tránh.

Đông Phương Ngũ Hiệp cũng đứng dậy luôn.

Phần nhiều, những người trong đại sảnh đều ở trong thế sẵn sàng động thủ.

Tay đã đặt sẵn lên đốc kiếm. Chỉ có Thất Khảo đồng tử Ngô Thế Minh thừa lúc mọi người lộn xộn chàng chuồn êm ra ngoài.

Long Hình Bát Chương vẫn ôm Đàm Tiểu Kỳ trong tay quắc mắt lạnh lùng nhìn trừng vào trong đám đông lạnh lùng.

Thần Thủ Chiến Phi cũng đang đứng nhìn chăm chăm vào Long Hình Bát Chương, trong lòng thì suy nghĩ có nên ra tay động thủ cùng với Đàm Minh tại đây chăng?

Tuy bề ngoài Thần Thủ Chiến Phi xem ra rất bình tĩnh song trong lòng lại nghĩ rất nhiều điều, để có lợi cho cục diện.

Lão ta vẫn miên man suy nghĩ:

“Tình thế hôm nay, ta đông địch ít. Nếu ta giết được Long Hình Bát Chương, thì đương nhiên ta sẽ làm Tổng thủ lãnh ở Giang Nam này. Rồi Phi Long Tiêu Cục mà không có Đàm Minh hẳn sẽ tiêu tan ngay. Và lại hôm nay có lý do giết lão ấy được mà thiên hạ không thể trách cứ ta được. Nhưng có điểm đáng e ngại là tại sao lão vẫn hết sức bình tĩnh ta chỉ sợ lão có đem theo đám thủ hạ phục kích sẵn ở ngoài mà thôi.”

Bên kia Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng cũng nghĩ:

“Tình hình hôm nay thì Thần Thủ Chiến Phi chưa dám thả tay động thủ, vì lão sợ Đàm Minh có mai phục ở bên ngoài. Hơn nữa, lão cũng e sợ Đàm Minh bị chèn ép quá, sẽ liều mạng để cả hai cùng chết cả thì đâu có lợi gì. Còn ta, thì không có gì để lo ngại cả. Và lại, đối tượng của đôi bên không phải là Mã Phi Hồng này, thì lúc nào mà ta chẳng rút êm đi được.”

Rồi như đắc ý, Mã Phi Hồng mỉm cười nghĩ tiếp:

“Như vậy, ta phải xúi cho hai phe đánh nhau, đâu cho ai thắng cũng không có gì hại đến ta, mà còn có lợi là đằng khác.”

Khi đó, Long Hình Bát Chương Đàm Minh cũng nghĩ:

“Khi ta vào đây, ta nghĩ rằng lão Thần Thủ Chiến Phi chẳng dám sinh sự với ta. Nhưng bây giờ, lão lại có cơ để ra tay rồi. Tuy lão còn nghi kỵ, ta đôi chút, nhưng còn có Mã Phi Hồng và Hưởng Nhứt Minh lại muốn cho đôi bên choảng nhau mà thủ lợi.”

Rồi lão ta nhìn Đàm Tiểu Kỳ trong tay nghĩ tiếp:

“Phần ta thì không cần lo ngại, vì ta dư sức để thoát ra khỏi nơi này, chỉ kẹt có Kỳ nhi ...”.

Nhưng chợt lão nhìn Đông Phương Ngũ Hiệp rồi quyết định:

“Nếu có cuộc động thủ, ta sẽ giao Kỳ nhi cho Đông Phương Ngũ Hiệp, vì trong ngày không có ai muốn chọc đến người của Phi Long Tiêu Cục.”.

Mọi người sắp có liên quan bởi cuộc chiến tại nơi đây đều đang suy nghĩ thật nhiều và thật nhanh.

Bỗng nghe Thắt Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng la lên:

– Anh em ơi! Hãy mau ra trừ quách lão già già nhân giả nghĩa này đi, để giúp đỡ Chiến Trang chủ của chúng ta. Anh em đã nghe lão ấy đã nói những gì rồi phải không?

Tức thì đại sảnh loạn cả lên. Người rút đao ra, kẻ thì cùng xô bàn, đập ghế.

Có những người thì lo chặn các lối ra không cho một ai bước ra khỏi đại sảnh.

Đồng thời, Thắt Khảo Truy Hồn đã lướt tới phía Bát Quái Chương Liễu Huy.

Cũng cùng lúc ấy Kim Kê Hưởng Nhứt Minh dùng chiếc gậy sắt nhắm Khoái Mã Thần Dao tấn công. Hai lão này chỉ lựa hai đối thủ yếu hơn là họ cố ý để Long Hình Bát Chương Đàm Minh cho Thần Thủ Chiến Phi đối phó.

Đàm Minh thấy thế vội liền quay lại vừa trao Đàm Tiểu Kỳ cho Đông Phương Chấn vừa nói:

– Lão phu xin giao Kỳ nhi cho thiếu hiệp!

Đông Phương Chấn chưa kịp nói gì thân hình của Đàm Tiểu Kỳ đã ngã vào lòng chàng ta, nên đành phải dùng tay đỡ lấy nàng.

Đông Phương Thiết cau mày:

– Tình hình coi bộ chúng ta phải ra tay rồi. Tam đệ hãy lo cho Đàm cô nương đó.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh nghe vậy trong lòng thống khoái hẳn lên liền nói:

– Lão phu là Đàm Minh đây. Xin chân thành đội ơn các vị.

Rồi lão hét lớn:

– Còn Thần Thủ Chiến Phi đâu rồi?

Không khí của cuộc chiến lan rộng khắp đại sảnh, nhưng chẳng một ai dám ra tay.

Thần Thủ Chiến Phi vẫn còn e ngại trong lòng, nên vẫn liếc chừng trận của Mã Phi Hồng và Hướn Nhứt Minh ra sao?

Chỉ thấy Mã Phi Hồng tuy có động thủ với Bát Quái Chương Liễu Huy, song chỉ đánh cầm chừng và di chuyển lẩn ra phía sau đại sảnh.

Thần Thủ Chiến Phi nghĩ thầm:

“Tên Mã Phi Hồng này đã mời cho trận chiến đấu này bây giờ hẳn định trốn đi luôn sao?”.

Vì nghĩ vậy, nên Thần Thủ Chiến Phi ném mạnh ly xuống đất, quát lớn:

– Anh em hãy nghe đây! Cuộc động thủ hôm nay liên quan đến sự sống còn của Lục Lâm Giang Nam, nên anh em đồng minh chúng ta đều không được chạy trốn?

Rồi lão ngược mặt lên chỉ về phía cửa:

– Các anh em ở ngoài kia hãy nhớ rõ là hễ thấy ai chạy ra, là lập tức xạ tiễn bắn chết ngay.

Nói xong, lão vứt chiếc áo ngoài ra rồi lướt đến cử chương đánh về phía Long Hình Bát Chương ngay.

Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng là dùng nhu thắng cương như vậy đúng là sát tinh của Bát Quái Chương Liễu Huy rồi.

Còn trận đấu của Kim Kê Hướn Nhứt Minh thì hơn nữa. Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương võ công không cao lão lại mất một cánh tay, nên Kim Kê chỉ có một chân nhưng trong vài chiêu, chiếc gậy của lão Bang chủ tạo thành mạng lưới vây phủ toàn thân đối phương. Khoái Mã Thần Dao mặt đỏ gay lên, thở hồng hộc, mồ hôi đầm dề, chỉ còn tránh né cây gậy của Hướn Nhứt Minh mà rất khó khăn.

Trong đại sảnh tuy rất đông người, nhưng đến lúc đó vẫn chỉ có sáu nhân vật động thủ. Còn bao nhiêu người khác thì chỉ cầm đao kiếm để quan sát trận đấu hay chặn các lối ra.

Bao nhiêu cặp mắt vẫn chú trọng vào cặp Long Hình Bát Chương Đàm Minh và Thần Thủ Chiến Phi. Vì sự thắng bại của hai người này có ảnh hưởng đại cuộc tương lai của giới võ lâm.

Khi chưa động thủ, Thần Thủ Chiến Phi đã có mấy phần e ngại Long Hình Bát Chương Đàm Minh vì dù sao tiếng tăm của Đàm Minh vẫn hơn Thần Thủ Chiến Phi. Thành ra, lúc ra tay động thủ, Thần Thủ Chiến Phi chỉ cố tâm sử dụng thế thủ chặt chẽ, chương phong bảo vệ toàn thân. Có thể nói là một giọt nước cũng qua không được mạng chương ấy.

Còn Long Hình Bát Chương tuy thân hình cao lớn, nhưng bộ pháp thật linh động nhẹ nhàng. Chương pháp được sử dụng thật khéo léo mà chương lực không có dừng mãi như Thần Thủ Chiến Phi đã tưởng. Long Hình Bát Chương Đàm Minh chỉ sử dụng một thủ pháp thật khéo léo và bộ pháp thật linh động, chứ chương lực vẫn không tỏ lộ một sức cường uy nào cả.

Đó là một sự kiện thật bất ngờ đối với Thần Thủ Chiến Phi và những người hiện diện, trái với lời đồn để thành danh với bốn tiếng Long Hình Bát Chương.

Trước sự kiện đó Thần Thủ Chiến Phi càng đánh càng thêm tin tưởng và dũng mãnh thêm. Tả chương cuộn cuộn ào ạt đánh xuống «Thương khúc đại huyết» ở bên hông phải của Đàm Minh.

Đàm Minh quay mình lách qua hai bước để tránh chương lực của đối phương.

Nhưng Thần Thủ Chiến Phi lại đánh liên tiếp song chương nữa, với chiêu thế «Nhược Thủy Song Bình» đánh vào bên mặt của Đàm Minh vừa nhanh vừa mạnh.

Tuy thế, Đàm Minh chỉ xoay mình, chỉ xoay người một cái lướt bên cạnh Thần Thủ Chiến Phi như ánh chớp vừa đánh chương của đối phương vừa vung tay điểm thẳng vào «Thượng Huyết Hải huyết» ở trên ngực bên phải của Thần Thủ Chiến Phi.

Chiêu này tuy công nhưng lại có thủ và Đàm Minh lúc chưa giao thủ để đỡ thẳng vào chương lực của Thần Thủ Chiến Phi.

Chính vì thế mà Thần Thủ Chiến Phi càng yên trí và tự tin hơn, liền sử dụng phương pháp «Cương chống cương» để quyết đưa trận đấu vào chỗ sát giết lẫn nhau, nên lão liền sử dụng những chiêu trong «Đại Suất Bì Thủ» công ra.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh lại phải lùi lại ba bước lớn, làm cho những người hiện diện cổ vũ cho Thần Thủ Chiến Phi hoan hô liên miên.

Trong khi đó, Đông Phương Kiêm nói với mấy người anh cả của chàng:

– Coi bộ Công Thanh Dương nguy rồi, đệ phải ra tay tiếp sức cho y vậy.

Đông Phương Thiết lắc đầu nói:

– Chúng ta thận trọng để xem. Đàm thúc thúc rõ ràng là có thể chiến thắng Thần Thủ Chiến Phi trong vòng bốn năm chiêu thôi. Nhưng Đàm đại hiệp lại không sử dụng thật tình công phu của thúc thúc. Có lẽ Đàm thúc thúc sợ rằng nếu Thần Thủ Chiến Phi bại rồi, thì mọi người nơi đây sẽ xông lên. Lúc đó, thật khó mà thoát ra khỏi chốn này.

Đông Phương Kiêm lại hỏi:

– Không lẽ võ công của Đàm đại hiệp còn cao hơn chúng ta?

Đông Phương Thiết đáp:

– Ô võ công của Long Hình Bát Chương thật cao không lường nổi. Lão chưa khi nào sử dụng toàn lực, đến nỗi phụ thân của chúng ta cũng còn chưa hiểu thật lực võ công của lão cao đến mức độ nào?

Đông Phương Thiết ngừng một chốc rồi tiếp:

– Nhị đệ có thấy Đàm thúc thúc lúc sử dụng chiêu «Thoát Bảo Kiếm Giáp» để tránh thế công của Thần Thủ Chiến Phi đã hòa hợp võ công thượng thừa «Di Hình Hoán Vị». Mà việc đem võ công thượng thừa hòa hợp với hạ thừa để sử dụng trong võ lâm giang hồ đã thấy có ai chưa?

Đông Phương Khiết hỏi:

– Nói như vậy, võ công của Long Hình Bát Chương là đệ nhất thiên hạ rồi chăng?

Đông Phương Thiết đáp:

– Ngu huynh không có nói võ công của Long Hình Bát Chương là đệ nhất thiên hạ, mà ngu huynh chỉ đề cập đến việc nghiên cứu phương pháp hòa hợp võ công thượng thừa thật chẳng ai bằng Đàm Minh thật. Chứ trong thiên hạ võ lâm giang hồ còn nhiều người võ công cao hơn Long Hình Bát Chương chứ!

Trong lúc hai người đang nói chuyện, thì Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương đã bị chiếc gậy sắt của Hướng Nhứt Minh quạt trúng vào tay trái.

Đàm Tiểu Kỳ nói mau:

– Nếu còn chần chừ nữa, Công Thanh Dương sẽ chết dưới tay của Hướng Nhứt Minh mất.

Đông Phương Thiết thở nhẹ đáp:

– Chắc chúng ta phải ra tay rồi, dù muốn dù không cũng không thể để Công Thanh Dương thiệt mạng hôm nay.

Đông Phương Hồ cũng nói:

– Phải lắm! Hãy ra tay mau mới được.

Đông Phương Thiết la nhỏ:

– Lên.

Tức thì bốn chàng thiếu hiệp:

Đông Phương Thiết, Đông Phương Kiêm, Đông Phương Giang và Đông Phương Hồ cùng rút kiếm ra.

Phe đồng minh của Lãnh Sơn Trang tức thì cũng có mười mấy người cầm kiếm và đao nhảy ra.

Long Hình Bát Chương liếc qua biết rằng cuộc chiến hôm nay không thể tránh được, nên hét lớn một tiếng song chương đánh ra.

Thần Thủ Chiến Phi vừa đánh một chiêu «Song Bàn Thủ» đã phải gặp song chương của Đàm Minh, với chương lực hùng hậu trái ngược với mấy chương lúc nãy. Thần Thủ Chiến Phi thấy vậy la thảm:

“Nguy rồi!”.

Đến lúc này, Thần Thủ Chiến Phi mới hiểu, tự nãy đến giờ, Đàm Minh chỉ đánh cầm chừng. Nhưng khi biết được điều ấy lại đã quá trễ rồi.

«Bùng!» Song chương đôi bên chạm nhau gây lên một tiếng nổ dội và chương phong lan tràn.

Thần Thủ Chiến Phi cảm thấy toàn thân rung động, không thể đứng vững nên phải thối lui năm bước.

Chỉ qua một chương của Đàm Minh mà Thần Thủ Chiến Phi phải lui năm bước. Hơn thế nữa, nơi góc miệng đã thấy hai dòng máu chảy ra.

Chẳng những vậy, mà lúc ấy bỗng thấy Long Hình Bát Chương nhảy tiếp đến nên Thần Thủ Chiến Phi thấy nguy cơ hiểm nghèo đã đến vì nếu Đàm Minh tung chương ra nữa, Chiến Phi sợ không đủ sức đỡ nổi nữa ...

Bỗng, bên ngoài xa có tiếng ngựa chạy dồn dập, rồi một giọng người nói thật lớn vọng vào:

– Tổng tiêu đầu, anh em đã có mặt đầy đủ rồi, Tổng tiêu đầu có sao không?

Có cần anh em chúng tôi vào không?

Tiếng nói này làm mọi người phải ngạc nhiên.

Thần Thủ Chiến Phi than thảm:

“Quả nhiên Đàm Minh có chuẩn bị rồi!”.

Các anh em Đông Phương cũng nghĩ:

“Đàm thúc thúc cẩn thận thật, đã chuẩn bị rồi mới đến nơi đây. Thế này có lẽ mấy anh em ta khỏi phải ra tay rồi.”.

Riêng Long Hình Bát Chương cũng lấy làm lạ hỏi thăm:

“Ai đã lại kia! Vì ta đâu có cho phân cuộc nào hay. Mà nghe tiếng nói cũng là lạ nữa.”.

Nhưng dĩ nhiên bên ngoài Long Hình Bát Chương Đàm Minh không hề lộ vẻ ngạc nhiên nào cả.

Bao nhiêu anh hào giờ đây đều đứng lặng một chỗ.

Tiếng ngựa chạy rầm rập không ngừng nên không thể đoán được có bao nhiêu người ngựa đến. Chỉ biết là rất nhiều, đợi mọi người đều lặng yên không nói lời nào.

Thần Thủ Chiến Phi vẫn đứng đối diện với Đàm Minh, máu nơi khoe miệng vẫn còn trông thật thảm nảo.

Lại nghe có tiếng la lên nữa:

– Tổng tiêu đầu cần chúng tôi vào không?

Long Hình Bát Chương hơi giựt mình và đã phát tác ra điều khác lạ. Vì tất cả các tiêu đầu ở bất cứ ở tiêu cuộc hay phân cuộc nào, đều không ai gọi ông bằng ba tiếng «Tổng tiêu đầu» như vậy. Nhưng rồi Long Hình Bát Chương như nghĩ ra một điều gì nên quay nói với Thần Thủ Chiến Phi:

– Ta không muốn chen ép ai cả. Hôn nay lão phu bỏ qua cho Trang chủ một lần.

Rồi quay sang những người thuộc phe của lão nói:

– Các thiếu hiệp Đông, Phương, Công, Liễu tiêu đầu chúng ta đi thôi!

Thấy vậy các anh em Đông Phương thâm khen Long Hình Bát Chương có lòng đại độ nhân đạo. Các anh hào cũng từ từ nhường ra một lối đi.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh đi trước rồi những người kia tiếp theo sau.

Ra đến hết cái sân rộng, Đàm Minh la nhỏ:

– Chúng ta hãy đi bên này!

Nói xong liền nhảy lên tường rào vượt ra ngoài, Đông Phương Ngũ Hiệp hai vị tiêu đầu cũng nhảy vút theo ra ...

Bên ngoài đang có nhiều ngựa chạy lui chạy tới, nhưng trên mình ngựa không có người.

Chỉ có ba con ngựa có người đang đuổi cho những con ngựa kia chạy tới lui.

Ba người này là ba anh em của «Bắc Đẩu Thất Sát».

Nhưng mọi người đều không kịp suy nghĩ, vội vàng nhảy lên ngựa, theo Long Hình Bát Chương phóng đi như bay ...

Cuộc đại hội ở Lãnh Sơn Trang khai diễn trong sự rộn rịp với sự tham dự của những nhân vật trọng yếu.

Rồi đại hội này lại chấm dứt trong sự náo loạn vì những âm mưu, những tranh chấp, áp ủ, nuôi dưỡng trong lòng từ lâu.

Đại hội đã không có quyết định được gì. Nhưng lại chấn động võ lâm. Chấn động vì những việc đột diễn trong buổi cuộc đại hội.

Cuộc đánh cá chưa có thắng bại. Cuộc tàn sát các tiêu đầu bởi người bịt mặt lại là đề tài nóng hổi, mà từ lâu đã được im lặng trong chốn võ lâm. Giờ đây, bởi cái «nóng hổi» ấy mà đang gây lại sóng gió trong võ lâm.

Còn những nghi vấn và xét lại toàn diện vấn đề đó làm cho nhiều người suy nghĩ, nhiều người phải đắn đo, phải hồ nghi ...

Nhưng tất cả lại liên quan tới một người. Một thiếu niên. Một thiếu niên rất tầm thường mà cũng rất không tầm thường. Đó là một chuyện rất lạ. Một chuyện thật kỳ lạ trong võ lâm.

Thiếu niên này, là một võ công tầm thường hay là một nhân vật quan trọng cao thủ?

Thiếu niên này là một nam nhi thường tình hay là đệ tử của một danh môn, cao nhân nào đó?

Thiếu niên này có bản tính lương thiện, hiền hòa hay là thâm trầm âm hiểm?

Đó là những lời đồn đãi không dứt khoát trong giới võ lâm. Nhưng tất cả đều chú ý đến người thiếu niên ấy vì người thiếu niên lại là Tổng thủ lãnh lực lâm của Giang Nam. Mọi người đều gọi người thiếu niên đó là Bùi đại nhân. Và chính người đó là Bùi Khương vậy.

Sau cuộc náo loạn, động thủ ở Lãnh Sơn Trang thì Đông Phương Ngũ Hiệp liền quay về Phi Linh Bảo.

Hôm sau đã có mười tám đại hán, đem theo tiền bạc và châu báu, xin được gặp Bảo chủ.

Thì ra các phe đánh cá vẫn không quên cuộc đánh cá tại Lãnh Sơn Trang trong buổi đại hội.

Còn Long Hình Bát Chương thì đi về Trung Nguyên, mà không nghe thấy lão tỏ lộ một sự chuẩn bị nào cả.

Tuy nhiên, mọi người đều biết rằng thế nào cũng có một ngày, Long Hình Bát Chương Đàm Minh và Thần Thủ Chiến Phi sẽ thanh toán nhau.

Và giang hồ đang hồi hộp, cùng chờ đợi cho cuộc thanh toán này, chắc sẽ vô cùng gây chấn.

Nhưng còn một sự việc này đang làm cho mọi người chú ý. Và đang theo dõi từng phút, từng giây, từng bước đi, để được am tường.

Đó cũng là một chuyện lạ nữa trong võ lâm.

Mà tất cả đều có liên quan đến chàng thiếu niên «Bùi đại nhân» ...

Đã bước vào tháng chín rồi, thế mà trời vẫn còn nóng bức. Nhất là vào những chiều, khi mặt trời vừa qua khỏi đỉnh đầu. Ánh nắng gay gắt như đốt cháy da người. Chính vì vậy mà trong những lúc này, khách bộ hành vẫn tìm chỗ nghỉ chân để tránh mệt nhọc. Và những con đường ít khách bộ hành thì lại càng không còn một bóng nào cả trong giờ nóng bức ấy.

Nhất là con đường từ Kỳ Môn đến Huỳnh Sơn.

Con đường đất đỏ này ngày thường đã vắng người đi qua lại, giờ nắng gắt này đáng lẽ lại không có người đi qua mới phải. Nhưng trái lại rất đông người đi không quản ngại nắng gắt, mệt nhọc.

Phần đông những người này có lẽ là giới giang hồ võ lâm, vì trên lưng họ đều có mang kiếm, mang đao. Tuy nhiên, cũng lại có một số người đi bộ và một số lại cưỡi ngựa hay lừa.

Mà tại sao là những người giang hồ lại cùng đi chung với nhau đông thế này?

Không lẽ trên Huỳnh Sơn sắp có một sự kiện gì lớn lao quan trọng của võ lâm chăng?

Có điều, là số người này đi rất thong thả, vừa đi vừa trò chuyện, trông giống như đi nhàn tản hay cùng nhau đi xem ca hát một nơi nào đó, chứ không phải đi dự một sự kiện quan trọng.

Càng kỳ lạ hơn nữa, là một đám người bán dạo đi theo sau đám người giang hồ võ lâm này. Họ có bán rượu uống, thịt ăn, cùng những món ăn khác và ngay cả giày dép cũng có bán.

Đoàn người có lúc đi lúc ngừng. Nhưng cũng lâu lâu những người đi sau lại hỏi phía trước:

– Có tin tức gì chưa?

Ở phía trước đám người này, chừng năm sáu trượng lại có sáu người đi cạnh nhau. Họ lúc nào cũng giữ một khoảng cách đối với đám người phía sau. Họ lâu lâu cũng lại hỏi với nhau:

– Có tin tức gì chưa?

Tin tức? Tin tức gì mà phải làm cho bao nhiêu người phải bỏ công ăn việc làm để đi tìm tin tức mãi thế?

Trong số sáu người đi trước gồm có:

Một vị cao niên, thân hình to lớn, lực lưỡng, mặc đồ màu đỏ, đội khăn đỏ, thật chói chang trong ánh nắng gắt. Ngồi trên con ngựa cũng màu đỏ nốt. Nhưng con ngựa chỉ bước chậm rãi nên không thấy mệt nhọc. Người này lâu lâu lại cần nhân:

– Chán thật! Nhận lãnh cái việc thật vô duyên.

Người này bực mình nên thỉnh thoảng lại đi lại phía sau để mua rượu uống nhưng mỗi lần đều có người dành trả tiền cho người này. Cứ mỗi lần vậy là có người hỏi:

– Bao lão đại! Có tin tức gì chưa?

– Tin tức cái khi khô! Ba bốn năm nữa chưa chắc đã có tin tức.

Đó là câu trả lời người này thường đáp.

Người áo đỏ này cũng là nhân vật hơi có tiếng tăm ở võ lâm. Ông ta là nhân vật số hai ở trong Kim Kê Bang đó là Kê Quán Bao Hiếu Thiên.

Người thứ hai là một người dáng dấp nho sinh, tuổi chừng bốn mươi. Ông ta làm chấp sự ở Phi Linh Bảo. Ở trong Bảo, thì mọi người gọi ông ta là Quản Nhị và rất được những người đi chung kính trọng.

Người thứ ba lại rất ốm. Thái độ hơi ngạo nghễ, thường ngồi trên lưng con lừa, im lặng đi mà ít bao giờ chịu nói một câu dài. Con lừa lại cũng ốm như chủ nhân nó. Người này lại rất có tiếng tăm, là một tiêu đầu ở trong Phi Long Tiêu Cuộc, tên là Hắc Lừa Truy Phong Giả Bân. Ông ta tự nguyện đi theo đoàn người, vì ông ta rất thích thú với việc này.

Người thứ tư là Thiết Toán Bàn Vu Bình của Lãnh Sơn Trang.

Thiết Toán Bàn Vu Bình lại còn dẫn theo một thiếu niên chừng mười lăm, mười sáu tuổi, có lẽ là một thư đồng của Thần Thủ Chiến Phi.

Và người chót là một người rất mập. Suốt ngày chỉ lo ăn và uống. Gặp ai cũng vui vẻ cười nói. Người này tên là Hoàng Đắc Cao, là một thủ hạ thân tín của Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng. Nhưng mọi người đều gọi ông là Hoàng mập.

Năm người đều cao niên, cùng một thiếu niên thành toán sáu người lúc nào cũng đi trước đám đông phía sau bốn năm trượng và khoảng cách này lúc nào cũng được giữ như vậy.

Rồi toán sáu người này lại theo sau ba người khác. Đó là Lãnh Cúc Song Mộc và Bùi Khương. Ba người cách toán sáu người một đoạn xa xa, chỉ tầm mắt nhìn.

Trong ba người này, Lãnh Cúc Song Mộc vừa đi vừa nhìn cảnh trời cây lá.

Còn Bùi Khương vừa đi vừa cầm quyển sách ra đọc, đọc được một chốc lại cất vào trong túi.

Đã bốn tháng qua rồi ...

Bốn tháng trong cuộc hành trình của Bùi Khương kể từ lúc cùng đi với Lãnh Cúc Song Mộc ...

Chàng cũng thường vừa đi vừa đọc để học và chàng học bất cứ lúc nào và ở nơi nào trong bốn tháng qua.

Lúc ở khách sạn, Lãnh Cúc Song Mộc cũng có thể truyền dạy võ công cho Bùi Khương ngay trong phòng trọ. Còn lúc đi lại bắt Bùi Khương phải đọc sách.

Họ không cho Bùi Khương thảnh thơi một chút nào. Mà Bùi Khương cũng chẳng muốn ở không vì nếu rảnh rỗi thì chàng buồn nhớ đến Đàm Tiểu Kỳ.

Có những đêm Bùi Khương không ngủ được lại nằm trần trọc suy nghĩ một mình là nên thắng hay nên bại? Vì nếu chàng thắng thì Thần Thủ Chiến Phi sẽ tìm cách lấy cặp mắt của Đàm Tiểu Kỳ. Nhưng chàng lại rất ham muốn học hỏi.

Chàng không muốn bỏ qua một thứ gì mà Lãnh Cúc Song Mộc dạy cho chàng.

Lãnh Cúc Song Mộc, Bùi Khương đều mặc kệ đám người đi sau vì cảm thấy đám người này cũng rất thích theo cả ba.

Hôm nay, họ đi đến rặng núi Huỳnh Sơn.

Dãy núi này phong cảnh đẹp thật.

Lãnh Cúc Song Mộc muốn tìm một chỗ yên tĩnh trong dãy núi này để truyền cho Bùi Khương những món võ rất khó khăn. Cũng vì vậy mà họ vào đây và đoàn người vẫn đi theo sau ...

Đoàn người vẫn theo ba người phía trước.

Kê Quán Bảo Hiếu Thiên, ngồi trên lưng ngựa, phía sau đã thấy Lãnh Cúc Song Mộc và Bùi Khương lên núi được mười mấy trượng, thì la lên:

– Họ lên núi rồi.

Quản Nhị than một tiếng rồi nói:

– Tiếc thật! Nếu chúng ta cùng kéo lên núi thì chắc sẽ phá hư cái cảnh đẹp ở trên đó ngay.

Thiết Toán Bàn Vũ Bình đáp:

– Cần gì lên hết. Chỉ để vài ba người, lên theo họ, còn bao nhiêu thì ở lại đây chờ đợi.

Quản Nhị mừng nói:

– Đúng rồi! Bây giờ để cho ai lên vậy?

Kê Quán Bao Hiếu Thiên nói ngay:

– Tôi chịu ngồi đây uống rượu mà chờ!

Thiết Toán Bàn Vũ Bình cười nói:

– Trong bọn chúng ta đây, chỉ có Bao huynh và Giả huynh là khinh công hơn cả. Thì phải phiên hai vị huynh đài lên núi một lần.

Kê Quán Bao Hiếu Thiên tuy trong lòng thích thú việc này, nhưng vẫn giả bộ nói:

– Nếu vậy tôi chắc phải ráng chạy lên thôi!

Bỗng nghe Hắc Lừa Truy Phong Giả Bân nói:

– Tôi không đi mà cũng không ai chịu đi cả.

Nhìn năm người kia Giả Bân tiếp:

– Không lẽ họ ở luôn trên núi sao?

Kê Quán Bao Hiếu Thiên đáp:

– Đúng! Họ thế nào cũng có ngày phải xuống núi ...

Kê Quán Bao Hiếu Thiên ngập ngừng một chốc rồi đáp:

– Nhưng họ đâu có thích mình đi theo. Họ có thể trốn đi thì sao?

Hắc Lừa Truy Phong Giả Bân cười lớn:

– Nếu họ không muốn mình đi theo họ, thì họ đã trốn đi từ lúc nào rồi. Vì đã lâu họ không tránh chúng ta, không lẽ đến hôm nay họ lại bỏ đi sao?

Thiết Toán Bàn Vũ Bình tán đồng:

– Giả huynh nói có lý lắm! Còn Hoàng Mập thì chẳng nói năng gì cả chỉ cười thôi và quay qua quay lại thì đã thấy Hoàng Mập ngồi dưới gốc cây vừa ăn vừa uống rồi.

Mấy người này đã đồng ý với Giả Bân là không cần lên núi chỉ chờ tại đây.

Thế là họ lại đi ra phía sau tìm rượu thịt để ăn uống dưới những gốc cây đầy bóng mát. Chỉ trong chốc lát, nơi chân núi này đã thành một cái chợ nho nhỏ.

Mặt trời nghiêng dần ... nghiêng dần ... rồi sắp chui về phía rặng núi ở phương tây thì cái chợ nho nhỏ này càng đông hơn.

Cứ năm người, ba người, ngồi tạo thành một nhóm ăn uống rất vui vẻ.

Nhưng một ngày.

Hai ngày.

Rồi ba ngày đi, vẫn chưa thấy Lãnh Cúc Song Mộc và Bùi Khương xuống núi ...

Huỳnh Sơn là dãy núi có rất nhiều phong cách tuyệt đẹp. Vì là một dãy núi đẹp ấy mà từ xưa đến nay, đã có biết bao nhiêu nhà họa sĩ đến đây để ghi lại nét tuyệt vời của thiên nhiên. Biết bao nhiêu thi sĩ đến đây để cảm tác đề thơ để xây lâu đài cho văn chương.

Cảnh trí nơi đây đẹp tuyệt diệu. Đẹp từng tảng đá, bụi từng. Đẹp từng dòng suối, đồi non. Và cũng đẹp từng áng mây vắt vẻo trôi qua.

Đã bước chân đến nơi đây, không ai không thể cảm giác lặng người chiêm ngưỡng trước thiên nhiên tuyệt vời ấy được.

Lãnh Cúc Song Mộc và Bùi Khương cũng thế.

Bùi Khương đã thấy lòng thơ thới hân hoan ngay từ cái bước chân đầu tiên chàng đặt chân đến Huỳnh Sơn này.

Tất cả ba người đều đứng nhìn quanh, để cho mắt thấy tai nghe tiếng nói của thiên nhiên, nét đẹp khó tả ấy mà lòng rộn rã đón nhận.

Lãnh Hàn Trúc cặp mắt nhìn xuống phía chân núi rồi nói:

– Đám người kia sao không lên trên núi nhỉ?

Lãnh Khô Mộc cười đáp:

– Chắc họ những tưởng chúng ta sẽ theo lối cũ xuống, nên họ ngồi dưới chân núi mà đợi ...

Lão ngừng lại cười đắc ý rồi tiếp:

– Ha! Ha! Tại sao chúng ta lại không trèo qua Thiết Bàn Đầu và Tín Chi Phong, hai ngọn núi ấy rồi xuống mé bên kia, cho đám người này chờ mãi cho bở ghét ...

Lãnh Hàn Trúc cũng bật cười lớn:

– Ha! Ha! Hay quá! Hay quá!

Mà hai lão quái Lãnh Cúc Song Mộc này khi đã quyết định điều gì rồi thì không khi nào chịu thay đổi.

Rồi vì thế mà cả ba lại trèo qua hai ngọn núi đã dự định.

Khi vừa trèo lên Chỉ Tín Phong, Lãnh Cúc Song Mộc hai lão, vừa dạy cho Bùi Khương phương thức khinh công.

Việc trèo lên ngọn núi quá dốc quá gồ ghề, đối với Bùi Khương thì thật là khó và mệt nhọc vô cùng. Nhưng Bùi Khương vẫn vui vẻ, nhất là cơ hội học và thực hành ngay phương pháp khinh công nên đã làm cho chàng quên mệt nhọc và còn thấy thích thú nữa.

Lãnh Hàn Trúc thấy Bùi Khương học cách khinh công nên lại nói:

– Lên tới Tín Chi Phong, thiếu hiệp còn phải học cấp kỳ thêm một chương pháp nữa. Hừ! chưa chắc gì đã học kịp đâu đấy nhé!

Bùi Khương đã bao ngày cùng hành trình cùng sống với Lãnh Cúc Song Mộc nên chàng đã quen với thái độ và ngôn ngữ của họ rồi. Nên sự lạnh nhạt của hai lão quái này chàng không để ý nữa. Vì thế chàng vẫn vui vẻ gật đầu.

Cả ba tiếp tục trèo núi. Có lúc lại ngừng chân ngắm cảnh và nghỉ mệt. Cho đến khi mặt trời đã chui vào rặng núi phía tây thì tới đến nhanh và phủ mọi vật ...

Trời tối rồi.

Bỗng Lãnh Cúc Song Mộc mặt đầy vẻ kinh ngạc khi đổi mặt trông về phía trước ...

Lãnh Khô Mộc cũng đang nhìn về phía nơi đó vừa hỏi:

– Có phải ánh sáng đèn không?

Lãnh Hàn Trúc gật đầu đáp:

– Đúng rồi! Đèn sáng đó!

Ở nơi đỉnh nơi núi mà có đèn sáng thì quả thật là hết sức kỳ dị. Chính vì thế mà Lãnh Cúc Song Mộc liền tức tốc giở khinh công cất mình lao đi như hai vệt khói nhắm hướng có ánh sáng đèn và để lại Bùi Khương ngồi một mình.

Bùi Khương không tài nào đuổi kịp nên vẫn ngồi trên tảng đá nghỉ ngơi. Gió thổi mạnh, cuốn hơi lạnh, làm Bùi Khương phải rùng mình. Chàng thu người qua một bên tảng đá.

Bỗng. Bùi Khương phát giác tảng đá đang ngồi hình như bị nhúc nhích. Bùi Khương cẩn thận nhảy xuống để xem xét. Chàng lại phát giác có chút ánh sáng ở phía dưới tảng đá. Hình như khe hở ở dưới tảng đá và ánh sáng phát ra từ khe hở đó. Bùi Khương hơi suy nghĩ một thoáng, rồi dùng tay thử đẩy tảng đá.

Chàng đẩy mạnh, đẩy mạnh ... quả nhiên tảng đá từ từ di động theo sức đẩy của chàng.

Một chút ánh sáng đã chiếu ra ngoài.

Bùi Khương ra sức đẩy mạnh hơn nữa thì tảng đá được đẩy dạt ra một bên, để lộ một con đường hầm nơi đó.

Trời đã tối lắm rồi.

Lãnh Cúc Song Mộc vẫn chưa trở lại.

Bùi Khương rất hồi hộp. Chàng đứng yên ở lối vào ấy của một con đường hầm mà chưa biết phải hành động ra sao?

Bỗng nhiên, có một tiếng la thảm thiết từ trong đường hầm bí mật này truyền ra. Tiếng la rất nhỏ nhưng cũng giống như mũi kim nhọn đâm vào tim Bùi Khương vậy. Chàng nắm chặt song quyền. Hai bàn tay thấm đầy mồ hôi lạnh từ lúc nào rồi.

Bùi Khương vừa sợ vừa kinh ngạc, nhất là tiếng la nghe hơi quen quen đối với chàng mà chàng không nhớ được là tiếng của ai. Bùi Khương nghiêng răng lại, rồi nhảy đại xuống đường hầm.

Bùi Khương là một thiếu niên kỳ dị và can đảm. Thường hay làm những chuyện mà người ta không dám làm. Chịu đựng những đau khổ mà người khác không dám chịu.

Hai chân Bùi Khương chạm phải một tảng đá ở lối đi dưới hầm. Chàng chống hai tay đứng lên. Nhưng tay chàng chạm vào một vật gì vừa lạnh vừa khô.

Chàng nhìn lại thì chẳng phải đá mà là một bàn tay, một bàn tay khô cứng từ lâu.

Bùi Khương phải rùng mình nhảy lên hốt hoảng, mắt nhìn xuống chỗ đã chống tay ...

Dưới ánh sáng lờ mờ, trên chỗ đất màu đen lại có một bàn tay màu tro nữa.

Ở bên cạnh cái bàn tay này là một hộp màu đen nhánh và lại có thêm ba bốn bàn tay nữa nằm bên hông cái hộp ấy. Những bàn tay ấy đã khô cứng rồi.

Bùi Khương ớn ớn rồi không nhìn được nữa phải nôn ói ra ...

Rồi chàng nhìn về phía trước, thì thấy con đường hầm nhỏ hẹp chạy sâu vào ...

Bùi Khương liền bước lần theo con đường hầm.

Đi một đoạn, chàng nhìn thấy một cây đã gãy làm đôi, một khúc bỏ ở phía trái, còn một khúc bỏ ở phía xa bên phải.

Bước thêm mấy bước nữa, thì có một nắm tóc và một miếng vải nhỏ. Có lẽ bị cắt ra từ một cái áo nào đó. Nghĩa là từ ngoài vào đến đây, đã có nhiều bàn tay, tóc, áo vải, kiếm gãy rải rác đã làm cho Bùi Khương phải hồi hộp lo sợ.

Bùi Khương định tiến vào. Bỗng ánh đèn lu đi và tắt hẳn. Bóng tối lập tức tràn vào con đường hầm, nên bất ngờ Bùi Khương cũng phải thối lui mấy bước.

Nhưng tiếng la thảm thiết kia lại vang lên nữa.

Bùi Khương trầm nghĩ:

“Mình vào đây không có ác ý chắc người ta cũng không có ác ý gì với mình.”.

Chàng nghĩ vậy nên lại tiến lên từng bước một.

Bỗng ngọn đèn phụt cháy lại nhưng không sáng bằng lúc nãy.

Bùi Khương nhìn thấy bóng người kia vẫn không nhúc nhích mặt hướng vào ánh đèn.

“Tiếng la, có phải xuất phát, từ người này không?” Bùi Khương trầm hỏi như vậy, nhưng vẫn không thấy cử động nên chàng lại tự hỏi tiếp:

“Hay là người này đã chết rồi!”.

Bùi Khương tiến nhanh lên. Chàng bước vào hang đá ...

Chàng thấy bóng người đó ngồi quay lưng ra và đang mặc chiếc áo tang tóc thật dài và đen mịn.

Đột nhiên, người nọ quay mặt ra. Một khuôn mặt đầy đau khổ, bi ai, mà rất quen thuộc với Bùi Khương và lúc ấy chàng nghe như bị sét đánh ngang tai. Toàn thân chàng bỗng đứng chết cứng, sững sờ và kinh ngạc.

Cùng trong một lúc, các thứ tình cảm, vừa sợ, vừa lo vừa mừng ... đã làm cho Bùi Khương đứng khựng chôn chân một chỗ.

Khuôn mặt vừa hiện ra đỏ vừa xanh xao, vừa bi ai và quen thuộc đối với Bùi Khương như một tiếng sét đánh trúng vào tâm hồn chàng làm tim chàng nhói lên.

Bùi Khương qua một lúc xúc động, chàng cất giọng run run:

– Cô cô ... Mẫu cô cô!

Dù cho nằm mơ nữa đi nữa Bùi Khương cũng không thể ngờ người đang ngồi trong cái hang bí mật kia là Lãnh Nguyệt Tiên Tử.

Lúc đó, Lãnh Nguyệt Tiên Tử, phát giác có người đứng sau lưng, liền quay lại và sự kinh ngạc của Lãnh Nguyệt Tiên Tử cũng không kém Bùi Khương.

Bà ta phải la lên:

– Khương nhi ... đó sao?

Bùi Khương định chạy vào, nhưng đã phải ngừng lại vì chàng đã thấy ngoài Lãnh Nguyệt Tiên Tử, còn có hai người nữa đang ngồi đối diện nhau.

Người ngồi bên trái mặt trắng xanh, trán đầy mồ hôi, tóc xõa lù bù, áo cũng nhăn dơ, cặp mắt long lanh đang ngó ngay đối phương, chưởng của đôi bên đang giao nhau và hai chưởng kia lại đang chặt một lưỡi kiếm. Mũi kiếm chỉ cách người ấy chừng một tấc. Thân hình lại bị lún xuống đất có hơn nửa thước.

Mặc dù có Bùi Khương tiến vào nhưng người này vẫn ngồi yên như pho tượng. Người đó chính là kỳ nhân của võ lâm là Thiên Thủ Thụ Sinh.

Bên phải cũng có một người đang có những hành động tác như người kia và mũi kiếm cũng cách người này gần một tấc. Và người này cũng là Thiên Thủ Thụ Sinh một kỳ nhân của võ lâm.

Hai người ngồi đối diện nhau, hề bên nào yếu một chút sẽ bị mũi kiếm đâm vào ngực tức thì. Vì họ đang đấu nội công với nhau. Mà dùng cách này để đấu thì phải có người chết, người kia mới thôi. Hay là hai bên cùng lượt thâu chưởng lực về, mà hề có một chút sơ hở là mũi kiếm đâm liền. Nhưng hai người này đều hoàn toàn giống nhau như hai giọt nước. Chỉ có anh em sinh đôi mới giống nhau như vậy. Nhưng nếu là anh em sao lại thù nhau đến độ phải quyết liều đến thế?

Bùi Khương không hiểu được nên quay nhìn về Lãnh Nguyệt Tiên Tử.

Chàng lại phải giật mình, vì chàng thấy trên áo của Ngải Thanh có đâm nhiều cây kim, mà máu đang rỉ chung quanh mỗi cây kim.

Bùi Khương không hiểu nổi những nhân vật này, đang làm gì?

Lãnh Nguyệt Tiên Tử nhìn Bùi Khương bằng ánh mắt bi ai rồi quay nhìn phía hai người kia. Bà ta rất quan tâm đến hai người này, có lẽ bà và hai người này rất có liên hệ với nhau.

Lúc đó hai người ngồi đối diện mà sắc mặt biến đổi liên liền. Rồi mũi kiếm đẩy tới chạm vào người bên trái.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử trộm mắt nhìn người bên trái mặt đầy vẻ kinh mạng lo sợ. Thân hình bà ta hơi rung động.

Bùi Khương nghĩ thầm:

“Tại sao bà ta không chịu vào giúp người bên trái.

Chỉ cần bà ta đánh nhẹ một cái thì người bên phải sẽ chết liền.”.

Chàng cũng hiểu được là bất cứ người nào trong hai người cũng không đỡ nổi sự tấn công của kẻ thứ ba.

Nhưng trong hai người chàng không biết ai đã điểm vào cái huyết cam điếc của chàng. Nhưng chàng nghĩ vậy là muốn giúp Ngải Thanh.

Lúc này mũi kiếm lại nghiêng đâm vào áo người bên phải. Sắc mặt người bên trái đã bình tĩnh lại và đến lượt người bên phải có vẻ sợ sệt lo âu.

Bùi Khương thở nhẹ một cái như nhẹ lo, nhưng thái độ của Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh vẫn không thay đổi. Nàng lo lắng cho người bên phải cũng giống như nàng đã lo lắng cho người bên trái vậy.

Bùi Khương liền ngồi yên một chỗ, chàng không hiểu nổi những mối liên hệ phức tạp giữa ba người này. Một sự liên hệ hình như cả tình, thù ân oán là phải?

Cuộc đấu sống chết, như là phải tiếp diễn vĩnh viễn không cách gì ngưng được nếu họ không cùng tự ngưng. Không khí thật là nặng nề đang đè nặng và làm cho cái hang đầy thạch nhũ này thêm quái dị và ngột thở.

Bỗng có tiếng từ xa vọng xuống.

– Bùi Khương, thiếu hiệp ở đâu?

Tiếng kêu tuy nhỏ, nhưng rất rõ ràng.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh, biết ngay tiếng kêu đó được xuất phát từ một cao thủ võ lâm có một nội lực rất hùng hậu. Ngải Thanh liền hỏi Bùi Khương:

– Ai vậy?

Bùi Khương đáp:

– Người cùng lên núi với Khương nhi!

Lúc này trông khuôn mặt bà ta càng trắng nhợt hơn, bà ta nói:

– Họ đã phát giác cái hang đá này chưa?

Bùi Khương đáp:

– Có lẽ ...

Ngải Thanh từ từ đứng dậy. Thân hình đầy kim thép rung rinh thật khủng khiếp.

Bùi Khương đứng lên theo hỏi:

– Cô cô có sao không?

Và chàng định dùng tay đỡ bà ta. Nhưng bà ta đã ngồi xuống nói:

– Đi ra bảo họ dừng vào!

Bùi Khương lập tức chạy trở ra. Chàng không cần hỏi lý do. Vì chàng sẽ làm bất cứ điều gì mà bà ta bảo.

Bùi Khương đi rồi, Ngải Thanh nhìn hai người kia một cách tuyệt vọng. Bà ta nhìn những vết máu và những cây kim thép trên thân thể bà ta. Những cây kim này là bà ta tự đâm vào người với mục đích cản trở hai người kia đấu sống chết.

Nhưng cái hành động hy sinh khủng khiếp ấy vẫn không ngăn cản được một mảy may nào cho sự quyết đấu của hai người. Và sự đau khổ trên thân thể bà ta cũng không giảm đi sự đau khổ của tâm hồn bà ta được. Nhưng bà ta cũng biết cuộc đời đau khổ và sự nan giải giữa tình, thù, ân oán, của bà ta có lẽ sẽ được giải quyết hôm nay. Bà ta miên man trong ý nghĩ tuyệt vọng ...

Còn Bùi Khương chạy hết sức, nên chỉ trong nháy mắt chàng đã đến ngay cửa đường hầm. Chàng vội vàng nhảy lên, nhưng vừa tới miệng hầm thì đã nghe có một bàn tay lạnh ngắt nắm chặt vào mạch môn chàng rồi. Bùi Khương la lên:

– Tại hạ đây mà!

Bàn tay lạnh đã buông ra và chàng vừa đứng vững thì trước mặt đã có Lãnh Cúc Song Mộc đứng lù lù rồi.

– Thiếu hiệp đi đâu vậy? Có gặp gì không?

Giọng nói của Lãnh Cúc Song Mộc có vẻ lo lắng cho chàng nên chàng liền kể rõ mọi sự và năn nỉ hai lão quái đừng xuống hang.

Chàng không biết nói dối, cũng không biết dùng thủ đoạn để đạt mục đích.

Chàng chỉ biết nói thật và thành thật yêu cầu.

Lãnh Cúc Song Mộc càng nghe càng ngạc nhiên.

– Ai mà dám tin! Ai mà dám tin?

Bùi Khương nghe vậy liền nói:

– Không tin cái gì? Tại hạ nói hoàn toàn đúng sự thật mà!

Lãnh Hàn Trúc cười nói:

– Ai dám tin một thiếu niên không biết võ công là người nổi danh trong thiên hạ, chỉ trong vòng một năm. Có ai dám tin thiếu niên này lại có liên hệ mật thiết với Long Hình Bát Chuồng, Lãnh Nguyệt Tiên Tử, Thiên Thủ Thư Sinh và Kim Đồng Ngọc Nữ?

Bùi Khương giọng thông cảm nói:

– Vậy mà tại hạ những tưởng nhị vị tiền bối không tin những lời tại hạ nói.

Lãnh Khô Mộc nói:

– Thiếu hiệp muốn xuống dưới nữa thì cứ xuống, chúng tôi chờ thiếu hiệp ở đây.

Bùi Khương vội gật đầu và nhảy xuống con đường hầm ngay.

Lãnh Khô Mộc lắc đầu nói:

– Y lúc nào cũng hay lo chuyện dùm cho kẻ khác.

Lãnh Hàn Trúc nói:

– Không ngờ có hai «Thiên Thủ Thư Sinh». Thảo nào, nghe nói Thiên Thủ Thư Sinh hành tung không nhất định. Hôm nay làm một chuyện tốt ở Giang Nam, mai đã làm một việc ác ở Hà Bắc.

Lãnh Khô Mộc than dài, nói:

– Giang hồ hay đồn đại những chuyện quá đáng, còn sự thật thì ... ít ai biết đến ... tỷ như ...

Lãnh Hàn Trúc xen lời tiếp:

– Tỷ như huynh đệ chúng ta phải không?

Hai người nhìn nhau, cùng cất tiếng cười vang vang ...

Chuyện Tình Bi Đát

Bùi Khương đang lầm lũi tiến vào con đường hầm, thì có tiếng nói thật ai oán của Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh vang lên từ hang đá:

– Hãy dừng đi! Thù oán của bốn mươi năm về trước mà đến nay vẫn chưa hóa giải được sao?

Trong tiếng nói hình như có tiếng nấc nghẹn càng thêm thảm thiết, Lãnh Nguyệt Tiên Tử như đang nuốt cơn bi ai rồi tiếp:

– Nhị ca! Nhị ca cũng phải nhận thấy đại ca đã biết hối hận từ lâu rồi mà!

Đại ca đã phải chịu hết bao nhiêu đau khổ cũng vì nhị ca, không lẽ đã không đủ để xóa bỏ sự sai lầm của tuổi trẻ sao?

Giọng nói của Ngải Thanh như gào lên tiếp:

– Nhị ca cũng đừng ép buộc đại ca quá mức! Không lẽ nhị ca muốn giết người anh ruột của mình sao?

Ngừng được một chốc, tiếng nói nặng nề bi ai đã làm cho Bùi Khương hoang mang xúc động vô cùng.

Tiếng nói khác lại vang lên:

– Trung Nhẫn đại ca đã chịu đựng bao nhiêu đau khổ, đã chịu nhục bao nhiêu việc rồi, giờ đây chịu thêm một lần nữa có sao đâu?

Tiếng nói Ngải Thanh lớn lên trong sự tức giận lẫn bi thiết:

– Đại ca, nhị ca, hãy nghe lời tiểu muội một lần có được không? Tiểu muội van cả hai người mà. Hãy bỏ đi! Hãy bỏ đi ...

Rồi có tiếng khóc nức nở của Ngải Thanh.

Bùi Khương càng nghe càng thấy lòng mình chua xót, thầm nghĩ:

“Hai người Thiên Thủ Thụ Sinh gì mà lòng quá hận thù đến thế, mặc cho cô cô van xin mà vẫn không lay chuyển đổi ý.”

Nhưng tiếng nói của Ngải Thanh lại vang lên tiếp, giọng hờn trách:

– Tôi ... tôi biết mà.. Cái gì cũng tại tôi ... Nếu không có tôi thì hai người có thể nhìn nhau được. Nhưng ... nhưng tôi ... không muốn thấy bất cứ ai chết. Tôi van hai người, hãy buông tay một lượt. Được không?

Bùi Khương nghe ngực chàng nặng nề. Hơi thở thật nặng nề. Chàng đi rất chậm từng bước một. Nhưng khi vừa lúc Bùi Khương bước đến cửa hang đá thì lại thấy một sự biến đổi.

Vì người ngồi bên trái thái độ chợt thay biến, một sự thay biến rất nhỏ. Rồi hai bàn tay đang kẹp chặt lưỡi kiếm của người này bỗng từ từ buông ra.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh la lên thê thảm:

– Trung Nhẫn!

Người bên phải hơi mỉm cười, hai chưởng bỗng đẩy tới. Tức thì mũi kiếm đã đâm vào ngực người bên trái, đồng thời thân hình người bên phải chao tới cũng bị mũi kiếm đâm vào luôn.

Mũi kiếm đâm sâu vào ngực của hai người, đâm gần như cùng một lượt.

Máu của người này bắn vọt ra dính đầy vào người kia. Hai thân hình của hai người đã dựa vào nhau. Máu lại cũng chảy chan hòa.

Họ cũng không nghe tiếng gào thê thảm của Ngải Thanh nữa.

Người bên trái là anh, đã ra đi vĩnh viễn trước một chút.

Người bên phải hai mắt đã hết thần, gần nhắm lại, nhưng hãy cố thều thào mấy tiếng rất yếu:

– Đại ... ca ... hãy ... còn ... thương ... đệ.

Tiếng nói dứt đi theo hơi thở hắt ra và vĩnh viễn không còn được thở nữa của người này.

Họ đã chết. Hai anh em ruột thịt đã chết. Tình, thù, ân oán đã được giải thoát vĩnh viễn. Tất cả đều kết thúc giữa hai anh em. Chỉ còn có máu, máu của hai người vẫn còn nhiều xuống từng giọt và rồi sẽ ngưng chảy trong mấy chốc nữa đây.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử như con người chết. Bà ta ngồi lặng như bị tê liệt và chắc chắn là bà ta đã bị tê liệt linh hồn rồi.

Bùi Khương cũng bị ảnh hưởng bởi cảnh tượng trước mắt, chàng đứng im như một pho tượng đá.

Cho đến khi nghe tiếng gào đột ngột:

– Trời! Đại ca ... Nhị ca ...

Tiếng gào bi thiết tột cùng của sự đau đớn thốt ra từ Ngải Thanh thật đã làm người nghe bàng hoàng xúc động. Và sau tiếng gào ấy, Ngải Thanh nhảy bổ ôm lấy hai cái xác đang dựa vào nhau trên vũng máu.

Bùi Khương bỗng thấy chung quanh quá yên lặng, một sự yên lặng mênh mông quá.

Và tiếng khóc của Lãnh Nguyệt Tiên Tử sao không còn nữa. Vì lúc này đáng lẽ ra bà ta phải khóc chứ?

Chính vì vậy mà Bùi Khương chợt nghĩ đến sự yên lặng và không có tiếng khóc của Ngải Thanh ấy.

Chàng ta là người thông minh nên suy luận ngay:

“Bà ta mà không khóc thì thứ nhất là bà ta quá xúc động mất hết cảm giác, thứ hai là bà ta đã quyết tâm chết theo hai người kia.”.

Nghĩ đến đây Bùi Khương phải giật mình ngập ngừng gọi:

– Cô cô!

Lãnh Nguyệt Tiên Tử nhẹ nhàng quay mặt lại nhìn Bùi Khương rồi với hai cái xác này bước đến phía cửa hang cạnh Bùi Khương. Trên má bà ta còn ướt hai dòng nước mắt, bà ta khẽ nói:

– Khương nhi à! Chúng ta lại được gặp nhau tại đây!

Giọng nói của bà sao mà buồn quá.

Bùi Khương chớp chớp đôi mắt rồi lại nói:

– Cách đây mấy tháng, Khương nhi đã gặp Kim Đồng Ngọc Nữ và ...

Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh chận lời nói:

– Cô cô đã biết, đó là cô cô nhờ đôi vợ chồng ấy tìm gặp Khương nhi.

Ngải Thanh ngừng một chút, thở nhẹ giọng man mác:

– Khương nhi à! Mẫu cô cô đây rất thương mến Khương nhi vì Khương nhi là một đứa trẻ rất lương thiện, có ý chí và hôm nay cô cô lại rất mừng vì Khương nhi đã lớn rồi.

Bùi Khương xúc động nhìn thân hình Ngải Thanh nói:

– Để Khương nhi nhổ hết mấy cây kim trên mình cho cô cô nhé.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh hình như không còn nghe thấy Bùi Khương nói gì. Đôi mắt «sâu chín» đang xa xôi mà miệng thì nói:

– Khương nhi đã lớn rồi! Không biết giờ đây Khương nhi có còn nghe lời cô cô như ngày nào nữa không?

Bùi Khương liền đáp:

– Ngày trước hay bây giờ lúc nào Khương nhi cũng nghe lời dạy bảo của cô cô. Và bất cứ cô cô muốn Khương nhi làm gì Khương nhi không bao giờ chối từ.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh từ từ quay lại nhìn Bùi Khương với ánh mắt dịu hiền như một người mẹ nhìn đứa con yêu. Ngải Thanh mỉm cười héo hắt nói:

– Thế thì hay lắm. Bây giờ Khương nhi hãy quỳ xuống và thề sẽ làm ba điều theo lời của cô cô.

Bùi Khương không phản đối hay hỏi lý do, mà liền y lời quỳ xuống ngay và nói:

– Tôi Bùi Khương ... nếu ...

Chàng không biết thề như thế nào nên cứ ấp úng mãi, Ngải Thanh phải nói:

– Nếu tôi không làm theo lời của Ngải Thanh cô cô thì sẽ bị trời đánh, vạn kiếp không thành người.

Bùi Khương liền nhắc lại:

– Tôi Bùi Khương hôm nay long trọng tuyên thệ là nếu không nghe lời và làm làm theo như lời của cô cô Ngải Thanh thì sẽ bị trời đánh, vạn kiếp không thành người.

Nói xong Bùi Khương đứng dậy rồi ngược mắt hỏi Ngải Thanh:

– Cô cô, ba việc gì vậy?

Lãnh Nguyệt Tiên Tử nhìn Bùi Khương một chốc rồi đoạn từ từ cất giọng thật ôn tồn:

– Đây là ba điều mà Khương nhi phải làm, Khương nhi hãy nghe cho kỹ nhé!

Bùi Khương gật đầu đáp:

– Khương nhi sẵn sàng xin được nghe đây!

Lãnh Nguyệt Tiên Tử nhẹ giọng nói:

– Điều thứ nhất, trong đời của Khương nhi không bao giờ được lường gạt ái tình của một người con gái nào. Nếu nàng tốt với Khương nhi, Khương nhi phải bảo vệ nàng, không để cho kẻ khác hại nàng.

Ngải Thanh ngừng nói thì Bùi Khương liền tiếp:

– Khương nhi lúc nào cũng không chịu để cho ai hại con gái nào mà tốt với Khương nhi cả.

Ngải Thanh lại nói:

– Nói thì dễ, nhưng nhiều lúc có những trường hợp những hoàn cảnh thật phức tạp làm cho mình đành để cho người con gái đó bị tổn hại.

Bùi Khương lắc đầu nói:

– Không! Khương nhi sẽ không bao giờ làm như vậy.

Ngài Thanh gật đầu nói:

– Thế thì hay lắm.

Rồi nàng giọng cương quyết nhưng thật hiền hòa:

– Điều thứ hai là Khương nhi phải ở lại đây với cô cô trong ba ngày liền.

Khương nhi không được ra khỏi nơi đây trong vòng ba ngày đó, dù Khương nhi có gặp chuyện gì đau khổ đi nữa.

Bùi Khương khẳng khái đáp:

– Khương nhi xin bằng lòng, bất cứ đau khổ gì Khương nhi cũng ráng chịu được.

Chợt Bùi Khương nhớ đến Lãnh Cúc Song Mộc còn đang chờ đợi chàng ở bên ngoài nên chàng hơi ngại ngùng.

Nhưng Lãnh Nguyệt Tiên Tử lại nói:

– Bây giờ chỉ còn việc thứ ba, nhưng trước khi nói việc này, đầu tiên cô cô phải kể cho Khương nhi nghe một câu chuyện, nhưng Khương nhi không được kể lại cho người khác nghe.

Bùi Khương đáp:

– Khương nhi xin tôn trọng lời của mẫu cô cô.

Thân hình của Lãnh Nguyệt Tiên Tử hơi rung rung, bà ta liền nhẹ ngồi trên một tảng đá, kéo Bùi Khương ngồi cạnh, rồi bắt đầu cất tiếng kể:

– Hồi xưa có một bà nọ hạ sanh ra được một đôi hài nhi đều là trai cả. Rồi bà ta chết sau khi sanh một thời gian. Hai đứa con trai song sinh này từ từ lớn lên, giống nhau như hai giọt nước. Từ khuôn mặt, tiếng nói, thân hình, cho đến từng cử chỉ cũng đều giống nhau cả. Hai người con trai này sau khi mẹ chết được sống với cha, nhưng chính người cha cũng không phân biệt được ai là anh ai là em. Rồi họ lớn dần theo thời gian. Tánh tính của hai anh em này lại hoàn toàn khác nhau.

Người anh thì thông minh, tự ái, ngang tàn. Người em thì lương thiện nhút nhát.

Nên dù ở nhà hay ở trường học, người anh đều được khen nhiều cho đến cha ruột cũng thương người anh nhiều hơn vì có cảm tưởng rằng nếu không có thêm thì bà vợ của ông ta may ra khỏi qua đời vì sanh đẻ nhiều con. Lớn lên trong hoàn cảnh như vậy tạo cho người em một tánh tình rất thâm sâu. Bề ngoài thì người em cái gì cũng ráng chịu đựng và bằng lòng, nhưng trong thâm tâm thì quyết định có một ngày sẽ trả thù. Một hôm người anh làm bể chiếc bình cổ quý giá của cha, nhưng lại đổ lỗi cho người em gây ra việc đó. Người cha thì tin lời người anh nên người em phải gánh chịu oan ức đó và liền bỏ nhà ra đi vào một đêm tối. Nhưng người cha và người anh cũng không lo lắng tìm kiếm. Rồi ba ngày sau. Người em lại quay về, nét mặt vui mừng hơn hở. Người anh đã để ý nên cứ đi theo dò hỏi đã có sự gì xảy ra mà mừng rỡ như vậy. Người em do dự mãi và không muốn nói.

Nhưng rồi sau cùng cũng đã nói cho người anh biết là đã gặp được một cao nhân dị sĩ và đã bảo người em ba ngày sau trở lại sẽ thu nhận làm đồ đệ. Người anh ghen tức ngủ không được. Sau đó người anh nghĩ ra một phương kế ác độc, chuẩn bị sẽ thi hành. Đến ngày thứ ba, người anh làm bộ tiễn đưa cho người em đi, vừa đi vừa hỏi:

«Hiền đệ à! Hôm nay hiền đệ phải gặp dị nhân đó ở đâu lận?» Người em liền kể rõ nơi gặp một cách rành rẽ. Người anh nghe xong mừng thầm trong lòng vì người anh đã có sẵn kế hoạch để giết người em, với ý định giả làm người em để đi gặp vị dị nhân kia. Nhưng vô tình dày móng tay nhọn. Người anh đâu ngờ là người em chẳng gặp dị nhân nào cả. Người em chỉ hỏi thăm chỗ nào có nhiều ác thú nhất, rồi giả bộ nói là gặp dị sĩ, vì người em biết thế nào người anh cũng giành đi trước. Rồi khi người anh hỏi địa điểm hẹn hò với dị sĩ, người em liền nói ngay chỗ có nhiều ác thú để người anh gặp nguy hiểm và như vậy người em đã trả được thù. Nhưng người em thật không ngờ người anh đang dự tính giết hại ngay người em. Và việc ra đi này cả hai anh em đều không cho người cha của họ biết. Họ âm thầm ra đi. Hai anh em cứ mãi tiến bước. Cho đến sườn núi dốc đứng thật nguy hiểm thì lúc này người anh dừng lại nói:

«Tiễn nhau mãi rồi cũng phải có lúc chia tay. Vậy hôm nay anh em ta chia tay nơi này và thật không biết đến lúc nào mới gặp nhau.» Người em cũng đáp:

«Hôm nay chia tay thật không biết chừng nào mới gặp nhau nữa. Thật buồn quá.» Người em thầm nghĩ:

“Tại sao đại ca không giành đi trước?” Nhưng vừa lúc đó, người em liền bị người anh dùng hết sức lực bất ngờ đẩy người em ngã nhào xuống sườn núi.

(Thiếu trang) ... Nhưng cũng kể từ hôm đó cô cô cảm thấy có một cái gì là lạ vây quanh cô cô, và cứ như vậy kéo dài đến một năm. Cũng trong một năm này y rất ít nói chuyện cùng cô cô. Y cũng không còn đọc sách và luyện kiếm với cô cô như mọi lần. Cô cô có hỏi thì y trả lời là y bị nội thương nên không muốn

hoạt động suy nghĩ nhiều. Nhưng cô cô lại không thấy được triệu chứng nội thương của y, song chỉ để ý chứ không hạch hỏi gì. Rồi cũng vào một đêm mưa lâm râm. Cô cô bỗng thức giấc vào lúc nửa đêm. Cô cô nhìn thấy y ngồi cạnh giường, mắt y nhìn về phía cửa sổ. Thấy thế, cô cô cũng nhìn theo về phía cửa sổ.

Nói đến đây bỗng Ngải Thanh phải rùng mình một cái rồi tiếp:

– Cái cảnh mà cô cô thấy trước mắt lúc ấy thật chẳng bao giờ quên được.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử ngừng một chốc rồi tiếp:

– Lúc ấy cô cô nhìn thấy có một Thiên Thủ Thụ Sinh khác đang đứng ở ngoài cửa sổ, mắt nhìn cô cô chăm chăm. Cô cô phải la lên vì quá kinh ngạc. Sau tiếng la, người đó chạy biến đi ngay. Cô cô nhảy lên định rượt theo, nhưng người ngồi cạnh cô cô đã nhanh tay điểm vào huyệt đạo của cô cô làm cô cô không nhúc nhích được nữa.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh kể đến đây thì ngọn đèn dầu trong hang đá cũng đã hết dầu tắt phụt luôn. Bóng tối hoàn toàn phủ kín hang đá. Trong bóng tối, Bùi Khương vẫn nghe Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh đều giọng kể tiếp:

– Cho đến lúc đó cô cô vẫn chưa biết chuyện của hai anh em kia. Cô cô lại càng không biết người đang ngồi cạnh cô cô lúc ấy, đã chung sống với cô cô được một năm trời, sau một tháng Trung Nhẫn ra đi rồi trở về lại không phải là Thiên Thủ Thụ Sinh Tiêu Trung Nhẫn, mà là người em song sinh Tiêu Bá Hiên.

Lãnh Nguyệt Tiên Tử ngưng kể và Bùi Khương lại nghe tiếng khóc trong bóng tối. Bùi Khương cũng cảm thấy nghẹn ngào nơi cổ họng. Một lúc sau Ngải Thanh lại nói tiếp:

– Cô cô bị điểm huyệt nên đành nằm cứng trên giường mà nghe Tiêu Bá Hiên kể lại đầu đuôi mọi sự.

Ngải Thanh lại thở phào nói:

– Tiêu Bá Hiên cho biết sau khi bị rớt xuống sườn núi lại may mắn thoát chết. Sau khi chịu đựng bao nhiêu khó khăn khổ sở, y cũng học được võ công phi thường và trở về để trả mối thù ấy. Nghe y kể, cô cô đã phản đối vì cô cô đâu có tội lỗi gì trong vụ ấy, sao lại phải chịu nhục nhã như thế. Nhưng y đáp nhanh: «Tiêu Trung Nhẫn tình nguyện nhường lại cho ngu huynh vì Trung Nhẫn có lỗi với ngu huynh. Hôm nay là ngu huynh đồng ý để Trung Nhẫn tới nhìn Thanh muội muội lần chót.» Cô cô thật căm giận trong lòng thì y đã nói tiếp:

«Từ nay về sau Thanh muội muội là hiền thê của Tiêu Bá Hiên này. Hiền thê không phải chỉ theo Hiên này một năm mà còn phải theo cả đời nữa.» Nghe y nói vậy, cô cô hết sức đau lòng. Bắt đầu từ đó, cô cô thù ghét cả hai anh em. Cô cô quyết định sẽ ráng học thêm võ công và sau này quyết giết cả hai anh em để trả mối nhục ấy. Cũng vì nuôi lòng thù hận mà cô cô chưa chết sớm hơn. Và cũng chính từ đêm hôm đó, Tiêu Bá Hiên vẫn điểm ba huyệt đạo trên người của cô cô để kiềm chế cô cô để cô cô có thể cử động, nói năng bình thường nhưng vẫn không thoát khỏi tay y.

Rồi thỉnh thoảng Tiêu Bá Hiên đi gây ra một việc ác đạo trong võ lâm, làm cho tiếng tăm của Thiên Thủ Thụ Sinh trở thành một quái vật lúc thiện lúc ác. Nhân đó mà cô cô còn biết thêm là mưu đồ chiếm cô cô là ý định mà Bá Hiên đã có từ lâu. Vì y theo dõi vợ chồng cô cô và Trung Nhẫn rất lâu. Y đợi cho Trung Nhẫn già rồi mới thực hiện kế hoạch chiếm lấy cô cô. Còn Tiêu Trung Nhẫn vì hối hận tội ác đối với y nên đã hy sinh cô cô cho em mình.

Nói tới đó Lãnh Nguyệt Tiên Tử có vẻ giận dữ:

– Hừ! Cô cô chỉ là một con vật hy sinh cho hai anh em họ. Cô cô thù hận họ và nuôi dưỡng hận thù. Một năm sau cô cô tìm cách giải khai huyệt đạo. Cô cô lấy luôn quyển «Hải Thiên Bí Lục» rồi trốn đi. Cô cô sợ y tìm ra nên phải giả làm đàn ông, rồi sau đó gặp được Khương nhi.

Bây giờ bóng tối trong hang đá như đã quen dần với đôi mắt của Bùi Khương nên chàng lơ mơ thấy mọi vật quanh đó. Chàng thấy đôi mắt của Ngải Thanh vẫn nhìn vào vùng bóng tối trước mặt chăm chăm và Ngải Thanh vẫn nói đều đều:

– Cô cô phải làm ra hai quyển «Hải Thiên Bí Lục», một thật một giả để trong gói, ngày đêm cố công rèn luyện võ công. Nhưng rồi cô cô vẫn bị y tìm ra được. Y bắt cô cô vào ngay đêm cô cô giết Mạc Tây, một trong Bắc Đẩu Thất Sát.

Cô cô tưởng rằng y sẽ giết cô cô, nhưng y lại chiều chuộng cô cô rồi y lại quỳ xin năn nỉ cô cô đừng bỏ y nữa. Y đã canh chừng cô cô chừng mười ngày đêm liên tiếp không ngủ. Nhưng cuối cùng y quá mệt nên phải ngủ thiếp đi. Vì thế nên cô cô mới trốn thoát khỏi tay y được. Tuy nhiên y như một con ác quỷ cứ theo cô cô hoài. Cô cô phải trốn mãi, trốn mãi. Cứ mãi miết trốn tránh nên quá sức mệt, hơn nữa lúc ấy cô cô phát giác ra rằng dầu có cố luyện võ công thêm mười năm nữa cũng không bằng võ công của hai anh em họ. Rồi một hôm cô cô gặp Kim Đồng Ngọc Nữ. Họ cho cô cô biết là đã phát hiện Thiên Thủ Thụ

Sinh ở trong một cái hang bí mật trên núi Huỳnh Sơn. Nhờ vậy mà cô cô mới biết Trung Nhẫn đã ẩn náu ở đó từ khi ra đi. Cô cô suy tính mãi và cuối cùng quyết định đến Huỳnh Sơn để tìm Tiêu Trung Nhẫn và cô cô gọi vợ chồng Kim Đồng Ngọc Nữ trao cho Khương nhi quyển «Hải Thiên Bí Lục» thật. Mọi sự đã quyết định. Cô cô đến Huỳnh Sơn và tìm được cái hang này. Lúc đó Tiêu Trung Nhẫn vẫn không có mặt nơi hang đá này. Cô cô lại phải chờ một ngày một đêm. Lúc đó cô cô mới thấy Tiêu Trung Nhẫn về tới. Y thấy cô cô nên rất mừng rỡ, liệng luôn cái hộp đen trong tay mà còn nằm ở ngoài đường hầm đó. Lúc đó cô cô mới nhận thấy dấu có hận Trung Nhẫn nhưng vẫn yêu Trung Nhẫn. Cô cô vừa khóc vừa hỏi:

«Tại sao phu quân lại bỏ ngu muội mà đi và tại sao lại ngu muội mà hy sinh?» Nhưng ngờ đâu y lại cười lớn lên một cách khác lạ. Thì ra cô cô lại lầm, vì y không phải là Tiêu Trung Nhẫn mà là Tiêu Bá Hiên. Cô cô muốn điên lên trong lúc đó. Nhưng chính lúc ấy, Tiêu Trung Nhẫn lại về thật. Hai anh em xuất hiện cùng một lúc. Hai người nhìn nhau. Bỗng Tiêu Bá Hiên lên tiếng trước:

«Thế giới này hãy còn quá nhỏ, giữa anh và tôi phải có một người ra đi.» Tiêu Trung Nhẫn suy nghĩ một thoáng rồi nói:

«Thế giới này quá nhỏ thật.» Nói xong hai người cùng rút kiếm ra một lượt. Hai người bắt đầu động thủ. Nhìn họ, cô cô chợt phát giác ra một sự kỳ lạ là tình cảm của cô cô đối với hai người đã hoàn toàn giống nhau. Cô cô biết rằng mình đã thương hai người. Cô cô bắt đầu khóc và năn nỉ họ đừng đánh nhau nữa. Nhưng họ đã không nghe. Họ đấu cả đêm vẫn chưa phân thắng bại.

Hình như ngoài trời đã bắt đầu sáng, ánh sáng chun lọt xuống dưới hang đá nên Bùi Khương nhìn thấy Ngải Thanh đang ngồi đối diện với chàng mà vẫn nói đều đều:

– Sau đó họ không đấu kiếm nữa và dùng phương pháp vừa rồi để đấu nội công. Cô cô thương họ, không muốn họ chết. Cô cô phải dùng kim thép đâm vào thân mình, hy vọng họ sẽ ngừng tay vì nhận thấy sự đau đớn của cô cô. Nhưng cô cô đã thất bại. Câu chuyện đã kết thúc như Khương nhi đã thấy. Một bi kịch đã kết thúc. Ân, oán, tình, thù của hai anh em đã được giải quyết. Còn cô cô? Cô cô không thể sống được! Rồi Lãnh Nguyệt Tiên Tử nói từng lời với Bùi Khương:

– Khương nhi à, điều thứ ba mà Khương nhi phải làm là sau khi cô cô chết rồi, Khương nhi phải chôn thi thể của chúng ta chung một chỗ nhé.

Bùi Khương la lên:

– Không! Không! Cô cô không thể chết được!

Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh cười thâm nói:

– Khương nhi đã quên lời hứa rồi sao? Vả lại Khương nhi đâu có đủ sức mà ngăn cản cô cô.

Ngải Thanh ngừng một thoáng rồi nói:

– Nhưng mà bây giờ cô cô chưa chết đâu. Phải đợi ba ngày sau. Ba ngày sau không có ai ngăn cản được nữa.

Rồi tiếng cười thật héo hắt bi thảm của Ngải Thanh vang lên nghe thật ảo não vô cùng.

Khai Thông Sinh Tử Huyền Quang

Giọng nói chua chát của Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh như còn vang đâu đây. Giọng nói đó đã làm cho Bùi Khương cũng phải chua xót.

Chàng thầm tìm quyết định:

“Ba ngày sau mình nhất định phải cứu cô cô, mình phải giúp cô cô tìm cuộc đời mới.”.

Nét mặt của Bùi Khương đang ngẩn ngơ đuổi theo một ý nghĩ.

Bỗng nhiên Ngải Thanh vụt đứng lên. Hai chưởng đánh xuống người Bùi Khương.

Bùi Khương chợt cảm thấy có một luồng nóng như lửa từ song chưởng của Lãnh Nguyệt Tiên Tử truyền vào thân thể chàng đi thẳng vào tim. Rồi ở trong tim tan ra, chạy lan tràn tới vai, rồi tay chân. Bùi Khương cảm thấy toàn thân thể lúc ấy như bị lửa đốt vô cùng đau đớn.

Một lúc sau sức nóng đó từ từ giảm đi. Bùi Khương mơ hồ cảm thấy toàn thân như ấm lại và rồi man mác mộng lung.

Một lúc sau nữa sức nóng lại hùng hực trở lại để thiêu đốt toàn cơ thể của chàng vậy.

Sau đó chàng thấy khát nước vô ngần. Có lẽ mồ hôi đang ướt đầm toàn thân của chàng.

Sự diễn biến cứ như thế mãi hầu như vô tận, không thấy chấm dứt được.

Nhưng thực tế thì sự diễn biến đó đã chấm dứt sau ba ngày mà Bùi Khương cảm thấy như đã kéo dài trăm ngàn năm.

Ba ngày đã qua. Bỗng nhiên tất cả đều hết. Toàn cơ thể của Bùi Khương không còn sự đau đớn nóng bức nào nữa. Tất cả đều tan biến hết.

Bùi Khương ngồi thờ một mình. Những ý nghĩ trở về với chàng. Lý trí lại hoạt động. Bùi Khương lại nhớ câu:

«Ba ngày sau mới chết ...» Mà Ngải Thanh đã nói nên chàng vụt đứng lên kêu:

– Ngải Thanh ... cô cô ... ời!

Trong hang đá vẫn tối mờ nên Bùi Khương thấy ai cả. Chợt chàng nghe có một tiếng nói yếu ớt phát ra dưới đất:

– Khương nhi ...

Bùi Khương vội cúi xuống xem. Trong ánh sáng mờ mờ, chàng thấy Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh đang nằm dưới đất. Chàng cố nhìn kỹ thì phải kinh hoàng vì thấy mái tóc đen dài của Ngải Thanh giờ đây đã ngả màu bạc rồi.

Bùi Khương liền nghĩ:

“Không lẽ mình bị hôn mê đã nhiều năm? Nếu không thế tại sao cô cô lại đã già như vậy?”.

Bùi Khương vội đỡ Lãnh Nguyệt Tiên Tử lên, thì nghe bà ta thều thào thật yếu ớt:

– Ba ngày ... đã ... qua rồi!

Bùi Khương kinh hoàng hỏi nhanh:

– Ba ngày? Tại sao cô cô lại già như thế này?

Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh lại nói tiếp, giọng thật yếu ớt:

– Khương nhi ... hãy đem chúng ta chôn cất ... rồi Khương nhi hãy rời nơi này mà về ...

Bùi Khương nói lớn:

– Chôn! Tại sao phải chôn? Cô cô hãy còn sống ... và cô cô phải sống mãi ...

Ngải Thanh như không nghe gì cả, vẫn nói tiếp:

– Cô cô đã sang hết khí lực, tinh huyết của cô cô cho Khương nhi rồi ... Cô cô rất mừng ... vì đã giúp ích ... cho Khương nhi ...

Tiếng nói đến đó thì ngưng bật. Đầu của Lãnh Nguyệt Tiên Tử từ từ hơi nghiêng qua một chút.

Bùi Khương ôm bà ta khóc to lên. Chàng biết rõ Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh đã chết.

Bùi Khương cũng suy biết bà ta đã dùng một phương pháp gì đó để sang hết công lực, tinh huyết của bà cho chàng và bà ta đã kiệt sức, thở hơi cuối cùng.

Một bi kịch đã kết thúc.

Sau khi chôn ba thi thể xong và đã làm lễ thật trịnh trọng Bùi Khương đã khóc không ít. Nhưng người chết không sống lại được. Có điều nước mắt cũng làm dịu cơn đau buồn. Nên Bùi Khương nhìn lại một

lần chót nơi chôn ba thi thể cùng một chỗ rồi lạy một lần nữa mới quay gót bước đi ra. Bùi Khương bước đi thật chậm chạp và nặng nề. Chàng nghe cô đơn đếm từng bước chân đi âu sầu của chàng.

Chàng rời cái hang đá sau ba ngày.

Bùi Khương lần bước theo con đường hầm để mà đi ra ngoài.

– Ô! Bây giờ là ban ngày!

Mặc dầu đã ba ngày không ăn uống nhưng Bùi Khương vẫn không thấy đói khát gì cả. Chàng liền nhảy một cái, cảm thấy thân hình nhẹ hơn lúc thường, chàng nghĩ thâm là có lẽ đã ba ngày một nhọc nên thân thể yếu sức đi.

Bùi Khương đến cửa hầm liền nhảy lên một cách nhẹ nhàng.

Vừa lên khỏi cửa hầm đã thấy Lãnh Cúc Song Mộc vẫn còn ngồi trên một tảng đá nơi đó.

Lãnh Khô Mộc bình thân lên tiếng trước:

– Thiếu hiệp làm đã xong việc chưa?

Bùi Khương chỉ gật đầu không đáp.

Lãnh Hàn Trúc nói:

– Vậy chúng ta đi!

Hai anh em lão quái này cũng không hỏi han gì Bùi Khương nữa cả.

Cả ba liền đi trở lại lối đã lên lúc ba ngày trước.

Bùi Khương vừa đi vừa hỏi:

– Chúng ta không trèo núi nữa sao?

Lãnh Khô Mộc liền đáp:

– Ba ngày không ăn uống, sức đâu mà trèo núi?

Lúc này Bùi Khương mới biết hai lão quái này đã chờ đợi chàng tại cửa hầm ba ngày ba đêm không rời một bước.

Đường dốc núi rất gồ ghề khó đi, nhưng lúc ấy Bùi Khương đã đi theo Lãnh Cúc Song Mộc một cách hết sức dễ dàng, khác hẳn lúc lên phải khó nhọc và chậm chạp vô cùng.

Bùi Khương không chú ý đến sự thay đổi ấy của chàng.

Song Lãnh Cúc Song Mộc đã phát hiện ra. Hai lão quái này liền dừng lại.

Rồi Lãnh Khô Mộc đột nhiên đánh ra một chưởng nhằm vào Bùi Khương.

Bùi Khương kinh hoàng liền hít một hơi nhẹ thì thân hình đã lùi lại ba bốn thước tránh thoát tầm chưởng.

Lãnh Khô Mộc đôi mắt sáng lên nói:

– Đúng rồi!

Bùi Khương không hiểu chuyện gì nhưng cũng hỏi lại:

– Đúng chuyện gì vậy?

Lãnh Hàn Trúc lại nói:

– Chắc Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh đã chết rồi?

Bùi Khương cũng đáp:

– Cả hai Thiên Thủ Thụ Sinh và Lãnh Nguyệt Tiên Tử đều chết hết.

Lãnh Hàn Trúc gật gù nói:

– Nghe nói Phật gia và đạo gia có một thứ võ công rất thần kỳ, có thể trong ba ngày khai thông được Sinh Tử Huyền Quan của một người ...

Rồi lão nhìn Bùi Khương vỗ nhẹ lên vai chàng thân mật tiếp:

– Không ngờ thiếu hiệp có duyên phước đã gặp được sự kiện ấy. Nhưng thiếu hiệp có biết Lãnh Nguyệt Tiên Tử chết vì thiếu hiệp không?

Bùi Khương nghe hỏi nên còn hoang mang chưa khẳng định được như thế nào nên kể hết chuyện đã gặp trong hang đá.

Lãnh Cúc Song Mộc nghe Lãnh Nguyệt Tiên Tử đã chết cũng phải than dài một tiếng thật buồn.

Thế rồi ba bóng người lại đi như bay thoát xuống núi. Bùi Khương đã đi sát theo bước đi của hai lão quái võ lâm cao thủ này rồi.

Lãnh Hàn Trúc nhìn thấy Bùi Khương nét mặt vẫn ủ rũ nên lên tiếng gọi chàng:

– Thiếu hiệp à!

Bùi Khương nghe gọi liền quay lại hỏi ngay:

– Tiên bối gọi tại hạ?

Lãnh Hàn Trúc cười nói:

– Bây giờ thiếu hiệp hãy đoán xem đám người còn đợi chúng ta ở dưới chân núi không nào?

Bùi Khương liền đáp:

– Chúng ta lên đây đã ba bốn ngày rồi, có lẽ họ đã đi rồi chẳng?

Lãnh Hàn Trúc lại cười đáp:

– Tôi thì hy vọng họ đừng đi, vì có họ đi theo sau lưng cũng đỡ buồn vậy.

Ba người tiếp tục đi xuống núi.

Chỉ trong khoảnh khắc đã xuống đến chân núi thì tiếng ồn ào như cái chợ vang lên. Đám người lúc này còn đông hơn trước đây ba ngày. Mùi thơm của rượu và thịt làm cho ba người nghe con đói cồn cào trong bụng.

Cả ba dự định tìm món ăn thức uống trước đã.

Nhưng khi Bùi Khương vừa xuất hiện thì đã nghe nhiều người la lên:

– Bùi đại nhân! Bùi đại nhân!

Mọi người đều bu lại vây quanh Bùi Khương.

Lão Quán Nhị của Phi Long Bảo và Thiết Toán Bàn Vu Bình chạy lên đón chào rồi hỏi:

– Bùi đại nhân! Đã biết được thắng bại chưa?

Bùi Khương cười đáp:

– Chưa.

Chàng nhìn mọi người chung quanh rồi nói tiếp:

– Tại hạ những tưởng quý vị đã đi rồi, không ngờ quý vị còn chờ ở đây.

Thiết Toán Bàn Vu Bình liền đáp:

– Chúng tôi đã định đi rồi, nhưng vì Giả tiêu đầu nói ba vị sẽ xuống đây nên chúng tôi phải chờ nữa đấy chứ.

Bỗng nghe Kê Quán Bao Hiểu Thiên la lớn:

– Mang rượu ra mau lên! Tôi uống rồi còn đi gặp Diêm vương nữa chứ!

Giọng nói của Bao Hiểu Thiên oang oang nên Bùi Khương nghe thấy phải cau mày nghĩ:

“Lại một người không muốn sống nữa.”.

Chàng rẽ đám đông bước đến cạnh Kê Quán Bao Hiểu Thiên rồi hỏi lão ta:

– Các hạ có chuyện gì buồn mà phải tìm cái chết vậy?

Kê Quán Bao Hiểu Thiên nhướng mắt đáp ngay:

– Tôi quá vui đấy chứ! Bởi vì tôi đánh cá thua lão họ Giả đó nên phải chết.

Bùi Khương hỏi:

– Đánh cá vạ gì vậy?

Kê Quán Bao Hiểu Thiên đáp:

– Chúng tôi đợi hai ngày mà vẫn không thấy ba vị xuống, lão Giả Bân lại nói trong vòng năm ngày ba vị sẽ xuống tới đây mà tôi nhất quyết là không. Nên chúng tôi mới cá ...

Bao Hiểu Thiên quay nhìn Hắc Lừa Truy Phong Giả Bân rồi nói tiếp:

– Tôi hỏi cá cái gì thì lão Giả đáp cá cái đầu!

Rồi Bao Hiểu Thiên bật cười lớn hơn:

– Ha! Ha! Cái đầu thì cái đầu ... mang rượu lại đây mau ...

Bùi Khương quay sang Hắc Lừa Truy Phong Giả Bân, thấy dáng người lão này ốm yếu nhỏ xác nhưng đôi mắt rất sáng. Bùi Khương xá lão một cái. Lão cũng vội xá lại liền. Bùi Khương lên tiếng nói trước:

– Chắc các hạ là Giả tiêu đầu, tại hạ là Bùi Khương cũng từng ở Phi Long Tiêu Cuộc nhiều năm nhưng chưa có cơ hội được gặp tiêu đầu.

Giả Bân liền đáp:

– Vì tôi ở phân cuộc Giang Nam nên thiếu hiệp không gặp tôi.

Bùi Khương lại nói:

– Tại hạ không có quyền tham dự vào chuyện của các hạ, nhưng sinh mạng con người dù sao vẫn là chuyện lớn. Nên mong các hạ vì tôi mà vui lòng bỏ cuộc đánh cá đó đi. Tại hạ thành thật cảm ơn lắm!

Giả Bân suy nghĩ một lúc rồi đi đến trước mặt Kê Quán Bao Hiểu Thiên nói:

– Bộ lão Bao định chết thật à?

Bao Hiểu Thiên đáp:

– Dĩ nhiên!

Giả Bân cười lớn nói:

– Lão Bao đúng là một lão ngốc. Vì sao lão Bao có biết không?

Giả Bân ngừng lại thì Bao Hiểu Thiên hỏi ngay:

– Biết gì?

Giả Bân cười tiếp:

– Lúc tôi đánh cá với lão Bao, tôi đã tính sẵn nếu tôi thua thì tôi sẽ bỏ đi luôn, dù sao lão Bao cũng rượt thẳng ồm Giả Bân này không kịp rồi đó! Hà! Hà!

Thế lão Bao không phải là ngốc là gì?

Kê Quán Bao Hiểu Thiên nhảy dựng lên lớn tiếng nói:

– Được! Được! Nếu vậy thì tôi không chết nữa. Chết mà còn bị lão Giả ồm đó chửi ngốc thì chết làm chi?

Miệng lão tuy cứng rắn như vậy nhưng trong lòng đã thầm cảm ơn vô cùng.

Bùi Khương cũng vui mừng. Chàng hy vọng cuộc đánh cá của Thần Thủ Chiến Phi cũng sẽ được hóa giải như cuộc đánh cá này vậy.

Tất cả đều vui vẻ và cái chợ lưu động này lại được bày bán nhộn nhịp hơn.

Bùi Khương cùng Lãnh Cúc Song Mộc tìm mua các thức ăn thức nhắm rồi cùng nhau thưởng thức với bầu rượu thật quý. Đã ba ngày không ăn uống nên giờ đây ba người ăn uống thật ngon lành.

Đoàn người vẫn theo sau lưng Bùi Khương và Lãnh Cúc Song Mộc. Cuộc đánh cá chưa biết được kết quả nên vẫn giữ nguyên tình trạng như cũ. Thật là một đoàn người kỳ cục.

Theo sau đoàn người lại còn có cả một cái chợ lưu động mỗi ngày mỗi đông, để cung cấp thức ăn, thức uống cũng như đồ dùng cần thiết cho tất cả đoàn người.

Đúng là một cảnh tượng chưa bao giờ có từ trước tới nay.

Lão Kê Quán Bao Hiểu Thiên vẫn cười to nói lớn như lúc nào. Nhưng giờ đây Kê Quán Bao Hiểu Thiên với Hắc Lừa Truy Phong Giả Bân đã trở thành đôi bạn thân chứ không còn hục hặc như lúc trước nữa.

Bùi Khương thì càng ngày càng bận rộn hơn.

Cứ mỗi ngày Lãnh Cúc Song Mộc lại truyền thụ cho chàng thật nhiều môn như Cầm, Kỳ, Thi, Họa, Y học, Tướng số cho đến khinh công, kiếm thuật, ám khí làm cho Bùi Khương không còn nhiều thời giờ rảnh rỗi để hàn huyên chuyện văn bằng quơ. Hơn thế nữa, Bùi Khương còn miệt mài học tập võ công trong quyển «Hải Thiên Bí Lục».

Được vậy là nhờ Lãnh Nguyệt Tiên Tử Ngải Thanh đã trút hết cho Bùi Khương tinh huyết khí lực bà ta để đả thông «huyền quan sinh tử» của Bùi Khương, nên ngày nay chàng thâm nhập được những điều học hỏi nhanh chóng và dễ dàng.

Từ cái ngu dốt mà người ta đã gán ghép cho chàng từ lúc còn ở Phi Long Tiêu Cuộc mà giờ đây có ai ngờ Bùi Khương lại học tập quá nhanh chóng đến như vậy.

Ngay cả Lãnh Cúc Song Mộc cũng phải phục trí thông minh và mức học thật nhanh chóng của Bùi Khương. Có khi hai lão quái còn cảm thấy học thức của hai lão ta cũng không đủ để dạy cho chàng nữa. Nên chính Lãnh Cúc Song Mộc cũng phải thường xuyên mua thêm nhiều sách để học với Bùi Khương.

Thật là lạ không. Càng ngày người học lại càng tiến bộ và thông thái ra, trái lại người dạy thì càng ngày càng cảm thấy khó khăn và thiếu thốn kiến thức đã dạy.

Sự kiện học hành của Bùi Khương thật là câu chuyện kỳ cục, vì nó không giống với bất cứ một người nào trong võ lâm từ trước đến nay cả.

Ngày tháng trôi qua.

Dáng dấp bên ngoài của Bùi Khương và chất khí của chàng theo đó mà phát triển, thay đổi, nhưng chính chàng lại không để ý đến.

Còn đám người đi theo mỗi ngày một đông lên, đi từ nơi này qua chốn khác.

Một năm trời lại trôi qua.

Trong một năm đó Phi Long Tiêu Cuộc và Lãnh Sơn Trang bên ngoài tuy rất bình thường không có việc gì xảy ra, nhưng thật sự cả đôi bên đang tích cực chuẩn bị ráo riết để nhằm đối phó nhau qua một cuộc đại quyết đấu trong tương lai. Mà cuộc quyết đấu này có thể quyết định sự tồn tại hay tiêu diệt giữa Phi Long Tiêu Cuộc và đồng minh lục lâm ở Giang Nam vậy.

Những tin tức đều có liên quan tới hai phe đối đầu đã được phao đi rất nhiều.

Trang chủ Lãnh Sơn Trang là Thần Thủ Chiến Phi nói với thiên hạ là cuộc đánh cá không thể thay đổi.

Đồng minh Giang Nam phải sẵn sàng quyết chiến vì vụ này.

Mục đích của Thần Thủ Chiến Phi dĩ nhiên là nhắm vào ái nữ của Long Hình Bát Chương Đàm Minh là nàng Long Nữ Đàm Tiểu Kỳ.

Cũng trong thời gian qua, dịch vụ của Phi Long Tiêu Cuộc đã giảm sút rất nhiều.

Nhưng điều quan trọng vẫn là nàng Long Nữ Đàm Tiểu Kỳ vì từ ngày kết thúc đại hội đến nay không ai rõ một tin tức nào về nàng ta cả.

Đàm Tiểu Kỳ ở đâu? Đàm Tiểu Kỳ đang làm gì? Không một ai biết được cả.

Tình hình càng lúc càng gay go hơn.

Thế nên sự đối lập giữa Hắc đạo và Bạch đạo đã quá rõ rệt.

Cuộc quyết đấu có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Sự yên tĩnh lúc này chỉ là tạm thời cũng như sự yên tĩnh trước một trận bão táp vậy.

Tình hình như ngầm chuyển biến.

Rồi những sự kiện âm thầm xảy ra trong rắc rối bắt đầu.

Đó là vào thượng tuần tháng chín vừa qua.

Phân Thủy Phân Tây Lưu Đắc Ngọc thuộc khối đồng minh Giang Nam bỗng bị đâm chết ở Hà Khẩu.

Câu chuyện được kể lại là Lưu Đắc Ngọc có gây gỗ với một nhóm ba người áo đen tại một quán rượu, rồi liền sau đó có tin Lưu Đắc Ngọc bị đâm trúng bảy chỗ mà chết. Nhưng không một ai biết ba người áo đen ấy là ai.

Cách không bao lâu, đến phiên một tiêu đầu hạng nhứt của Phi Long Tiêu Cuộc tên là Hồ Đầu Âu Đường Liệt từ Hoài Linh đi ghe qua sông, nhưng đi luôn không thấy về. Ba ngày sau, thi thể của Hồ Đầu Âu Đường Liệt nổi trên sông ấy.

Liên tiếp xảy ra hai vụ làm dư luận xôn xao. Mọi người hồi hộp không biết có phải đã đến lúc hai bên mở cuộc đại quyết đấu chưa.

Bí mật vẫn bao trùm.

Trong lúc mọi người chờ xem sự việc diễn biến như thế nào, thì Thần Thủ Chiến Phi đưa mười tám ngàn lá thư thông báo cho võ lâm, đại thể nói rằng Lãnh Sơn Trang sẽ không bảo đảm việc an toàn của những chuyến xe thuộc Phi Long Tiêu Cuộc chạy trên các đường thuộc phạm vi của Đồng Minh Giang Nam.

Cách một ngày sau, tới phiên Kim Kê Bang chủ cũng phát ra mười tám ngàn lá thư nói rằng Kim Kê Bang tuy đối lập với Lãnh Sơn Trang trong cuộc đánh cá, nhưng những quyết định của Đồng Minh Giang Nam, Kim Kê Bang sẽ tuân theo.

Rồi Thất Khảo Sơn Trại cũng ra một thông tri tương tự.

Thành ra cái gọi là Đồng Minh Giang Nam lại có vẻ trở thành đoàn kết với nhau.

Trước những phản ứng như vậy, mọi người đều hướng về Phi Long Tiêu Cuộc để xem có phản ứng gì không?

Nhưng Phi Long Tiêu Cuộc hoàn toàn yên lặng như không hay biết gì về những việc làm của Đồng Minh Giang Nam.

Chính vì sự im hơi lặng tiếng đó mà mọi người cảm thấy Long Hình Bát Chương càng thêm bí mật bội phần.

Những ngày lạnh lẽo của mùa đông đã qua đi, mọi người chờ đón những ngày xuân êm ả đến.

Mùa xuân bao giờ cũng đẹp đẽ. Cây cỏ hoa lá đơm bông trở nụ. Không khí trong lành dịu dịu, êm êm.

Tiếng chim vui hót tung tăng dưới nắng xuân ấm áp.

Mùa xuân đến muôn người đang tay chào đón.

Nhưng không biết đoàn người và cái chợ lưu động đi sau Bùi Khương và Lãnh Cúc Song Mộc có biết đến không? Chỉ biết họ cứ mãi miết đi thật là nhộn nhịp. Và mùa xuân này đến thì đoàn người cũng đến dãy núi Phục Ngưu.

Vào xuân nên cây cối của núi rừng thật tươi tốt, xanh thắm. Dãy núi Phục Ngưu cũng thế.

Đến đêm, đám người này đốt lửa dưới chân núi và ngồi thành từng nhóm.

Trong khi đó Bùi Khương và Lãnh Cúc Song Mộc lên trên núi rồi.

Ánh lửa bập bùng in hình người chao động chung quanh.

Bỗng trong bóng tối có ba thốt ngựa chạy rất nhanh không biết từ đâu đến.

Ba người kỵ mã vừa xuống ngựa đã có rất nhiều người bu lại hỏi. Mà họ đều hỏi có một câu:

– Tình hình ra sao rồi?

Một trong ba người này là người cao niên rất ốm, hỏi trở lại:

– Tình hình ở đây làm sao rồi?

Có người lên tiếng đáp:

– Chưa biết thắng bại. Nhưng Bùi đại nhân có vẻ càng lúc càng bình tĩnh và Lãnh Cúc Song Mộc thì có vẻ hơi hoang mang.

Có người hỏi người trung niên ốm:

– Liễu đại ca nói mau đi.

Người được gọi là Liễu đại ca thông thả cởi áo khoác ngoài ra rồi ngồi xuống cạnh một đồng lửa, vừa ăn, vừa uống, vừa nói trước sự chú ý của mọi người vây quanh.

– Phi Long phân cuộc ở thành Nhi Xương tỉnh Hồ Bắc, toàn phân cuộc gồm mười bảy nam nữ chỉ trong một đêm đã bị hạ sát, nhưng vẫn không rõ thủ phạm là ai.

Như vậy đây là lần thứ ba, sau hai lần xảy ra cho phân cuộc ở Xương Dương và Hán Dương.

Cộng chung tất cả ba lần đó, người của Phi Long Tiêu Cuộc đã bị hạ sát năm mươi lăm người nam nữ.

Kẻ gây ra ba vụ thảm sát đó rõ ràng là một đại cao thủ, vì mỗi lần hành động đều không để lại một dấu vết nào cả, thành thử không ai có thể suy đoán được kẻ đã hạ thủ độc ác đó.

Nói đến đây gã bỗng nói nhỏ giọng:

– Có người nói là Thần Thủ Chiến Phi đã đến Giang Bắc đích thân làm những chuyện đó.

Người khác xen vào:

– Như vậy chắc sắp sửa tới rồi.

Liễu đại ca lại nói:

– Có thể sắp tới, nhưng theo người ta đoán là phải cho cuộc đánh cá này có kết quả mới có động thủ thật sự.

Mọi người lại góp lời bàn cãi nhốn nháo cả lên. Mãi một lúc sau mới trở về ngồi chỗ cũ.

Phía trên núi, Bùi Khương và Lãnh Cúc Song Mộc đang ngồi cạnh đồng lửa nhìn xuống đám đông dưới chân núi.

Nhìn Bùi Khương, Lãnh Cúc Song Mộc cười nói:

– Không ngờ huynh đệ lão đây tới lúc tuổi già lại khôi cảnh cô đơn.

Lãnh Khô Mộc lại nói:

– Lão huynh nhận thấy Bùi thiếu hiệp tiến bộ một cách phi thường thì lão cũng rất mừng cho thiếu hiệp.

Nhưng Lãnh Hàn Trúc lại chặn lời nói:

– Lão huynh nhận khoan mừng đã. Đệ đang lo chút nữa phải lấy gì để dạy cho thiếu hiệp đây?

Lãnh Khô Mộc nói:

– Lão huynh thì muốn chịu thua cho xong. Mà sợ dĩ còn kéo dài đến hôm nay chỉ vì lão huynh nhìn thấy cái cảnh kỳ cục đấy lão huynh rất thích thú, sợ rằng kết thúc rồi thì không đời nào gặp được tình cảnh như vậy nữa.

Hai người nói xong liền nhìn nhau cười.

Bùi Khương vẫn không có lời nào mà chỉ nhìn xuống đám người phía dưới chân núi một cách băng quơ, mơ màng đầu đầu.

Bỗng nhiên đám người ở dưới chân núi náo loạn lên. Mọi người đều đứng lên hết.

Có nhiều tiếng la nên Lãnh Cúc Song Mộc lắng tai nghe thì có những tiếng la lớn hơn:

– Long Hình Bát Chương đến rồi!

Tiếp theo có hai bóng người chạy nhanh lên núi.

Đó là Hắc Lửa Truy Phong Giả Bân và Bát Chương Liễu Huy.

Hai người này chạy lên cách Lãnh Cúc Song Mộc chừng năm trượng, dừng lại cung kính nói:

– Bùi đại nhân! Long Hình Bát Chương Tổng tiêu đầu xin được gặp Bùi đại nhân.

Bùi Khương vẫn ngồi yên như không nghe thấy gì cả.

Một Tuyệt Chiêu Trong Bí Lục

Đám người ở dưới chân núi tự động nhường ra một lối đi để Long Hình Bát Chương Đàm Minh đi qua. Đàm Minh vừa đi qua vừa cười chào những người hiện diện đứng ở hai bên. Ông ta đi trước và theo sau đó còn có ba người mặc áo đen.

Một người rất cao, lưng dắt một thanh kiếm dài. Người này là tiêu đầu chánh của Phi Long Tiêu Cuộc, tên là Trường Hồng Kiếm Biên Thiếu Hằng.

Người thứ hai hơi thấp một chút nhưng đi rất nhanh, râu ria tua tủa, lưng mang một cây Cừu Hoàn Dao. Người này là một nhân vật hữu danh với cây đao trên chôn giang hồ. Đó là Nhiếp Hồn Đao La Nghĩa chuyên sử dụng bảy mươi hai bộ «Nhiếp Hồn Đoạt Mệnh Đao».

Còn một người nữa là một thanh niên cao lớn vạm vỡ và rất lực lưỡng. Mặt đen miệng lớn. Đôi mắt như đôi mắt ó. Trên lưng lại đen một cái túi bằng da thú, không biết có đựng vật gì bên trong ...

Thanh niên này không ai biết được danh tánh nhưng dáng nét có vẻ kiêu ngạo ngang tàn.

Mặc dù gã thanh niên này to lớn nhưng bước chân đi thật nhẹ nhàng lạnh lẽ.

Cả ba người này đều theo sau lưng Long Hình Bát Chương Đàm Minh tiến bước lên đồi.

Khi Long Hình Bát Chương và ba người này lên tới gần chỗ Bù Khương thì chậm bước lại. Lão ta hơi cau mày lại nhìn thấy Lãnh Cúc Song Mộc vẫn ngồi yên như cũ. Đàm Minh quay qua nhìn thấy Bù Khương đang ngồi điều dưỡng. Long Hình Bát Chương Đàm Minh vừa bước tới chỗ Bù Khương vừa cười vừa nói:

– Bù Khương vẫn được mạnh giỏi chứ?

Tiếng nói rất cao và rõ làm mọi người phải lúng búng cả hai tai. Nhưng Bù Khương vẫn ngồi yên như không nghe gì cả.

Gã thanh niên to lớn ở sau lưng Bù Khương bỗng nhảy tới, đưa hai tay đánh xuống đầu Bù Khương nhưng Lãnh Cúc Song Mộc thân hình chao đi cấp thời đưa ra hai tay đón đỡ.

Long Hình Bát Chương vội la lên:

– Báo Tử! Không được vô lễ!

Thanh niên nghe tiếng la tức thì thu tay về, nhưng đôi mắt của gã vẫn nhìn trừng trừng như đôi mắt dã thú vào Lãnh Cúc Song Mộc không rời.

Long Hình Bát Chương liền vẫy tay một cái tức thì Trường Hồng Kiếm Biên Thiếu Hằng, Nhiếp Hồn Đao La Nghĩa, Bát Quái Chương Liễu Huy và Hắc Lửa Truy Phong Giả Bản bốn người gian ra bốn góc để tung thể bao vây.

Lúc đó, Đàm Minh mới từ từ bước đến trước mặt Bù Khương, Lãnh Cúc Song Mộc thì đứng sát hai bên Bù Khương để bảo vệ.

Long Hình Bát Chương chợt thấy trên khuôn mặt Bù Khương đang có một lớp hơi màu tím. Đàm Minh biết ngay nội công của Bù Khương đã đạt tới mức «khí huyết giao hợp, thân hình hợp nhất», là một giai đoạn tối cao của kẻ tập nội công.

Long Hình Bát Chương giơ tay lên như muốn đánh xuống đầu Bù Khương, trong khi đó Lãnh Cúc Song Mộc mắt cứ nhìn trừng trừng vào đôi chưởng đó. Nếu song chưởng của Đàm Minh hơi đánh xuống thì tức khắc Lãnh Cúc Song Mộc sẽ ra tay ngay.

Nhưng giữa lúc đó Bù Khương bỗng mở to đôi mắt ra. Đôi mắt chiếu sáng như có luồng nhãn quang rọi ra.

Long Hình Bát Chương lập tức rút tay về để vuốt râu. Lão ta lại nói:

– Một năm không gặp mặt, võ công của Khương nhi đã tiến bộ vượt mức, thật đáng mừng vô cùng.

Bù Khương đứng lên thấy Lãnh Cúc Song Mộc đứng sát bên mình, hiểu ngay hai lão quái bảo vệ cho mình. Bù Khương xá Long Hình Bát Chương một cái rồi nói:

– Đàm thúc thúc vẫn được an khang?

Long Hình Bát Chương Đàm Minh chưa tỏ lời thì đã nghe tiếng Lãnh Hàn Trúc nói:

– Có lẽ người ta không ngờ rằng một thằng ngu ngốc lại luyện được võ công thượng thừa ... ha! ha!

Lão nói dứt câu là cất tiếng cười sang sảng ...

Và chính câu nói ấy lại khiến cho Bùi Khương nghĩ đến lúc còn ở Phi Long Tiêu Cuộc thường hay bị Đàm Minh cho là quá ngu ngốc nên học võ thuật không được. Tuy rằng Bùi Khương có sự nghi ngờ trong lòng, nhưng vẫn cho là Đàm Minh không muốn cho chàng học võ vì sợ chàng phải chết như phụ thân của chàng. Chính vì thế mà lúc nào Bùi Khương cũng không có một chút thù oán gì với Đàm Minh cả.

Bùi Khương vẫn vui vẻ nói:

– Đàm thúc thúc đến đây không biết có việc gì chẳng?

Đàm Minh liền nói:

– Được nghe tin Khương nhi đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, nên đêm nay ghé lại thăm Khương nhi thôi.

Nghe Đàm Minh nói vậy, Bùi Khương thật tình rất cảm động nên vội nói:

– Đàm thúc thúc đã có công nuôi dưỡng Khương nhi, ơn ấy biết chừng nào mới đền đáp được.

Nhưng bỗng nhiên Đàm Minh mặt hằn nộ cười để trở thành bộ mặt lạnh lùng đánh đá, mắt thì nhìn thẳng vào Lãnh Cúc Song Mộc.

Bùi Khương thoáng giật mình nên hỏi:

– Đàm thúc thúc đến đây chắc còn chuyện khác phải không?

Đàm Minh liền nói:

– Đúng!

Bùi Khương giọng ôn tồn, hiền lành hỏi:

– Chuyện gì? Có khẩn thiết lắm không hả Đàm thúc thúc?

Đàm Minh vẫn khuôn mặt lạnh lùng nói:

– Ngoài việc đến thăm hỏi Khương nhi, thúc thúc còn muốn giữ công minh cho võ lâm, nên trả thù cho một kẻ đồng đạo đã bị hại.

Bùi Khương liền nói:

– Nhưng Khương nhi không bao giờ có ý giết chết ai.

Long Hình Bát Chương đáp:

– Không phải Khương nhi.

Rồi Đàm Minh quay qua đám đông đã kéo lên cả nơi đây từ lúc nào, cất tiếng nói:

– Chắc quý vị đã biết Mạc Tinh trong Bắc Đầu Thất Sát đã bị sát hại?

Lão ngưng một chốc như để cho đám đông chú ý vào câu chuyện rồi mới nói tiếp:

– Lúc Mạc Tinh chết, tôi cũng có mặt nơi đó. Tôi nhận thấy Lãnh Cúc Song Mộc vì một chuyện nhỏ nhặt mà giết chết Mạc Tinh là một điều thiếu công bình.

Tôi tuy không phải là bạn thân thiết gì với Bắc Đầu Thất Sát nhưng vì muốn duy trì sự công bình cho võ lâm nên tôi đến đây để trả thù cho Bắc Đầu Thất Sát vậy.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh thấy mọi người đều hết sức chú ý đến lão nói chuyện nên càng cao hứng tiếp:

– Trận đấu hôm nay dù cho bất cứ ai thắng ai bại, xin mọi người đừng xen vô. Nếu có ai giúp tôi một quyền, một cước thì người đó không còn là bạn tôi nữa.

Ông ta nói rất hay rất chí lý, nhưng với mục đích là buộc không cho ai giúp Lãnh Cúc Song Mộc, tuy bề ngoài là nói không muốn ai giúp lão.

Bùi Khương vẫn không hiểu tại sao Đàm Minh lại đi trả thù giùm cho Bắc Đầu Thất Sát, nên định tiến lên nói vài câu để ngăn cản việc ấy.

Nhưng Long Hình Bát Chương Đàm Minh đã phất tay một cái, tức thì Trường Hồng Kiếm Biên Thiểu Hằng và Nhiếp Hồn Dao La Nghĩa nhảy lên cao, một kiếm một đao đánh xuống Lãnh Cúc Song Mộc.

Lãnh Khô Mộc đợi cho mũi kiếm Biên Thiểu Hằng sắp đâm đến thì lão ta bỗng lướt mình qua mé trái ba bước, đồng thời đẩy ra một chưởng lực đánh vào đại huyệt « môn » ở lưng của đối phương.

Vì mũi kiếm đâm hụt, Trường Hồng Kiếm Biên Thiểu Hằng liền biến chiêu tức khắc, tay cầm kiếm kéo xéo qua, lưỡi kiếm thành ra chồm ngang vào tới cánh tay phải của Lãnh Khô Mộc.

Tuy đã biến thế nhưng Biên Thiểu Hằng vẫn không chạm vào địch thủ được, mà Lãnh Khô Mộc sau khi tránh khỏi lưỡi kiếm liền tung một ngọn cước nhắm vào cườm tay cầm kiếm của đối phương nữa.

Biên Thiểu Hằng vội hụp người xuống để né tránh thì Lãnh Khô Mộc lại dùng song chỉ điểm vào yếu huyệt « Phục kết » của đối phương ngay.

Trường Hồng Kiếm Biên Thiểu Hằng vội lách sang ngang một thước rồi vung kiếm múa lên như một màn lưới nhằm tấn công đối thủ thật dũng mãnh với những chiêu thế biến ảo vô cùng.

Thân hình cao ốm của Lãnh Khô Mộc hình như đang bị kiếm ảnh vây phủ bởi những kiếm chiêu của Biên Thiểu Hằng. Lãnh Khô Mộc trước tình thế ấy phải giữ chặt thế thủ mà thôi.

Phía bên kia Lãnh Hàn Trúc thì đang sử dụng thân pháp thật nhanh chóng để đối phó với Nhiếp Hồn Dao La Nghĩa.

La Nghĩa xuất chiêu không mấy nhanh nhưng sức lực rất mạnh, càng đánh càng nhanh, thế công càng nhiều.

Bùi Khương đứng một bên không biết phải làm thế nào. Chàng muốn giúp Lãnh Cúc Song Mộc, nhưng lại không muốn đối nghịch với người có ơn với chàng là Đàm Minh. Nhưng nhận thấy Lãnh Cúc Song Mộc hình như sẽ bị thua nên Bùi Khương tiến lên định nói mấy câu với Đàm Minh.

Song Đàm Minh đã nói trước:

– Khương nhi xem như hai thủ hạ của thúc thúc võ công được không?

Bùi Khương đáp:

– Hay! Thật hay.

Đàm Minh lại nói:

– Hai người này tuy phải dùng vũ khí đánh với người tay không. Tuy có phần thiếu công bằng, nhưng trường hợp ở đây là phục thù nên có thể chấp nhận được.

Khương nhi nhận thấy có phải không?

Bùi Khương gật đầu nói:

– Đúng rồi. Đàm thúc thúc trả thù giùm người khác đúng ra Khương nhi không nên nói nhiều, nhưng cuộc đánh cá giữa Khương nhi và Lãnh Cúc Song Mộc vẫn chưa xong vì thế thúc thúc không nên ...

Long Hình Bát Chương nặng mặt nói:

– Không nên gì?

Bùi Khương tiếp lời đáp:

– Dạ! Không nên động thủ ở đây lúc này!

Bùi Khương ngày nay tuy đã kiên cường hơn lúc trước nhiều, nhưng vì từ thuở nhỏ đã sợ Đàm Minh quen rồi nên chàng thốt ra những lời lẽ trên cũng khó khăn lắm. Chàng đâu có biết được tuy Long Hình Bát Chương ngoài việc đến đây trả thù cho Bắc Đầu Thất Sát, cũng như trả ơn về vụ Bắc Đầu Thất Sát đã dùng nguy kế để giúp Đàm Minh thoát khỏi Lãnh Sơn Trang đạo nọ, còn mục đích chính yếu của hành động đêm nay của Đàm Minh là ngăn cản không cho cuộc đánh cá tiếp tục nữa.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh mặt lạnh như tiền nói:

– Khương nhi hãy còn trẻ quá, không hiểu được chuyện rắc rối ở giang hồ.

Nói đến đó, bỗng nghe Lãnh Cúc Song Mộc rít lên một tiếng như sáo thổi, tức thì thay đổi thân pháp mỗi người một liên tiếp đánh ra ba chương.

Làm cho Trường Hồng Kiếm Biên Thiếu Hằng và Nhiếp Hồn Dao La Nghĩa phải lùi lại năm bước.

Trong lúc đó Lãnh Cúc Song Mộc vẫn tiếp tục tấn công không ngừng nên sau bảy chiêu nữa Biên Thiếu Hằng và La Nghĩa đều đã bị nguy khốn, nếu mà còn tiếp tục thì chỉ trong vòng mười hiệp là hai người đó sẽ bị Lãnh Cúc Song Mộc hạ ngay.

Bùi Khương mừng thầm trong lòng.

Các anh hào hiện diện đều hoàn toàn im lặng.

Chợt nghe Đàm Minh cất tiếng gọi:

– Báo tử!

Gã thanh niên vạm vỡ áo đen liền đáp:

– Báo tử đây!

Vừa nói gã vừa bước đứng sát cạnh Đàm Minh.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh lại hỏi:

– Người thấy có chặt được không?

Gã thanh niên liền đáp:

– Một người thì được!

Đàm Minh nói:

– Người đối phó với một người còn Biên Thiếu Hằng và La Nghĩa đối phó với người thứ hai.

Gã thanh niên này lập tức lấy trong túi da ra một cây gậy bằng bạc dài chừng một thước.

Long Hình Bát Chương chợt la lên:

– Biên tiêu đầu, la vang bên phải.

Tức thì Biên Thiếu Hằng cố sức phóng ra chiêu «Huỳnh đã thiên quân» ép Lãnh Khô Mộc lùi lại hai bước, đồng thời nhảy lại tiếp tay với Nhiếp Hồn Dao La Nghĩa, đâm ngay một đường kiếm vào Lãnh Hàn Trúc.

Lãnh Khô Mộc định đuổi theo, nhưng thanh niên áo đen đã nhảy ra dùng năm ngón tay chộp xuống «Nghịch Hương huyết» và «Hồi Bạch huyết» của Lãnh Khô Mộc nên Lãnh Khô Mộc liền vung hữu chưởng điểm xuống «Mạch Môn huyết» của gã thanh niên ngay.

Nhưng lúc đó gã dùng cây gậy bằng bạc đánh ra.

Cây gậy dài một thước bỗng giãn ra thành một cây roi bằng bạc dài gần một trượng.

Lãnh Khô Mộc liền phải lùi lại năm bước lớn mới miễn cưỡng tránh thoát ngọn roi.

Nhưng cây roi trong tay gã thanh niên thật nguy hiểm bội phần. Những chiêu thức liên hoàn đã làm cho Lãnh Khô Mộc chỉ còn cách cố gắng tránh né qua lại chứ không còn có cơ hội để phản công được.

Chiếm được thượng phong, gã thanh niên liền nỗ lực tung ra những chiêu sát thủ để cô hạ Lãnh Khô Mộc, nên đã làm cho vị lão quái lâm vào tình trạng nguy khốn.

Giữa lúc đó, gã thanh niên lại sử dụng chiêu «Thái Sơn Áp Đỉnh» từ trên đánh xuống như thác lũ.

Lãnh Khô Mộc thấy nguy hiểm liền tháo lui ba bước.

«Bộp!» Cây roi đánh hụt đối phương đập vào đồng lửa bay lên dính vào áo của Lãnh Khô Mộc và ngún cháy.

Lãnh Khô Mộc còn đang hoang mang thì gã thanh niên liền tiếp, đánh tạt ngay qua một đường roi thần tốc nhằm vào lưng của đối phương. Lãnh Khô Mộc phải nhảy lên cao một trượng để tránh thì gã thanh niên liền kéo ngọn roi lại theo chiêu «Triều Thiên Nhứt Trụ Hương» điểm ngay vào huyết «Dũng Toàn» ở chân Lãnh Khô Mộc.

Lúc đó, Lãnh Khô Mộc phải lăn một cái nhảy ra chỗ xa, nhưng áo vào tóc đã bị cháy ra khói.

Thanh niên kia không bỏ lỡ cơ hội, liền tiếp tấn công thêm bảy chiêu nữa với khí thế thật dũng mãnh.

Lãnh Khô Mộc tuy đều tránh được hết, nhưng lửa trên áo càng lúc càng cháy lớn ra.

Về phía bên kia, Trường Hồng Kiếm Biên Thiếu Hằng và Nhiếp Hồn Dao La Nghĩa hai người tấn công một mình Lãnh Hàn Trúc nên đã nắm được phần thắng.

Lãnh Hàn Trúc tuy võ công thâm hậu, song phải một lúc đương đầu với hai cao thủ thì chịu không nổi rồi.

Bùi Khương nhìn thấy hai anh em lão họ Lãnh đã bị nguy bèn quát lên một tiếng lớn:

– Hãy ngừng tay!

Tiếng quát của Bùi Khương như tiếng chuông lớn, làm mọi người phải đau cả lỗ tai.

Trường Hồng Kiếm và Nhiếp Hồn Dao vội nhảy ra ngoài ngưng tay liền.

Thấy vậy Long Hình Bát Chương Đàm Minh nói:

– Khương nhi muốn làm gì vậy?

Bùi Khương không đáp và liền nhìn thấy thanh niên vẫn còn ra tay liên miên toàn lực tấn công như một con hổ điên nhắm vào Lãnh Khô Mộc. Bùi Khương liền quát thêm một tiếng nữa:

– Báo tử!

Nhưng thanh niên kia bỗng rời Lãnh Khô Mộc đồng thời hét lên một tiếng:

– Rời!

Tức thì ngọn roi nhắm vào Bùi Khương đánh xuống với một sức lực ghê hồn, xé gió rít lên thật kinh khiếp.

Các anh hào, kể cả Lãnh Cúc Song Mộc đều hoảng hốt, tưởng rằng Bùi Khương chắc đỡ không nổi ngọn roi ấy mà phải táng mạng.

Nhưng ngọn roi đã đánh tới.

Bùi Khương không còn thì giờ để suy nghĩ nữa. Tay phải của chàng liền đưa ra xoay một cái đã chộp ngay cây roi thật nhẹ nhàng.

Chiêu này là một tuyệt chiêu trong «Hải Thiên Bí Lục», cả Long Hình Bát Chương Đàm Minh còn phải kinh ngạc.

Gã thanh niên bị Bùi Khương chộp lấy cây roi nên dùng toàn sức kéo cây roi lại, miệng thì la:

– Buông!

Bùi Khương vẫn chưa hiểu võ công của chàng đã đạt được đến mức độ nào, chỉ cảm thấy có một sức mạnh từ cây roi truyền qua, và Bùi Khương chưa kịp phản ứng thì cây roi đã bị rơi khỏi tay chàng rồi.

Gã thanh niên rất khoái chí, lại đánh thêm xuống một roi nữa. Lần này gã dùng hết sức lực và vì sợ bị chộp nên gã làm cho đuôi roi rung động rít trong không khí.

Nhưng Bùi Khương vẫn đưa tay ra và vẫn sử dụng chiêu thức cũ chộp ngay cây roi.

Lần này thanh niên cũng phải hết hồn, không hiểu tại sao Bùi Khương chỉ dùng một chiêu xem rất đơn giản mà chộp được roi của gã tới hai lần.

Gã thanh niên lại la lên:

– Buông ra!

Lần này Bùi Khương đã sẵn sàng, tay dùng chân khí kéo mạnh một cái.

«Bốp!» Một tiếng khô khan vang lên, cây roi đã bị gãy làm hai đoạn.

Thanh niên vì kéo quá mạnh đã phải bật lùi lại năm bước mới đứng vững được.

Mọi người đều hoan hô tán thưởng. Ngay cả Trường Hồng Kiếm Biên Thiếu Hằng và Nhiếp Hồn Dao La Nghĩa cũng có vẻ hớn hờ thật tình.

Gã thanh niên này tên là Miêu Báo, là một cô nhi người Thổ trên rừng, có một sức lực dồi dào mạnh mẽ, có học qua võ công. Nhưng một hôm Long Hình Bát Chương Đàm Minh gặp gã và nhận thấy gã thông minh và có sức nên thu làm đồ đệ và đem về truyền dạy thêm võ công. Quả nhiên gã tiến triển rất nhanh. Vì được Long Hình Bát Chương trọng dụng nên ngày thường gã tỏ ý khi dễ các tiêu đầu khác. Hôm nay bị thất bại nên Biên Thiếu Hằng và La Nghĩa cũng vui mừng là vậy.

Long Hình Bát Chương cũng phải thất sắc.

Gã Miêu Báo không ngờ sức mạnh của mình lại gặp đối thủ. Gã tức quá, dùng nửa cây roi trong tay đánh vút vào Bùi Khương.

Bùi Khương thấy mình chỉ một chiêu đã thành công nên rất tự tin. Chàng cầm nửa khúc roi nhẹ nhàng đánh ra.

Miêu Báo vội vàng nhảy tránh ra nhưng vẫn bị đánh trúng áo rách một mảng.

Long Hình Bát Chương thấy thế vội la lên:

– Báo tử! Ngừng tay!

Vừa nói Đàm Minh vừa nhảy tới giật nửa cây roi của Báo tử rồi ra lệnh cho gã:

– Mau lui ra!

Các anh hào đều cười rộ lên.

Miêu Báo mặt xanh mét hầm hầm lui ra rồi bỗng quay mình chạy luôn xuống núi.

Long Hình Bát Chương tay cầm nửa cây roi cười nói:

– Khương nhi đã luyện được võ công cao cường thì thúc thúc cũng rất mừng cho Khương nhi, nhưng bây giờ thì Khương nhi nên tránh ra xa chỗ này là hơn.

Nói xong Long Hình Bát Chương nhìn thẳng vào Lãnh Cúc Song Mộc cất tiếng hăm dọa:

– Nhị vị các hạ quả nhiên võ công cao cường, tại hạ đây cũng muốn lãnh giáo với nhị vị vài chiêu.

Các anh hào nghe nói đều xúm lại gần hơn. Có người lên tiếng cá nhau:

– Tôi nói sẽ thắng Lãnh Cúc Song Mộc trong năm mươi chiêu!

– Tôi nói ba mươi chiêu là đủ ăn rồi!

– Tôi cá ba mươi lượng bạc đây!

Họ cứ cá nhau liên miên.

Lãnh Cúc Song Mộc liền bước lên. Họ cùng nhìn Bùi Khương với ánh mắt triu mến, rồi tiến lại đối diện với Long Hình Bát Chương nói:

– Muốn đấu chương hay là ...

Lãnh Cúc Song Mộc chưa nói dứt thì Long Hình Bát Chương đã chặn lại nói tiếp:

– Đấu gì cũng được! Cứ lên cả hai anh em đi!

Bùi Khương hiểu ngay cái nhìn vừa rồi của Lãnh Cúc Song Mộc là có ý nghĩa để chia tay vì có lẽ họ tự biết địch không lại Long Hình Bát Chương. Bùi Khương nghĩ Đàm Minh tuy có ơn nuôi dưỡng chàng, nhưng nếu không có Lãnh Cúc Song Mộc thì chàng làm gì được viên thành như ngày hôm nay. Chàng nhìn lại thấy Long Hình Bát Chương đã từ từ tiến lại gần Lãnh Cúc Song Mộc.

Trong nháy mắt, Long Hình Bát Chương còn cách Lãnh Cúc Song Mộc chừng ba thước.

Bùi Khương nghe như máu trong người chàng chạy rần rần. Chàng bỗng quát lên:

– Khoan đã!

Long Hình Bát Chương Đàm Minh bỗng nặng mặt xuống nói:

– Không lẽ Khương nhi có ý so tài với thúc thúc?

Bùi Khương đáp:

– Không dám!

Đàm Minh nói:

– Nếu vậy thì Khương nhi hãy lui ra.

Bùi Khương thò tay đáp:

– Khương nhi xin thúc thúc tạm bỏ trận đấu hôm nay, đợi đến cuộc đánh cá của Khương nhi có kết quả đã.

Long Hình Bát Chương cười lớn nói:

– Không lẽ hành động của thúc thúc phải do Khương nhi kèm chế. Hãy lui ra mau!

Đàm Minh vừa nói vừa dùng tay đẩy vào vai của Bùi Khương.

Tuy Bùi Khương không muốn động thủ với Đàm Minh nhưng vì bản năng tự vệ trong người, tự nhiên Bùi Khương đưa tay trái lên chặn ngay «Mạch Môn» của Đàm Minh.

Đàm Minh đưa tay chuyển sang hướng khác. Nhưng bàn tay của Bùi Khương cứ tự nhiên đưa theo, mà hình như có mắt nên cứ đưa theo «Mạch Môn» của Đàm Minh.

Bùi Khương không ngờ tay mình cứ tự nhiên cử động, không cần suy nghĩ gì cả.

Chàng đâu có ngờ «Hải Thiên Bí Lục» là một tổng hợp của các môn võ học trong thiên hạ. Trong một năm Bùi Khương đã học thuộc hết quyển bí lục nên gặp đối phương xuất chiêu nào chàng cũng có thể đối phó một cách rất tự nhiên.

Hai người như múa tay, sau ba chương Đàm Minh bỗng rút tay về và cười nói:

– Khương nhi muốn động thủ với thúc thúc thật sao?

Bùi Khương giọng thật ôn tồn kính trọng:

– Xin thúc thúc hôm nay vui lòng bỏ qua cho cháu một lần đi.

Đàm Minh trong lòng tuy có ý muốn giết Bùi Khương, nhưng nghĩ nếu ông ta mà đấu với một thiếu niên không đầy hai mươi tuổi thì dù thắng cũng không vinh hạnh gì. Lão cười giả lả:

– Vì tình thân thiết, Khương nhi có điều gì thì thúc thúc cũng không muốn làm khó dễ.

Bùi Khương liền nói:

– Đợi đến lúc đánh cá có kết quả rồi thì thúc thúc muốn tranh tài với nhị vị lão tiền bối này, Khương nhi không dám nhiều chuyện.

Bùi Khương đã khôn khéo nói câu này là tỏ ý nói chàng chỉ vì cuộc đánh cá mà yêu cầu ngưng cuộc đấu hôm nay, chứ không phải sợ Lãnh Cúc Song Mộc bị thua mà che chở. Chàng nói vậy nên không chạm tự ái của Lãnh Cúc Song Mộc.

Đàm Minh có vẻ suy nghĩ rất nhiều. Một lúc sau, bỗng lão quay qua nói lớn với đám đông:

– Quý vị có nghe Bùi thiếu hiệp nói gì chưa? Nếu cuộc đánh cá chưa có kết quả mà có ai dám làm gì Lãnh Cúc Song Mộc thì có nghĩa là khi dễ Long Hình Bát Chương này vậy.

Lão ta không muốn mọi người nơi đây có một ấn tượng nào không tốt cho lão nên lại nói tiếp:

– Lão phu với Bùi thiếu hiệp đã thân nhau từ lúc thân phụ thiếu hiệp còn sống, nên hôm nay Bùi thiếu hiệp có gì thì cũng như lão phu đã nói vậy. Ai là bạn của lão phu cũng đều là bạn của Bùi thiếu hiệp cả.

Bùi Khương nghe mấy lời của Đàm Minh lấy làm cảm động vô cùng. Chàng lại nghĩ:

“Dù sao Đàm thúc thúc đối với mình cũng rất tốt.”

Đàm Minh mặt tươi cười, nắm lấy bàn tay của Bùi Khương nói:

– Thúc thúc rất vui mừng thấy Khương nhi thành công như hôm nay. Chắc linh hồn của thân phụ Khương nhi ở trên trời cũng vui mừng lắm.

Những người hiện diện thấy hai người mới đây còn động thủ bây giờ đã thân mật với nhau thì cũng hơi lấy làm lạ.

Đàm Minh lại nói:

– Đã lâu quá mới gặp nhau! Đáng lẽ chúng ta phải tâm sự lâu một chút, nhưng vì thúc thúc có việc cần phải đi gấp. Sau này còn có cơ hội chúng ta gặp lại nhau nữa.

Bùi Khương chỉ biết gật đầu.

Đàm Minh lại có vẻ thân mật hơn và nói:

– Kỳ nhi vẫn nhắc đến Khương nhi luôn.

Đàm Minh mỉm cười tiếp:

– Thôi thúc thúc đi nhé.

Bùi Khương cứ đứng nhìn tận đâu đâu với ý nghĩ trong lòng:

“Nàng còn nhớ đến ta sao?”

Bùi Khương đang đứng lặng người nhìn tận đầu đầu.

Đầu óc chỉ có một mình, bóng dáng của nàng Đàm Tiểu Kỳ.

Người con gái có đôi mắt đen láy như ả buồn diu diu, mái tóc mượt kia bông bênh như đám mây trôi. Người con gái ấy đã thốt bao lời cay đắng như xé nát trái tim chàng, thế mà còn thương nhớ đến chàng chăng?

Bùi Khương vì thế mà ngẩn ngơ tâm thần. Đến chừng giật mình ngó lên thì Long Hình Bát Chương Đàm Minh đã đi từ lúc nào rồi, chỉ còn lại Lãnh Cúc Song Mộc ở bên cạnh chàng mà thôi.

Lãnh Hàn Trúc nhẹ hỏi:

– Thiếu hiệp đang suy nghĩ gì vậy?

Bùi Khương giọng buồn buồn đáp:

– Tại hạ nhớ lại chuyện xưa! Mà nhị vị tiền bối có bao giờ nhớ tới chuyện xưa không?

Lãnh Cúc Song Mộc đều gật đầu.

Đây là những lúc tâm hồn họ gần nhau. Một trẻ hai già, đã hơn một năm qua đã có bao lưu luyến chợt nhớ đến một cách tự nhiên và rồi thể hiện qua những cảm thông chân thành nhẹ nhàng nhưng thấm thiết.

Bỗng nhiên có một tiếng cười lớn từ xa đưa tới.

Bùi Khương giật mình lên tiếng hỏi:

– Ai?

Có tiếng trả lời:

– Bùi đại nhân mạnh giỏi?

Tiếp theo là một bóng người từ xa chạy nhanh đến. Người này rất cao lớn, mặt đầy râu ria, tay trái cầm cây quạt dầu trời đã hơi lạnh.

Người này chính là Thần Thủ Chiến Phi.

Các anh hào vừa mới tiễn Long Hình Bát Chương đi khỏi đây, giờ lại tới Thần Thủ Chiến Phi xuất hiện. Các anh hào đều phải ngạc nhiên và đều cho rằng có việc gì quan trọng nên Thần Thủ Chiến Phi mới từ Giang Nam hành trình lên Trung Nguyên. Chính vì thế mà họ lại càng nghi chắc các vụ thám sát năm mươi lăm người thuộc các Phi Long phân cuộc đều do tay của Thần Thủ Chiến Phi.

Thần Thủ Chiến Phi vừa đến nơi đã cười nói:

– Vui quá! Vui quá! Không ngờ nơi xa xôi này lại gặp được nhiều anh em như thế.

Lão ngựa mặt lên cười lớn, liếc mắt nhìn về phía Bùi Khương mấy lần rồi nói:

– Mà chuyện tôi vui nhất là được thấy Bùi Tổng thủ lãnh của chúng ta chỉ cần nói hai ba câu đã làm cho Long Hình Bát Chương phải khiếp phục bỏ đi.

Chiến Phi lại cười thỏa mãn tiếp:

– Ha! Ha! Thật vui quá! Long Hình Bát Chương mà phải thua nơi Trung Nguyên này.

Tiếng cười của Chiến Phi cơ hồ càng lúc càng vui thật tình.

Bùi Khương thông thả hỏi:

– Thì ra Trang chủ đã đến lâu rồi?

Thần Thủ Chiến Phi lại đáp:

– Tôi đã đến từ lúc nãy, nhưng vì không muốn thấy Long Hình Bát Chương bị mất mặt nên bây giờ mới ra đây.

Chiến Phi lại đắc ý nhấn mạnh:

– Ha! Ha! Chúng ta có một vị Tổng thủ lãnh như Bùi đại nhân thật là một điều đáng mừng cho Đồng Minh Giang Nam vậy.

Thần Thủ Chiến Phi lại cứ cố ý nhấn mạnh Long Hình Bát Chương bị mất thể diện vì ngán sợ võ công của Bùi Khương, mà trong số các anh hào nơi đây có rất nhiều người là Đồng Minh Giang Nam nên tức thì có tiếng hoan hô vang lên làm chấn động cả vùng này. Tiếng đám người cổ vũ vang lên:

– Hoan hô Bùi đại nhân dương oai thiên hạ! Đồng Minh Giang Nam muôn năm!

Tiếng hoan nghênh như sấm động đã làm cho Bùi Khương quên hết chuyện buồn rầu. Mặt chàng cũng từ từ vui tươi lên theo tiếng hoan nghênh.

Thần Thủ Chiến Phi lúc nào cũng chú ý đến Bùi Khương, nhưng lúc này lão ta cảm thấy Bùi Khương là một nhân vật võ lâm đáng e dè trong một ngày không xa lắm.

Tiếng hoan nghênh kéo dài rất lâu rồi từ từ im lặng trở lại.

Thần Thủ Chiến Phi vẫn tươi cười nói với Bùi Khương:

– Theo cái cảnh ủng hộ của các anh hào đối với Bùi đại nhân thì võ lâm ngày mai sẽ thuộc về Bùi đại nhân hết.

Bùi Khương mỉm cười đáp:

– Chiến Trang chủ nói quá lời rồi. Lúc này Đàm Tổng tiêu đầu vì nghĩ tình thân thiết từ ngày trước nên mới chịu bỏ qua cho đấy chứ.

Chiến Phi lại càng cười lớn hơn nói:

– Bùi đại nhân lầm rồi. Long Hình Bát Chương làm gì có tình nghĩa? Chốc nữa đây tôi sẽ cho Bùi đại nhân thấy tình nghĩa của Long Hình Bát Chương như thế nào.

Bùi Khương nghe nói vậy, trong lòng hoang mang chờ đợi.

Trong lúc đó Thần Thủ Chiến Phi phất tay một cái, tức thì có mười người áo đen đang áp giải mười mấy người, vừa đi vừa đẩy những người này từ dưới chân núi lên.

Những người bị áp giải vừa đi vừa cố vùng vẫy. Trong số đó có cả Hắc Lửa Truy Phong Giả Bân và có hai người áo lam đi kèm canh chừng.

Phía sau đám người này lại có hai người trung niên dong dong ồm. Một người tay cầm phán quan bút, còn người kia lưng đeo một cái túi bằng da hai tay sẵn sàng một số ám khí.

Bùi Khương lấy làm lạ hỏi:

– Chuyện gì vậy?

Thần Thủ Chiến Phi không đáp lời Bùi Khương mà quay sang hỏi người trung niên mang túi da vừa đi đến:

– Lục lão đệ, còn ai không?

Người này trả lời:

– Trong đám người đông đảo ở phía dưới núi chỉ có mười mấy người này là không hoan nghênh Bùi đại nhân mà thôi.

Bùi Khương liền nghĩ:

“Trời! Mười mấy người này chỉ vì không hoan nghênh ta mà bị bắt sao?”.

Thần Thủ Chiến Phi lại nói:

– Để tôi xin giới thiệu hai vị này với Bùi đại nhân.

Vừa nói Chiến Phi chỉ về hai người hộ tống đang đứng trước mặt Bùi Khương, lão nói:

– Đây là hai anh em Vu Sơn Song Sát.

Rồi Chiến Phi chỉ về người mang túi da nói tiếp:

– Người này là anh, tên là Vô Ảnh Mai Hoa Quỷ Kiến Sầu Lục Thiên Huê.

Chiến Phi lại chỉ sang người cầm phán quan bút:

– Người này là em, tên là Truy Phong Thiết Bút Trấn Giang Hồ Lục Thiên Vi.

Bùi Khương đáp:

– Hân hạnh được gặp quý vị!

Bùi Khương đâu có biết hai người này đã từng lừng danh võ lâm từ lâu, là hai nhân vật ma đầu thủ đoạn ác độc vô cùng. Gần đây vì phải tránh một kẻ thù lợi hại nên mới tham gia vào Lãnh Sơn Trang.

Hắc Lửa Truy Phong Giả Bân tuy đã bị thương nhưng vẫn lớn tiếng hét lên:

– Lão Chiến Phi kia! Người muốn làm gì đây? Người có dám làm hại Giả tiêu đầu này không?

Nhưng vừa nói tới đó đã bị Truy Phong Thiết Bút Trấn Giang Hồ dùng phán quan bút gõ lên vai một cái tức thì. Giả Bân la lên một tiếng thê thảm rồi ngã lộn xuống đất. Thì ra xương bả vai của Giả Bân đã bị gãy nát, đau quá xỉu luôn như vậy.

Bùi Khương thấy tàn nhẫn quá, định khuyên can.

Nhưng trong đám đông có một người áo đỏ chạy lên.

Người này chính là Kê Quán Bao Hiếu Thiên.

Lão này chạy tới cản trước mặt Giả Bân, trợn mắt nhìn ngay Chiến Phi.

Bao Hiếu Thiên hét lớn:

– Chiến Trang chủ muốn đánh chết người hay sao?

Thần Thủ Chiến Phi lạnh lùng đáp:

– Người có phải là Kê Quán Bao Hiếu Thiên của Kim Kê Bang không?

Bao Hiếu Thiên đáp:

– Đúng! Nhưng Chiến Trang chủ phải biết Giả Bân này là người tốt lại có ơn với tôi, lão ấy không có gì xấu, tại sao Trang chủ lại muốn giết lão?

Thần Thủ Chiến Phi gần giọng:

– Người gia nhập Đồng Minh Giang Nam, tại sao lại đi thọ ơn của người này.

Đó là một tội. Bây giờ đứng trước mặt Bùi đại nhân, người lại dám vô lễ. Vậy người có muốn chết không?

Kê Quán Bao Hiếu Thiên còn muốn cãi nữa, nhưng Truy Phong Thiết Bút Trần Giang Hồ ra tay nhanh như gió thổi vào hai vai của Bao Hiếu Thiên, làm Bao Hiếu Thiên ngã lộn xuống đất hoàn toàn không cử động được.

Thần Thủ Chiến Phi lại nói:

– Không ngờ trong Kim Kê Bang lại có tên bại hoại như vậy. Tôi phải trừng phạt thay cho Kim Kê Hưởng Nhứt Minh mới được.

Nói xong dùng mắt ra dấu.

Tức thì hai anh em Vu Sơn Song Sát, người nắm Giả Bân người xách Bao Hiếu Thiên lên đi ra.

Trong số mười mấy người bị bắt có một đại hán sợ hãi quá vội quỳ xuống rồi bò đến trước mặt Bùi Khương, giọng khẩn khoản nói:

– Lúc nãy tiểu nhân chỉ quên thôi. Chứ tiểu nhân không có liên quan gì với Phi Long Tiêu Cục. Xin Bùi đại nhân cho tiểu nhân đi.

Giọng nói của đại hán này thật tha thiết.

Bùi Khương đã nhìn thấy Vu Sơn Song Sát đem Giả Bân và Bao Hiếu Thiên đi nơi xa nên vội quát lên:

– Hãy khoan mang đi đã!

Vừa quát vừa bước nhanh đến trước mặt Vu Sơn Song Sát.

Thần Thủ Chiến Phi cũng bước theo nói:

– Bùi đại nhân không hiểu, hai người này ...

Nhưng Bùi Khương đã ngắt lời:

– Họ không phạm tội giết người, Trang chủ cũng không nên giết họ làm gì.

Rồi Bùi Khương nhìn thẳng vào mặt Chiến Phi tiếp:

– Dù sao tôi cũng là Tổng thủ lĩnh kia mà.

Thần Thủ Chiến Phi nhìn về phía đám đông, hơi suy nghĩ một chút rồi chợt nói:

– Bùi đại nhân đã ra lệnh thì hãy mau đem hai người này xuống trị thương cho họ.

Vừa nói vừa nháy mắt cho Vu Sơn Song Sát.

Hai người này dạ lên một tiếng, liền đem hai người xuống núi.

Gã đại hán đang quỳ dưới đất bỗng tiến lên phía sau lưng của Bùi Khương, miệng thì nói:

– Bùi đại nhân, tha cho tiểu nhân đi.

Thần Thủ Chiến Phi liền ra dấu cho hai thủ hạ áo đen kéo đại hán đi, nhưng lúc đó gã đại hán ôm chặt lấy Bùi Khương la lên:

– Cứu tôi với! Cứu tôi!

Bùi Khương thấy cũng tội nghiệp nên nói:

– Không ai giết anh đâu.

Nhưng chưa nói hết câu, Bùi Khương bỗng cảm thấy có một sức mạnh từ hai tay đại hán chuyễn qua lưng chàng. Thì ra gã đại hán này đã dùng nội công đánh hai chưởng sau lưng Bùi Khương, miệng thì nói:

– Thăng họ Bùi, ta phải giết mi.

Bùi Khương vì bị ôm chặt, hai tay nhứt thời cử động không được.

Mọi người đều hoảng hồn la lên, nhưng đã thấy Bùi Khương ngã lộn xuống đất.

Thần Thủ Chiến Phi quát to:

– Mau bắt thăng chó đó cho ta!

Đại hán kia thấy mình đã thành công, lập tức nhảy lên phóng người đi như gió hướng về chỗ bóng tối mà chạy. Chỉ trong nháy mắt gã sắp mất dạng vào chỗ tối.

Trong lúc đó bỗng đằng xa có ba bóng người áo đen nhảy ra toan bắt đại hán đó.

Thần Thủ Chiến Phi và Lãnh Cúc Song Mộc đã cất bước đuổi theo.

Nhưng họ vừa đi chưa được ba bước thì Bùi Khương bỗng từ dưới đất đứng lên vội đuổi theo tên đại hán kia. Chàng quát lên:

– Chạy đi đâu?

Đại hán đang chạy rất nhanh bỗng nghe tiếng quát phải hết hồn. Vì gã tự biết mình võ công khá cao, mà vừa rồi với hai chiêu đó cũng đủ đánh chết hay trọng thương một cao thủ. Nhưng tiếng quát của Bùi Khương rõ ràng đầy đủ chân khí, đừng nói Bùi Khương chưa chết mà chẳng có vẻ gì bị thương cả.

Đại hán vì quá hoảng kinh nên chạy hơi chậm lại.

Bùi Khương đã đuổi kịp một tay nắm ngay cổ áo gã.

Còn Thần Thủ Chiến Phi cũng phải ngạc nhiên. Lão thấy Bùi Khương chưa chết, không biết đáng mừng hay đáng buồn.

Lúc đó đại hán kia cố sức chạy tiếp nên cái áo bị rách toạc một mảnh còn ở trong tay Bùi Khương.

Bỗng Thần Thủ Chiến Phi thét lên:

– Trúng!

Tức thì chiếc quạt trong tay lão vút đi, điểm trúng vào «Khí hải du huyết» ở sau lưng của đại hán.

Ba người áo đen vừa chạy tới liền tóm lấy gã đại hán và một tên áo đen lượm cây quạt trao lại cho Thần Thủ Chiến Phi.

Bùi Khương vẫn thản nhiên như không có việc gì xảy ra.

Thần Thủ Chiến Phi vừa nhận lại cây quạt liền hỏi:

– Bùi đại nhân có bị thương không?

Bùi Khương vẫn cười đáp:

– Lúc nãy y đánh hai chiêu xuống làm tại hạ toàn thân giật lên, nhưng tại hạ thử vận chuyển chân khí một vòng rồi mà không thấy có bị thương gì cả.

Thần Thủ Chiến Phi nghe vậy trong lòng hơi e sợ võ công Bùi Khương. Tuy nhiên lão vẫn tươi cười nói:

– Nếu Bùi đại nhân không hề gì thì thật tốt ...

Rồi lão nhìn gã đại hán đã bị bắt tiếp:

– Còn lý lịch tên này, nhất định phải điều tra cho ra.

Lão nhếch môi cười nhẹ rồi nói tiếp:

– Xem chắc có người ở sau lưng chỉ huy vụ này, không chừng là Long Hình Bát Chương Đàm Minh đấy.

Bùi Khương liền nói:

– Tại Chiến Trang chủ đã có thành kiến đối với Long Hình Bát Chương, chứ tại hạ chắc y vì hoảng sợ quá nên làm ẩu vậy thôi.

Thần Thủ Chiến Phi lại nói:

– Bùi đại nhân thật thà quá. Chứ sự thật ra sao chốc nữa cũng sẽ biết.

Thần Thủ Chiến Phi bảo bọn thủ hạ đem gã đại hán đến. Lúc này gã đại hán đã bị cột chặt tay và chân bằng dây gân bò.

Thần Thủ Chiến Phi liền giải khai huyết đạo cho gã rồi hỏi:

– Ngươi tên gì? Ai sai ngươi tới đây? Hãy nói mau, nếu gian ngoa thì biết tay.

Đại hán kia bỗng mỉm cười nói:

– Người sai khiến ta tới đây chính là Thần Thủ Chiến Phi, bộ ngài quên rồi sao?

Nói tới đây hai mắt gã đại hán trợn lớn, mặt méo lại, tiếp theo mắt, mũi, miệng, tai đều ra máu.

Thần Thủ Chiến Phi giận quá, liền ra tay điểm hết bảy huyết quanh trái tim của gã đại hán, đồng thời dùng tay nắm cái hàm của gã kéo miệng hã ra. Tức thì rớt xuống hai viên thuốc bọc sáp. Đó là hai viên thuốc độc đã uống hết, chỉ còn hai cái vỏ bằng sáp mà thôi.

Bùi Khương cũng phải biến sắc. Vì chàng vốn không tin đây là vụ ám sát có sắp đặt trước, nhưng giờ đây cũng phải tin.

Trong những người bị bắt bỗng có một người kêu lên:

– Tôi biết người này là ai, nếu các người tha cho tôi, tôi chịu nói ra hết.

Chiến Phi gật đầu nói:

– Ngươi cứ nói. Ta sẽ tha cho.

Người ấy liền nói:

– Chúng tôi đều là thủ hạ của Đàm Tổng tiêu đầu, tôi chỉ là một tên hạ cấp.

Còn người kia chính là một tên tiêu đầu cũng khá có tiếng, tên Lợi Thủ Khương Duy Giang Đại Thạc.

Vì y đã bôi một lớp thuốc trên mặt để hóa trang nên các ngài nhận không ra.

Các anh hào nghe vậy đều nhón nháo cả lên.

Thần Thủ Chiến Phi liền ra lệnh:

– Hãy thả nó ra ngay.

Hai hán từ áo đen buông tay ra, tên ấy mừng quá chạy thẳng vào đám đông đi luôn.

Mọi người đều khen Thần Thủ Chiến Phi rất giữ lời hứa. Chỉ có hai lão quái Lãnh Cúc Song Mộc mặt đầy khinh khi trước sự việc đó. Lãnh Khô Mộc nói với Lãnh Hàn Trúc:

– Tên ấy đã tiết lộ âm mưu của Long Hình Bát Chương, nên Thần Thủ Chiến Phi biết có tha cho tên đó thì hẳn cũng không đi xa được mà phải chết dưới tay của Phi Long Tiêu Cự. Chiến Phi tỏ vẻ khoan hồng tha hẳn nhưng đó chỉ là để khỏi mất công giết hẳn mà thôi.

Đằng kia có tiếng Bùi Khương nói:

– Quả nhiên Long Hình Bát Chương Đàm thúc thúc sai khiến rồi. Nhưng nếu Đàm thúc thúc muốn giết tôi thì hồi đó ra tay có phải dễ hơn không? Cần gì phải đợi đến hôm nay?

Thần Thủ Chiến Phi nói:

– Lúc trước Bùi đại nhân không có uy hiếp lão ta.

Chiến Phi cười khi một tiếng rồi nói tiếp:

– Còn bây giờ Bùi đại nhân đã khá rồi.

Bùi Khương vẫn thật tình nói:

– Bây giờ tại hạ cũng đâu có gì để uy hiếp Đàm Tổng tiêu đầu đâu?

Chàng ngưng lại một chút giọng càng thêm ôn tồn:

– Đàm Tổng tiêu đầu không có thù oán gì với tại hạ, mà trái lại tại hạ còn mang ơn nuôi dưỡng của ông ta nữa là khác.

Chiến Phi thở dài nói:

– Bùi đại nhân quá ư là thật thà. Đến giờ phút này mà Bùi đại nhân vẫn bị lão già ấy lừa gạt.

Bùi Khương vụt hỏi:

– Chiến Trang chủ nói gì?

Chiến Phi cử chỉ hơi quan trọng nói:

– Bùi đại nhân có biết cách đây mười năm, thân phụ và thúc thúc của Bùi đại nhân chết về tay ai không?

Bùi Khương lặng người bàng hoàng hỏi:

– Trang chủ muốn nói là do Đàm Tổng tiêu đầu?

Chiến Phi chưa đáp lời thì Bùi Khương đã nói tiếp:

– Không lý như vậy, vì người bịt mặt áo đen đã chết một lượt với Âu Dương lão tiêu đầu rồi mà.

Chiến Phi lắc đầu đáp:

– Hai cái xác chết ở ngoài thành Khai Phong chỉ là âm mưu của Long Hình Bát Chương.

Các anh hào nghe nhắc tới vụ án mười năm về trước này đều lắng tai theo dõi.

Mười năm về trước, một người bịt mặt đã giết chết mười mấy tiêu đầu, làm tất cả tiêu cự đều bị tiêu diệt hay tự động đóng cửa, chỉ còn lại Phi Long Tiêu Cự được xưng bá thiên hạ.

Thần Thủ Chiến Phi lại nói tiếp:

– Long Hình Bát Chương vì muốn độc bá giang hồ nên hóa trang thành người bịt mặt đi giết hết các tiêu đầu. Còn người bịt mặt chết ở ngoài thành Khai Phong chỉ là một người bịt mặt giả. Lão Đàm Minh làm nát mặt người bịt mặt giả đó để mọi người cho là người bịt mặt đã chết. Từ đó Phi Long Tiêu Cự được bình yên, dĩ nhiên không có ai nghi ngờ gì cả.

Chiến Phi ngừng một chút rồi nói tiếp:

– Nhưng nếu suy nghĩ kỹ thì có chỗ đáng nghi. Thứ nhất người bịt mặt võ công rất cao, thân phụ Bùi đại nhân là Xương Kiếm Vô Địch cùng với người em của ông ta mà cũng phải chết vì tay người bịt mặt. Còn Âu Dương lão tiêu đầu đã già, võ công chỉ tới mức nào thôi, làm gì đủ sức đánh chết người bịt mặt. Và lại, đêm hôm đó Âu Dương lão tiêu đầu chỉ ghé trọ trong Phi Long Tiêu Cự thôi. Nếu có người lạ tới ban đêm tại sao Long Hình Bát Chương không phát giác mà để cho Âu Dương Bình đối phó một mình?

Bùi Khương chợt nhớ tới chính đêm đó chàng đi tiểu, đã thấy bóng người Long Hình Bát Chương chạy ngang sân. Nhưng chàng thần nhiên nói:

– Đó chỉ là suy đoán của Chiến Trang chủ mà thôi chứ không có ai thấy tận mắt cả.

Mặc dù Bùi Khương nói vậy, nhưng Thần Thủ Chiến Phi vẫn tiếp tục vạch rõ hơn:

– Còn một điểm nữa là Long Hình Bát Chương cố ý đem hết thân quyền của các tiêu đầu về nuôi dưỡng. Nhưng lão ta có chịu truyền dạy võ công cho họ không? Lão ta còn cách chia chúng ta mỗi người một nơi để khỏi lo sau này có ai trả thù.

Bùi Khương nghĩ thầm:

“Ta ngu thật. Nếu ông ta sợ mình học võ công rồi sẽ bị chết như thân phụ mình, tại sao ông ta lại dạy võ công cho con gái ông ta?”.

Thần Thủ Chiến Phi lại nói tiếp:

– Dầu chỉ là suy đoán, nhưng Bùi đại nhân nhận xét xem hợp lý không?

Bùi Khương chưa đáp thì Thần Thủ Chiến Phi lại cười đắc ý, nói tiếp:

– Việc này Long Hình Bát Chương Đàm Minh hành động rất bí mật, nhưng ... nhưng cũng có người nhìn thấy.

Thần Thủ Chiến Phi vừa nói xong đã có hai người áo đen dìu một lão nhân bước ra.

Người này ốm, mặt hốc hác xanh xao như lúc nào cũng có vẻ sợ sệt một cái gì mà bước đi nặng nề.

Hai người áo đen dìu lão trên một tảng đá.

Các anh hào hiểu ngay rằng lão có liên hệ quan trọng tới vụ án đó, nên ai nấy đều xích lại gần xem.

Thần Thủ Chiến Phi lên tiếng hỏi:

– Lão tên gì? Làm nghề gì?

– Tôi họ Quá, tôi là phu xe ngựa nhưng hay uống rượu, hễ vào quán rượu là tôi không muốn chạy xe nữa. Nên người ta hay gọi tôi là Quá Bất Khứ.

Người chung quanh thì đông, nhưng ai nấy đều im lặng nên vẫn nghe được lời nói của lão ấy.

Thần Thủ Chiến Phi lại hỏi:

– Lão có quen với Long Hình Bát Chương Đàm Minh không?

Quá Bất Khứ rung mình một cái khi nghe nói đến Long Hình Bát Chương Đàm Minh. Lão chậm rãi nói:

– Tôi có quen với Đàm Tổng tiêu đầu vì ông ta có mượn xe của tôi mấy lần rồi.

Chiến Phi hỏi tiếp:

– Hơn mười năm về trước, lão ở ngoài thành Khai Phong đã thấy những gì?

Quá Bất Khứ toàn thân rung lên. Miệng lão mấp máy muốn nói gì nhưng qua một lúc lâu mà vẫn chưa thốt được lời nào.

Lúc này trời đã khuya. Gió núi đã thổi lạnh.

Các anh hào hiện diện đang chăm chú vào Quá Bất Khử để nghe lão nói những gì.

Bùi Khương nắm chặt hai quyền, ngồi trên một tảng đá lưu ý nghe Quá Bất Khử như bao nhiêu người đang đợi.

Quá Bất Khử vẫn ấp úng, hình như run sợ nên chẳng trả lời.

Thấy vậy Thần Thủ Chiến Phi nhẹ giọng nói:

– Nơi đây toàn là võ lâm cao thủ, không ai dám đột nhập vào đây để ám hại đâu ...

Rồi Thần Thủ chỉ qua Bùi Khương nói tiếp:

– Còn đây là Bùi đại nhân, con của Bùi Thị Song Hiệp Xương Kiếm Vô Địch.

Võ công của Bùi đại nhân còn cao cường hơn Long Hình Bát Chương và sẽ bảo vệ cho lão mà, lão khỏi sợ gì cả.

Có một người áo đen đưa cho Quá Bất Khử một bình rượu trắng. Lão liền lấy uống một hơi gần nửa bình và có vẻ bình tĩnh hơn nhiều. Lão lại tu một hớp nữa rồi mới bắt đầu nói:

– Hôm đó trời tuyết rất lạnh. Tôi đánh xe đến thành Khai Phong như thường lệ và lại tạt vào quán rượu để uống. Khê khả được một lúc lâu, tôi định bước ra ngoài để xem cỗ xe ngựa vì nghe con ngựa hí mấy tiếng. Nhưng vừa bước tới cửa, tôi chợt thấy Long Hình Bát Chương cỡi một con ngựa thông thả đi ngang qua.

Ông ấy đầu đội chiếc nón và hơi kéo xệ xuống. Nhưng vì lúc đó có ngọn gió thổi mạnh, cái nón lại bật ngửa lên nên tôi mới nhìn rõ mặt chính là ông ta. Khi ấy tôi lấy làm lạ, tại sao Long Hình Bát Chương đi đầu mà ngang qua đây có một mình thôi? Vì mấy lúc trước tôi gặp đều thấy lúc nào cũng có nhiều vị tiêu đầu hay đệ tử đi theo. Nhưng lần này ông ta lại đi một mình, làm tôi chú ý hơn, nhưng con ma men làm tôi quên ngay, và lại vào quán tiếp tục uống rượu sau khi liếc nhìn vẫn thấy cỗ xe ngựa của tôi vẫn còn đó. Uống xong tôi cảm thấy khởi hứng hơn nên lại chạy lên lầu cửa thành dạo chơi. Vì ở trên cao nên tôi nhìn bao quát được mọi nơi. Chợt tôi nhìn thấy ở phía xa xa có ba người đang đánh nhau. Tôi cứ đứng nhìn theo dõi mãi. Một lúc sau chỉ còn lại một người. Người ấy lên ngựa chạy trở vào thành. Tôi đứng ở trên tuy không thấy rõ mặt, nhưng từ hình dáng và y phục tôi nhận rõ được là Long Hình Bát Chương mà tôi vừa nhìn thấy lúc nãy.

Các anh hào nghe đến đây đều bắt đầu ồn ào lên.

Thần Thủ Chiến Phi lại hỏi:

– Lão thấy vụ này cách đây hơn mười năm, tại sao đến bây giờ mới nói ra?

Có phải bị ai uy hiếp không cho nói phải không?

Quá Bất Khử đáp:

– Đêm hôm đó tôi vẫn chưa hiểu vụ đánh nhau ấy là vụ gì. Nhưng đến sáng hôm sau tôi nghe Xương Kiếm Vô Địch bị giết tại nơi ấy nên tôi lo sợ ...

Quá Bất Khử vừa nói đến đây, hơi ngừng lại, đôi mắt có vẻ sợ sệt nhìn chung quanh rồi mới nói tiếp được:

– Tôi biết nếu Long Hình Bát Chương hay được, ông ta sẽ giết tôi liền. Tôi không rõ tối hôm ấy Long Hình Bát Chương có nhìn thấy tôi ló đầu ra khỏi quán rượu không? Tôi quá lo sợ nên liền bán cỗ xe ngựa trốn đi nơi khác. Tôi định trốn đến lúc nào vụ này được phơi bày hết ra hay là Long Hình Bát Chương chết rồi thì mới dám trở về sống đàng hoàng. Mà không ngờ tôi cứ trốn mãi một hơi đến nay hơn mười năm rồi.

Thần Thủ Chiến Phi lại hỏi:

– Nhưng tại sao bây giờ lão mới dám nói? Có phải lão không sợ chết nữa chứ gì?

Quá Bất Khử lắc nhẹ đầu đáp:

– Trong thời gian trốn tránh, tôi đâu dám bước ra khỏi cửa. Tôi phải sống nhờ vợ đi giặt quần áo cho người. Nhưng gần đây vợ tôi đã chết nên buộc lòng phải đi ra ăn xin sống qua ngày. Một hôm tôi đi ngang qua một tòa nhà. Tôi bỗng nghe có tiếng la thảm hại từ trong nhà phát ra. Tiếp theo đó có một người cầm đao chạy ra, thấy tôi nên bắt tôi luôn. Tôi ngược nhìn lên thì mới biết tòa nhà đó chính là Phi

Long phân cuộc. Chính vì thế tôi cứ ngỡ là Long Hình Bát Chương cho người bắt tôi. Tôi sợ quá liền quỳ xuống năn nỉ. Tôi nói:

«Ngài ơi! Tôi không thấy gì cả. Ngài nói giùm với Đàm Tổng tiêu đầu là ở ngoài thành Khai Phong tôi không thấy gì cả.» Thần Thủ Chiến Phi chặn lời nói mọi người và Quá Bất Khử:

– Lúc đầu thủ hạ của tôi tưởng lão là người điên, nhưng nghe lão nói cái gì cũng có vẻ kỳ lạ nên mới truy hỏi ra đây chứ.

Quá Bất Khử đưa bình rượu vào miệng uống một hớp lớn rồi nói tiếp:

– Sau đó tôi mới biết người bắt tôi không phải là thuộc hạ của Long Hình Bát Chương vì tôi thấy người đó lại còn cho người phá hết Phi Long phân cuộc, nên tôi nghĩ chắc là thù của Long Hình Bát Chương rồi. Vì thế, tôi mới dám nói ra hết.

Quá Bất Khử nói đến đây là lão liền lấy bình rượu lên để uống cạn phần còn lại. Có lẽ rượu là thứ lão cần hơn cả, nên thấy rượu là lão bị thu hút ngay, nên người đời mới đặt cho lão cái tên gọi Bất Khử ấy.

Thần Thủ Chiến Phi đứng lên hướng về đám đông nói lớn:

– Quý vị đã nghe rõ cả chưa? Long Hình Bát Chương đã âm mưu như thế nào mà hôm đó Xương Kiếm Vô Địch đang áp giải một bảo vật tới Hà Bắc cũng bị mất luôn. Bảo vật đó là «Bích Ngọc Xiêm Du».

Bùi Khương nghe đến đây bỗng nói lớn:

– Hôm thân phụ tôi bị hại là đang đang áp giao Bích Ngọc Xiêm Du tới Hà Bắc à?

Thần Thủ Chiến Phi đáp:

– Đúng! Chuyện này ai cũng đều biết cả. Sao Bùi đại nhân không biết?

Bùi Khương sắc mặt biến đổi, vụt đứng lên, đôi mắt như nhìn xa xôi và suy tư, vì chàng nhớ đến hồi nhỏ có một hôm chạy vào phòng của Long Hình Bát Chương Đàm Minh thấy ông ta đang cầm một viên ngọc lớn. Đàm Minh khi thấy Bùi Khương chạy vào phải lật đật cất món vật ấy đi và cấm vĩnh viễn không cho chàng vào phòng ông ta nữa.

Bùi Khương như đi về quá khứ.

Rồi nhớ đến những cái kỳ cục của Đàm Minh mà lúc trước chàng không hiểu được, bây giờ thì có thể hiểu được tại sao rồi. Và dĩ nhiên câu trả lời lại quá ghê tởm.

Thật không ngờ người đó lại là Long Hình Bát Chương Đàm Minh.

Thần Thủ Chiến Phi nhận thấy có lẽ Bùi Khương đang suy tư về thủ đoạn của Đàm Minh nên không tiện hỏi chàng. Chiến Phi bỗng nói lớn với đám anh hào:

– Xương Kiếm Vô Địch đã bị tên đại ác Đàm Minh âm mưu hạ sát. Anh em Đồng Minh Giang Nam chúng ta phải trả thù cho Bùi đại nhân, giết chết tên đại ác kia.

Tức thì những tiếng la ó náo động rầm trời như làm rung chuyển cả khu vực đó.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh ngồi trên lưng ngựa thả bước từ từ, nhưng nét mặt ông ta ra chiều suy nghĩ lung lăm.

Sau lưng Đàm Minh còn có Nhiếp Hồn Dao La Nghĩa, Trường Hồng Kiếm Biên Thiếu Hằng, Bát Quái Chương Liễu Huy, và bốn tên thủ hạ đều cỡi ngựa đi theo.

Họ đi được một lúc khá lâu, bỗng có tiếng ngựa phi thật nhanh đến.

Tám người này liền ngừng lại để xem ai đến.

Vừa lúc đó, người cỡi ngựa đã đến và ghim cương thật gấp làm con ngựa chồm hai vó liền hí lên mấy tràng.

Tên cỡi ngựa này vội vã nhảy xuống ngựa chạy lại cung kính trước mặt Đàm Minh:

– Thưa Đàm Tổng tiêu đầu, Thần Thủ Chiến Phi đã tới Trung Nguyên, vừa rồi có xuất hiện ở Phục Ngưu Sơn, y đến một mình nên tôi khẩn chạy về đây báo cáo để Đàm Tổng tiêu đầu hay.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh nhíu mày rồi nói:

– Được! Nếu hắn tới, chắc chắn có sắp đặt trước chứ hắn không đến một mình đâu. Ta sợ Giang Đại Thạch khó mà thành công.

Bát Quái Chương Liễu Huy cười nói:

– Thần Thủ Chiến Phi mà dám rời Giang Nam lên Trung Nguyên thật là không muốn sống rồi.

Liễu Huy lại nhích ngựa lại gần Đàm Minh nói tiếp:

– Đây là một cơ hội tốt cho Đàm Tổng tiêu đầu, còn Giang hiền đệ võ công cao cường mà lại rất khôn khéo. Theo thiên ý thì dầu có Chiến Phi nơi đó cũng chẳng có gì trở ngại kế hoạch.

Long Hình Bát Chương mặt đầy sát khí nói:

– Đúng! Ai mà ngu dại mới đi chống đối với Đàm Tổng tiêu đầu này. Đúng là không muốn sống nữa rồi! Đàm Minh vừa nói đến đây bỗng lại nghe tiếng ngựa chạy rất nhanh đến.

Người cỡi ngựa vội nhảy xuống mặc dù con ngựa chưa dừng hẳn. Vẻ mặt hấn hốt hoảng, chạy đến trước mặt Đàm Minh nói nhanh:

– Thừa Đàm Tổng tiêu đầu, bên Phục Ngưu Sơn đã xảy ra chuyện rồi. Tôi phải chạy về để báo trước, không biết hiện giờ bên ấy đã diễn tiến được như thế nào rồi?

Long Hình Bát Chương liền hỏi:

– Chuyện gì vậy?

Gã này đáp:

– Thần Thủ Chiến Phi vừa đến đã chê bai Đàm Tổng tiêu và ca tụng Bùi Khương triệt để, làm đám đông hoan nghênh Bùi đại nhân vô cùng. Mấy anh em của phe mình, ghét không hoan nghênh, bị bên đó phát giác và bắt được một số và có cả Giang tiêu đầu nữa.

Long Hình Bát Chương cau mày lại nói:

– Thủ hạ của Chiến Phi mà có kẻ bắt nổi Giang Đại Thạch thì hơi kỳ.

Gã hán tử này lại tiếp:

– Tôi thấy vậy phải làm bộ hoan nghênh cho thật lớn và đợi có cơ hội liền chạy lại đây báo cáo.

Long Hình Bát Chương hỏi:

– Ngoài Giang Đại Thạch ra, còn mấy người nữa bị phát giác?

Gã hán tử đáp:

– Dạ thưa có tất cả mười lăm người.

Long Hình Bát Chương lại cười lớn nhìn ra tận phía xa nói:

– Chiến Phi ơi! Người còn dờ quá! Ta đã bố trí từ bao nhiêu người bên đó nữa kìa. Dầu người có phát giác được mười lăm người, nhưng mọi cử động của người đều bị ta theo dõi ... Ha! Ha!

Bát Quái Chương Liễu Huy cũng nói:

– Chiến Phi làm sao mà so sánh với Đàm Tổng tiêu đầu được!

Đàm Minh nói:

– Giang Đại Thạch có bị bắt cũng không sao. Bùi Khương vẫn kính trọng ta như kẻ có ơn, chẳng bao giờ dám đối địch với ta.

Lão bật thành tiếng cười lớn rồi tiếp:

– Tôi nghiệp cho Chiến Phi, đã xuất bao công phu tâm lực mới tạo được địa vị cho Bùi Khương, nhưng Bùi Khương lại là người thân ta.

Đàm Minh lại gật gù ra chiều đắc ý:

– Khả ... khả ... không chừng cái Đồng Minh Giang Nam tương lai chỉ làm tăng thêm sức mạnh cho Long Hình Bát Chương này ...

Bát Quái Chương Liễu Huy nói:

– Tôi không hiểu tại sao Đàm Tổng tiêu đầu vẫn chưa ra tay với Đồng Minh Giang Nam? Thì ra đã sẵn có cái diệu kế ấy! Hà! Như vậy chắc rằng mai một Bùi Khương lại thành trợ thủ đắc lực cho Đàm Tổng tiêu đầu. Thật là diệu kế!

Diệu kế!

Long Hình Bát Chương lại nói:

– Nhưng Thần Thủ Chiến Phi làm chuyện này chắc phải có một lý do ...

Rồi lão quay qua tên hán tử nói:

– Lư Thất! Người hãy xuống Nam Dương ngay và đến Tụ Hiền Khách Sạn gặp ba vị tiêu đầu là Từ Phủ, Lương Phi Mã và Công Tôn Đại, bảo họ phải cấp tốc đến Phục Ngưu Sơn.

Lư Thất «dạ» một tiếng lên ngựa đi liền.

Long Hình Bát Chương lại quay qua nói với La Nghĩ, Biên Thiếu Hằng và Liễu Huy:

– Chúng ta hãy đi xem Chiến Phi còn thủ đoạn gì nữa không?

Nói xong Đàm Minh cho ngựa chạy đi.

Ba vị tiêu đầu lật đật chạy theo.

Chạy được một khoảng khá xa lại thấy đằng trước bụi bay lên cao. Trong đám cát bụi mù ấy có một thót ngựa chạy đến như bay.

Khi ngựa chạy đến chỗ Long Hình Bát Chương thì người kỵ mã ghì cương và nhảy xuống ngựa, miệng thì la lên:

– Hồng rồi! Hồng rồi! Quá Bất Khử ...

Long Hình Bát Chương liền hỏi lớn:

– Cái gì Quá Bất Khử? Nói gì phải nói cho rõ chứ Hoàng Liệt!

Hoàng Liệt cuối đầu xuống kể hết câu chuyện về Quá Bất Khử ở tại Phục Ngưu Sơn.

Long Hình Bát Chương nghe đến chỗ có một tên phản bội khai hết lý lịch của Giang Đại Thạch, đã phải nổi nóng quát hỏi:

– Thằng đó đi đâu rồi? Có bị Thần Thủ Chiến Phi giết chưa?

Hoàng Liệt lắc đầu:

– Chưa. Nhưng đã có Triệu Cang và Trương Thắng đi theo dõi hắn ta rồi.

Long Hình Bát Chương tức tối nói:

– Chiến Phi biết thế nào ta cũng chẳng tha tên đó nên mới thả nó đi. Hừ!

Trước sau gì ta cũng phải tiêu diệt Chiến Phi mới được!

Khi Hoàng Liệt kể đến việc Quá Bất Khử khai hết những bí mật của vụ án hơn mười năm trước, Long Hình Bát Chương Đàm Minh mới có vẻ hoảng hốt, nhưng vẫn nói cứng:

– Lời nói của một tên già phu xe say rượu chắc gì ai cũng tin đâu?

Hoàng Liệt không dám trả lời nên cúi đầu làm thinh.

Cả ba người La Nghĩa, Biên Thiệu Hằng và Liễu Huy cũng phải kinh ngạc mới nghe đến vụ này lần đầu tiên.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh không nói một tiếng nào liền cỡi ngựa từ từ đi thẳng. Máy người kia cũng lèo đèo theo sau.

Một lúc lâu. Đợi cho Bát Quái Chương Liễu Huy đến bên cạnh, Long Hình Bát Chương Đàm Minh ôn tồn hỏi:

– Liễu hiền đệ! tiêu cuộc ở Khai Phong còn bao nhiêu người có thể sử dụng được?

Liễu Huy suy nghĩ đáp:

– Độ chừng hơn bốn mươi người.

Long Hình Bát Chương liền hỏi:

– Trong vòng ba ngày, có thể điều động bao nhiêu người ở các phân cuộc?

Bát Quái Chương Liễu Huy muốn đem toàn lực lượng để quyết một trận với Thần Thủ Chiến Phi nên đáp:

– Nếu sử dụng bò câu đem thư thì trong vòng ba ngày có thể điều động được hai mươi chín tiêu đầu và cỡ mười người thủ hạ.

Long Hình Bát Chương lại nói:

– Được rồi! Biên Thiệu Hằng tiêu đầu hãy lập tức sử dụng bò câu truyền thư cho các tiêu đầu và các phân cuộc phải sử dụng tất cả nhân lực, có hàng hóa thì chở hàng, còn không thì chở đá để giả áp tiêu xuống Giang Nam. Tất cả đều tụ tập ở Võ Hán.

Biên Thiệu Hằng lãnh nhiệm vụ lên ngựa đi liền.

Long Hình Bát Chương lại nói:

– La hiền đệ hãy xuống Giang Nam chặn Từ Phủ, Lương Phi Mã và Công Tôn Đại, bảo họ chuyển xuống Giang Nam luôn và hợp với cùng mười hai anh em đang chờ ở Kỳ Môn, rồi tất cả xuống Lãnh Sơn Trang. Đợi mắt Đàm Minh long lên, nói tiếp:

– Ngoại trừ phụ nữ và lão già, hễ gặp đàn ông thì bắt cũng được mà giết cũng được. Xong rồi đốt luôn cái Lãnh Sơn Trang ấy đi.

La Nghĩa trong lòng hơi ớn ớn nhưng vẫn «dạ», định đi thì Long Hình Bát Chương còn căn dặn thêm:

– Nếu việc làm này không xong thì đừng gặp tôi nữa, còn nếu xong xuôi thì hãy nghỉ ngơi một ngày rồi đến Phù Lương đợi bò câu của tôi đưa thư đến.

La Nghĩa không dám nói, liền lên ngựa phi mau.

Đàm Minh lại nhìn Hoàng Liệt nói:

– Hoàng Liệt, hãy trở về Phục Ngưu Sơn lấy tin, và khi có tin tức gì phải cấp báo cho tôi. Còn nếu lấy thiếu tin tức thì ngươi cũng đừng gặp ta nữa.

Hoàng Liệt vừa nháy lên lưng ngựa thì Đàm Minh gọi lại bảo:

– Còn việc này nữa, nếu Triệu Cang và Trương Thắng bắt thằng phản bội đó thì bảo họ về kinh thành. Còn nếu hai người ấy bắt không được thì ngươi phải giết luôn Triệu Cang và Trương Thắng cho ta. Lúc này là lúc quan trọng, ngươi hãy ráng hành động.

Hoàng Liệt phải dùng tay lau mồ hôi nhỏ giọt trên trán rồi lập tức giục ngựa chạy như điên.

Long Hình Bát Chương quay qua Bát Quái Chương Liễu Huy cất giọng ôn tồn nói:

– Liễu hiền đệ! Bây giờ ta chỉ cần hiền đệ làm cho ta một việc.

Liễu Huy sột sắng hỏi:

– Việc gì thế tổng tiêu đầu?

Đàm Minh mỉm cười thâm trầm nói:

– Liễu hiền đệ hãy tung tin cho thiên hạ biết Đàm Tiểu Kỳ đã kết hôn với Đông Phương Chấn rồi.

Bát Quái Chuông mở mắt to hỏi:

– Đã ... kết hôn?

Long Hình Bát Chuông cười nhẹ đáp:

– Đúng! Cách đây mấy năm, Đông Phương Thiết đã tỏ ý muốn xin cưới Đàm Tiểu Kỳ cho Đông Phương Chấn, lúc đó tôi sợ Kỳ nhi sanh biến nên chưa trả lời dứt khoát ...

Lão ngừng một chút, dáng điệu chột hân hoan một cách thâm hiểm, rồi lại gật gù nói tiếp:

– Bây giờ tôi có ý tung ra tin này, thì thế nào anh em Đông Phương cũng đến để rõ tường sự thật như thế nào. Tới chừng đó, tôi sẽ nhắc đến chuyện kết hôn. Như vậy thân phụ của anh em Đông Phương sẽ thành sui gia với tôi. Còn những vị sư phụ của anh em Đông Phương cũng phải đương nhiên yểm trợ cho tôi ...

Hà! Hà! Không lẽ Đông Phương, Thiếu Lâm, Võ Đang ... các danh môn này lại chịu tin lời nói của một lão phu xe à! Hà! Hà!

Bát Quái Chuông Liễu Huy cũng cất tiếng cười theo rồi nói:

– Nhưng mà chuyện này bộc phát rồi thì chúng ta không còn lợi dụng Bùi Khương được nữa?

Long Hình Bát Chuông liền nói:

– Ta có bao nhiêu người làm hậu thuẫn, thì dù cho có mười Bùi Khương cũng không đáng sợ.

Lão càng nói càng đắc ý cười to.

Lão đâu có ngờ lần này lão đã hoàn toàn sai lầm rồi ...

Nơi Bờ Bắc Trường Giang

Thời gian cứ trôi qua.

Những âm mưu, thủ đoạn của các phe phái vẫn âm thầm chuẩn bị hay công khai khiêu khích đối phương. Tất cả đều sẽ bùng nổ trong một cuộc quyết đấu trong tương lai.

Những ngày tháng lặng lẽ trôi đi, mặc cho biển chuyên dập dồn.

Rồi mùa đông lại tới.

Nơi Võ Hán cũng vừa có một trận tuyết lớn. Cũng may sau đó, tuyết lại hết đi nên trên những dòng sông không có băng đóng nên ghe thuyền có thể di chuyển được.

Chỉ trừ những ngày có tuyết là khí trời giá buốt nhưng sự lạnh giá cũng đã qua rồi, chỉ còn lại cái lạnh nhưng không đến nỗi gây ảnh hưởng làm đình trệ nhiều hoạt động thường ngày, nhất là vấn đề vận chuyển giao dịch.

Hôm nay có thể nói cũng là một ngày đẹp trời của mùa đông.

Nơi bờ Bắc sông Trường Giang có nhiều tiêu xa của Phi Long Tiêu Cục đang chờ qua sông. Những tiêu sư đi theo các tiêu xa này đều có mang vũ khí và dáng vẻ của họ rất khấn trương.

Ngoài ra còn có nhiều khách giang hồ khác cũng đang tụ tập ở Võ Hán rất đông.

Những quán ăn, những khách điểm, quán rượu đã đầy khách.

Ở ngoài đường thì từng đám năm ba người đang nhỏ to trò chuyện, thỉnh thoảng lại nhìn về đầu đường hay cuối đường như để ngóng đợi ai hay chờ đợi một sự việc gì đó.

Bỗng có bốn kỵ mã phi ngựa nhanh đến, vừa chạy vừa la lên:

– Bùi đại nhân sắp đến!

Tin này lập tức truyền nhanh đi khắp nơi. Những khách giang hồ, những người đang tụ tập đều có vẻ nhốn nháo cả lên. Họ lại rời quán để cùng kéo nhau đến bờ sông Trường Giang.

Một số đông người đã có mặt tại bến thuyền. Và họ thấy một chiếc thuyền lớn từ xa đang chạy từ từ đến.

Những người hiện diện lại chăm chăm nhìn về con thuyền lớn đó rồi thì thầm với nhau.

Bỗng nhiên lại có nhiều tiếng la cổ vũ ở cuối đường. Đám đông quay mặt nhìn về phía sau để xem chuyện gì đang diễn ra ở cuối đường.

Lúc đó, giữa những tiếng la cổ vũ, một thiếu niên áo xanh cỡi ngựa đi trước, hai người áo xám đi sát theo hai bên.

Hai người này chính là Lãnh Cúc Song Mộc và thiếu niên áo xanh kia chính là Bùi Khương.

Sau ba người còn có một đoàn người cỡi ngựa đi theo.

Đám người đứng hai bên lề lập tức la lên:

– Bùi đại nhân đến! Hoan hô Bùi đại nhân!

Tiếng la còn hơn tiếng trời gầm trước cơn giông tố.

Bùi Khương đến chỗ nào là chỗ đó lại vang lên tiếng vang kinh động.

Khi đến gần bờ sông, Bùi Khương nhảy xuống ngựa và đi bộ.

Cũng lúc đó, chiếc thuyền lớn lúc nãy đã cập bến. Có năm thiếu niên từ trên thuyền bước xuống. Năm thiếu niên này đều mang kiếm và mặc đồ rất sang trọng.

Những người đứng trên bờ lập tức hô lên:

– Đông Phương Ngũ Hiệp.

Đám đông lập tức lui ra, chừa lại một lối đi.

Đông Phương Thiết đi trước rồi bốn anh em đi theo sau.

Hai lề đường tuy đã rất đông người và những tiếng hô hào cổ vũ không ngừng nhưng trên lối đi này lại không có ai đi cả.

Năm anh em Đông Phương đều lấy làm lạ. Họ chậm chậm tiến về phía trước.

Ở đầu đường bên kia, Bùi Khương cũng đang đi ngược trở lại.

Người đứng hai bên đường đông nghẹt nhưng lúc này lại hoàn toàn im lặng, đưa mắt nhìn chăm chăm theo từng bước đi của Bùi Khương cũng như Đông Phương Ngũ Hiệp.

Mọi người đoán là sắp có chuyện lớn xảy ra. Vì gia đình Đông Phương đã làm sui gia với Long Hình Bát Chưởng và nàng Đàm Tiểu Kỳ sắp làm đám cưới với Đông Phương Chấn.

Vì những việc ấy là đám đông càng thêm chú ý đến sự việc sắp diễn ra. Họ cũng biết rằng Đàm Tiểu Kỳ là tình nhân của Bùi Khương. Giờ đây Đông Phương Ngũ Hiệp sắp chạm mặt với Bùi Khương trên con đường này nên mọi người hồi hộp chờ xem chuyện gì sẽ xảy ra.

Khi hai đám người từ hai đầu đường sắp đến gần nhau thì không khí càng thêm khẩn trương.

Đông Phương Ngũ Hiệp vừa đi mà tay vừa đề sẵn nơi đốc kiếm, mắt thì nhìn về phía trước và hết sức lưu tâm.

Nhưng trong lúc mọi người đều chú ý ở ngoài đường thì dưới mái nhà bên đường có mấy chục người áo đen đang tìm chỗ nấp kín.

Giây phút khẩn trương và hồi hộp nhất đã đến.

Bùi Khương và Đông Phương Ngũ Hiệp đã tiến đến gần sát nhau ...

Nhưng Bùi Khương lại vòng tay lên tiếng trước:

– Hân hạnh được gặp quý vị.

Đông Phương Ngũ Hiệp cũng vòng tay giữ lễ, đáp:

– Hân hạnh được gặp Bùi đại nhân.

Hai bên chỉ nói có một câu rồi lại đi tiếp, không có gì gọi là khẩn trương cả.

Bỗng lúc đó, một giọng nói lớn ở trong đám đông vang lên:

– Bùi đại nhân, người của ngài bị người ta giết mà ngài không tức sao?

Hai bên tức thì dừng bước lại, vẻ mặt mọi người đều khó chịu, nhất là Đông Phương Chấn. Chàng thiếu hiệp này quát lớn:

– Ai?

Nhưng một tiếng nói khác lại vang lên:

– Đông Phương Chấn, Đàm cô nương tuy phải lấy người nhưng nàng vẫn yêu Bùi đại nhân. Người nghĩ sao?

Hai bên đường tức thì ồn ào lên. Đám đông bu lại vây quanh càng lúc càng nhiều, bao quanh cả Bùi Khương và Đông Phương Ngũ Hiệp. Bây giờ muốn tìm ra người thốt lên những câu nói đó thì thật là khó khăn.

Lại có tiếng nói vang lên:

– Lão Đàm Minh gả con gái cho người bất quá cũng chỉ muốn lợi dụng các người để làm hậu thuẫn, chứ Bùi đại nhân thật sự còn hơn người gấp bội.

Đông Phương Chấn mặt xanh lên, tay nắm chặt chuôi kiếm.

Đông Phương Thiết bình tĩnh hơn nhiều, lên tiếng nói:

– Ông bạn nào đó có gì muốn nói thì hãy ra đây nói cho rõ hơn.

Giọng nói lại tiếp tục vang lên:

– Long Hình Bát Chương vì muốn nhờ cậy nên bợ đỡ Phi Linh Bảo, vì thế mới hy sinh con gái. Không ngờ Phi Linh Bảo có tiếng hiệp nghĩa mà cũng đồng lõa trong vụ này.

Đông Phương Giang và Đông Phương Hổ là hai người nóng tính nhất, nhin không được nên nhảy đến trước mặt Bùi Khương, nói:

– Những tên tiểu nhân ấy có phải là do các hạ sắp xếp sẵn không?

Đông Phương Thiết muốn can cũng không kịp.

Bùi Khương vẫn bình thản đáp:

– Tại hạ không hiểu nhị vị nói gì cả.

Đông Phương Hổ rút kiếm ra, quát lớn:

– Ta không cần nhờ đến uy danh của thân phụ, sư phụ hay những vị sư huynh mà ta muốn trực tiếp so tài cùng các hạ.

Tức thì xung quanh có những tiếng la ó vang lên:

– Đánh, giết hẳn đi, xem sư phụ hay thân phụ hẳn có làm gì được không?

Bùi Khương giọng vẫn chững chạc:

– Tại hạ không muốn động thủ với các hạ. Thứ nhất là tại hạ không có thù oán gì với các hạ. Thứ hai là tại hạ không muốn âm mưu phá hoại của kẻ gian được thành công.

Giọng chàng trở nên cứng rắn:

– Nhưng quý vị không nên có thái độ không đẹp ấy. Ít ra các vị cũng nên điều tra cho rõ sự việc trước đã.

Đông Phương Thiết vội kéo Đông Phương Hổ sang một bên rồi nói:

– Anh em tại hạ đến đây cũng vì muốn điều tra cho rõ chứ không phải đến đây xin cưới Đàm Tiểu Kỳ.

Bùi Khương lạnh lùng đáp:

– Quý vị có đi xin cưới Đàm Tiểu Kỳ hay không thì cũng không có liên quan gì đến tại hạ.

Đông Phương Hồ sùng sộ nói:

– Không ăn thua gì thật không?

Bùi Khương cảm thấy muốn nổi nóng lên vì câu nói ấy. Câu nói ấy đã đụng chạm đến tâm sự đau lòng của chàng từ lâu.

Liếc thấy nét mặt đau khổ của Bùi Khương, Lãnh Khô Mộc liền nói nhỏ vào tai chàng:

– Đừng để trúng kế của kẻ gian.

Bùi Khương giật mình một cái, rồi lấy lại vẻ bình tĩnh.

Lại nghe có tiếng la to lên:

– Bùi đại nhân sao không động thủ? Không lẽ ngại lại sợ họ?

Bùi Khương định đi vào đám đông.

Bỗng có một tiếng la:

– Thiếu hiệp, nhị thiếu hiệp, tên này la bậy đây.

Nhưng chưa hết câu thì đã nghe một tiếng «á» thê thảm.

Đông Phương Thiết thất sắc nói lớn:

– Lão Quân Nhị ... lão Quân Nhị ...

Trong khi đó thì Đông Phương Hồ nhảy vọt lên rồi hạ thân xuống ngay giữa đám đông, chỗ phát ra tiếng kêu thảm vừa rồi.

Đám đông tức thì chạy tán loạn rồi bỗng nhiên dạt ra hai bên, chừa một lối đi.

Đông Phương Hồ từ từ đi ra, hai tay đang ôm một xác chết.

Đông Phương Kiếm la lên:

– Trời ơi. Lão Quân Nhị. Sao thế này?

Đông Phương Hồ không nói một lời nào. Chàng đặt xác chết xuống rồi rút con dao còn dính nơi ngực xác chết.

Đông Phương Thiết nói:

– Chắc Quân Nhị phát hiện ra tên la lối nhưng đã bị y đâm chết.

Đông Phương Giang hỏi:

– Hung thủ đâu rồi?

Đông Phương Thiết nói:

– Dù có mười tên hung thủ cũng đã chạy mất dạng trong đám đông này rồi.

Đông Phương Hồ xem xét con dao rồi bỗng nhiên liệng thẳng đến ngực Bùi Khương.

Bùi Khương lập tức dùng hai ngón tay trở và giữa kẹp lấy con dao, miệng thì nói:

– Thế này là nghĩa gì?

Đông Phương Hồ trợn mắt nói:

– Hãy nhìn những chữ trên dao xem có phải là vật của Đồng Minh Giang Nam của ngươi không?

Vừa nói xong thì Đông Phương Hồ đã đưa kiếm đâm vào vai Bùi Khương.

Bùi Khương nhẹ nhàng tránh sang một bên.

Đông Phương Hồ chuyển thế kiếm, đâm tới trước ngực Bùi Khương.

Bùi Khương lại lui đi một bước.

Bỗng nghe một tiếng cười lạnh:

– Thật là đồ ngu!

Tiếng nói không lớn lắm nhưng rất rõ như có ai nói sát bên tai.

Năm anh em nhà Đông Phương xuất thân danh môn nên nghe tiếng nói ấy đã biết ngay người đó là một cao thủ có nội công thượng thừa. Năm người đều giật mình.

Vừa lúc đó có một vật đen từ xa bay vào rất nhanh. Năm anh em Đông Phương vội tránh ra. Vật đó rơi xuống đất đánh «phịch» một tiếng. Thì ra đó là một người áo đen đã bị điểm huyết.

Người áo đen này bị liệng từ ngoài vào rất nhanh thế mà khi rơi xuống đất lại không hề bị thương tích chút nào, chứng tỏ người vừa liệng ra tay rất khéo léo, phải là một cao thủ võ lâm thì mới làm được. Mà võ lâm đương kim cũng không có mấy người có nội công và thủ pháp cao siêu như thế.

Đông Phương Thiết chấp tay nói lớn:

– Vị cao nhân tiền bối nào đã tới, xin ...

Đông Phương Thiết chưa dứt câu thì đã có một giọng đầy trung khí chen vào:

– Không phân biệt phải quấy mà chỉ giỏi đổ lỗi bừa. Để ta bắt mấy tên la lối đó cho các người xem để biết là thủ hạ của ai.

Tiếng nói truyền đi rất xa và rõ.

Những tên la lối lúc này sợ khiếp vía chạy tán loạn.

Bỗng từ dưới mái nhà có hai bóng người bay ra rất nhanh, nhanh đến nỗi không trông thấy rõ mặt của hai người đó.

Hai bóng người này lại chạy như bay một vòng quanh vùng đó.

Tiếp theo là mười mấy cái bóng đen từ tứ phía bay vào, rớt xuống đất kêu «bịch, bịch» ...

Đông Phương Giang và Đông Phương Hồ nhảy vọt lên định đuổi theo hai người đó nhưng họ đã đi mất.

Bùi Khương nhìn hai bóng người đó, chàng liền nhớ ra ngay là Kim Đồng Ngọc Nữ và chàng nở một nụ cười hân hoan.

Đông Phương Thiết kéo một tên áo đen lên, giải khai huyết đạo cho hắn.

Tên này mặt mày đầy sợ hãi, nói:

– Thiếu hiệp ... tha cho tôi ... tôi không nói gì cả.

Đông Phương Hồ đánh một chưởng xuống tên ấy.

Hắn đau quá kêu lên thê thảm, mồ hôi toát đầy trán.

Đông Phương Giang quát to:

– Người là ai? Ai sai người làm như vậy? Nói mau!

Vừa quát, Đông Phương Giang vừa dùng mũi kiếm chỉ ngay vào trán hắn.

Tên áo đen run run nói:

– Tôi xin nói ... Tôi là ... là thủ hạ của Thất Khảo Sơn Trại ... Mã Trại chủ ...

Lúc đầu nhiều người nghĩ rằng Thần Thủ Chiến Phi cho người đến ly gián.

Bây giờ ai nấy đều vỡ lẽ, biết rằng đây là độc kế liên hoàn của Mã Phi Hồng để tạo thêm sự bất hòa giữa bốn phe Bùi Khương, Thần Thủ Chiến Phi, Đông Phương Ngũ Hiệp và Long Hình Bát Chương Đàm Minh.

Năm anh em Đông Phương đều ái ngại, không dám nhìn Bùi Khương.

Lúc đó Bùi Khương lại cúi xuống vỗ nhẹ mấy chưởng vào những tên áo đen.

Đông Phương Hồ liền hỏi:

– Làm gì vậy?

Bùi Khương đáp:

– Bọn này chỉ làm theo lệnh của chủ. Chúng ta đã biết ai chủ mưu rồi, hơn nữa chúng ta chưa có tổn thất gì thì cho chúng đi được rồi.

Đông Phương Hồ không nói thêm một lời nào nữa.

Bùi Khương nhìn mấy tên áo đen nói:

– Đi đi.

Mười mấy tên áo đen mừng quá, đồng xá Bùi Khương một cái rồi chạy lẫn vào đám đông.

Bùi Khương bỗng phát hiện ở giữa đám đông có một người con gái với đôi mắt đen đang nhìn chàng trừng trừng. Khi chàng nhìn theo bọn áo đen thì vô tình bắt gặp đôi mắt ấy. Đôi mắt rất quen thuộc với chàng.

Bùi Khương như chợt nhớ ra điều gì nên vội vã chấp tay nói với Đông Phương Ngũ Hiệp:

– Xin cáo biệt quý vị.

Không đợi cho Đông Phương Ngũ Hiệp đáp lễ, Bùi Khương đã bước lẫn vào đám đông.

Đông Phương Ngũ Hiệp lấy làm ngạc nhiên nên sau khi chào Lãnh Cúc Song Mộc xong cũng đi vào đám đông.

Lãnh Hàn Trúc quay qua hỏi Lãnh Khô Mộc:

– Bùi Khương phát giác ra gì vậy?

Lãnh Khô Mộc lắc đầu. Hai lão cũng vội vã đi theo Bùi Khương.

Đám đông thấy Bùi Khương đi tới liền nhường qua một bên, chừa lối đi cho chàng. Nhưng người con gái có đôi mắt to kia đã đi rồi. Bùi Khương chỉ còn nhìn thấy bím tóc ở sau lưng nàng nên chàng bước theo gấp.

Bỗng nghe có tiếng kêu:

– Có Bùi Khương ở đây không?

Tiếp theo có tiếng sắt gõ «coong coong» từ xa đi tới.

Đám đông lại giãn ra để nhường lối cho một người chống gậy sắt đi đến, vẻ mặt hầm hầm.

Người này là Kim Kê Hường Nhất Minh.

Bùi Khương cũng đã nhìn thấy người này song chàng nghĩ thầm trong lòng:

“Nàng đã đến đây rồi, tại sao lại tránh mặt ta?”.

Vừa lúc Hường Nhất Minh đi đến nên chàng quay sang nói:

– Hường Bang chủ mạnh giỏi?

Kim Kê Hường Nhất Minh lạnh lùng nói:

– Các hạ còn nhớ tôi sao?

Bùi Khương rất ngạc nhiên, không biết phải trả lời thế nào thì Hường Nhất Minh lại tiếp:

– Tôi muốn hỏi các hạ, thủ hạ của tôi là Kê Quán Bao Hiểu Thiên đã phạm tội gì mà các hạ lại giết y?

Bùi Khương ngạc nhiên hỏi lại:

– Bao Hiểu Thiên đã chết à?

Hường Nhất Minh nói lớn:

– Đúng! Y đã bị các hạ lợi dụng danh nghĩa Đồng Minh Giang Nam để hạ sát ở gần Phục Ngưu Sơn.

Bùi Khương hỏi:

– Có phải có cả xác chết của Hắc Lừa Truy Phong Giả Bân không?

Hường Nhất Minh đáp:

– Các hạ đã biết rồi thì phải nói cho ra lẽ. Nếu không thì các hạ phải đền mạng tại đây.

Bùi Khương thở dài nói:

– Không ngờ Thần Thủ Chiến Phi lại hạ sát họ.

Hường Nhất Minh nói:

– Các hạ muốn đồ thừa cho Thần Thủ Chiến Phi phải không? Ta đâu có sợ gì Thần Thủ Chiến Phi. Ta giết người trước rồi tìm Thần Thủ Chiến Phi thanh toán sau ...

Vừa nói xong, Hường Nhất Minh đã đánh một gậy xuống đầu Bùi Khương.

Bùi Khương quay sang một bên để tránh.

Kim Kê đánh luôn ba chiêu liên tiếp nhưng Bùi Khương cũng chỉ tránh mà không ra tay phản công.

Bùi Khương thầm nghĩ:

“Kim Kê này rất có tình nghĩa với thủ hạ. Y liều mạng vì thủ hạ. Ta không nên giết y.”.

Nhưng Kim Kê Hường Nhất Minh cứ chiêu này tiếp chiêu khác, càng đánh càng nhanh.

Mọi người đều nhìn thấy Bùi Khương chỉ nhường chứ không ra tay phản công. Nếu chàng ra tay thì Kim Kê sẽ bị hạ trong vòng mười chiêu. Mặc dù Kim Kê Hường Nhất Minh ra chiêu nhanh nhưng cũng không thể chạm vào vạt áo của Bùi Khương.

Kim Kê cũng biết mình không đủ sức để thắng Bùi Khương nhưng mắt y thỉnh thoảng lại liếc nhìn vào đám đông như đang chờ ai đó.

Quả nhiên một lúc sau, có một người từ đám đông đi ra. Người này chính là Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng, trên lưng có đeo một cái túi da đựng đầy vũ khí, hình như chuẩn bị sẵn sàng để đánh nhau.

Hường Nhất Minh vừa thấy Mã Phi Hồng đã lộ vẻ vui mừng, nói ngay:

– Mã đại ca, có đại ca đến thì hay lắm. Mau mau phụ tôi trừ tên tiêu nhân này, không thể để cho hắn làm Tổng Thủ Lãnh của chúng ta được.

Bùi Khương nghĩ thầm:

“Ta tưởng y nổi nóng vì cái chết của thủ hạ, ngờ đây y chỉ kiếm cớ để gây sự.”.

Trong lúc đó Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng từ từ đi đến gần.

Lãnh Cúc Song Mộc đã chuẩn bị để sẵn sàng ứng phó.

Thất Khảo Truy Hồn bỗng lên tiếng nói:

– Hường Bang chủ không muốn Bùi đại nhân làm Tổng thủ lãnh của Đồng Minh Giang Nam phải không?

Kim Kê vừa đánh vừa đáp:

– Đúng! Hắn không xứng!

Thất Khảo Truy Hồn nói:

– Được!

Đồng thời tay Mã Phi Hồng vung ra một nắm ám khí.

Lãnh Khô Mộc la lên:

– Coi chừng ám khí.

Nhưng đã có tiếng la thảm:

– Ôi chao!

Kim Kê và Bùi Khương đồng thời ngừng tay.

Tiếp theo là cây gậy sắt của Kim Kê rút xuống đất. Thân hình Hướng Nhất Minh xiêu vẹo muốn ngã. Y chỉ tay vào Mã Phi Hồng nói:

– Người ... người ... thật ác ... độc ...

Mã Phi Hồng nói lớn:

– Không tuân theo luật lệ của Đồng Minh, phản bội Tổng thủ lãnh thì tội đáng chết.

Nói xong y đánh ra một chưởng. Kim Kê Hướng Nhất Minh hét lên một tiếng đau đớn rồi lăn xuống đất chết luôn.

Diễn biến này hoàn toàn ngoài sự tưởng tượng của mọi người.

Mã Phi Hồng còn đá thêm một cái vào xác chết rồi cất tiếng cười hỏi:

– Bùi đại nhân có sao không?

Bùi Khương ngập ngừng nói:

– Các hạ ... các hạ tại sao lại làm vậy?

Mã Phi Hồng cười đáp:

– Kẻ phản bội tội đáng chết. Bùi đại nhân quá hiền lành chứ tôi không thể tha thứ cho kẻ phản bội Đồng Minh Giang Nam được.

Bùi Khương nhất thời chưa biết tính sao nên chỉ thở dài rồi nói:

– Các hạ gấp quá!

Thất Khảo Truy Hồn đưa tay ngoắc hai đại hán ra khiêng xác chết của Hướng Nhất Minh đi.

Lãnh Cúc Song Mộc nhìn nhau, trong lòng nghĩ:

“Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng chắc chắn có mục đích riêng.”.

Nhưng không tiện nói ra vì đây là chuyện nội bộ của Đồng Minh Giang Nam.

Thất Khảo Truy Hồn đứng cười hả hê, nhìn theo thủ hạ khiêng xác Hướng Nhất Minh đi. Bỗng nhiên có một mũi kiếm điểm nhẹ vào vai Mã Phi Hồng từ phía sau. Thất Khảo Truy Hồn phải kinh hoàng quay lại hỏi:

– Ai?

Nhưng khi thấy Đông Phương Giang và Đông Phương Hồ tay cầm kiếm đứng sau lưng mình thì Mã Phi Hồng lạnh lùng nói:

– Tôi tưởng là ai chứ. Té ra là nhị vị Đông Phương thiếu hiệp. Không hiểu nhị vị đã học cái bản lĩnh thâm sau lưng hồi nào hay thật đấy.

Đông Phương Giang nói:

– Ta dùng biện pháp này để cảnh cáo cho kẻ cho thủ hạ tung lời xàm bậy để ly gián như ngươi thì thật là đã quá nhẹ tay!

Thất Khảo Truy Hồn làm như không hay biết gì, nói:

– Tôi không hiểu nhị vị nói gì?

Đông Phương Hồ nói:

– Ngươi đừng giả vờ vô ích. Thủ hạ của ngươi đã khai hết rồi. Những người nấp trong đám đông để phát ngôn xàm bậy có phải là thủ hạ của ngươi không?

Thất Khảo Truy Hồn đáp:

– Đúng! Chúng là thủ hạ của tôi, tôi đã sai chúng làm như vậy. Nhưng chúng đã đi đâu cả rồi?

Đông Phương Giang nói:

– Ta đã cho chúng đi rồi. Chúng chỉ là kẻ thừa lệnh thì cũng không cần giết chúng làm gì.

Thất Khảo Truy Hồn nói:

– Nhị vị cũng đừng trách tôi vì tôi cũng chỉ là kẻ thừa lệnh thôi!

– Ai? Ai đã sai khiến ngươi? Có phải là Thần Thủ Chiến Phi không?

Thất Khảo Truy Hồn cười lên mấy tiếng rồi đáp:

– Người sai khiến tôi chính là thân phụ của nhị vị, Đông Phương lão Bảo chủ.

Hai anh em Đông Phương quát to:

– Gan thật! Dám đùa cợt chúng ta sao? Mau rút kiếm ra để chịu chết!

Thất Khảo Truy Hồn lại cười lớn:

– Người ta nói thì nhị vị đều tin cả, còn tôi nói thì nhị vị không tin. Tại sao nhị vị chỉ nghe lời nói của một bên thôi? Mã Phi Hồng tôi đâu phải hạng người đó?

Hai anh em Đông Phương không biết nói sao nên từ từ cho kiếm vào vỏ rồi quay người đi luôn.

Mã Phi Hồng còn cười theo:

– Quý vị chừng nào muốn thăm vấn ai thì cứ cho tôi hay để đến phụ cho.

Đông Phương Hồ định quay lại nhưng Đông Phương Giang đã kéo đi luôn.

Lúc này Mã Phi Hồng quay sang Bùi Khương hỏi:

– Bùi đại nhân có chỗ nghỉ ngơi chưa? Hay còn đi đâu nữa?

Bùi Khương đáp:

– Tại hạ định ở tạm khách điểm đôi ba ngày.

Mã Phi Hồng liền nói:

– Bao nhiêu khách điểm ở Võ Hán đều đầy khách rồi. Tôi có một căn nhà trống gần đây, Bùi đại nhân có thể ở tạm.

Nói đến đây bỗng có bốn người cỡi ngựa chạy nhanh đến.

Người đi đầu cầm lá cờ có thêu tám con rồng và một chữ Đàm ở giữa, nói to:

– Tất cả anh em của Phi Long Tiêu Cục phải sửa soạn sẵn sàng khởi hành.

Bốn người này chạy từ đầu đường đến cuối đường rồi mới quẹo vào một con đường khác mất dạng.

Thất Khảo Truy Hồn lại hỏi – Bùi đại nhân có biết Thần Thủ Chiến Phi ở nơi đâu không?

Bùi Khương đáp:

– Chắc Chiến Trang Chủ đã về Giang Nam rồi vì lão sợ Đàm Minh sẽ đến phá Lãnh Sơn Trang.

Thất Khảo Truy Hồn liền hỏi nhỏ:

– Nghe nói Bùi đại nhân có thù không đội trời chung với Đàm Minh. Không biết tôi có giúp được gì không?

Bùi Khương suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Có phải Đàm Minh sẽ đến đây không?

Thất Khảo Truy Hồn đáp:

– Chắc vậy.

Bùi Khương nói:

– Chính vì vậy mà tại hạ phải ở lại đây chờ đợi.

Thất Khảo Truy Hồn lại nói:

– Nhưng dù sao cũng phải đến chỗ tôi nghỉ ngơi trước đã.

Nhưng bỗng nghe Lãnh Cúc Song Mộc la lên:

– Tránh ra!

Đồng thời có mấy chục mũi tên từ đâu bắn tới Bùi Khương và Mã Phi Hồng.

Bùi Khương không tránh ra mà còn tiến tới, hai tay phát ra. Tức thì có hai luồng gió mạnh quạt bay tất cả mấy chục mũi tên.

Những mũi tên này do mấy chục người nấp ở mái nhà bên kia bắn ra.

Những người này mặc áo vàng, chỉ có hai người mặc áo xanh.

Mã Phi Hồng định nhảy lên mái nhà nhưng những người kia đã nhảy xuống quỳ trước mặt Bùi Khương.

Mã Phi Hồng nói với Bùi Khương:

– Đây là thủ hạ của Kim Kê Hưởng Nhất Minh, còn hai người áo xanh kia là trợ thủ của Kim Kê gọi là Kim Cúc. Hai người này là anh em họ Phương.

Bùi Khương gật đầu nói:

– Thì ra họ trả thù cho Bang chủ.

Rồi chàng nhìn họ, nói tiếp:

– Chẳng may các ngươi đã thất bại. Nhưng các ngươi cứ đi đi. Không chừng sau này có cơ hội cho các ngươi phục thù đó.

Kim Mục Phương Nhất Vi thật thà nói:

– Lúc nãy chúng tôi ngu dại mới làm vậy. Nhưng bây giờ chúng tôi biết Bùi đại nhân có võ công thượng thừa mà tấm lòng lại khoan dung và độ lượng. Chúng tôi xin chịu để Bùi đại nhân trừng phạt.

Bùi Khương mỉm cười lắc đầu:

– Các ngươi đừng nghĩ vậy! Cứ đi đi!

Kim Mục Phương Nhất Ngẫu liền nói:

– Bùi đại nhân quá độ lượng. Chúng tôi xin Bùi đại nhân cho chúng tôi đi theo để hầu hạ ...

Bùi Khương cảm động nói:

– Các ngươi hãy đứng dậy đi ...

Những người này tươi ngay nét mặt, hớn hở đứng ra sau lưng Bùi Khương.

Gió lại thổi rất lạnh.

Đám đông đã bắt đầu từ từ giải tán.

Những Diễn Biến Dồn Dập

Những hoa tuyết bay lất phất từ lúc ban chiều.

Về mùa đông, trời thật mau tối. Gió lạnh thổi từng đợt như cắt ruột.

Từ trong thành đến ngoài thành Võ Hán tuyết đều đã rải trắng.

Bóng đêm cũng đã dày đặc, những di chuyển vì lạnh buốt mà ít ai lui tới, nhà nhà đều đóng chốt cái then ngồi bên lò sưởi ấm. Ngoài đường lộ không một bóng người.

Nhưng bỗng trước một cái miếu nhỏ có một thiếu nữ cỡ mười lăm mười sáu tuổi đang đứng nép một mình. Dáng dấp thiếu nữ này ốm yếu, nhưng có đôi mắt thật lớn và đen láy long lanh trong bóng đêm.

Cô bé hình như đang nóng lòng chờ đợi một cái gì. Đôi mắt đen láy long lanh ấy cứ chăm chú nhìn qua căn nhà bên kia đường. Cô bé đợi ai trong căn nhà ấy một cách nôn nóng.

Nhưng rồi những ánh đèn trong căn nhà ấy đều tắt phụt, một sự im lặng bao trùm.

Một lúc sau, cô bé tự lẩm thầm một mình:

– Xin cảm ơn thiên địa!

Cô bé lại cẩn thận nhìn trước sau rồi nhẹ nhàng chạy qua căn nhà ấy, tuy đã cố hành động thật êm nhẹ nhưng vì có lẽ cô bé không biết võ công nên vẫn gây tiếng động tuy không lớn, nhưng nếu có ai chú ý sẽ dễ dàng phát giác ngay.

Cô bé chạy đến hàng rào của căn nhà, nàng ta phải nhảy đến hai lần mới trèo lên được. Nàng nhìn vào thấy trong nhà hoàn toàn im lặng. Nàng thở phào nói một mình:

– Ca ca ơi! Ca ca ở đâu vậy?

Trong lúc đó ...

Trong căn nhà, Bùi Khương đang thả bước ra phía ngoài, đến một gốc cây đứng lặng suy nghĩ. Chàng nhớ đến cặp mắt lớn của người thiếu nữ mà chàng đã gặp lúc chiều. Bùi Khương lẩm bầm một mình:

– Có phải nàng không? Tại sao nàng lại tránh mặt ta?

Bùi Khương nhớ đến hồi trước còn ở tại Phi Long Tiêu Cuộc, chàng cũng thường hay ra sân đứng ở gốc cây một mình. Lúc đó nàng vẫn hay ra an ủi kéo chàng vào nhà để nghỉ ngơi.

Chàng mãi suy nghĩ miên man, thả ý nghĩ về quá khứ, về bóng dáng và đôi mắt lúc ban chiều mà không để ý đến chung quanh, đang có một bóng người đi thật nhẹ từng bước một đến gần chàng.

Khi đến sát một bên hông, bóng người đó im lặng.

Bùi Khương cũng phát giác ra nên quay đầu lại, vừa gặp một bàn tay nhỏ đang đưa lên tới gần mặt chàng.

Bùi Khương và đôi mắt ấy như bất động, như chết lặng chăm chăm nhìn nhau.

Không biết bao nhiêu lâu, Bùi Khương mới thốt lên:

– Châu Châu!

Cô gái có đôi mắt đen ấy cũng bật lên tiếng cười thật xúc động:

– Ca ca!

Nàng chỉ thốt lên được hai tiếng thì người đến ôm chầm lấy Bùi Khương mà khóc lên.

Bùi Khương cũng ôm lấy nàng trong cơn xúc động.

Một lúc lâu, chàng mới đỡ đầu nàng lên nói khẽ:

– Châu muội đã lớn rồi.

Người con gái này chính là Viên Tố Châu, nàng chớp chớp đôi mắt còn ngấn lệ, miệng cô cười nói:

– Lúc ban chiều tiểu muội có thấy ca ca, tiểu muội không ngờ ca ca đã thành một đại anh hùng ...

Nàng kéo cổ áo cho Bùi Khương và nói:

– Tiểu muội lúc ấy không dám gặp ca ca vì nơi ấy có rất nhiều người của Phi Long Tiêu Cuộc, tiểu muội sợ họ bắt về mà nói cho Đàm thúc thúc hay nữa thì nguy cho tiểu muội lắm.

Bùi Khương an ủi:

– Từ nay về sau đã có ngu huynh, Châu muội khỏi sợ ai hết!

Hai người lại kể cho nhau nghe những chuyện đã xảy ra trong thời gian xa cách nhau.

Rồi Viên Tố Châu lại hỏi:

– Tiểu muội có nghe nhiều người nói là Đàm thúc thúc đã giết thân phụ của chúng ta, có đúng vậy không ca ca?

Bùi Khương nghiêng răng gật đầu nhưng không nói gì.

Viên Tổ Châu âu sầm nói:

– Ca ca phải trả thù cho phụ thân của chúng ta?

Bùi Khương lại gật đầu.

Nàng lại nói tiếp:

– Chỉ tội cho Kỳ tỷ tỷ chỉ vì thương ca ca mà Kỳ tỷ tỷ ba hồi cười, ba hồi khóc như người thần thờ. Tỷ tỷ cũng hay kể chuyện của ca ca cho tiểu muội nghe.

Bùi Khương nghe nhắc đến Đàm Tiểu Kỳ là lòng chàng xót xa đau buồn, mà lại nghe Đàm Tiểu Kỳ như vậy nên chàng liền hỏi:

– Ua! Tại vì sao Kỳ muội phải loạn tâm đến thế?

Viên Tổ Châu liền nói:

– Chỉ vì Đàm thúc thúc có ý đem gả Kỳ tỷ tỷ cho Đông Phương Chấn nào đó, nên tỷ tỷ khóc lên khóc xuống đòi chết mãi. Kỳ tỷ tỷ còn dự tính trốn đi nhưng bị thân phụ tỷ tỷ bắt được.

Bùi Khương lại nói như để một mình nghe:

– Nàng yêu tôi thật?

Viên Tổ Châu gật đầu.

Bùi Khương lại chợt nhớ đến lời dặn dò của Lãnh Nguyệt Tiên Tử trước khi chết. Những lời nói ấy như văng vẳng bên tai chàng:

«Khương nhi không được lừa gạt mà phải bảo vệ người con gái nào đã tốt với Khương nhi.» Chàng liền nghĩ:

“Ta đã thề rồi. Ta không được làm cho nàng đau khổ, dù sao nàng cũng đã yêu ta mà. Nhưng ta phải trả thù cho phụ thân, nếu vậy ta phải giết Đàm Minh, thì dĩ nhiên nàng phải đau lòng, như thế này thì biết phải làm sao?”.

Chàng nghĩ mãi, nghĩ mãi, nhưng vẫn không biết phải làm sao.

Cho tới lúc Viên Tổ Châu gọi:

– Ca ca!

Bùi Khương mới giật mình trở về thực tại.

Viên Tổ Châu lại hỏi:

– Cái người nói chuyện với ca ca lúc chiều có phải là Thất Khảo Truy Hồn?

Bùi Khương hơi lại hỏi lại:

– Sao Châu muội lại biết?

Viên Tổ Châu đáp:

– Tên ấy chẳng phải người tốt đâu. Tiểu muội lúc còn ở trong Phi Long Tiêu Cuộc đã thấy y đi vô cửa sau nói gì với Đàm thúc thúc và ở lại đó một ngày, đến tối chờ không có ai mới len lén đi cửa sau mà về, còn không dám cười ngửa nữa đây.

Bùi Khương giật mình lại hỏi:

– Thật không? Thấy rõ thật không?

Viên Tổ Châu gật đầu quả quyết.

Bỗng phía sau hòn giả sơn có tiếng nói:

– Đều là thật cả!

Hai người giật mình. Bùi Khương liền hỏi:

– Ai đó?

Phía sau hòn giả sơn có một người bước ra. Người này chính là Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng. Vừa đến Mã Phi Hồng vừa nói:

– Đúng! Đều đúng cả!

Y bước đến trước mặt Bùi Khương ái ngại nói:

– Tôi thành thực xin lỗi Bùi đại nhân vì đã nghe lén. Nhưng lúc này vì cô bé này đi vào, tôi đã phát giác nên mới theo vào đây.

Viên Tổ Châu phải giật mình, vì nàng tưởng mình rất cẩn thận vậy mà cũng để cho người khác phát giác.

Thất Khảo Truy Hồn nói:

– Tôi thú thật với Bùi đại nhân là tôi có hứa hẹn với Long Hình Bát Chương để giúp lão tiêu diệt Đồng Minh Giang Nam, giết chết Kim Kê Hướng Nhất Minh, Thân Thủ Chiến Phi và cả Bùi đại nhân nữa ...

Ngừng một chốc rồi Mã Phi Hồng mới nói tiếp:

– Nếu sự việc êm xuôi, lão ta sẽ giúp tôi tổ chức một Đồng Minh mới và tôi sẽ được là Tổng thủ lãnh. Và chính tôi đã xúi Hướng Nhất Minh đến gây sự với Bùi đại nhân lúc chiều và tôi cũng đã có hứa sẽ tiếp tay cùng với Hướng Nhất Minh.

Bùi Khương thở dài nói:

– Các hạ ác quá!

Rồi chàng hỏi tiếp:

– Còn những người lúc chiều chửi anh em Đông Phương có phải do các hạ sai khiến không? Mà tại sao lại nói những lời bất lợi cho Đàm Minh thế?

Mã Phi Hồng đáp:

– Đúng vậy! Những người ấy do tôi sai khiến. Nhưng có một điều làm cho tôi lo ngại là Đàm Minh một khi làm sui gia với nhà Đông Phương thì trở nên quá mạnh mẽ. Đến chừng đó, lão ta chắc gì còn giữ lời hứa để giúp tôi hay lại còn giết tôi luôn không chừng.

Bùi Khương giọng than thở:

– Tại sao ở giang hồ toàn là chém giết và lừa gạt nhau?

Mã Phi Hồng cười nhẹ đáp:

– Võ lâm là luôn luôn cá lớn ăn cá bé, mạnh vẫn thắng yếu. Lúc trước tôi tưởng người tốt sẽ sống không nổi ở thế gian này. Nhưng bây giờ tôi đã biết tôi sai rồi, mà phải nói chỉ có người tốt mới có bạn bè chân tình ...

Giọng y có vẻ xúc động tiếp:

– Chính tôi đã cảm động bởi lòng tốt của Bùi đại nhân đã đánh thức tôi ...

chứ ... tôi muốn gạt Bùi đại nhân đến căn nhà này tiếp đãi Bùi đại nhân, nhưng sự thật là để có cơ hội bỏ thuốc độc vào đồ ăn cho Bùi đại nhân ăn. Tôi đã chuẩn bị sẵn một thứ thuốc độc vô sắc vô vị. Nhưng ... nhưng tôi không nỡ nào hạ thủ một người quá tốt như Bùi đại nhân. Tôi ... tôi biết hối hận rất nhiều rồi.

Bùi Khương phải giật mình vì biết mình vừa thoát khỏi tay tử thần. Chàng thở dài định nói một vài lời.

Nhưng bỗng có một tiếng cười dài rất lớn xoáy bùng cả lỗ tai.

Giữa lúc đêm khuya trời đông giá lạnh mà lại có một tiếng cười như vậy thì thật đã làm cho mọi người phải sồn tóc gáy.

Bùi Khương, Mã Phi Hồng, Viên Tố Châu đồng thanh hỏi lớn:

– Ai đó?

Có một giọng nói rất rõ đáp:

– Đã biết hối hận thì còn tha được, còn nếu hạ độc thủ thật thì giờ này ngươi đã chết rồi!

Bùi Khương nghe tiếng nói ấy bỗng kêu lớn:

– Sư phụ! Sư phụ!

Đồng thời chàng nhảy một cái lồi ba trượng, chàng đạp nhẹ lên những cành khô dưới, chỉ liên tiếp vậy ba lần đã tới ngoài xa. Nhưng chung quanh im lặng không có một bóng người nào.

Bùi Khương lại gọi lớn:

– Sư phụ! Sư phụ!

Bùi Khương thấy không ai trả lời, đành phải quay trở lại trong sân lúc nãy.

Thất Khảo Truy Hồn đứng đó mặt đỏ sắc xanh, trán ra đầy mồ hôi.

Bùi Khương cười nói với Mã Phi Hồng:

– Dù sao hành thiện cũng tốt hơn làm ác nhiều. Từ nay về sau các hạ có thể yên trí rồi.

Thất Khảo Truy Hồn vừa lau mồ hôi vừa nói:

– Bùi đại nhân nói rất đúng!

Hôm nay trời vẫn lạnh, tuy không còn tuyết rơi. Tuy vậy trên những con đường tại thị trấn Hán Khẩu cũng còn rất ít người qua lại. Chỉ có những hán tử của Phi Long tiêu cuộc là đi tới chỗ những chiếc tiêu xa đậu để chờ lệnh.

Trong những khách sạn, quán ăn, quán rượu, khách vào rất đông. Phần nhiều những người đó đều là khách hiếu kỳ. Họ chờ xem có gì xảy ra không, họ đều được tin các phe chống đối nhau đã tề tựu tại đây và có lẽ cũng tại đây sẽ là một địa điểm để các phe thanh toán nhau.

Mà nếu những cuộc thanh toán được diễn ra, tất nhiên sẽ có lắm cảnh đung độ khốc liệt giữa những tay cao thủ võ lâm. Những người nơi đây đều đang chờ, đang trông ngóng một cái gì xảy ra!

Bỗng nhiên ở cuối đường bên kia có một tiếng la thê thảm vang lên. Nhiều người lập tức chạy nhanh đến chỗ phát ra tiếng la đó.

Nơi đây đã có một thủ hạ của Phi Long Tiêu Cuộc nằm ngửa chết dưới đất, và một con dao hấy còn cắm trước ngực xác chết, máu tươi chảy đọng vũng thật ghê gớm.

– Thân Thủ Chiến Phi đã bắt đầu hành động rồi!

Đó là câu nói của nhiều người hiện diện nhận định sau cái chết của một thủ hạ Phi Long Tiêu Cuộc. Họ lại tiếp tục sầm xì bàn tán nhiều hơn trong những cái quán ấy.

Nhưng bỗng có một tiếng la thảm thiết khác ở một con đường gần đó. Họ chạy lại xem và một người nữa bị ám sát.

Vừa lúc đó, có tám người cỡi ngựa chạy tới. Hai người đi đầu vừa đi vừa thổi còi. Còn một người thì vừa đi vừa la lớn:

– Tất cả các anh em thuộc Phi Long Tiêu Cuộc đều phải tụ họp chung tại bên Bắc Trường Giang.

Tiếng còi và tiếng la từ đường này sang đường khác không ngừng.

Cả thị trấn nhốn nháo lên. Sự vô trật tự bắt đầu diễn ra. Những người cầm kiếm cầm đao chạy tán loạn khắp nơi. Thình thoảng lại có một tiếng kêu lên thê thảm phát ra, lúc thì ở phía Đông lúc thì ở phía Tây.

Những bóng người vẫn chạy nhốn nháo khi màn đêm đã buông phủ như đồng lửa với sự chết chóc bí mật rùng rợn.

Gió đã bắt đầu thổi mạnh. Chỉ trong chốc lát lại có những hoa tuyết bay bay.

Khí trời lạnh căm căm. Bóng tối vẫn dày đặc.

Động nơi mé sông lại có một chiếc thuyền lớn chạy dọc theo đó. Chiếc thuyền chạy từ từ, thì đã thấy có mấy bóng người từ trong thuyền nhảy vọt lên bờ rồi biến nhanh vào trong bóng tối mất dạng. Họ là ai?

Cũng trong lúc đó phía trên con đường lớn, có năm người cưỡi ngựa hộ tống một chiếc xe ngựa của đóng kín chạy rất nhanh lướt qua. Người dẫn đầu là một lão nhân to lớn, tóc bạc, nhưng cặp mắt rất sắc bén.

Ở lề đường bỗng có tiếng la lên:

– Long Hình Bát Chương đã đến!

Chiếc xe ngựa vẫn lướt đi vùn vụt, rồi đến trước một tòa nhà lớn mới ngừng lại. Trên cổng của tòa nhà có một tấm bảng đề «Phi Long Phân Cuộc».

Vị lão nhân tóc bạc nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa, tức thì có một hán tử cung kính nhận dây cương.

Vị lão nhân đi đến bên chiếc xe mở cửa nói:

– Kỳ nhi! Xuống xe đi!

Cửa màn xe vén lên, một nàng con gái bước xuống, đó là Đàm Tiểu Kỳ. Mặt nàng xanh xao hốc hác. Đôi mắt lơ lơ như người mất hồn. Đầu cúi xuống, nàng không buồn nhìn vị lão nhân tức là Long Hình Bát Chương, mà chậm chạp đi vào tòa nhà này.

Long Hình Bát Chương thở dài một tiếng rồi cũng đi theo Đàm Tiểu Kỳ vào trong nhà.

Cánh cửa lớn lại được khép kín.

—— oo —— Trong nhà đèn đã thấp sáng lên rồi.

Long Hình Bát Chương đi vội tới căn phòng ở mé dãy phía Tây.

Lão chưa đến trước cửa mà đã có tiếng hỏi vọng ra:

– Ai đó?

Long Hình Bát Chương ho nhẹ một tiếng chưa trả lời.

Tiếp theo trong phòng đèn đã được đốt sáng lên và cửa phòng mở lớn.

Đông Phương Ngũ Hiệp liền bước ra. Vừa thấy Đàm Minh, Đông Phương Thiết vội nói:

– Đàm thúc thúc đi đâu đêm khuya quá vậy? Làm bọn chúng tôi không hay biết để tiếp đón.

Long Hình Bát Chương cười nói:

– Đáng lẽ lão phu phải đến từ hôm qua để đón các thiếu hiệp mới phải, nhưng bị trễ đi một chút, làm các thiếu hiệp bị phiền hà vì những lời xằng bậy của đám tiểu nhân.

Đông Phương Giang hỏi:

– Đàm thúc thúc hay tin cũng quá mau!

Họ vừa đi vừa vào trong phòng.

Long Hình Bát Chương lại nói:

– Năm ngoái các thiếu hiệp có ý xin cưới Đàm Tiểu Kỳ cho Đông Phương Chấn. Nhưng vì lúc đó Kỳ nhi còn hơi trẻ quá, nên lão phu chưa dám quyết định ...

Lão ngừng một chút rồi tiếp:

– Nhưng từ ngày ở Lãnh Sơn Trang nhờ có Đông Phương Chấn săn sóc cho tiểu nữ, không ngờ tiểu nữ đã đem lòng thương mến Đông Phương Chấn.

Đông Phương Chấn không nói một tiếng nào.

Đông Phương Thiết mỉm cười đáp:

– Tam đệ chúng tôi thật có phước!

Đàm Minh lại nói tiếp:

– Lão phu lẫn lộn trong giang hồ mấy mươi năm, chỉ có một ái nữ ấy, nên khi nó đã muốn thì lão phu đành phải nhắc tới chuyện cũ ... Lão phu chỉ sợ các thiếu hiệp chê lão phu không được «môn đăng hộ đối» thôi.

Đông Phương Chấn vẫn không tỏ ra một thái độ nào.

Đông Phương Thiết cười đáp:

– Đàm thúc thúc là một nhân vật lừng lẫy trong võ lâm giang hồ đã mấy mươi năm nay rồi, có còn ai hơn Đàm thúc thúc đâu? Đàm thúc thúc nói sợ không được môn đăng hộ đối thì thật tội nghiệp cho bọn chúng tôi quá.

Long Hình Bát Chương vẫn cười nói:

– Nếu vậy không biết các thiếu hiệp có đem theo vật đính hôn chăng?

Đông Phương Thiết ngập ngừng:

– Nhưng mà ... dù sao cũng chuyện chung thân quan trọng của tam đệ chúng tôi, nên cũng phải làm cho long trọng một chút, không nên quá gấp ...

Long Hình Bát Chương vừa suy tính vừa nói:

– Vì lúc này tình hình đặc biệt, chúng ta đều là người ở giang hồ, cũng không cần quá chú trọng đến những lễ tục phiền phức. Thiếu hiệp nghĩ vậy có phải không?

Đông Phương Giang cố ý hỏi vào:

– Tình hình đặc biệt?

Long Hình Bát Chương nói:

– Không giấu gì các thiếu hiệp, Phi Long Tiêu Cuộc của lão phu đã gặp cường địch, nên lão phu muốn lo cho xong tương lai của tiểu nữ trước mới yên lòng được.

Đông Phương Thiết nói:

– Đàm thúc thúc rất là yêu thương con nên làm thế rất phải.

Chợt Đông Phương Hồ xen lời vào nói:

– Lúc này ở ngoài thiên hạ đồn đãi Đàm đại hiệp đây liên hệ với vụ án mấy mươi năm trước, không biết có thật không?

Chàng này vốn tính nóng nảy nên nghĩ gì là nói nấy.

Long Hình Bát Chương mặt hơi biến sắc nói:

– Đó là những kẻ tiểu nhân có ý muốn ly gián chúng ta. Không lẽ các thiếu hiệp tin hay sao?

Đông Phương Thiết nói:

– Đàm thúc thúc đi lại trên giang hồ, thế nào cũng có nhiều kẻ thù. Tại sao ngũ hiền đệ lại ...

Nhưng Long Hình Bát Chương chặn lời nói:

– Hồ thiếu hiệp bụng thẳng, tánh nóng giống như lão phu lúc trẻ, lão phu không trách Hồ thiếu hiệp đâu!

Vừa lúc đó bỗng bên ngoài có nhiều tiếng bước chân chạy lại.

Long Hình Bát Chương vụt hỏi lớn ra bên ngoài:

– Chuyện gì vậy?

Rồi lão đứng lên mở cửa nhìn ra.

Bát Quái Chương Liễu Huy ở bên ngoài nhìn vào và đáp:

– Có người đưa ba hộp lễ vật đến, không biết Đàm Tổng tiêu đầu có muốn xem không?

Đàm Minh đã thấy Liễu Huy sắc mặt hốt hoảng, biết chắc có việc gì rắc rối, định bước ra, nhưng Đông Phương Giang đã nói:

– Nếu ở đây bất tiện quá, Đàm đại hiệp cứ tự tiện bước ra xem.

Long Hình Bát Chương cười gượng nói:

– Các thiếu hiệp đây cũng như người nhà cả ... làm gì mà bất tiện ...

Rồi lão cất tiếng gọi ra:

– Liễu tiêu đầu! Cứ mang vào đây xem.

Bát Quái Chương Liễu Huy ngập ngừng nói:

– Nhưng ...

Đàm Minh quát gắt:

– Mau lên!

Liễu Huy liền phát tay, dẫn theo ba đại hán, mỗi người bung một cái hộp lớn màu đỏ đi vào.

Đông Phương Hồ cười gằn nói:

– Không hiểu Đàm đại hiệp có chuyện vui gì mà khuya khoắt thế này mà vẫn có người mang lễ vật đến biếu?

Ba đại hán đặt ba cái hộp đỏ lên bàn rồi lui ra ngay.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh liếc mắt nhìn qua, mặt biến sắc hỏi Liễu Huy:

– Người đưa lễ vật đâu rồi?

Liễu Huy đáp:

– Lúc này nghe có tiếng động trước cửa, chúng tôi vội mở cửa ra thì đã thấy ba cái hộp này chứ không thấy ai cả.

Long Hình Bát Chương mặt nặng xuống nhưng không nói gì.

Mấy anh em Đông Phương cùng nhìn lên ba cái hộp thấy trên mỗi hộp đều có dán một tờ giấy ghi:

«Chúc mừng Long Hình Bát Chương Tổng tiêu đầu thân bại danh liệt» Long Hình Bát Chương lưỡng lự một chốc rồi bước lại mở nắp một cái hộp ấy lên ngay. Mọi người đều phải la nhỏ lên một tiếng.

Trong hộp đựng một cái đầu người mà có rắc vôi trắng ở dưới. Đầu người đã vừa hết máu rồi.

Long Hình Bát Chương vừa nhìn thấy cũng phải bước thụt lùi ba bước, vì lão nhận biết cái đầu đó là của tiêu đầu Công Tôn Đạt, một tiêu đầu đắc lực của lão.

Đàm Minh lại mở tiếp hai cái hộp kia ra thì hai cái hộp này cũng đựng hai cái đầu người, một là Lương Phi Mã và hộp kia đựng đầu của Từ Phủ.

Tất cả ba tiêu đầu này vốn do Long Hình Bát Chương sai đi với mục đích tàn phá Lãnh Sơn Trang, nhưng không ngờ lại bị đối phương chặt đầu gởi tới.

Long Hình Bát Chương nhìn ba cái đầu mà phải sửng sốt. Lão biết ba tiêu đầu ấy võ công không phải tầm thường, vậy mà vẫn bị Thần Thủ Chiến Phi hạ sát thì thực lực của Lãnh Sơn Trang quả thật hùng hậu lắm.

Nhưng dĩ nhiên lão có biết đâu rằng Thần Thủ Chiến Phi cũng phải trả một giá rất đắt mới lấy được ba cái đầu ấy.

Trong phòng lúc này mọi người đều thấy bầu không khí nặng nề khó thở.

Không ai nói với ai một lời nào.

Bỗng Đông Phương Kiềm la lên:

– Đông Phương Chấn đâu rồi?

Mọi người đưa mắt nhìn quanh, quả nhiên không còn thấy Đông Phương Chấn ở đâu cả. Vì từ lúc này đến giờ Đông Phương Chấn không góp một tiếng nào, nên cũng không ai chú ý, đột nhiên giờ đây chàng ta đi đâu mất.

Long Hình Bát Chương cũng hoảng lên gọi:

– Chấn thiếu hiệp! Chấn thiếu hiệp!

Nhưng vẫn không thấy có tiếng trả lời.

Đông Phương Thiết nhìn thấy cánh cửa sổ nơi phía sau đã mở, liền chạy ngay đến nơi ấy.

Chỉ có từng ngọn gió lạnh căm căm từ ngoài thổi ập vào và vẫn không có một bóng người nào cả.

Hình như trời đã bắt đầu hừng sáng ở phía đông.

Quả đúng như vậy.

Trời đã bắt đầu trở sáng.

Tuy trời đã gần sáng. Đàm Tiểu Kỳ vẫn ngồi một mình dưới ánh đèn.

Lúc bấy giờ, đầu óc của nàng thật mông lung.

Nàng ngồi nơi đây, nơi một gian phòng của tòa nhà Phi Long Phân Cuộc mà như đang sống trong mộng ảo. Thân xác rã rời vì bệnh từ bao lâu nay mà cũng phải vì nàng quá nhớ mong đến một người. Người ấy là Bùi Khương. Tâm trí nàng, linh hồn của nàng đều hướng về Bùi Khương.

Từ lúc tối đến giờ, thân phụ của nàng là Long Hình Bát Chương Đàm Minh, sau khi để nàng nơi phòng này là liền qua dãy nhà phía Tây để gặp Đông Phương Ngũ Hiệp. Mục đích của thân phụ nàng, nàng đã biết rõ, mà càng rõ biết thì nàng thấy càng thêm khổ đau, nát lòng.

Sau khi Đàm Minh đi rồi, Tiểu Kỳ vẫn ngồi yên dưới ngọn đèn như một pho tượng mà hồn như phiêu du tận đâu đâu. Nàng không còn khóc nữa, mà nàng cũng không còn cười nữa, hầu như những cảm xúc đó đã ra đi biệt. Tiểu Kỳ giờ đây như một cây khô giữa sự khắc khoải ...

Nàng đã có những quyết định cho nàng. Nàng từ bỏ hai chữ «tình cảm» nên nàng không muốn hồi tưởng, nàng sẽ sống như một người không có cảm giác.

Thân phụ nàng muốn làm đám cưới cho nàng lúc nào nàng cũng không phản đối.

Nàng không bằng lòng bất cứ điều gì nhưng nàng cũng không từ chối bất cứ điều gì cả. Thế mà nàng vẫn sống sờ, vẫn ngồi yên dưới ngọn đèn mà cũng không biết tại sao ngồi mãi thế?

Bỗng, ngoài cửa sổ có một tiếng động. Tiếp theo có tiếng gọi khẽ:

– Đàm cô nương!

Nàng đứng lên đi đến bên cửa sổ. Nàng thấy có một bóng người đang vẫy tay gọi nàng. Nàng cũng không cần suy nghĩ, bóng người bên ngoài vẫy tay thêm lần nữa thì nàng cũng nhảy ra.

Khinh công của Đàm Tiểu Kỳ vốn rất khá, nhưng của người kia còn khá hơn nàng nữa.

Bóng người vẫn vùn vụt lao đi phía trước, nàng cũng không cần suy nghĩ mà vẫn lướt người theo. Chỉ trong chốc lát, hai người một trước một sau đã ra tới một khu đất trống ở ngoài thành.

Bóng người phía trước dừng lại ở dưới một gốc cây.

Lúc ấy, Đàm Tiểu Kỳ cũng vừa tới. Nàng thấy người này thì biết ngay là Đông Phương Chấn và nàng cũng biết là phụ thân nàng sắp gả nàng cho chàng thanh niên này. Nhưng nàng vẫn cứ tỉnh bơ, không một chút ngạc nhiên, cũng không e thẹn, mà chỉ lạnh lùng hỏi:

– Chuyện gì vậy?

Sự bình tĩnh và lạnh lùng của nàng khiến cho Đông Phương Chấn hết sức ngạc nhiên sống sờ.

Một lúc lâu, chàng mới thốt nên lời:

– Tại gia chỉ muốn hỏi Đàm cô nương một câu!

Đàm Tiểu Kỳ vẫn thản nhiên đáp:

– Nói đi!

Đông Phương Chấn hỏi:

– Có phải Đàm cô nương bằng lòng để ... gả cho tại hạ?

Đàm Tiểu Kỳ đáp:

– Phải!

Đông Phương Chấn lại hỏi:

– Có phải cô nương tình nguyện không?

Đàm Tiểu Kỳ đáp:

– Không phải!

Đông Phương Chấn nghe nàng đáp vậy cảm thấy lạnh từ trong lòng lạnh ra, lạnh còn hơn để một nắm tuyết nơi ấy. Chẳng những vậy, chàng còn nghe nghèn nghẹn nơi cổ, một hồi chàng mới hỏi được:

– Nguyên nhân nào đã buộc Đàm cô nương bằng lòng như vậy?

Đàm Tiểu Kỳ giọng thật lạnh lùng nói:

– Vì thân phụ tôi đã hứa sẽ không sát hại Bùi Khương, nếu tôi được gả cho các hạ.

Nàng bỗng thốt lên một tiếng cười gằn chua chát:

– Bây giờ, các hạ đã biết rồi chứ? Các hạ vừa lòng chưa?

Đông Phương Chấn sắc mặt lúc xanh, lúc trắng, bỗng chàng hét lớn:

– Thôi! Được rồi! Cô khỏi cần phải bị gả cho tôi nữa!

Đàm Tiểu Kỳ biết mình đã làm đau lòng một thanh niên, không chừng còn hại tương lai của thanh niên đó nữa là đằng khác. Nhưng nàng không muốn nghĩ nhiều. Nàng xem như không có gì xảy ra, từ từ quay về chỗ cũ.

Đột nhiên, nàng phát giác có một người cản ngay đường đi. Bóng người này mặc áo trắng, thân hình rất to lớn, nhưng lại là một người đàn bà.

Đàm Tiểu Kỳ lại thấy sau lưng người thiếu phụ này lại có một cái thúng, trong thúng lại có một người đàn ông mặc áo vàng. Thân thể của người đàn ông mặc áo vàng đó nhỏ như đứa trẻ nít, nhưng lại có râu dài.

Đàm Tiểu Kỳ hơi giật mình vì đã nghĩ ra hai người này là ai rồi. Nhưng nàng vẫn bình thản hỏi:

– Có chuyện gì không?

Kim Đồng thờ dãi nói:

– Ngoài Bùi Khương ra, chắc không còn ai làm cho nàng xúc động nữa rồi!

Ngọc Nữ nhìn Đàm Tiểu Kỳ giọng an ủi:

– Tiểu cô nương hãy còn trẻ quá, tiểu cô nương đừng nên quá bi ai thế!

Đàm Tiểu Kỳ đáp:

– Tất cả đều đã qua rồi! Tiểu nữ đâu còn gì để ... hy vọng?

Ngọc Nữ giọng vỗ về:

– Tiểu cô nương có lòng yêu thật tình nhưng lại không có lòng tự tin nên mới quá đau khoanh như vậy. Tiểu cô nương hãy nghe lời chúng tôi. Hồi trước, tình cảnh của chúng tôi còn khổ đau hơn tiểu cô nương gấp mười, thế mà bây giờ chúng tôi có phải được hạnh phúc với nhau không?

Nước mắt từ từ chảy xuống hai má của Đàm Tiểu Kỳ. Nước mắt của nàng tưởng đã cạn mất từ lâu nhưng giờ đây lại tuôn ra, từ những sự đau khổ tột cùng của tình yêu, được khơi lại một cách cảm động vô vàn.

Ngọc Nữ lại nói:

– Tiểu cô nương đừng sợ gì cả, hãy đi theo chúng tôi, tương lai tuy còn nhiều khó khăn, nhưng đêm có dài đến mấy cũng phải có lúc sáng!

Đàm Tiểu Kỳ lại gật đầu. Nàng từ từ bước theo hai kỳ nhân võ lâm này.

Nàng cảm thấy chỉ còn hai kỳ nhân này mới có thể đem hy vọng tới cho nàng.

Trời đã sáng hẳn rồi nhưng gió vẫn còn thổi mạnh. Những hoa tuyết lại lác đác rơi lất phất nhưng có lẽ vì quen với trời mưa đông nên dân chúng vẫn giữ nếp sinh hoạt điều hòa nơi các đường phố lớn trong thị trấn. Có nhiều người vẫn đứng từng nhóm ngoài đường để vừa chuyện trò bàn tán nhỏ to vừa nhìn cái tòa nhà to lớn của Phi Long Phân Cuộc.

Cái tin Long Hình Bát Chương đã tới khiến nhiều người đứng nhìn tò mò vào căn nhà cửa lớn có màu đen kia. Những người tụ họp nơi đây cứ mãi miết bàn tán về những tin đồn được lan truyền.

Có người nói:

– Huynh đài có biết không? Thần Thủ Chiến Phi đã tới rồi đó!

Lại có người nói:

– Tối hôm qua, tôi thấy có người mang ba cái hộp màu đỏ đến cho Long Hình Bát Chương, không biết đựng gì trong đó?

Có người từ trong đám bên kia nói:

– Nàng Long Nữ Đàm Tiểu Kỳ cũng đã đến rồi. Chắc có đám cưới với nhà Đông Phương rồi.

Một người khác vừa mới đến đã nói:

– Hôm nay thế nào Bùi đại nhân cũng sẽ đại đấu với Đàm Minh cho xem.

Một người đáp ngay:

– Tôi thấy Đàm Minh không chừng đâu không lại Bùi đại nhân đâu!

Cứ tin đồn này tới tin đồn khác, mà họ hình như cứ bàn tán hoài mà không biết mệt biết chán gì.

Đám người cứ vẫn tụ tập vây quanh gần đó, để cố xem cho bằng được những biến cố có liên quan tới những nhân vật của đôi bên. Nhưng từ sáng đến trưa vẫn chưa thấy một nhân vật quan trọng nào liên quan đến biến cố này xuất hiện cả. Bùi đại nhân, Thần Thủ Chiến Phi, Đông Phương Ngũ Hiệp, Long Hình Bát Chương, Thất Khảo Truy Hồn ... v ...v ... cũng vẫn bất tăm hơi.

Bùi Khương đang đứng một mình nhìn cảnh tuyết rơi.

Mùa đông nào cũng có tuyết. Nhưng có lúc người ta lại thích nhìn từng hoa tuyết từ trên cao lất phất rơi xuống. Nhất là những lúc lòng nhiều suy nghĩ.

Bùi Khương bây giờ cũng thế. Chàng đang bị hai vấn đề dẫn xé tâm trí. Đó là việc phải trả thù, nghĩa là phải giết kẻ không cùng đội chung trời là lão Long Hình Bát Chương Đàm Minh. Hay là phải giữ lời hứa với Lãnh Nguyệt Tiên Tử, không làm đau lòng một người con gái đã yêu chàng?

Tuyết vẫn rơi như chẳng bao giờ ngừng, cũng như Bùi Khương đang nghĩ mà vẫn chưa quyết định được ...

Trong lúc đó, Lãnh Cúc Song Mộc đang ngồi trước cửa sổ bên phía Tây, chợt Lãnh Hàn Trúc cất tiếng nói:

– Có tin tức tới.

Vừa lúc đó đã có một đại hán bước vào sân nhà.

Đại hán vừa đến cửa lớn thì Mã Phi Hồng hỏi ngay:

– Có tin gì?

Đại hán đáp:

– Tin từ Phi Long Tiêu Cuộc truyền ra là Đông Phương Trấn và Long Nữ Đàm Tiểu Kỳ đã mất tích một lượt trong đêm. Người ta tìm kiếm khắp cùng mà chẳng thấy. Long Hình Bát Chương đang nóng lòng chờ đợi nên chưa có hành động gì được!

Nghe thế, Viên Tổ Châu phải la lên một tiếng đầy kinh ngạc.

Bùi Khương thì mặt biến sắc.

Lãnh Cúc Song Mộc cũng phải đứng cả lên rồi cùng nhìn nhau.

Mã Phi Hồng quát hỏi tên đại hán:

– Thật không?

Hán tử vừa thở vừa gật đầu lia lịa.

Vừa lúc đó, lại có một người chạy gấp vào báo cáo:

– Trước cửa có một thủ hạ của Phi Long Tiêu Cuộc muốn gặp Bùi đại nhân.

Người này võ công rất cao. Triệu Bình và Hoàng Đắc Chí muốn bắt y nhưng đều bị y đẩy nhẹ một cái là ngã nhào cả xuống đất ngay.

Thất Khảo Truy Hồn hỏi:

– Có thấy rõ mặt y không?

Hán tử này đáp:

– Người này mặt vàng như người có bệnh, mặt đỏ theo thủ hạ Phi Long Tiêu Cuộc, đầu đội nón lá. Không thấy có mang vũ khí ở bên ngoài, nhưng trong lưng hình như có mang vũ khí mềm gì đó.

Thất Khảo Truy Hồn suy đoán:

– Trong Phi Long Tiêu Cuộc đâu có nhân vật nào như vậy?

Rồi Mã Phi Hồng quay qua nói với Bùi Khương:

– Bùi đại nhân! Đề tôi ra xem trước.

Bùi Khương khoát tay nói:

– Y muốn gặp tại hạ, để tại hạ ra được rồi.

Vừa nói chàng vừa bước ra luôn.

Lãnh Cúc Song Mộc và Viên Tổ Châu cũng bước theo chàng.

Ra đến ngoài, Bùi Khương thấy một người đã đứng đó, nón thì kéo thấp xuống, nên không trông rõ được mặt y. Và có mười mấy hán tử thủ hạ của Mã Phi Hồng đang đứng trước cửa không cho y vào. Bùi Khương bước đến hỏi:

– Các hạ là ai? Tìm tôi có việc gì?

Người kia không thềm ngược nhìn Bùi Khương mà vẫn đứng yên như vậy đáp:

– Đàm Tổng tiêu đầu sai tôi đến khuyên Bùi đại nhân phải đầu hàng Phi Long Tiêu Cuộc, nếu không thì ...

Bùi Khương không đợi người kia nói hết câu, đã quá lớn:

– Đi về đi!

Người này lại cất tiếng cười lớn, tiếng cười thật vui và dòn dồng thời giờ cái nón ra để lộ cặp mắt sáng quắc.

Bùi Khương bỗng la lên:

– Trời ơi! Là hiền huynh!

Hai người ôm nhau vui mừng, nhảy như khiêu vũ.

Bùi Khương hỏi:

– Bấy lâu nay huynh đi đâu? Tại sao không cho đệ hay biết gì cả?

Người kia cười:

– Đệ lúc nào cũng phải hành động bí mật, làm sao cho huynh hay được?

Hai người vừa nói chuyện vừa cười, cùng bước vào trong nhà.

Vừa lúc Viên Tổ Châu ra tới. Nàng thấy người ấy liền thốt lên:

– Lý Diệu Dân, các hạ làm gì đến đây?

Còn Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng suy nghĩ một chút rồi nhớ ra liền nói:

– Thất Khảo Đồng Tử huynh đến hỏi hoi nào?

Viên Tổ Châu lấy làm lạ nói:

– Người ấy là một vệ sĩ của Phi Long Tiêu Cuộc tên là Lý Diệu Dân, quý vị coi chừng bị người gạt đó!

Bùi Khương cười nói:

– Ngô huynh lại chơi cái trò gì rồi! Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh mà thành Lý Diệu Dân là thế nào?

Ngô Thế Minh cười lớn rồi đáp:

– Ô! Câu chuyện còn dài lắm, cho xin ít rượu ra để vừa nhắm vừa uống rượu vừa kể chuyện thì có thích hơn không?

Mã Phi Hồng gật đầu tán đồng:

– Phải! Phải lắm!

Tức thì, sai bọn thủ hạ bày tiệc ra, mọi người lại ngồi vừa ăn uống.

Vừa nhập tiệc, Ngô Thế Minh liền rót ngay rượu vào chung của Mã Phi Hồng rồi nói:

– Tôi mừng ba chung rượu cho Thất Khảo Truy Hồn đã biết sửa sai.

Bùi Khương và Mã Phi Hồng đều phải ngạc nhiên.

Bùi Khương liền hỏi:

– Tại sao Ngô huynh biết?

Ngô Thế Minh, đáp:

– Hai người Triệu Bình và Hoàng Đắc Chí bị đệ xô ngã lúc nãy là hai nội tuyến của đệ đây. Họ đã theo dõi cử chỉ của Thất Khảo Truy Hồn từ một năm nay rồi đó.

Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng cũng phải toát cả mồ hôi lạnh ra.

Ăn uống được một lúc, thì Bùi Khương lại nhắc:

– Câu chuyện dài dòng của Ngô huynh thế nào, hãy kể cho nghe với đi!

Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh gật đầu rồi kể:

– Hôm đầu tiên đệ nghe Khương huynh kể lý lịch ở Phi Long Tiêu Cuộc thì đệ đã nghi ngờ Long Hình Bát Chương Đàm Minh đã có âm mưu gì rồi. Vì một người như Khương huynh, không thể có ai dám nói rằng Khương huynh ngu dốt được. Nên đệ mới cải trang làm vệ sĩ ở Phi Long Tiêu Cuộc, với mục đích dò tìm xem những bí mật của Đàm Minh.

Ngừng một chút Ngô Thế Minh liếc nhìn mọi người rồi tiếp:

– Chính đệ đã tình cờ gặp Quá Bất Khử trước và được nghe những lời của lão ta trong lúc ngủ mơ. Vì vậy đệ liền ép lão nói hết những chuyện bí mật ấy ra ...

Nhìn qua Viên Tổ Châu rồi quay lại Bùi Khương, Ngô Thế Minh nói tiếp:

– Đệ có nghe Khương huynh đề cập đến Châu cô nương, nên đệ tìm cách làm quen với nàng. Và ... và cũng chính đệ đã khuyên Châu cô nương trốn ra khỏi tiêu cuộc, để đi tìm Khương huynh đó.

Bùi Khương vỗ lên trán chàng một cái rồi nói:

– Đệ cũng lấy làm lạ là một cô gái như Châu muội mà tại sao lại biết nhiều chuyện giang hồ như thế? Thì ra là do Ngô huynh ...

Chàng cất tiếng cười:

– Ha! Ha! Đệ phải gọi Ngô huynh là Thập Khảo Đồng Tử chứ không phải là Thất Khảo Đồng Tử mới đúng.

Tất cả lại cười lên.

Ngô Thế Minh lại nói:

– Chưa hết đâu! Đệ còn bố trí nhiều kế hoạch ở Hán Khẩu rồi. Chốc lát nữa chúng ta ra đó sẽ biết ngay ...

Ha! Ha!

– Khương ca ca, bạn của Khương ca thật là thông minh, tiểu muội xem ra còn thông minh hơn ca ca nữa là đằng khác!

Bùi Khương đáp:

– Thì Ngô huynh từ trước đến nay vẫn thông minh hơn ngu huynh rất nhiều.

Ngô Thế Minh lắc đầu nói:

– Đừng nói thế! Đừng nói thế! Nhưng ... dù cho đệ có thông minh đi nữa, chỉ làm được một vai phụ mà thôi. Còn Khương huynh mới là vai chánh ...

Giọng chàng ta có vẻ quan trọng hơn rồi tiếp:

– Võ lâm bây giờ, phải nhờ Khương huynh mới thu xếp được. Khương huynh không nên vì tình cảm riêng tư mà quên chuyện đại chúng. Khương huynh có biết hiện giờ có bao nhiêu anh em võ lâm giang hồ đang hy vọng vào một mình Khương huynh không?

Bùi Khương hơi giật mình, chàng đã nghĩ ra rồi ...

Chàng nhất định bỏ một bên chuyện tư tình và tư thù mà chuyên tâm lo cho tương lai của võ lâm trước đã ...

Khi buổi chiều đến thì tuyết cũng không còn.

Chỉ còn gió lạnh căm căm, và một ít nắng của mặt trời.

Lúc này thì những con đường lớn càng thêm đông người. Những quán hàng ăn uống, người ngồi đầy chật cả. Trái lại những cửa tiệm buôn bán khác thì đã đóng hết cửa.

Những chiếc tiêu xa của Phi Long Tiêu Cuộc vẫn đậu ở mé sông, nhưng tinh thần của những đám xa phu và vệ sĩ áp tiêu đã xuống thấp vì nhữn tin đồn bất lợi cho Phi Long Tiêu Cuộc.

Số người tụ họp ở trước toà nhà của Phi Long Tiêu Cuộc càng lúc càng đông.

Bỗng nhiên có một tràng tiếng trống và kèn nổi lên từ một con đường gần đó. Mọi người đều hướng vào nơi đó để quan sát.

Chỉ thấy có mấy người áo đen. Người thì thổi kèn người thì đánh trống, có người tay cầm dao hay kiếm và chính giữa lại có một thiếu niên mặc đồ tang phục đi dọc theo con đường lớn. Đi được một khoảng tất cả đều ngừng lại.

Thiếu niên kia bắt đầu cất tiếng khóc vừa bi ai vừa ai oán và vừa kể kể chuyện bi thảm của mình. Thiếu niên kể là cha mình đã bị sát hại nên ngày nay hắn mới trở thành một cô nhi.

Tiếng kể lể của thiếu niên này thật bi ai đã làm cho nhiều người đứng xem hết sức cảm động.

Cuối cùng thiếu niên nọ quỳ xuống đất gào lớn:

– Tôi là một cô nhi. Phụ thân tôi đã bị lão Đàm Minh hại chết, mà tôi lại không biết một chút võ công nào. Cái thù của tôi xin nhờ quý bác, quý ông, quý hiệp nghĩa đứng ra duy trì công bằng cho võ lâm.

Tức thì đám đông phụ họa la lớn:

– Đánh chết Đàm Minh, đánh chết tên giả nhân giả nghĩa.

Đặc biệt trong thành Hán Khẩu lại có rất nhiều chỗ cũng có một thiếu niên mặc tang phục và làm những việc như thế cả. Những sự việc này đã làm khích động đám đông khắp nơi trong Hán Khẩu nên họ lại tập trung về mé sông thật quá đông với sự tức giận trong lòng.

Bỗng có mấy mươi người chạy lại mé sông, xô chiếc tiêu xa lăn xuống sông cho vừa cảm tức. Tức thì cả trăm cả ngàn người khác đều bắt chước xô hết mấy chục chiếc tiêu xa khác xuống sông ngay.

Đám xa phu và vệ sĩ phải hoảng hồn bỏ chạy toán loạn.

Còn một số người khác bu trước cửa căn nhà có cửa đen to lớn kia chửi rửa:

– Đàm Minh! Mau mở cửa ra chịu tội!

Vừa la hét, chửi rửa họ vừa lấy đá liệng vào căn nhà. Thế là những người khác cũng bắt chước làm theo.

Những kế hoạch xáo động này đều do Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh sắp đặt. Chàng ta liên lạc các cô nhi của những tiêu đầu bị hại, để đem họ đến Võ Hán thi hành kế hoạch. Chàng lợi dụng tâm lý của dân chúng để phát động chống đối Long Hình Bát Chương và Ngô Thế Minh đã thành công.

Long Hình Bát Chương đang ngồi trên một chiếc ghế lớn nơi phòng khách với dáng nét lo âu. Vì từ lúc Đàm Tiểu Kỳ bỏ đi, Đàm Minh đã hoàn toàn mất đi cái hùng tâm. Sự mất tích của Đàm Tiểu Kỳ, đã làm cho tâm tư lão tan tác, đã làm cho lão buồn rầu vô cùng.

Đông Phương Thiết, Đông Phương Kiếm, Đông Phương Giang và Đông Phương Hồ đang ngồi đối diện với Đàm Minh trong phòng khách và cũng lo âu ra mặt.

Những tiếng chửi rửa và tiếng đá rơi vào trong căn nhà đã làm cho bốn anh em Đông Phương rất khó chịu. Chỉ vì họ thuộc về gia đình có nhân có nghĩa nên không nỡ bỏ Đàm Minh trong hoàn cảnh này để ra đi cho đành.

Bốn anh em này cũng nghĩ về Đông Phương Chấn. Họ không biết Đông Phương Trấn đã đi đâu? Tại sao lại bỏ đi như vậy? Và tại sao lại mất tích cùng một lúc với nàng Đàm Tiểu Kỳ?

Ở phía ngoài phòng khách, Bát Quái Chương Liễu Huy, Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương, Trường Hồng Kiếm Biên Thiểu Hằng và Nhiếp Hồn Dao La Nghĩa đang thì thầm bàn tính với nhau.

Tình thế thật vô cùng căng thẳng.

Trong lúc đó ...

Thần Thủ Chiến Phi lại hiện đang nằm trên giường của nàng Tiểu Bạch Lan, một danh kỹ của Bạch Lan Viên ở Hán Khẩu.

Tiểu Bạch Lan đang ngồi cạnh giường với Thần Thủ Chiến Phi. Nàng chưa gặp người nào như Thần Thủ Chiến Phi, xài tiền rất rộng rãi. Nhưng từ tối qua đến giờ, Thần Thủ Chiến Phi chỉ nằm suy nghĩ và uống rượu. Thỉnh thoảng bước ra cửa ra lệnh cho bọn thủ hạ thi hành một điều gì, mà cũng không muốn nói chuyện hay làm gì với nàng cả.

Quả thật thế, Thần Thủ Chiến Phi đang chú tâm suy nghĩ rất nhiều. Vì theo tình thế bây giờ, thì Đồng Minh Giang Nam đã nắm được phần thắng, nhưng cái thắng lợi này thì không đem lại lợi ích gì cho lão cả.

Thần Thủ Chiến Phi nhận thấy rằng Bùi Khương đã thật sự trở thành một đại anh hùng và đã hoàn toàn ở ngoài sức kiểm chế của lão. Bao nhiêu quyền thế và danh dự trong kế hoạch của Thần Thủ Chiến Phi nhằm chuẩn bị cho lão này. Giờ đây lại không còn hy vọng nữa mà đã nghiêm nhiên lọt vào tay của Bùi Khương cả rồi.

Lão cũng tự phân tích tỉ mỉ. Lão đã thấy rõ là lão có thể sẽ thắng trận này nhưng không lời được cái gì, nên trở lại thất vọng chua chát.

Tiểu Bạch Lan vừa đưa tay vuốt râu lão vừa an ủi:

– Đại nhân có tâm sự gì buồn lo nói cho thiếp nghe đi.

Thần Thủ Chiến Phi thờ dãi nói:

– Nàng không hiểu được đâu!

Tiểu Bạch Lan cười nói:

– Nếu vậy ... để thiếp hát một bản để đại nhân nghe cho vui buồn phiền nhé!

Nàng thông thả đứng lên lấy cái đàn xuống. Bàn chân nàng nhỏ và trắng để từng bước nhẹ trên tấm thảm trong phòng. Nàng đi chân không nên thật dịu dàng.

Rồi nàng vừa đàn vừa cất tiếng hát.

Tiếng hát của nàng thật êm ái du dương. Tiếng hát đó đã đem lại phần nào an ủi cho Thần Thủ Chiến Phi. Nhưng tiếng la ó của đám người bạo động ngoài đường phố, vang vọng từ xa rồi đến gần ... Và sau cùng lại lấp cả tiếng hát của Tiểu Bạch Lan.

Thần Thủ Chiến Phi bật ngồi dậy. Lão biết mình phải ra đi, ra tranh đấu cho quyền thế của lão, của Thần Thủ Chiến Phi ...

Ngoài đường phố người mỗi lúc một đông, mà cũng mỗi lúc mỗi náo loạn hơn lên. Đám người ở trước cửa của căn nhà có cửa đen chỉ la chửi, ném đá đại khái chứ không dám đập phá cửa nhà. Có lẽ họ còn e sợ cái oai thể uy danh của Long Hình Bát Chương Đàm Minh. Những thủ hạ của Đàm Minh đã có một số lên cỡi áo của tiêu cuộc vứt đi và chạy trốn luôn. Bóng chiều đã nghiêng dài bởi ánh nắng tuy yếu ớt vẫn mập mờ nghiêng về phương Tây. Bỗng cái cửa màu đen của tòa nhà Phi Long Tiêu Cuộc được mở lớn. Long Hình Bát Chương Đàm Minh một tay vuốt râu, sắc mặt lạnh lùng thông thả đi ra. Đôi mắt của lão như hai luồng điện liếc qua đám người đứng trước cửa. Những tiếng la ó tức thì bớt đi. Đàm Minh vẫn đứng yên nhìn bao quanh tất cả những người ở đó được hai lần, thì cả đám đông giờ đây đã hoàn toàn im lặng. Long Hình Bát Chương đợi đến lúc không còn một tiếng ồn ào nữa, thì lão mới cất giọng hùng hậu và trầm giọng nói:

– Quý vị tụ tập nơi đây làm gì?

Bề ngoài, Long Hình Bát Chương tỏ ra hết sức bình tĩnh và thản nhiên, nhưng trong lòng thì ngược lại lão rất lo âu suy nghĩ.

Tiếng nói của Đàm Minh như tiếng trống vang đi, làm cho những người đứng phía trước phải dội lui lại hết ba bốn thước.

Thấy đám đông vẫn im lặng, Đàm Minh lại nói:

– Nếu quý vị không có việc gì thì hãy về đi.

Bỗng ở giữa đám đông có một người la lên:

– Nợ máu phải trả bằng máu. Ngài đã thiếu món nợ máu từ mười mấy năm qua, nếu hôm nay không trả thì chúng tôi buộc lòng đoàn kết hợp quần ra tay.

Tức thì hàng loạt tiếng la ó làm náo động và đám người nhốn nháo mất trật tự như sắp sinh loạn.

Long Hình Bát Chương quát to một tiếng:

– Im lặng!

Tiếng la của lão bằng nội lực, nên gầm lên như tiếng sấm nổ bên cạnh mọi người. Bao nhiêu tiếng la ó lại phải dẹp mất.

Long Hình Bát Chương hai tay nắm chặt nói:

– Ai muốn nói gì cứ lên đây mà nói!

Trong đám đông người này nhìn người kia, nhưng chẳng một ai dám tiến lên.

Đàm Minh lại nói:

– Vụ án mười mấy năm trước, quý vị không quên được, mà chính tôi cũng chẳng quên được. Lúc nào cũng muốn tìm cho rõ sự thật của vụ án đó ...

Lão ngừng lại để đám đông lưu ý hơn rồi nói gần từng tiếng:

– Quý vị đã biết tôi, biết tôi lâu rồi. Tại sao nghe lời đồn đãi của tiểu nhân mà cho tôi là hung thủ? Quý vị xem tôi đây có giống là hung thủ không?

Có vài tiếng người la:

– Đó là sự thật chứng minh, Ngài còn muốn chối nữa sao?

Long Hình Bát Chương la lên:

– Sự thật chỗ nào? Có ai lấy bằng chứng minh được không? Chỉ cần có một bằng chứng tôi sẽ tự vận trước mặt quý vị. Không cần quý vị ra tay ...

Đôi mắt lão nhìn khắp mọi người với ánh mắt quắc lên như hai luồng điện rồi lão tiếp:

– Còn nếu chỉ biết ngậm máu phun người, thì thiên hạ đâu có phục? Có ai có bằng chứng thật sự cứ đưa nhân chứng ra. Tôi Đàm Minh hứa sẽ không động tới một mảy may nhân chứng ấy?

Đông Phương Thiết bước ra nói:

– Tôi Đông Phương Thiết lấy danh dự của Phi Linh Bảo đứng ra đảm bảo cho lời hứa của Long Hình Bát Chương. Nếu Long Hình Bát Chương mà dụng đến nhân chứng thì Phi Linh Bảo sẽ thanh toán với Long

Hình Bát Chương ngay. Còn nếu không ai có bằng chứng xác thật mà chỉ phát ngôn cần bướng phi bướng thì Phi Linh Bảo sẽ đứng ra lấy lại công bằng cho Long Hình Bát Chương Đàm Minh vậy.

Đàm Minh rất cảm kích những lời của Đông Phương Thiết nên lão lại nói:

– Không lẽ quý vị không tin lời đảm bảo của Phi Linh Bảo sao?

Ai cũng biết Phi Linh Bảo là một lâu đài ở tỉnh Giang Tô, mà giới giang hồ võ lâm đã xem lâu đài này như một thánh địa của võ lâm, thì lời nói của đại trưởng nam của lão Bảo chủ của lâu đài Phi Linh ấy dĩ nhiên rất có hiệu lực.

Tuy có vài tiếng xì xào nhỏ nhỏ với nhau:

– Họ là sui gia, dĩ nhiên là bên nhau là thường!

Nhưng rồi cả đám đông trên con đường lớn này đều im phăng phắc, một sự im lặng nặng nề.

Đột nhiên có tiếng cười rất to và dài phát ra từ cuối con đường nơi xa xa chỗ đám đông. Tiếng cười đều làm cho ai nấy đều giật mình quay về hướng ấy.

Cả Long Hình Bát Chương Đàm Minh và mấy anh em Đông Phương Ngũ Hiệp cùng hướng mắt về chỗ phát ra tiếng cười.

Bùi Khương đã theo dõi mọi diễn biến từ trên lầu của một quán rượu, xeo xéo bên kia đường đối diện với tòa nhà Phi Long Phân Cuộc. Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh cũng có mặt nơi đó và có vẻ hài lòng về sự bố trí của mình.

Khi xem đến lúc Đông Phương Thiết đứng ra nói thì chàng ta phải cười lên.

Bùi Khương liền nói:

– Giờ này mà Ngô huynh còn cười được à?

Thất Khảo Đồng Tử đáp:

– Đệ cười cho anh chàng Đông Phương Thiết đã không biết sự giả dối của Đàm Minh mà dám lợi dụng tiếng tăm của phụ thân để che chở cho Đàm Minh nữa, thật không đáng buồn cười ư?

Bùi Khương định nói, nhưng chưa ngỏ lời bỗng nghe tiếng cười vọng từ cuối đường đã thấy Thần Thủ Chiến Phi xuất hiện.

Đám đông nhón nháo lên.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh và anh em Đông Phương đều biến hẳn sắc mặt.

Thần Thủ Chiến Phi thông thả từng bước đi đến và đám đông đều tránh lối đi để cho Chiến Phi tiến vào ... và đến trước mặt Long Hình Bát Chương Đàm Minh.

Vừa thoát thấy Thần Thủ Chiến Phi, đám đông nhón nháo, ồn ào nhưng khi Chiến Phi ngừng trước mặt Đàm Minh thì mọi tiếng động đều mất hẳn nhanh chóng.

Đông Phương Thiết chấp tay hỏi:

– Chiến Trang chủ có bằng cứ cụ thể phải không?

Thần Thủ Chiến Phi nhìn thẳng vào Long Hình Bát Chương hỏi:

– Đàm Tổng tiểu đầu muốn có bằng chứng thật phải không?

Đàm Minh nói lớn:

– Hãy đưa bằng chứng ra!

Thần Thủ Chiến Phi đưa tay phát một cái.

Tức thì có hai hán tử diu một lão nhân ốm yếu đi ra, rồi đến trước chỗ Chiến Phi và Đàm Minh.

Thần Thủ Chiến Phi hỏi lớn chỉ vào Đàm Minh:

– Quá Bất Khử, lão có biết người này là ai không?

Quá Bất Khử run giọng đáp:

– Người này là Long Hình Bát Chương Đàm đại nhân.

Thần Thủ Chiến Phi nói:

– Lão đứng ở đây, kể hết những sự việc mà lão đã nhìn thấy cho quý vị anh hào nơi đây nghe đi!

Quá Bất Khử càng run giọng hơn lên đáp:

– Dạ ... tôi ... tôi đâu dám ...

Thần Thủ Chiến Phi quay sang Đông Phương Thiết nói:

– Đông Phương Thiết thiếu hiệp có bảo đảm sự an toàn cho lão này không?

Đông Phương Thiết đáp:

– Tại hạ dùng danh dự của Phi Linh Bảo để đảm bảo.

Thần Thủ Chiến Phi lại nói với Quá Bất Khử:

– Đã có Đông Phương thiếu hiệp bảo vệ cho, lão còn lo sợ cái gì nữa? Lão cứ nói cho toàn thể quý vị đây được nghe đi!

Quá Bất Khử lấy hết can đảm nói:

– Vâng nếu vậy tôi xin kể hết tất cả ...

Thế là Quá Bất Khử bắt đầu kể từ đầu đến cuối những điều lão đã thấy.

Tiếng nói của lão không mấy lớn, nên mọi người đều phải im lặng để nghe cho rõ.

Trong lúc Quá Bất Khử kể, Long Hình Bát Chương từ đầu câu chuyện đến hết câu chuyện về mặt của lão không chút thay đổi cũng không có nói vào một lời nào, nên không ai biết cáo ú niệm phản ứng trong lòng lão như thế nào?

Đông Phương Ngũ Hiệp thì nét mặt hơi xanh và thỉnh thoảng liếc nhìn qua Đàm Minh.

Trong khi đó nơi trên lầu bên kia tường, Bùi Khương sắc mặt cũng đổi xanh.

Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh nói:

– Chốc nữa Khương huynh có thể xuống trả thù cho phụ thân của Khương huynh được rồi.

Bùi Khương đáp:

– Đề hy vọng đừng có một ai giúp đệ trong vụ này.

Viên Tổ Châu cũng xen vô nói:

– Tiểu muội cũng không muốn thấy nhiều người mà đi vây đánh một lão già, mặc dầu lão ấy cũng là kẻ thù không đội trời chung với tiểu muội.

Lúc Quá Bất Khử kể xong câu chuyện ấy thì Thần Thủ Chiến Phi lại nói lớn:

– Quý vị đã nghe rõ rồi chứ?

Rồi Chiến Phi quay lại Đàm Minh hỏi:

– Đàm Tổng tiêu đầu có muốn nói điều gì nữa phải không?

Long Hình Bát Chương chưa kịp đáp lời thì Chiến Phi hỏi luôn:

– Mười mấy năm về trước, vào một đêm trời tuyết có phải Tổng tiêu đầu đã tới thành Bảo Định không?

Đàm Minh lạnh lùng đáp:

– Đúng!

Những tiếng la ó của đám đông tức thì nổi lên náo động.

Thần Thủ Chiến Phi lại nói:

– Nếu vậy thì tiêu đầu có thừa nhận đã giết Xương Kiếm Vô Địch rồi chứ?

Long Hình Bát Chương bình thân đáp:

– Vào đêm trời tuyết, cách đây mười năm đó, thì thành Bảo Định có biết bao nhiêu ngàn người đến, không lẽ những ai đến đó đều là hung thủ sát hại Xương Kiếm Vô Địch Bùi thị Song Hiệp cả sao?

Thần Thủ Chiến Phi bật cười lớn nói:

– Đúng là mưu sĩ còn muốn nguy hiểm!

Nhưng tiếng nói của Chiến Phi vừa thoát ra đã bị tiếng cười của Đàm Minh át đi.

Thần Thủ Chiến Phi giật quá quát lên:

– Cười cái gì? Giờ này mà còn cười được à?

Long Hình Bát Chương đáp:

– Chỉ là lời nói của lão xa phu mà dám cho là bằng chứng ư? Ồ! Thứ bằng chứng như thế ấy ai mà chẳng là được. Chỉ cần bỏ tiền ra mua chuộc cả khối tên như loại ấy. Ở đây toàn là anh hùng hảo hán sáng suốt làm sao mà tin được lời tố cáo ấy chứ?

Đông Phương Thiết nói:

– Nếu đúng theo lương tâm công bình, thì đây chưa phải là bằng chứng xác thực được.

Thần Thủ Chiến Phi đáp:

– Nếu như vậy mà gọi là chưa phải là bằng chứng xác thực, thì chỉ có cách là Bùi Thị Song Hiệp sống lại mới có thể chứng minh ai là hung thủ, vì sự kiện đã qua từ mười mấy năm rồi.

Đông Phương Thiết nhận thấy thật khó phân xử nên quay lại nhìn Đông Phương Kiếm, Đông Phương Giang, Đông Phương Hồ như ngầm hỏi ý kiến của những người này.

Lúc này trên lầu quán rượu ...

Thất Khảo Đồng Tử nói với Bùi Khương:

– Thật là lão già xảo quyệt!

Bùi Khương thở dài đáp:

– Nhưng nếu nói cho công bằng thì đến giờ này thì chúng tôi vẫn chưa có bằng chứng có thể xác định tội trạng của Đàm Minh được.

Thất Khảo Đồng Tử không bằng lòng nói:

– Khương huynh quá hiền từ!

Nhưng lúc đó ở phía dưới Đông Phương Thiết nói:

– Anh em chúng tôi là kẻ ngoài cuộc, nhưng cũng muốn nói một câu cho công bình là nếu không có bằng chứng xác thật, thì hy vọng quý vị hãy nghĩ kỹ lại để khỏi oan cho một người tốt.

Thần Thủ Chiến Phi định nói gì thì phía đông đã có một tiếng la lớn:

– Tôi có bằng chứng xác thực cụ thể.

Mọi người đều phải giật mình quay lại nhìn người ấy.

Còn Long Hình Bát Chương Đàm Minh thì mặt biến sắc, vì lão thấy người mới thốt ra câu nói đó là Bát Quái Chương Liễu Huy.

Liễu Huy từ đám đông bước ra, lại cả Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương, Trường Hồng Kiếm Biên Thiếu Hằng và Nhiếp Hồn Dao La Nghĩa.

Đàm Minh cất tiếng hỏi:

– Liễu tiêu đầu làm gì?

Nhưng Liễu Huy không thèm nhìn Đàm Minh mà đi thẳng đến trước mặt Thần Thủ Chiến Phi rồi quay xuống đám đông nói:

– Tôi có bằng chứng.

Tức thì đám đông loạn cả lên.

Liễu Huy lại tiếp:

– Mười mấy năm, Đàm huynh tuy có đủ phú quý vinh hoa, nhưng tôi thấy ông ta ăn không ngon ngủ không yên kể từ hôm ... nghe tin Quá Bất Khử xuất hiện, ông ta đã nghĩ ra mấy kế hoạch độc ác để đối phó với Đồng Minh Giang Nam.

Đàm Minh không ngờ người thân tín nhất của lão, mà hôm nay lại tố cáo lão nên lão giận đến cực độ liên quát lớn:

– Tên phản bội!

Đồng thời đưa hai tay ra, đâm tới Bát Quái Chương Liễu Huy.

Nhưng Đông Phương Thiết đã kịp thời cản ngay trước mặt Liễu Huy rồi nói:

– Không được động thủ!

Long Hình Bát Chương nói:

– Võ lâm toàn là những lừa gạt, tranh chấp, chém giết. Phi Long Tiêu Cục và Đồng Minh Giang Nam đã là hai thế lực đối nghịch nhau, thì việc tôi có ý muốn tiêu diệt họ là điều dĩ nhiên. Nhưng có ai nói tôi là hung thủ vụ án đó, thì tôi liều mạng với người đó.

Chiến Phi lại nói:

– Liễu tiêu đầu cứ nói tiếp đi. Không ai dám làm gì tiêu đầu đâu!

Bát Quái Chương mỉm cười nói:

– Những chuyện này nói mới đủ chứng minh «Ngài Tổng tiêu đầu» là người nham hiểm chưa đủ chứng minh «ngài» là «Người bịt mắt» hồi mười mấy năm về trước.

Liễu Huy hơi ngừng một chút rồi nói tiếp:

– Nhưng có một điều có thể chứng minh được Đàm Minh là hung thủ đã giết Xương Kiếm Vô Địch Bùi Thị Song Hiệp.

Nhiều người đã hỏi lên:

– Chuyện gì? Nói mau đi!

Bát Quái Chương Liễu Huy nói:

– Quý vị còn nhớ lúc Xương Kiếm Vô Địch bị giết lúc trong người có một bảo vật là Xích Ngọc Xiêm Du không?

Chiến Phi hỏi:

– Có phải viên bảo ngọc có thể biết trời nắng hay mưa không?

Liễu Huy đáp:

– Bích Ngọc Xiêm Du đó và hiện giờ đó là viên ngọc bảo vật ấy trong mình của Đàm Minh vậy.

Tức thì bốn phía tiếng người la hét vang lên.

Trên lầu, Bùi Khương hỏi hớp quá cũng phải đứng phắt lên.

Tiếp theo đó tiếng người la trong đám đông:

– Xét người y! Xét người y!

Một số người khác lại la:

– Bắt y lấy viên ngọc Xiêm Du ra.

Có tiếng nói thật lớn:

– Lão họ Đàm nếu không phải là hung thủ, thì dám cho chúng tôi xét không?

Long Hình Bát Chương giận quá thành ra phải cười. Tiếng cười càng lúc càng lớn, rồi bỗng nhiên im bật và lão trợn mắt cất tiếng quát:

– Có ai dám xét ta không?

Sau tiếng quát, những người trong đám đông chỉ người này nhìn người kia mà chẳng ai dám tiến lên.

Bồng Nhiếp Hồn Dao La Nghĩa bước ra một bước, chấp tay xá bốn phía rồi nói:

– Quý vị thì có thù oán với Đàm Minh. Nhưng viên Bích Ngọc Xiêm Du thì có liên hệ với tôi rất nhiều, viên Bích Ngọc Xiêm Du này là của nhà triệu phú gọi bạn thân của tôi là Đoạn Hồn Dao Tôn Bân mà tôi và Tôn Bân là huynh đệ kết nghĩa. Tôn Bân vì hộ tống bảo vật này mà kết thù với «Hoàng Dương Tam Sát».

Sau đó, Tôn Bân trong cuộc đụng độ đã giết chết Nhị Sát, nhưng vì muốn tránh sự trả thù của Đại Sát Trình Anh và Tam Sát Đoạn Mạng, nên gọi cho Xương Kiếm Vô Định đi hộ tống giúp.

La Nghĩa thở dài nói tiếp:

– Hiện giờ không biết Tôn Bân ở đâu? Còn sống hay chết? Cái gì cũng tại viên Bích Ngọc này cả. Mà bảo vật này liên hệ với tôi, nên giờ đây tôi muốn xét Đàm Minh vậy!

Nói xong nhảy đến trước mặt Đàm Minh.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh liền đánh ra một chương vào giữa ngực La Nghĩa.

La Nghĩa liền cảm thấy một luồng chương phong ập tới nên phải lùi luôn ba bước.

La Nghĩa la lên:

– Lão Đàm Minh còn dám động thủ. Quý vị hãy đứng ra giữ gìn công bằng!

Tức thì nhiều tiếng la ó vang lên:

– Đánh chết lão đi rồi xét! Đánh chết đi!

Long Hình Bát Chương Đàm Minh vẫn đứng hiên ngang xem rất oai hùng vì lão đã quyết ý, dù có chết cũng không một ai đụng tới áo lão.

Trong khi đó. Trên lầu tửu quán.

Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh quay qua nói:

– Khương huynh! Khương huynh có thể xuống đó được rồi!

Nhưng cũng vào lúc này.

Một bóng người chạy như bay đến, nhảy qua người đứng chung quanh Đàm Minh rơi xuống trước mặt Đàm Minh. Đồng thời đẩy một chương vào ngay người đứng trước mặt, làm cho người này té nhào.

Long Hình Bát Chương la lên:

– Ồ! Báo Tử! Con đã đến!

Giữa lúc bạn và thù hạ đều bỏ rơi lão mà còn được một thù hạ thân tín, đến giữa lúc này đã làm cho Đàm Minh cảm động muốn chảy nước mắt.

Miêu Báo không nói gì cả, mà tay trái đánh ra chộp được cánh tay của người đứng gần nhất, đồng thời tay kia vung ra chộp luôn đầu gối của người ấy, rồi giơ người này lên cao. Gã hét to:

– Ai dám động thủ nữa?

Đám đông giãn rộng ra.

Nhiếp Hồn Dao La Nghĩa la lên:

– Con thú này muốn cái gì?

Nói vừa dứt câu, thì Miêu Báo đã nhẹ nhàng tung ra một ngọn cước, La Nghĩa vội nhảy tránh sang một bên. Nhưng ngọn cước này chưa xuống, thì ngọn cước khác tung ra theo thế liên hoàn, nên La Nghĩa bắt ngờ tránh không kịp, nên lãnh trọn ngọn cước.

La Nghĩa la lên một tiếng đau đớn, thân hình cũng bay lên rớt xuống ngoài một trượng.

Thần Thủ Chiến Phi quát:

– Giỏi lắm! Ta muốn thử xem!

Miêu Báo chỉ «hừ» một tiếng hai tay liệng người vào trong Thần Thủ.

Thần Thủ Chiến Phi dùng tay trái chụp người này rồi liệng ra sau lưng, đồng thời tung ngay hữu chương đụng ngọn chương của Miêu Báo ngay.

Hai ngọn chương chạm nhau.

Miêu Báo cảm thấy toàn thân như bị điện giật, rồi té xuống đất.

Thần Thủ cảm thấy sức mạnh đẩy qua, phải lùi lại hai bước.

Long Hình Bát Chương hỏi:

– Có sao không Báo Tử?

Miêu Báo đáp:

– Không sao!

Vừa nói vừa đánh ra hai chưởng nữa.

Thần Thủ cũng đánh ra một chưởng để đối ứng.

Vừa rồi Thần Thủ Chiến Phi dự tính chỉ cần một chưởng là đủ hạ thiếu niên này, nhưng đã năm chiêu rồi mà Miêu Báo vẫn đứng mãnh như thường.

Bỗng phía sau có người la lên:

– Bùì đại nhân đã đến!

Tức thì tiếng hoan hô vang lên. Mọi người kể cả Long Hình Bát Chưởng đều nhìn qua bên kia đường, để lại Thần Thủ Chiến Phi và Miêu Báo hai người đang ác đấu mà không ai ngó ngang tới.

Đám đông tự động nhường ra một lối đi.

Giờ này trời đã lặn rồi. Nhưng vẫn còn ánh sáng nhờ những chiếc lồng đèn lớn của những dãy nhà đã đốt lên từ lúc nào.

Bao nhiêu cặp mắt đều đổ vào Bùì Khương.

Bùì Khương đi thật thong thả đến ngay trước mặt Long Hình Bát Chưởng Đàm Minh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Đây là phút quan trọng trong võ lâm.

Mọi thứ tiếng động đột nhiên ngưng lại hoàn toàn.

Ngay cả cặp Thần Thủ Chiến Phi và Miêu Báo cũng không hiểu tại sao cũng không đánh nhau nữa.

Sau một phút yên lặng bỗng mọi người phát ra tiếng hoan hô rầm trời với âm thanh nên chẳng biết họ hô gì?

Một lúc sau mới trở lại yên lặng.

Long Hình Bát Chưởng lên tiếng trước:

– Hay lắm! Ngươi đến càng tốt!

Bùì Khương nghiêng răng:

– Tôi đã đến đây!

Long Hình Bát Chưởng hỏi lớn:

– Ngươi đến làm gì? Có phải trả thù không?

Bùì Khương đáp:

– Tôi chỉ muốn hỏi một câu ...

Đàm Minh nói:

– Hừ! Ngươi cứ nói xem!

Bùì Khương đôi mắt sáng như ánh điện nhìn Đàm Minh hỏi gần từng tiếng một:

– Có phải ông giết thân phụ tôi không?

Tiếng ồn ào tuyệt nhiên không còn nữa.

Long Hình Bát Chưởng Đàm Minh cười gằn đáp:

– Đúng rồi!

Hai tiếng này như hai nhát búa đánh vào ngực Bùì Khương.

Đồng thời tiếng la ó nổi lên còn hơn trời gầm, có thể truyền xa hơn mấy dặm.

Các anh em Đông Phương cũng giật mình lùi lại hai ba bước.

Miêu Báo đứng sát bên Đàm Minh.

Bùì Khương quay người lại phía đám đông, giơ một tay lên nói:

– Quý vị hãy yên lặng cho!

Tiếng nói của chàng như có một sức mạnh kỳ diệu và lướt hẳn tiếng la ó rợp trời đó, nên đám đông yên ngay.

Bùì Khương quay lại phía đám đông, buông một tiếng thật cứng rắn:

– Đi!

Đàm Minh hơi ngạc nhiên hỏi:

– Đi đâu?

Bùì Khương nói:

– Thù giết cha là không đội trời chung. Tôi và ông sẽ tìm một chỗ vắng để quyết đấu, một sống một chết.

Bất cứ ai thắng ai thua, cái thù giữa hai nhà kể như không còn.

Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh mặt biến sắc.

Các anh em Đông Phương thì khen thầm:

– Thật là một hảo hán anh hùng!

Long Hình Bát Chương thì ngửa đầu lên cười.

Ngô Thế Minh nói nhỏ với Bùi Khương:

– Đệ đã sắp đặt kế hoạch rồi, chỉ cần Khương huynh ra lệnh một tiếng thì Đàm Minh sẽ trốn không khỏi cái chết. Khương huynh cần gì phải mạo hiểm?

Đàm Minh quay lại nói:

– Đúng là ngươi muốn độc đầu với ta? Nhưng võ công của ngươi làm gì mà địch nổi ta?

Bùi Khương lạnh lùng đáp:

– Tôi với ông ra khỏi nơi đây, nếu có ai đi theo tôi, thì người ấy quá khinh thường không đủ tư cách để trả thù cho phụ thân tôi.

Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh hơi bất ngờ nên la lên:

– Chúng ta đừng để Bùi đại nhân đi, chúng ta phải giết tên đại ác này trước đã.

Đám đông lại sôi động lên xem chừng họ sắp nổi loạn lên rồi.

Bỗng có một tiếng hú kinh khủng, một số đông người chịu không nổi phải đưa tay bịt chặt lỗ tai lại. Tiếng hú từ xa đến gần và kèm theo tiếng hú lại có một luồng gió cực mạnh làm tắt luôn tắt cả những lồng đèn nơi ấy.

Tiếng hú lại từ từ đi xa dần, chỉ nháy mắt đã xa cả trăm trượng.

Đến lúc mọi người đã quen với bóng tối thì tiếng hú đã đi xa mất rồi và Long Hình Bát Chương cũng biến mất dạng luôn.

Đám đông hoàn toàn tán loạn. Người thì lo đốt đèn. Kẻ thì la rối rít lên:

– Chạy rồi! Chạy rồi! Mau rượt bắt!

Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh chỉ biết trợn mắt nhìn về phía xa.

Những anh em Đông Phương cũng phải kinh dị. Họ là những cao thủ hạng nhất, vậy mà họ chỉ thấy một bóng đen đi theo luồng gió nhảy xuống ôm Long Hình Bát Chương Đàm Minh đi luôn. Nhưng họ không thấy rõ hình dáng bóng đen đó như thế nào.

Người kinh ngạc nhất là Bùi Khương.

Chàng ta chỉ nghe tiếng hú ấy cũng đủ biết bóng người ấy là ai rồi. Nhưng chàng không hiểu nổi tại sao Kim Đồng Ngọc Nữ lại ra tay cứu Đàm Minh mang đi?

Bùi Khương bước lên bậc thang trước cửa nhà, giơ hai tay lên nói:

– Quý vị hãy nghe đây! Bây giờ Đàm Minh đã đi rồi! Hy vọng quý vị trở về cương vị cũ của mỗi cá nhân để phục vụ cho cộng đồng. Tôi mong quý vị lúc nào cũng phải bình tĩnh. Nếu sau này, tôi có phát giác có kẻ nào hành động nguy hại tới võ lâm, tôi cũng mong quý vị sẽ cùng tới như hôm nay để gìn giữ công đạo, chính nghĩa cho võ lâm!

Tiếng hoan hô như trời gầm, như bất tận:

– Tổng thủ lĩnh muôn năm.

– Bùi đại nhân muôn năm.

Nhìn Kẻ Thù Gục Chết

Tiếng hoan hô như sấm động, kéo dài như bất tận.

Viên Tổ Châu đã bị xúc động đến chảy nước mắt bởi những tiếng hoan hô rầm trời đó.

Lãnh Hàn Trúc nói với Khô Mộc:

– Bùi Khương đã trưởng thành rồi!

Lãnh Khô Mộc gật đầu đáp:

– Chúng ta cũng nên rời đây cho rồi!

Lãnh Hàn Trúc nói:

– Còn cuộc đánh cá thì sau?

Lãnh Khô Mộc mỉm cười hân hoan đáp:

– Cuộc đánh cá gì nữa? Dù thắng hay bại cũng chẳng quan hệ gì nữa.

Hai vị lão quái nhìn nhau, cất tiếng cười vui vẻ, hài lòng nhất trong đoạn đường phiêu bạt giang hồ đã qua, rồi cả hai cùng đi lẫn vào đám đông mất dạng.

Thần Thủ Chiến Phi đứng trước tình cảnh này lại có cảm tưởng mình đã quá già rồi và đã bị bỏ rơi hoàn toàn. Chiến Phi đứng than một mình:

– A ha! Cuộc đời ta kể như đã qua rồi!

Thốt xong, Thần Thủ Chiến Phi con người đã mang cả tâm cơ mưu trí để cố mưu đồ cho mình một chỗ đứng vững chãi trong chốn giang hồ võ lâm. Nhưng nào ngờ, tất cả đều hết, tất cả đều như đã trảng xe cát. Bao nhiêu mưu trí những tưởng để vun đắp cho mình, ai ngờ giây phút vinh quang lại đến cho người. Thật là một bài học chua chát, một bài học quá đắt giá. Cũng chẳng qua mọi bất chính trái đạo đều nhận được một hậu quả ê chề thật chẳng than trách ai được.

Thần thủ Chiến Phi thở dài một tiếng thật ngao ngán rồi lầm lũi đi vào đám đông mà không ai chú ý đến lão. Chiến Phi sẽ đến một chỗ có thể an ủi cho lão.

Chỗ này là một người đàn bà với nụ cười duyên dáng và vòng tay êm ái. với đôi mắt nuột nà.

Đã từ lâu Chiến Phi vẫn cố chinh phục bọn mây râu giang hồ. Nhưng lần này lão lại muốn chinh phục một người đàn bà.

Trong khi đó, Nhiếp Hồn Dao La Nghĩa vẫn nằm yên một góc tường, khoe miệng còn dính máu. Gã cũng đang có rất nhiều ý nghĩ về những tiếng hoan hô.

Gã đang tìm cách để quyết định đường hướng tương lai của gã, mà gã sẽ phải hành động thế nào cho được đặc sách.

Còn Bát Quái Chương Liễu Huy, Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương và Trường Kiếm Biên Thiếu Hằng, ba người cũng đã len lén vào đám đông và họ đi rất nhanh đường ra ngoài thành Hán Khẩu.

Biên Thiếu Hằng nói với đồng bọn:

– Lão Đàm Minh chạy rồi. Chúng ta phải làm sau đây?

Công Thanh Dương nói:

– Chắc gì lão trốn khỏi?

Liễu Huy tiếp:

– Lão đã tự thú giết Xương Kiếm Vô Định thì Bùi Khương đâu chịu tha lão.

Trước sau gì lão cũng phải chết.

Rồi Bát Quái Chương Liễu Huy cười khoan khoái nói tiếp:

– Nếu Đàm Minh chết! Ha! Ha! Những sổ sách, nghiệp vụ, tài sản của Phi Long Tiêu Cuộc đều do lão cai quản giữ hết. Như vậy tôi sẽ là một nhân vật quan trọng.

Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương nói:

– Chúng ta đã kết bạn với Đồng Minh Giang Nam thì tương lai Phi Long Tiêu Cuộc chắc sẽ vững lắm.

Liễu Huy mắt hơi nặng nói:

– Như vậy, thì cái ghế Tổng tiêu đầu chắc phải thuộc về Dương huynh rồi?

Công Thanh Dương cười khan mấy tiếng nói:

– Không dám! cái ghế Tổng tiêu đầu dĩ nhiên là của Liễu huynh rồi!

Biên Thiếu Hằng xen vào nịnh bợ:

– Liễu Tông tiêu đầu, không biết tôi có chỗ dung thân trong Phi Long Tiêu Cuộc không?

Liễu Huy cười gằn đáp:

– Đừng nói vậy! Căn cứ theo tiếng tăm và võ công thì cái ghế Tổng tiêu đầu phải do Biên huynh nắm giữ mới đúng!

Biên Thiếu Hằng bật cười khoái chí.

Nhưng tiếng cười chưa dứt, thì đột nhiên Khoái Mã Thần Dao Công Thanh Dương bỗng kêu lên một tiếng thật thê thảm.

Biên Thiếu Hằng và Liễu Huy hoảng hốt quay nhìn lại, thì đã thấy Công Thanh Dương quần quai đau đớn và cả thân hình ngã nhào xuống đất, sau lưng còn có một con dao ghim vào. Hai người đồng quát lên:

– Ai?

Nhìn lại, thấy một người từ từ bước đến, vừa đi vừa nói:

– Hai người tính toán ngon lành quá!

Liễu Huy ngáp ngừng nói:

– Ô! Báo huynh ... Huynh lại hỏi nào?

Miêu Báo nói giọng lạnh lùng:

– Đừng có hỏi nhiều vô ích!

Liễu Huy vẫn ấp úng nói:

– Báo huynh ... Muốn làm gì? Huynh để chúng ta lâu nay ...

Miêu Báo chặn lời quát lớn:

– Không có huynh để gì cả? Ta lại đây để giết bọn ngươi!

Thấy tình thế không động thủ tất không xong nên Biên Thiếu Hằng đã nhanh nhẹn rút kiếm ra, đâm một nhát về phía trước, trong khi đó Liễu Huy cũng ra quyền tấn công đối phương.

Miêu Báo tay không đánh với hai người vẫn xem như không. Song chỉ đánh ra phía Liễu Huy, còn chân thì lập tức tung ngọn tuyết cước vào cánh tay cầm kiếm của Biên Thiếu Hằng.

Biên Thiếu Hằng tự biết võ công của mình không bằng Miêu Báo, nhưng thấy còn có Liễu Huy, lấy hai địch một, nên cũng chẳng e sợ gì cả, mà liền tấn công liên tiếp ba kiếm nhanh như ánh chớp.

Nhưng bất ngờ, Bát Quái Chương Liễu Huy thừa lúc Miêu Báo đang phải chống đỡ đường kiếm của Biên Thiếu Hằng, thì liền quay đầu bỏ chạy.

Biên Thiếu Hằng thấy vậy cũng hoảng hốt rối loạn.

Miêu Báo một tay đón đỡ đường kiếm, còn tay kia lấy ra ba mũi phi đao, nhắm Liễu Huy phóng tới.

Bát Quái Chương Liễu Huy vừa chạy được chừng một trượng nghe sau lưng có tiếng gió, liền tránh ra.

Nhưng vì Liễu Huy đang hoảng sợ, nên chỉ tránh được hai ngọn phi đao, còn một ngọn phi đao khác cắm trúng vào lưng gã. Liễu Huy chỉ kêu lên một tiếng đã ngã chúi xuống liền.

Biên Thiếu Hằng càng hoảng hốt hơn nữa, chỉ được năm chiêu đã bị Miêu Báo đánh một chương vào ngực. Biên Thiếu Hằng cảm thấy choáng váng mặt mày, thân hình lảo đảo rồi phun ra một búng máu tươi.

Miêu Báo không bỏ lỡ cơ hội, liền bồi thêm một cước.

– Hự!

Thân hình của Trường Hồng Kiếm Biên Thiếu Hằng bay cao lên, rồi rớt ra ngoài một trượng nằm chết cạnh xác Bát Quái Chương Liễu Huy.

Tuy tay trái của Miêu Báo cũng bị trúng một nhát kiếm của Biên Thiếu Hằng nhưng Miêu Báo cũng chẳng để ý đến, mà phóng chạy vụt vào trong bóng đêm mất dạng.

Những khách sạn, quán ăn đều chật cả khách.

Những anh hào đang ăn uống vui mừng cho Đồng Minh Giang Nam đã đại thắng. Họ đổ dồn về đây và rồi họ lại cũng sắp tản mác ra đi.

Lãnh Cúc Song Mộc đã mất biên biệt.

Long Hình Bát Chương tuy chưa chết, nhưng không ai biết lão đi đâu.

Còn Phi Long Tiêu Cuộc kể như đã tan rã.

Có thể nói cuộc đại hội ở Giang Nam lòng vòng mãi cho đến hôm nay mới gọi là kết thúc.

Có nhiều người vui mừng và cũng có nhiều kẻ thất vọng. Nhưng họ đều công nhận một điều. Đó là, võ lâm đã có một nhân vật mới, một Tổng thủ lãnh hay nói một cách khác là đã có một Minh chủ võ lâm.

Tất cả đang mừng cho nhân vật ấy.

Nhưng lúc này nhân vật đó, đang ở trong một căn phòng và chỉ có một mình mà thôi. Căn phòng này thuộc ngôi nhà của Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng.

Cửa phòng được đóng chặt lại.

Chàng đi lui đi tới ra chiều suy nghĩ rất nhiều.

Bao nhiêu người rất muốn đến ngồi chung với chàng để chúc mừng một ly rượu, nhưng chàng đều từ chối.

Viên Tô Châu và Ngô Thế Minh cũng đến phòng ấy, và chỉ nhìn qua cửa sổ, nhưng chàng cũng từ chối và nói:

– Đêm nay quá mệt, xin để cho sáng mai.

Họ đi rồi, thì chàng cũng chẳng ngủ được, mà chỉ ngồi suy tư một mình.

Chàng nhớ đến Lãnh Cúc Song Mộc, chàng biết rằng sẽ rất khó khăn mới có cơ hội để được gặp gỡ hai vị lão quái đáng mến đó.

Rồi chàng nhớ đến chuyện cừu thù của chàng. Kẻ thù đã đi đâu rồi?

Chàng cũng lo lắng đến trách vụ của chàng trong tương lai đối với giang hồ võ lâm. Chàng lên giường cố dỗ giấc ngủ, nhưng không tài nào nhắm mắt được.

Chợt chàng ta nghe có tiếng gọi tên của chàng nơi xa xăm. Chàng ta hết sức ngạc nhiên thì tiếng gọi lại vắng lên:

– Bùi Khương! Bùi Khương!

Chàng mở cửa sổ nhìn ra ngoài thì tiếng gọi lại rõ hơn. Chàng nhẹ nhàng nhảy qua cửa sổ, liếc qua thấy cửa phòng Ngô Thế Minh bỏ mở, hình như y đã đi đâu rồi. Chàng không còn thì giờ để suy nghĩ nữa, mà liền nhảy ra khỏi hàng rào.

Chàng cứ theo tiếng kêu mà phóng mình lướt đi. Đi khá xa mà tiếng kêu cứ vắng vắng phía trước. chàng suy nghĩ có nên theo tiếng kêu này không, chàng vẫn cố theo một đoạn nữa rồi sẽ hay.

Nhưng được một lúc nữa, thì chàng đã thấy trước mắt có một cái hồ, bên cạnh hồ này lại có một căn nhà. Vừa lúc đó, thì tiếng kêu kia mất hẳn.

Chàng nghĩ thầm:

“Không lẽ tiếng kêu đó là do ai muốn mình đến căn nhà này chăng?”.

Chàng liền chạy đến căn nhà trước mặt, căn nhà này là do ba chiếc ghe cũ được ghép lại thành một căn nhà trên mặt nước.

Chàng liền nhảy lên chiếc ghe thứ nhất. Vì ghe đã cũ nên có nhiều chỗ hở.

Bùi Khương ghé nhìn qua chỗ hở, thấy trong phòng có một cái giường. Trên chiếc giường có một thiếu nữ mặt trắng, tóc dài và rất quen thuộc.

Bùi Khương suýt phải kêu lên, vì thiếu nữ ấy là Tôn Cẩm Bình. Nàng ốm hơn lúc trước nhiều, mắt xanh xao, nhưng vẫn rất đẹp và dễ thương.

Cạnh chiếc giường có đặt một cái bàn và có hai người ngồi cạnh bàn này.

Một lần nữa Bùi Khương lại giật mình đánh thót một cái, vì một người là kẻ thù không đội trời chung của chàng, tức là Long Hình Bát Chương Đàm Minh.

Còn một người nữa là lão già họ Tôn, tức Đoạn Hồn Dao Tôn Bân, mà cánh tay mặt của Tôn Bân đã mất rồi.

Hai người này không nói chuyện với nhau. Nhưng lão Tôn Bân đang cầm một vật trong tay quan sát rất kỹ lưỡng rồi bỏ xuống trên bàn.

Bùi Khương phải giật mình vì vật ấy, chính là viên «Bích Ngọc Xiêm Du».

Lại nghe Tôn Bân ho sù sụ mấy tiếng rồi nói:

– Bảo vật thường mang lại xui xẻo. Tôi cũng vì bảo vật này mà phải chạy trốn giang hồ, còn bị tàn tật, cả Tôn Cẩm Bình cũng ...

Lão nói đến đây, thở dài một tiếng, liếc qua Tôn Cẩm Bình đang nằm trên giường.

Long Hình Bát Chương an ủi:

– Đó cũng là số mạng thôi.

Tôn Bân lại nói:

– Tôi bị như vậy cũng do tôi, nhưng lão huynh tại sao lão huynh không chịu nói ra sự thật?

– Lúc tôi bị mất viên «Bích Ngọc Xiêm Du» tôi tưởng là Hoài Dương Tam Sát đánh cắp. Tôi không điều tra kỹ lưỡng lại đi giết họ. Đây cũng là một sự lầm lỗi và như vậy tôi phải mang tội hay không? Tôi chịu hậu quả như thế này cũng là đáng!

Đàm Minh đáp:

– Tôi thì chỉ muốn trả viên «Bích Ngọc Xiêm Du» cho chủ cũ thôi.

Lão thở dài rồi tiếp:

– Mười mấy năm trước, tôi còn rất hăng hái. Lúc đó võ lâm xuất hiện một người bịt mặt rất tàn ác. Tôi quyết tâm phải tìm cho ra sự thật. Tôi lại nghe lão huynh đang hộ tống viên bảo ngọc này, nên tôi tính chắc là người bịt mặt, thế nào cũng sẽ tìm đến lão huynh.

Lão ngưng chốc rồi nói tiếp:

– Nhưng lúc tôi đến Hà Bắc, thì tôi lại phát hiện Hoài Dương Tam Sát cũng có mặt ở đó. Tôi sợ họ cũng muốn hạ thủ người bịt mặt, nên tôi cũng theo dõi họ luôn.

– Nhưng đêm đó, khi tôi nghe thủ hạ của lão huynh kêu lên thê thảm, nên tôi vội chạy lại thì lại thấy hai bóng người chạy ra. Tôi liền đi theo và biết hai bóng người đó chính là Xương Kiếm Vô Địch Bùi Thị Song Hiệp.

Bùi Khương nghe tới đây muốn nín thở luôn, chàng không dám tin thân phụ của chàng lại làm những chuyện ác như vậy được.

Long Hình Bát Chương lại nói tiếp giọng đều đều:

– Tôi tưởng hai anh em đó là người bịt mặt, nên tôi tìm cách theo dõi đến thành Bảo Định và giết họ để lấy lại những bảo vật ...

Đàm Minh lại thở hắt ra một cái rồi nói tiếp:

– Sau này, tôi biết tôi lầm lẫn. Viên «Bích Ngọc Xiêm Du» đó là một món gia bảo của một thư sinh nhưng bị một triệu phú sang đoạt, rồi đem gởi cho lão huynh hộ tống. Bùi Thị Song Hiệp muốn lấy lại, để trả cho chàng thư sinh là nguyên chủ của viên bảo ngọc bị sang đoạt. Nhưng vì tôi sơ ý gây ra chuyện động trời này. Mãi đến sau này thư sinh chết vẫn không biết viên «Bích Ngọc Xiêm Du» ở đâu. Còn triệu phú kia cũng bị phá sản, con trai duy nhất của ông ta, nghe nói cũng phải lưu lạc giang hồ.

Bùi Khương theo dõi câu chuyện thấy nhẹ nhõm vì thân phụ chàng đã vì bệnh vực kẻ yếu nên muốn lấy lại bảo vật, chứ không phải thân phụ chàng làm điều ác. Chàng thấy hãnh diện trong lòng.

Tôn Bản lên tiếng hỏi:

– Tôi nhớ triệu phú họ Hoa, ông này là nguyên do của mọi tai họa. Không biết con ông ta có bị trời trả báo không?

Long Hình Bát Chương nói:

– Có! Con ông ta tên Hoa Ngọc, chuyên đi săn tin tức để bán kiếm tiền.

người ta gọi y là Khoái Tín Hoa Ngọc. Sau này y bị giết chết ở cạnh Lãnh Sơn Trang của Thần thủ Chiến Phi, nhưng sự việc đến nay vẫn không biết do ai giết?

Bùi Khương hơi giật mình vì chàng đã giết Khoái Tín Hoa Ngọc, tuy chỉ là vô tình, nhưng chàng cũng thấy áy ngại vô cùng.

Long Hình Bát Chương giọng chán chường nói:

– Trong đời tôi, ngoài việc giết Bùi Thị Song Hiệp một cách lầm lẫn, còn một việc nữa cũng làm tôi áy ngại chẳng ít. Đó là, sau khi tôi hạ sát Bùi Thị Song Hiệp, tôi trở về kinh thành thì gặp lại Trung Châu Nhất Kiếm Âu Dương Bình đến.

Tôi rất kính trọng Âu Dương Huynh nên có lưu ông ta ở lại trong tiêu cuộc. Rồi đến tối hôm sau, tôi và Âu Dương Bình cùng nhau uống rượu, nhưng khi tôi đứng lên để đi rót rượu, chợt tôi nhìn vào tấm kiếng thì phát giác được là ông ta lật đặt bỏ một ít bột màu trắng vào trong ly rượu của tôi. Tuy đã thấy, song tôi vẫn giả bộ như không thấy gì và tôi chỉ lén đổ rượu ấy đi mà thay vào rượu khác để uống.

Một lúc sau, tôi giả bộ say và xin phép về phòng ngơi nghỉ. Đến khoảng canh ba, tôi nghe Âu Dương Bình đứng ngoài cửa sổ mà gọi tôi. Lúc đó tôi có nghĩ một điều là nếu ông ta muốn hại tôi thì cứ hạ thủ, chứ làm gì phải mất công quá.

Nhưng tôi muốn biết sự thật như thế nào, nên tôi liền ra theo ông ta ngay. Tôi cứ theo Âu Dương Bình, cho đến khỏi thành Bắc Kinh thì mới ngừng bước tại khu đất bỏ hoang. Đêm hôm đó trời rất lạnh. Sau khi đứng lại nhìn tôi, Âu Dương Bình bỗng cất tiếng cười rồi hỏi tôi:

«Đàm huynh có biết người bịt mặt là ai không?» Tôi chưa kịp đáp lời thì Âu Dương Bình đã nói:

«Người bịt mặt chính là tôi, là Âu Dương Bình này đây!» Tôi hết sức kinh ngạc nhưng ông lại nói:

«Từ nay về sau, người bịt mặt sẽ không còn nữa, vì Đàm huynh là tiêu đầu cuối cùng mà tôi phải giết ...»

Tôi đi từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, chưa biết nói sau, thì Âu Dương Bình lại nói tiếp:

«Đàm tiêu đầu đã uống thuốc độc của tôi rồi, thì võ công Đàm huynh đã bị mất đi một nửa. Tôi chỉ cần một chương là Đàm huynh chết ngay.» Âu Dương Bình bỗng cười đắc ý nói tiếp:

«Sau đó, tôi dễ tìm một khách đi đường nào đó, giết chết đi và làm nát mặt ra, thay vào bộ áo đen của tôi mang theo đây thì sáng mai, khi có người phát giác sẽ cho là Long Hình Bát Chương đã chết chung với người bịt mặt ... Hà! Hà! Dĩ nhiên là tôi không còn trở ngại và tôi sẽ là bá chủ võ lâm, còn Đàm huynh

cũng được cái tiếng anh hùng hiệp nghĩa.» Nghe Âu Dương Bình nói đến đây làm tôi nổi nóng, nên không đợi cho ông ta nói hết, liền đánh ra một chưởng. Âu Dương Bình lại ý y, nên không sử dụng nhiều sức trong chưởng để đỡ, vì ông ta ngờ rằng chưởng lực của tôi đã yếu. Chính vì thế mà Âu Dương Bình đã bị thương ngay từ chưởng thứ nhất. Tôi vận dụng toàn lực đánh thêm mười chiêu nữa thì Âu Dương Bình đã bị tôi giết chết.

Đàm Minh có vẻ nghĩ ngợi rồi nói:

– Lúc sắp chết, Âu Dương Bình còn trợn mắt ra như muốn hỏi tại sao thuốc độc không hại được tôi? Lúc đó tôi lại thi hành như phương cách ông ta đã nói để trừng trị ông ta. Nên tôi tìm một khách đi đường, giết chết rồi thay luôn bộ áo đen của Âu Dương Bình đã đem theo. Hừ! Không ngờ lúc đó tôi lại hành động một cách ngu ngốc như vậy, thì dù giờ đây tôi có nói sự thật ra đi nữa, có ai chịu tin đâu?

Đến đây có một hán tử đi vào. Hán tử này ăn mặt rách rưới, bụng bình rượu đem vào, để trên bàn của hai người rồi quay ra ngay.

Long Hình Bát Chương nghi ngờ hỏi Tôn Bân:

– Người này là ai? Hắn có nghe câu chuyện của tôi nói hay không?

Tôn Bân đáp:

– Hán tử ấy vừa khờ vừa khùng, cả ngày không nói chuyện với ai, dù có nghe cũng chẳng sao cả. Từ khi cha con tôi bị Thiên Thủ Thư Sinh đánh trọng thương được Kim Đồng Ngọc Nữ cứu sống rồi may được hán tử ấy săn sóc mới khỏi bị chết đói.

Long Hình Bát Chương cũng nói theo:

– Hai tiền bối Kim Đồng Ngọc Nữ thật là hai nhân vật kỳ tài của võ lâm, chuyện gì họ cũng biết hết.

Tôn Bân lại nói:

– Vụ án này ai cũng bị quả báo cả, chỉ có Xương Kiếm Vô Định Bùi Thị Song Hiệp là chết oan uổng.

Long Hình Bát Chương đáp:

– Họ được thiên báo là con của họ là Bùi Khương đã thành một nhân vật đệ nhất võ lâm hiện nay rồi.

Đàm Minh bụng chung rượu uống một hơi rồi để xuống. Bỗng Đàm Minh quắc mắt nhìn Tôn Bân đồng thời tay đánh xuống bàn làm cái bàn nát gãy cả.

Đàm Minh quát:

– Tôn lão huynh ...

Vừa nói đến đây thì từ cửa sổ có ba đường ánh sáng như ba ánh chớp bay vào trúng cả vào người của Đàm Minh.

Long Hình Bát Chương Đàm Minh la lên một tiếng rồi ngã nhào trên cái bàn gãy nát.

Tôn Bân thì cũng quát lên:

– Ai?

Tức thì có một người chạy vào.

Người này chính là Thất Khảo Đồng Tử Ngô Thế Minh. Mặt chàng hiện đầy sát khí, bước lại kéo Đàm Minh lên. Lúc này Đàm Minh máu đã chảy cùng mình.

Nàng Tôn Cẩm Bình cũng đã hoảng hồn, nhưng vì chân nàng đã bị gãy, nên đi không được.

Tôn Bân đứng bên cạnh giường để bảo vệ cho nàng.

Thất Khảo Đồng Tử nói:

– Đàm Minh biết ta là ai không?

Đàm Minh giọng yếu ớt:

– Ngô Thế Minh ... tôi không thù oán gì với ngươi ... tại sao lại ám hại ta?

Ngô Thế Minh cười lớn:

– Ha! Ha! Ha! không thù oán gì ư? Giờ lão trúng ba ám khí có độc của ta, dĩ nhiên lão sẽ chết bây giờ. Nhưng ta cũng nói ra để lão yên tâm nhắm mắt ... Hừ!

ta không phải là Ngô Thế Minh Ta là con của Trung Châu Nhất Kiếm Âu Dương Bình, tên thật là Âu Dương Thù, mà ngay cái đêm thân phụ ta bị người sát hại mẫu thân ta hay tin nên đem ta chạy trốn ...

Bùi Khương trầm nghĩ:

“Hèn gì Ngô Thế Minh tức là Âu Dương Thù, lúc nào cũng muốn Đàm Minh chết, mà không khi nào cho ai biết lý lịch của y cả.”

Bao nhiêu nghi vấn từ trước đến giờ lần lượt được giải đáp hết.

Vừa lúc đó, gã hán tử bụng rượu vào lúc nãy lại chạy vào, và lần này gã lên tiếng nói với Âu Dương Thù:

– Hừ! Đàm Minh chưa chắc chết vì tay các hạ. Đó là tôi đã cho thuốc độc vào rượu và chính vì ông ta phát giác mình bị trúng độc nên mới bị ám khí của các hạ đánh trúng.

Âu Dương Thù ngạc nhiên hỏi:

– Như vậy anh là ai?

Hán tử cười đáp:

– Ha! Ha! Tôi là con của người khách đi đường, bị Đàm Minh giết chết, để làm thành người bịt mắt giả hiệu đó. Vì tôi mồ côi cha mẹ nên giúp việc cho cha con họ Tôn đây này.

Gã ngược nhìn lên nói say sưa:

– Ôi! Ông trời có mắt, nên cho tôi nghe hết câu chuyện của lão Đàm Minh kể, nên tôi vội bỏ ngay thuốc độc mà tôi có dự trữ sẵn để lão ta uống ... Ha! Ha!

Tôi đã trả thù rồi! Tôi đã trả thù rồi!

Trong khi gã hán tử say sưa với sự vui mừng vì trả được thù thì Long Hình Bát Chương Đàm Minh cố nói mấy tiếng:

– Thì ... ra ... người bỏ độc ... vào rượu ...

Đàm Minh nói đến đó là bất người ra trút hơi thở cuối cùng.

Bỗng lúc đó, gã hán tử cũng lẫn đùng xuống đất, vừa gào vừa la, được một lúc cũng chết luôn.

Thì ra trong lúc gã quá mừng, gã say sưa nên đã cầm ly rượu của Tôn Bản để nơi góc chân giường của Cẩm Bình, ly rượu có thuốc độc này mà Tôn Bản chưa uống một giọt nào và vội chạy lại bảo vệ cho Tôn Cẩm Bình lúc này, nên để nơi ấy. Rồi giờ đây, gã hán tử lại bung lên uống hết sạch, trong say sưa mừng rỡ tột cùng của gã ... để lại phải thiệt mạng. Thật đáng thương cho gã hán tử, vừa trả được thù cha cũng vội chết theo liền.

Bùi Khương xem đến đây, nhin không được, nên cũng nhảy vào phòng.

Nhưng bỗng nghe sau lưng có tiếng gọi:

– Bùi Khương!

Bùi Khương quay lại thấy Kim Đồng Ngọc Nữ đã đứng ngay cửa từ lúc nào.

Kim Đồng nhìn thấy xác chết, rồi nhìn Bùi Khương thờ dài nói:

– Trễ rồi, chúng tôi lại trễ quá!

Ngọc Nữ nói:

– Đó là số trời, ông trời cái gì cũng sắp sẵn, không ai sửa đổi được.

Bà ta thờ dài quay nhìn Kim Đồng rồi nói:

– Coi bộ chúng ta cũng nên tìm một chỗ yên tĩnh để ẩn cư cho xong.

Kim Đồng quay sang nói với Bùi Khương:

– Lúc này, lão dùng phương pháp truyền âm nhập mật để gọi Bùi thiếu hiệp và Thất Khảo Đồng Tử ra đây, chúng tôi cũng không ngờ sự việc biến chuyển quá mau như vậy.

Bùi Khương đáp:

– Cám ơn nhị vị tiền bối! Nhưng giờ đây thù của tại hạ đã trả xong, tại hạ muốn đi theo hai vị tiền bối.

Kim Đồng la lên:

– Thiếu hiệp muốn đi theo chúng tôi ư? Thiếu hiệp có biết còn bao nhiêu công việc và trách nhiệm ở võ lâm phải làm không chứ?

Ngọc Nữ tiếp lời:

– Thiếu hiệp đi không được đâu. Đàm Tiểu Kỳ đang đợi thiếu hiệp nơi căn phòng thiếu hiệp đấy. Chúng tôi vì đưa cô ta đến đó, nên mới bị trễ như vậy.

Bùi Khương giựt mình, bao nhiêu bi ai, hận thù đau khổ đều quên hết, Chàng đang nóng lòng muốn gặp nàng. Chàng quên hết thực tại trong giây phút bất thần chợt một tiếng hú vang lên, Bùi Khương nhìn lại đã không còn Kim Đồng Ngọc Nữ nơi đó nữa. Bùi Khương liền phóng người theo nhưng tiếng hú đã mất biệt. Chàng ngừng chân nói một mình:

– Ta phải đi gặp nàng!

Bùi Khương vừa nghĩ đến Đàm Tiểu Kỳ, vừa phóng người chạy nhanh.

Bao nhiêu sự nhớ như đang xáo trộn tong tâm thức của chàng. Bùi Khương nghĩ thầm:

“Gặp lại nàng, ta sẽ nói gì đây?”.

Tự đặt câu hỏi cho mình rồi chàng tự trả lời thầm:

“Ta sẽ an ủi nàng, để cùng nàng kết gót phiêu du, lúc nào cũng có bên nhau cho quên tháng ngày mong nhớ.”.

Rồi Bùi Khương lại nghĩ đến đôi mắt đen buồn ấy giờ đây có còn buồn hơn không? Chắc nàng sẽ cười, chẳng những bằng miệng, bằng môi, mà cả bằng mắt nữa, khi mà gặp lại nàng.

Bùi Khương lại nghĩ đến mái tóc óng ả bồng bênh hay khô héo. Rồi thân hình nàng chịu bao nhiêu cay đắng đau buồn trong những ngày mong nhớ như Viên Tổ Châu đã kể lại, giờ đây có suy nhược, hốc hác đi không?

Chàng lại thắc mắc, không biết Kim Đồng Ngọc Nữ đưa nàng đến nơi ấy mà Viên Tổ Châu có hay biết chăng? Nếu Châu Châu biết được chắc nàng cũng mừng lắm!

Bao nhiêu câu hỏi, bao nhiêu câu trả lời, cũng do ý nghĩ của Bùi Khương, làm đầu óc chàng phải làm việc. Những lúc đặc ý, chàng ta mỉm cười, những lúc khó nghĩ, gương mặt tuấn tú của chàng lại có vẻ suy tư ngơ ngàng.

Mãi nghĩ ngợi mà chàng đã đến trước tường rào lúc nào không hay. Bùi Khương liền nhảy vào nhà.

Căn nah lúc này tắt cả đèn đuốc đều tắt tắt cả. Một màu đen vây đặc căn nhà, nhưng vì nhờ đi trong bóng tối đã quen, hơn nữa lúc này Bùi Khương đã có một nội công thâm hậu nên có thể nhìn trong đêm tối, nhưng hiện giờ không khó khăn, tuy không rõ ràng như ánh sáng ban ngày.

Tuy nhiên, không một góc, xó nào của căn nhà có ánh đèn cũng làm cho Bùi Khương hơi hoang mang. Chàng thấy lo lo.

Chàng nhìn về hướng căn phòng của chàng lúc nãy vẫn không có ánh đèn, cả phòng Ngô Thế Minh tức Âu Dương Thủ cũng tối đen. Chàng nghĩ:

“Không lý Đàm Tiểu Kỳ lại ngồi trong phòng tối như vậy mà chịu được sao? Thật là ngồi đợi mình?”.

Bùi Khương dừng chân lại quan sát, nhưng vẫn không phát giác điều gì khả nghi. Nhưng một sự yên lặng nặng nề khiến chàng có cảm giác như có chuyện chẳng lành.

Chàng nhận thấy những tên thủ hạ của Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng không có ai lai vãng nên nhủ thầm:

“Có lẽ quá khuya bọn chúng đi ngủ cả rồi.”.

Nghĩ vậy nên chàng nhẹ nhàng đi vào lối sân trước. Nhưng đi được vài bước, chàng nhìn thấy có mấy đống đen nằm phía trước. Chàng giựt mình lướt đến, thì thấy đó là mấy xác người mà nhìn qua y phục biết ngay là bọn thủ hạ của Thất Khảo Truy Hồn Mã Phi Hồng vẫn túc trực nơi đây để phục dịch chàng.

Bùi Khương rất hoang mang. Chàng vội cúi xuống lật xác chết lên xem.

Bùi Khương lại đi đến xác thứ hai. Chàng cũng cúi xuống để lật xác lên xem.

Nhưng khi chàng vừa lật xác chết thứ hai này lên thì bỗng nhiên cái xác chết này nhanh như ánh chớp, song chưởng đẩy vút lên nhằm vào giữa mặt Bùi Khương đánh lên.

Bùi Khương thật chẳng bao giờ ngờ sự việc này xảy ra, nhưng đôi mắt tinh vi của chàng vừa nhìn thấy cử động của hai cánh tay đối phương thì đã thấy chưởng phong cuốn lên. Song chàng như con tôm, thân hình búng ngược ra phía sau hơn ba bước thân hình đã đứng vững như pho tượng.

Tức thì cái xác ấy cũng vút đứng lên.

Bùi Khương trong nhất thời chưa biết tính sao nên vẫn đứng nguyên vị trí, lên tiếng hỏi với giọng ngạc nhiên:

– Người là ai?

Bóng đen kia cười gằn một tiếng âm lạnh đáp:

– Đừng nói nhiều!

Bùi Khương vốn vẫn ôn hòa dầu trong trường hợp nào, nên chàng vẫn bình thản hỏi tiếp:

– Người không phải là thủ hạ của Mã Phi Hồng?

Người áo đen kia lại đáp:

– Hừ! Hãy xem đây!

Người này nói xong, lập tức hai tay múa lên với cặp đoản đao lấp lánh trong tay.

Bùi Khương lại quát hỏi:

– Ngươi là ai? Hãy xưng danh rồi động thủ!

Người kia quắc đôi mắt sáng ngời trong bóng đêm, rồi hỏi lại:

– Ngươi là Bùi Khương?

Bùi Khương thấy lạ lùng cho câu hỏi của đối phương. Vì qua câu hỏi thì hẳn chưa biết chàng bao giờ, thế thì tại sao lại đến đây có ý động thủ như thế này?

Chàng cũng gật đầu đáp:

– Đúng rồi! Nhưng tại sao như vậy?

Người áo đen kia bật lên một tiếng cười thật âm ma, nói:

– Vậy đúng là ngươi rồi!

Bùi Khương vẫn thắc mắc hỏi:

Thế nghĩa là làm sao?

Người kia đáp:

– Hãy xem đây!

Tức thì đôi đoản đao của tên ấy như những vòng hào quang vẽ trong màn đêm, cuộn cuộn nhằm Bùi Khương mà tấn công như vũ bão.

Mặc dù chàng không muốn động thủ, muốn tìm một giải pháp ôn hòa để dàn xếp, nhưng đối phương liên tiếp tung ra những chiêu sát thủ nên buộc Bùi Khương phải uất chiêu ứng phó.

Từ lúc học tất cả những tuyệt chiêu của «Hải Thiên Bí Lục» nhưng chính Bùi Khương cũng chưa hiểu mức độ võ công của chàng đến được mức nào. Vì cũng từ trước đến nay, chàng cũng chưa thật sự giao thủ với ai cả mà chỉ có những trường hợp thật ngẫu nhiên và vô tình mới xuất chiêu, cho nên không thể ước độ chiêu thức đó lợi hại như thế nào?

Giờ đây, trước sự tấn công của đối phương, lúc đầu Bùi Khương chỉ cố né tránh, nhưng nhận thấy đối phương quá ngang tàng, hơn nữa chàng cho rằng chính tên này là hung thủ hạ sát những thủ hạ của Mã Phi Hồng và như thế có thể nguy hiểm cho Đàm Tiểu Kỳ và Viên Tổ Chân nữa. Vì nghĩ đến đó nên Bùi Khương muốn thanh toán nhanh trở ngại này để đi vào phong xem sao.

Chính vì thế mà hai tay chàng thật tự nhiên, thật thông thả, thế mà vừa vung lên đã chộp ngay vào một tay của đối phương.

Tức thì tên này theo thế «Lưỡng đầu tháp quang», ngọn đoản đao thứ hai được đâm thốc từ Đan điền của Bùi Khương vút lên như ánh chớp. Nhưng ngọn đao đi chưa được nửa đường, bỗng nghe «rắc» một tiếng, rồi tiếp theo một tiếng kêu thất thanh:

– Á!

Tức thì, cánh tay của tên này rời khỏi thân mình hắn ngay, chiếc thân còn lại của hắn lại ngã nhào ngay trên mũi đoản đao của hắn, đâm phập vào người, rồi lăn lóc quần quai trong vũng máu ...

Bùi Khương cầm cánh tay của đối phương mà chàng sưng sờ. Chàng thầm nói:

“Trời ơi! Sao giống một chiêu thức của Thiên Thủ Thư Sinh đã lấy cánh tay của Công Thanh Dương vậy?”.

Tuy nghĩ vậy, nhưng thực tại đã kéo chàng khỏi những suy nghĩ.

Xác tên áo đen bất động. Chàng không cần xem lại, vội vã tiến bước vào.

Lại thấy mấy xác chết nữa nằm ngổn ngang. Lần này thận trọng hơn, Bùi Khương lấy chân hất mạnh vào mấy xác chết, nhưng quả thật chúng là những thủ hạ của Mã Phi Hồng.

Bùi Khương quá nôn nóng. Chàng bước nhanh đến cửa phòng của chàng.

Tất cả đều im lặng và vắng vẻ.

Cái không khí nghe rời rợn cũng khiến cho Bùi Khương phải chùn bước.

Chàng cất tiếng gọi khi gần đến trước cửa phòng chàng:

– Kỳ muội! Kỳ muội ...

Chàng lại vừa bước gấp, vừa gọi thật gấp mấy lần nữa, nhưng tuyệt nhiên vẫn chẳng thấy ai đáp lời.

Bùi Khương cảm thấy hoang mang vô cùng. Chàng bước nhanh hơn. Vừa đến cửa là chàng mở cánh cửa ra ngay.

Cánh cửa vừa được mở, tức thì một ánh chớp lóe lên, đâm thẳng vào giữa ngực của Bùi Khương.

Thật là bất ngờ, giữa lúc Bùi Khương đang hoang mang về tình trạng của Đàm Tiểu Kỳ thì lại bị tấn công lên.

Tuy nhiên, võ công của Bùi Khương ngày nay là tùy theo chiêu thế của đối phương mà chàng phản ứng thật là uyển chuyển. Vì thế, khi bị tấn công, chàng chỉ thấy ánh chớp đâm tới, tức thì chàng bước ngang qua để tránh, nên đòn tấn công lên của địch rơi vào không khí.

Thấy hụt đòn, tức thì trong gian phòng phóng ra một bóng người nhắm Bùi Khương mà ra chiêu tức thì. Bóng người này không nói một lời mà sử dụng lưỡi đao tung ra những chiêu sát thủ với lực đạo thật là hùng hồn.

Bùi Khương đã lùi ra phía bên ngoài, nhưng bóng người này cứ bám sát.

Bùi Khương hiểu rằng nếu có hồi cũng chỉ bằng thừa nên chàng xoay bộ nói giọng tức giận:

– Hừ! Tại ngươi muốn thế!

Cùng với tiếng nói, Bùi Khương đã sử dụng một trong bảy chiêu mà Kim Đồng Ngọc Nữ đã dạy cho chàng kèm theo bảy thành công lực đẩy mạnh ra nhắm vào bóng người này.

– Hự!

Chưởng lực của chàng áp mạnh vào bóng đối phương, tức thì sau tiếng «hự» khô khan, đối phương cả thân hình bốc cao lên cây rồi rơi ngoài xa ba bốn trượng nằm im bất động.

Chàng nói lầm nhảm:

– Hừ! Những tên này toàn là những cao thủ cả.

Chàng không thể suy nghĩ gì hơn, liền phóng người chạy vào căn phòng của chàng. Đưa mắt nhìn khắp căn phòng nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Đàm Tiểu Kỳ đâu cả.

Bùi Khương liền châm đèn lên. Căn phòng vụt sáng.

Một lần nữa, Bùi Khương vẫn không tìm được một dấu tích gì của Đàm Tiểu Kỳ cả.

Bùi Khương lập tức chạy vội đi qua những căn phòng khác, nhưng tất cả mọi nơi đều im lặng, chỉ có tất cả gần hai mươi thủ hạ của Thất Khảo Truy Hồn nằm chết rải rác mà thôi.

Bùi Khương chạy đến phòng Viên Tổ Chân, nhưng cũng như mấy phòng kia, vẫn không thấy nàng Viên Tổ Chân đâu cả.

Cẩn thận hơn, chàng đi lật xem từng xác chết trong khuôn viên căn nhà này, nhưng họ đều là bọn thủ hạ của Thất Khảo Truy Hồn mà thôi.

Xem xét qua tất cả những căn phòng của ngôi nhà này, Bùi Khương nhận thấy sau một cuộc động thủ giữa những thủ hạ của Mã Phi Hồng và những tay cao thủ là họ đều bị giết sạch.

Sở dĩ Bùi Khương quả quyết đối phương là cao thủ vì những thủ hạ mà Mã Phi Hồng sai phái đến nơi đây đều là hạng khá, vậy mà xem ra họ đều chết sạch một cách nhanh chóng, hoặc vì võ khí hoặc vì chưởng lực, Chàng vẫn không tìm ra một dấu tích nào về Đàm Tiểu Kỳ và Viên Tổ Châu nên hết sức lo lắng.

Chàng hỏi thầm:

“Ai đã bắt cóc hai nàng ấy đi?”.

Nhưng rồi chàng lại đặt nghi vấn:

“Không biết Đàm Tiểu Kỳ đã đến nơi này chưa?”.

Song chàng lại quả quyết:

“Kim Đồng Ngọc Nữ đã đưa nàng ấy đến đây rồi, dĩ nhiên không thể sai chạy được! Nhưng Kim Đồng Ngọc Nữ vừa đi khỏi là nơi đây xảy ra biến cố gì? Nếu như vậy, đối phương quả là một lực lượng có chuẩn bị sẵn và gồm nhiều đại cao thủ!”.

Chàng lại suy tính tiếp:

“Đối phó với bọn này không phải là dễ dàng, nhưng ta phải cấp tốc điều tra xem Đàm Tiểu Kỳ và Viên Tổ Châu đã chịu số phận như thế nào?”.

Chính vì nghĩ vậy mà Bùi Khương lại băng mình khỏi ngôi nhà này.

Chàng nhìn chung quanh rồi nói thầm:

“Âu là ta trở lại ngôi nhà trên bờ hồ để gặp Âu Dương Thủ rồi hẳn hay.”.

Nghĩ vậy rồi, Bùi Khương như bóng ma thoát đi như vệt khói mập mờ trong đêm vắng.

Một lúc sau, Bùi Khương đã đến bờ hồ, nhưng cảnh tượng trước mắt của chàng làm chàng càng kinh hoàng hơn. Đó là ngôi nhà trên sông, lúc nãy xảy ra cái chết của Long Hình Bát Chưởng Đàm Minh, giờ đây đang rực cháy bùng bùng trong biển lửa.

Bùi Khương đã hoang mang, càng thêm hoang mang. Chàng nhận thấy đối phương ra tay như đã có một kế hoạch và chờ đợi cơ hội này mới hành động.

Song chàng không thể biết mục đích của đôi phương như thế nào? Hơn nữa, Bùi Khương cũng không thể suy đoán đôi phương là lực lượng nào? Nhân vật nào cầm đầu? Và có nhằm chống đôi chàng hay không? Tất cả những câu hỏi ấy Bùi Khương đều mù tịt.

Giữa lúc này, chàng cảm thấy thật cô đơn vô cùng. Chàng lại nghĩ:

“Hay là triệu tập một đại hội để công bố ngay những điều mờ ám, để cho quần hào góp tay truy tìm kẻ địch?”.

Nhưng chàng lại thấy không ổn. Vì nếu như thế, có vẻ là chàng quá yếu kém, chỉ nhờ vả vào sức lực người khác khi mà chính chàng chưa có hành động nào để tự tìm tung tích đôi phương.

Ngoài ra, nếu làm kinh động thì e rằng Đàm Tiểu Kỳ và Viên Tổ Châu dễ nguy hại khi còn nằm trong tay bọn chúng.

Ngôi nhà trên bờ hồ đã cháy rụi rồi từ từ chìm luôn xuống đáy hồ.

Bùi Khương tự nhủ:

“Không biết những người và tử thi trong nhà này có cháy hết không? Và không hiểu Âu Dương Thù đã đi đâu?”.

Bùi Khương cứ lo nghĩ một hồi. Chàng thở dài lẩm bẩm:

– Kỳ muội và Châu Châu thật tội nghiệp, nếu có rủi ro bề nào chắc phải thiệt mạng.

Đã nghĩ đến Đàm Tiểu Kỳ và Châu Châu thì chàng càng lo lắng hơn. Con đường tìm tung tích hai nàng thật là mơ hồ. Nhưng mấy lúc gần đây, cùng đi với Lãnh Cúc Song Mộc thì chàng có nghe hai vị lão tiền bối ấy kể cho chàng nghe những nhân vật thuộc hai đạo hắc bạch đã nổi tiếng trong giới võ lâm, cũng như những bang phái thật to lớn, nhưng chưa có một động tĩnh gì và ý kiến gì về cuộc đại hội vừa qua ở Giang Nam.

Bùi Khương đã nhiều lần nghe Lãnh Cúc Song Mộc nói đến một bang phái có nhiều nhân vật võ lâm cao thủ quy tụ ở đó nhưng vẫn trong vòng hoạt động bí mật. Đó là Hắc Long Bang.

Đã có lần Lãnh Cúc Song Mộc nói với chàng:

– Một mối lo ngại cho võ lâm trong tương lai là Hắc Long Bang đấy, vì hiện giờ chưa có gì, nhưng theo sự tìm hiểu của hai anh em lão đây thì Hắc Long Bang thật là một lực lượng mạnh mẽ, sau này chắc sẽ gây nạn kiếp cho võ lâm.

Lúc ấy Bùi Khương có hỏi:

– Nếu biết vậy sao nhị vị tiền bối không phối hợp với các bậc tiền bối khác để triệt hạ họ đi khi mà lực lượng còn trong trứng nước vẫn dễ dàng hơn là đã thành hình?

Lãnh Cúc Song Mộc cũng đã trả lời:

– Chuyện không phải đơn giản vậy đâu. Vì họ quá dư biết dầu có bí mật đến mấy cũng có ngày người ta biết, nên họ đã chuẩn bị mọi biện pháp để đối phó. Hơn nữa, họ chưa có biểu lộ một hành động nào gọi là trái với đạo lý thì ai có thể kết tội họ? Hơn nữa, Hắc Long Bang Chủ là một nhân vật rất kỳ bí.

Lúc trước Lãnh Cúc Song Mộc có nói những lời ấy nên giờ đây chàng lại nghi ngờ vụ bắt cóc Đàm Tiểu Kỳ và Viên Tổ Châu chắc cũng do họ chủ trương, nhưng không hiểu với mục đích gì? Không thể nào hành động khác hơn nên Bùi Khương đành tự quyết định:

“Ta phải đi tìm họ để hỏi xem có chuyện ấy không?”.

Dự tính như vậy nên Bùi Khương lập tức đi thẳng đến Kinh Bắc vì nơi đó Lãnh Cúc Song Mộc đã có đề cập lúc trước cho chàng biết là nơi có sào huyệt của Hắc Long Bang.

Từ nửa đêm cho đến hừng Đông, chàng đã đi hơn một trăm dặm. Khi đến một làng nhỏ, chàng dừng chân mua ít thức ăn, rồi lại tiếp tục lên đường.

Sở dĩ Bùi Khương hấp tấp như vậy là vì chàng hy vọng trên con đường từ Diên Châu sang Kinh Bắc, chàng có thể bắt gặp Đàm Tiểu Kỳ và Viên Tổ Châu.

Bởi Bùi Khương nghĩ rằng nếu Đàm Tiểu Kỳ và Viên Tổ Châu bị Hắc Long Bang bắt cóc thì trên đường đi, dẫu chúng có to gan đến đâu cũng không dám trói hai nàng bỏ trên lưng ngựa chở đi. Đường ấy khách bộ hành đi rất đông lại không có đường thủy, thế nào chúng cũng phải bỏ hai nàng vào một cỗ xe ngựa phủ kín chằng hạn, mới che mắt được thế gian. Do đó, chàng có thể dùng thuật kinh công đuổi theo.

Ý đã quyết, Bùi Khương không còn chần chờ gì nữa, cố vượt đường đến trước nơi mé sông Giang là chỗ giáp giới giữa đường thủy và đường bộ.

Có điều, lòng Bùi Khương lúc này cảm thấy lạnh lẽo quá.

Đã chịu đau buồn, song chàng có thể chịu đựng, nhưng từ lúc Đàm Tiểu Kỳ mất tích thì lòng chàng lại thấy lo lắng cho nàng nhiều hơn.

Bùi Khương chạy suốt cả đêm hôm ấy và cả ngày hôm sau nữa. Tính ra đã hơn bốn trăm dặm.

Bây giờ, chàng đã đến Dương Gia Tập, một quận nhỏ ở mé sông Giang.

Dương Gia Tập tuy là một quận nhỏ, nhưng vì là nơi trọng yếu các trục lộ đều phải đi qua, nên hành khách tấp nập, phố xá cũng nhiều. Bên mé sông lại có nhiều khách sạn và tửu điếm để đón khách chờ thuyền qua sông. Vì đến đây ai muốn sang đường thủy là phải thuê đò quá giang, mà con đường sang Kinh Bắc thì nhất định không tránh khỏi bến đò này.

Bùi Khương đi mấy ngày ròng rã đã quá mệt. Chàng thăm tính, nếu chúng bắt hai nàng Tiểu Kỳ và Tô Châu chờ về Kinh Bắc thì đêm nay sẽ đến bến đò này. Chàng tìm một tửu quán gần đó để ăn uống và nghỉ chân. Đồng thời để canh chừng xem có chiếc xe ngựa nào khả nghi đến đây chăng?

Chàng vào cái quán cạnh bến đò, gọi tửu bảo đem ra một lạng thịt và một bình rượu ngon.

Vì đã mệt mỏi mấy ngày liền, bây giờ được nghỉ ngơi, ăn uống, chàng lấy làm thoải mái vô cùng.

Chàng ăn xong thì con buồn ngủ đến thỉnh thoảng, đôi mắt muốn nhắm lại. Có lẽ vì quá mệt và bình rượu ngon mà chàng uống khá nhiều, nên không chịu nổi, chàng gục đầu xuống bàn đánh một giấc ngon lành.

Ngủ được một lúc, chàng giật mình thức dậy, thấy khỏe khoắn vô cùng, ngoắc tay gọi tửu bảo đến tính tiền.

Tửu bảo nhìn chàng mỉm cười nói:

– Cảm ơn quý khách! Người bạn của quý khách đã trả đủ tiền rồi!

Bùi Khương nghe nói giật mình nhảy dựng một cái làm cho tên tửu bảo thất kinh đánh rơi cả bộ tách trà xuống đất bẽ nát.

Bao nhiêu quan khách ngồi uống rượu bên trong đều ngạc nhiên nhón lên nhìn chàng.

Bùi Khương thấy vậy cố gắng lấy lại bình tĩnh giả bộ như không có việc gì quan trọng xảy ra, mỉm cười hỏi tên tửu bảo:

– Bạn tôi lúc ra đi có dặn lời nào chăng? Người đó hình dạng thế nào?

Tuổi độ bao nhiêu?

Người tửu bảo lấy làm lạ nhíu mày đáp:

– Quý khách ngồi ăn được một lúc khá lâu thì người bạn của quý khách vô đây ngồi, sao quý khách lại không hay biết?

Bùi Khương ôn tồn nói:

– À! Tôi có rất nhiều bạn, chẳng biết người ấy là ai, vừa rồi tôi quá mệt mỏi, đã vô ý ngủ quên.

Tên tửu bảo nói:

– Bạn của quý khách có lẽ đã ngoài năm mươi tuổi.

Bùi Khương nghe nói mặt lơ lửng, không hiểu gì cả. Chàng cúi mặt xuống bàn suy nghĩ thì thấy trên mặt bàn còn một bộ ly và một đôi đũa để đây, lại có mấy nét chữ ẩn hiện mập mờ. Cứ xem nét chữ thì Bùi Khương cũng đoán được là người đó đã dùng một thứ đá cứng viết nhẹ lên mặt bàn. Nét chữ tuy lờ mờ nhưng có thể nhìn ra được. Mấy chữ như sau:

«Đã thấy dấu tích Châu cô nương.» Bên dưới không ký tên và cũng không để một dấu hiệu nào.

Thật là rắc rối, làm cho Bùi Khương không hiểu được gì cả. Chàng moi móc để xét đoán, nhưng cũng không thể tìm ra người bạn đó là ai?

Chàng nghĩ thầm:

“Người này hình như gấp việc thì phải, mà giờ này có hỏi gì nơi tửu bảo thì cũng không dễ gì hiểu được tung tích, chỉ bằng cứ lặng yên để rồi thung thỉnh tìm hiểu manh mối thì hơn.”

Chàng liền thò tay vào túi lấy ra một nén bạc, ngấm vận nội lực ấn xuống bàn, rồi đẩy qua đẩy lại, xóa hết các vết chữ rồi quay qua nói với tên tửu bảo:

– Đây! Ta thường cho người về bộ đồ trà vừa bị bể. Còn thừa lại, ngươi cứ cất mà dùng.

Dứt lời, chàng bước ra khỏi tửu điếm.

Nơi đây sát với bến đò. Dòng sông Giang sóng bua rạt rào, những ghe thuyền đánh cá lũ lượt qua lại như thoi.

Màn đêm từ từ bao trùm cả cảnh vật, đây đó thấp thoáng ánh đèn, chàng để mắt nhìn chừng các nẻo vẫn không thấy một bóng cỗ xe ngựa nào đi qua.

Lòng chàng nóng như lửa đốt, đầu óc chàng mơ màng thấy hình bóng của Đàm Tiểu Kỳ và cảm thấy băng khuâng lạnh lẽo.

Chàng mãi đắm đuối trầm tư, chân bước đến bờ sông trong đêm khuya lạnh lẽo thì bỗng nghe từ phía xa xa có tiếng bánh xe cộc cạch vồn đến. Chàng giật mình thức tỉnh, đưa mắt nhìn quanh thì chỉ thấy ánh trăng rải khắp nơi một màu vàng dịu.

Đêm đã khuya, đò đã ngừng đưa khách qua sông, khách bộ hành không còn một ai qua lại nữa. Mặt sông chỉ còn nghe tiếng nước chảy ào ào, sóng nhấp nhô như muôn ngàn ánh sao lấp lánh.

Bùi Khương lắng nghe một lần nữa rồi tung chân chạy thẳng về hướng có tiếng bánh xe lăn cộc cạch.

Tiếng bánh xe rõ dần! Đúng là một chiếc xe ngựa đang tiến đến phía chàng giữa vòm trời khuya. Chàng vội nép mình vào gốc cây khuất ánh trăng.

Qua một lúc không lâu, quả nhiên có một chiếc xe ngựa mui đen chạy đến thật gấp. Tiếng bánh xe như muốn xé tan màn đêm lặng lẽ u tịch.

Bùi Khương nhìn thấy phía trước có một chàng trai đội khăn trắng, tay cầm roi quất vào mông ngựa không ngớt mặc dầu ngựa đã phi hết sức nhanh.

Đến bên đò, đột nhiên chiếc xe dừng lại. Chàng trai đội khăn trắng lấy trong túi ra một chiếc sừng trâu, đặt lên môi thổi mấy tiếng lạ lùng. Sau đó, hắn lại nhảy xuống xe, lần trước ra mé sông, đưa mắt nhìn trên mặt sông như chờ một tin tức gì.

Bùi Khương lắng tai nghe, thấy chiếc xe ngựa phủ kín bởi những tấm màn che bốn bên và bên trong phải phát ra những tiếng rên rỉ. Chàng nóng lòng thở dài lẩm bẩm:

– Đúng rồi! Chắc chúng bắt cóc Tiểu Kỳ và Tổ Châu bỏ vào xe chứ chẳng sai, bọn chúng chở đến nơi đây để chờ thuyền sang sông. Cơ hội đã đến, ta không kịp thời giải thích cho hai nàng ấy thì còn đợi đến khi nào nữa?

Chàng nghĩ vậy nên nhún người nhẹ nhàng nhảy đến bên chiếc xe ngựa, đưa ngón tay rạch rách tấm màn che thật căng rồi vén ra để xem. Nhưng, chàng vừa thấy mặt người bên trong lại sững sờ lùi ra một bước. Trong xe không phải hai nàng Tiểu Kỳ và Tổ Châu mà là hai tên đại hán mặt mày thô kệch đang bị thương nặng nằm thở thoi thóp. Chúng thấy Bùi Khương rạch màn, đưa mắt nhìn rồi lại từ từ nhắm mắt lại.

Trong lúc đó, chàng trai đội khăn trắng đã nhảy vút đến sau lưng Bùi Khương đưa tay chặt mạnh vào gáy chàng một đòn thật mạnh, sức gió lộng ào ào.

Bùi Khương nghe tầm chương lực, biết không phải tay vừa, liền nhảy sang bên né tránh rồi ôn tồn hỏi:

– Mấy người này có phải bộ hạ của Hắc Long Bang không?

Mặc dù chàng không được biết rõ Hắc Long Bang đã chính thức hoạt động chưa, vì bang phái này vẫn nằm trong hoạt động bí mật, tuy nhiên, giọng nói của Bùi Khương có vẻ chừng chặc và uy nghi khiến cho người đội khăn trắng không rõ là bạn hay thù, vội dừng tay hỏi lại:

– Tôn huynh là ai mà hỏi Hắc Long Bang?

Bùi Khương không đáp, nhìn thoáng qua hai người kia, hắt hàm hỏi:

– Hai người trên xe vì sao lại bị thương? Còn người mà các người áp giải ở đâu?

Câu hỏi của Bùi Khương có vẻ như bề trên khiến trách khiến cho người đội khăn trắng ái ngại không biết Bùi Khương là ai.

Sở dĩ vậy vì Bùi Khương có nghe về Hắc Long Bang này vốn có nhiều đồ đảng mà hoạt động thì chưa chính thức nên chỉ có những hoạt động ngầm, chính vì thế, có nhiều người cùng trong bang mà vẫn chưa biết nhau nên chàng cứ nói cái giọng ấy là vậy.

Nghe Bùi Khương hỏi như thế, người đội khăn trắng ngờ chàng là bậc cao cấp nên lễ phép thưa:

– Người chúng tôi áp giải đã bị kẻ khác cướp mất rồi. Chúng tôi cố sức kháng cự nên bị thương. Tôn huynh có phải người trong bang phái đến để tiếp sức chúng tôi không?

Người đội khăn trắng vừa nói vừa đưa hai ngón tay lên trời, hai ngón tay giữa co lại, đồng thời lại cúi đầu chào Bùi Khương.

Bùi Khương thấy vậy biết đây là một ám hiệu của bọn chúng, nhưng chàng nào hiểu được gì nên cứ đứng tần ngần ra đây.

Người đội khăn trắng biết đã lầm, giận dữ nạt lớn:

– Hừ! Người dám qua mặt ta hả? Dám lấy vải thưa che mắt thánh sao?

Dứt lời hắn đưa tay nhưng còn xuất thế rất lạnh lẽ.

Bùi Khương mỉm cười, lánh mình tránh sang một bên, rồi đưa tay ra dấu ngừng động thủ, nói:

– Các hạ là người của Hắc Long Bang phải không?

Tên đội khăn trắng đáp:

– Đúng!

Bùi Khương gật đầu nói tiếp:

– Tại hạ không phải là người của Hắc Long Bang, song không phải là người thù. Tại hạ chỉ muốn đến đây hỏi thăm một tin tức.

Người bịt khăn trắng thấy Bùi Khương xuất thủ không phải tầm thường. Hơn nữa, tay trái của hắn lại bị thương, trên xe hai đồng bọn tính mạng như chuông treo sợi chỉ, việc giao đấu tất không lợi, hắn liền ngừng tay vừa cười vừa nói:

– Tôn huynh muốn hỏi gì xin cứ nói!

Bùi Khương hỏi:

– Các người có áp giải hai cô gái phải không?

Người bịt khăn trắng nhìn Bùi Khương rồi đáp:

– Đúng một nửa!

Bùi Khương ngạc nhiên hỏi:

– Sao lại đúng một nửa?

Người bịt khăn trắng đáp:

– Có gì đâu! Vì chúng ta áp giải chỉ có một cô gái thôi.

Bùi Khương càng thêm kinh ngạc:

– Chỉ một cô gái thôi?

Người bịt khăn trắng đáp:

– Đúng như vậy.

Bùi Khương lại hỏi:

– Có phải là ái nữ của Long Hình Bát Chưởng Đàm Minh tức Long nữ Đàm Tiểu Kỳ?

Người bịt khăn trắng lắc đầu nói:

– Long nữ Đàm Tiểu Kỳ thì tôi không biết mặt, chỉ có nghe nói thôi, nhưng chắc cô gái ấy không phải nàng Long Nữ, vì cô gái này không biết võ công.

Bùi Khương liền nghĩ đến Viên Tổ Châu nên chàng hỏi:

– Nàng này có đôi mắt đen láy? Mặc áo xanh phải không?

Người bịt khăn trắng gật đầu đáp:

– Đúng vậy!

Bùi Khương biến sắc mặt hỏi:

– Thế thì cô gái ấy đâu?

Người bịt khăn trắng đáp:

– Đã bị kẻ khác cướp đi rồi!

Bùi Khương nặng giọng hỏi:

– Kẻ nào đã cướp cô gái đó?

Người kia đáp:

– Chúng tôi nào biết kẻ ấy là ai?

Bùi Khương hậm hực hỏi tiếp:

– Kẻ ấy hình dáng ra sao? Chạy về hướng nào?

Người bịt khăn trắng thấy Bùi Khương cứ hỏi phẳng tới, mỗi lúc một gắt gỏng hơn, nên trợn mắt đáp:

– Chúng nó là hai tên hòa thượng, còn việc chúng chạy về hướng nào chúng tôi không rõ.

Bùi Khương trong lòng như đốt, nghe nói tức giận nạt lớn:

– Hắc Long Bang tại sao lại bắt cóc cô gái ấy làm gì? Hãy báo mau!

Người kia cũng tức giận đáp:

– Việc ấy người không nên hỏi làm gì!

Bùi Khương nghĩ rằng điều cần kíp là phải tìm cho ra Viên Tổ Châu là quan trọng hơn nên không thềm chất vấn nữa mà hỏi:

– Các người bị lão hòa thượng cướp cô gái ấy tại đâu?

Người bịt khăn trắng trở tay về phía Tây nói:

– Cách đây ba mươi dặm có một cái gò hoang, ở đó có rất nhiều mồ mả.

Chúng ta đã qua một trận chiến với kẻ cướp ở khu nghĩa địa ấy. Nếu người có gan thì đến đó xem thử.

Vừa lúc đó, bỗng có người quát lên:

– Hừ! Người dám mạo danh ư?

Tức thì, từ phía sau, một bóng người lướt tới nhìn người bịt khăn trắng rồi nói:

– Người dám mạo danh Hắc Long Bang để vu cáo cho người về tội bắt cóc người của đại nhân đây sao?

Cả người áo trắng lẫn Bùi Khương đều kinh ngạc.

Người áo trắng nhìn Bùi Khương hỏi:

– Các hạ là ... Bùi đại nhân?

Người vừa mới đến nói:

– Những người trong Hắc Long Bang đều phải biết Bùi đại nhân chứ! Như vậy người chính là tên giả mạo, ta phải trừng trị!

Vừa nói người này vừa vung hai tay lên. Tức thì hàng loạt ánh chớp bay đi ghim vào tất cả bọn người này.

Hàng loạt tiếng la thất thanh vang lên, tiếp theo tên áo trắng cũng như mấy tên đồng bọn đều ngã gục trên mặt đất chết cấp kỳ.

Nghe tiếng la, hai tên bị thương trong xe cũng gượng nhóm dậy vạch màn che ra xem thì lập tức hai ám khí của người kia bay ghim vào ngay.

Thế là chỉ trong ánh chớp, cả bọn chết ngay lập tức.

Bùi Khương bàng hoàng chưa lên tiếng hỏi, thì người mới đến cất tiếng nói với chàng:

– Ô! Lại được tái ngộ với Bùi đại nhân.

Bùi Khương miễn cưỡng đáp lời:

– Tưởng ai, té ra Độc Kỳ Hồ Dư Khánh. Cá hạ đến đây có việc gì thế?

Độc Kỳ Hồ Dư Khánh cười đáp:

– Cũng có chút việc riêng của Hắc Long Bang.

Bùi Khương ngạc nhiên hỏi:

– Ủa! Ngày trước các hạ chính là cánh tay mặt của Hướng Bang chủ Kim Khê Bang, sao lại phục vụ cho Hắc Long Bang?

Độc Kỳ Hồ Dư Khánh mỉm cười đáp:

– Cũng chẳng qua, tôi có chỗ quen thân với Hắc Long bang chủ nên đực tín nhiệm, trong khi Kim Khê Bang đổi chủ nên tôi gia nhập vào Hắc Long Bang.

Bùi Khương chưa kịp đáp lời thì Hồ Dư Khánh tiếp:

– Hơn nữa, Hắc Long Bang vừa mới chính thức hoạt động thời gian rất gần đây thôi, nên vô tình đi ngang qua đây nghe nhóm người này dự tính vu khống cho cho Hắc Long Bang bắt cóc người của Bùi đại nhân là một điều không thể tha thứ được, nên tôi bất đắc dĩ phải ra tay trừng trị.

Bùi Khương không muốn xen vào chuyện Hắc Long Bang giữa lúc này nên nói:

– Nhưng các hạ ra tay hơi nặng!

Độc Kỳ Hồ Dư Khánh đáp:

– Nếu không thế thì uy danh của Hắc Long Bang chưa hoạt động đã phải tai tiếng à? Nhất là đối với Bùi đại nhân nữa.

Bùi Khương thấy việc này dầu bọn người bịt khăn trắng có thật là người của Hắc Long Bang hay không cũng quan trọng. Song có điều bọn chúng bị cướp là điều thật, nên chàng phải cấp tốc đến nghĩa địa ấy tìm xem. Nghĩ vậy nên Bùi Khương nói:

– Vì có chút việc nên xin cáo từ các hạ!

Độc Kỳ Hồ Dư Khánh lại hỏi:

– Bùi đại nhân đi đâu gấp vậy?

Bùi Khương thật tình đáp:

– Đi tìm kẻ cướp cô gái!

Độc Kỳ Hồ Dư Khánh nói:

– Nếu việc cần kíp xin đại nhân tự tiện.

Bùi Khương chào xong là thoát đi nhanh.

Độc Kỳ Hồ Dư Khánh nhìn theo chàng rồi mỉm cười bí mật lắm nhảm:

– Bùi Khương! Người sẽ thấy ...

Vừa nói, hắn cũng vừa chạy biến đi mặc cho mấy xác chết và chiếc xe ngựa nằm giữa lộ này.

Sau khi rời nơi bên bờ sông Giang, Bùi Khương cứ băng mình chạy nhanh.

Chàng tin chắc là sự việc bọn người bịt khăn trắng kia quả thật có bị cướp nên cứ chạy như tên bắn, chỉ chốc lát đã vượt hơn ba mươi dặm đường. Quả thật bên đường có một nghĩa trang, cây cối rậm rạp.

Bùi Khương nương theo ánh trăng, đưa mắt nhìn quanh bốn phía. Quang cảnh thật lạ lùng. Từng nắm mồ hoang nhô lên ẩn hiện dưới những gốc cây tùng màu đen sẫm. Những gốc cây chập chùng như muôn ngàn bóng ma đang sừng sững trong cõi thâm u. Cái cảnh quang vắng ấy khiến người ta cho đó là một thế giới ma quỷ, chứ không phải thế giới của loài người.

Nhìn kỹ bên đường, Bùi Khương nhận thấy có rất nhiều vết máu, cây cỏ bị đập ngã, chứng tỏ nơi đây vừa trải qua một cuộc tử chiến khủng khiếp. Chàng nhìn trăng thở dài lắm bầm:

– Viên Tổ Châu chắc đã bị chúng cướp giết nơi đây và bắt đi rồi. Nhưng chúng dẫn nàng đi đâu? Hai vị hòa thượng kia là ai, ở chùa nào? Ôi! Trời cao đất rộng, trong thế gian biết bao nhiêu chùa chiền, làm sao tìm cho ra manh mối hai tên ác tăng đã bắt cóc Viên Tổ Châu?

Chàng ngao ngán nói thầm tiếp:

– Còn Kỳ muội lại lạc về đâu? Thật là rắc rối!

Dẫu Bùi Khương là người thông minh đến đâu đi nữa, thì trong hoàn cảnh này cũng không có phương pháp nào làm sáng tỏ một tia hy vọng được.

Chàng suy nghĩ mãi, đầu óc rối loạn, bao nhiêu sầu nhớ dâng lên trong tâm khảm, chàng sững sờ đứng giữa nghĩa trang vắng lạnh cả hàng giờ mà vẫn không hay biết gì cả.

Chàng ngẩn đầu nhìn trăng, thấy vầng trăng mờ màng giữa khoảng trời xanh, chẳng khác nào một chiếc thuyền con trôi trong biển cả.

Bỗng nhiên, từ xa vọng lại một tiếng kêu lạc loài của giống chim ăn đêm.

Tiếng kêu nghe bi thảm quá, nhưng cũng làm cho chàng sức tỉnh, nhìn lại toàn thân đã đầm ướt hơi sương và trời đã hết canh năm, bóng bình minh đã ửng sáng ở chân trời.

Chàng định đến Kinh Bắc để tìm Đàm Tiểu Kỳ và Viên Tổ Châu, nhưng ý định ấy bây giờ không còn nữa, vì chàng biết rằng Hắc Long Bang rất phức tạp, ngay cả sự kiện vừa rồi chàng gặp Độc Kỳ Hồ Du Khánh thì cũng đủ biết nếu người bịt mặt khăn trắng nói thật thì bọn Hắc Long Bang chỉ bắt Viên Tổ Châu, và Đàm Tiểu Kỳ ở đâu?

Nhưng nếu người bịt khăn trắng là người của Hắc Long Bang thì tại sao Độc Kỳ Hồ Du Khánh lại ra tay hạ sát chúng như vậy?

Đàm Tiểu Kỳ tìm không thấy được một dấu tích và Viên Tổ Châu thì vẫn còn mịt mờ.

Rồi chàng nghĩ đến người bạn đến viết mấy chữ trên bàn trong quán ăn mấy ngày trước là ai? Chẳng lẽ Âu Dương Thủ? Vì nếu Âu Dương Thủ thì tại sao lại cao niên như tên tử bảo đã nói. Còn nếu chẳng phải là Âu Dương Thủ thì người nào biết vụ mất tích ấy mà đi theo dõi. Nhưng tại sao Âu Dương Thủ không gọi chàng dậy mà viết mấy chữ rồi đi ngay?

Không biết bao nhiêu câu hỏi, bao nhiêu vấn đề đến với chàng, thật là phức tạp vô cùng.

Chàng lững thững bước ra khỏi nghĩa trang và rồi mỗi lúc một nhanh hơn.

Nhưng đi độ ba bốn dặm chàng lại ngừng bước tự hỏi:

– Ta đi về đâu bây giờ?

Hỏi mà không thể trả lời nên chàng lại trợn mắt đứng đó như một pho tượng.

Bây giờ mặt trời dần dần lên cao. Ánh nắng dịu dịu chiếu xuống ngập tràn cả vũ trụ. Cảnh hãi hùng của đêm khuya đã biến mất. Chàng bình tĩnh nhìn quanh tìm phương hướng rồi nhủ thầm:

“Ta phải tìm dò một ít tin tức về Hắc Long Bang hẳn rồi hành động. Hơn nữa tuy ta ngày nay là Tổng thủ lĩnh của Lục Lâm Giang Nam, song cũng chưa có nhiều người biết mặt, họ chỉ nghe đồn thôi, nên cũng dễ bề cho ta hành động.”

Nghĩ vậy nên chàng phóng người về nơi thị trấn gần đó nhất để dò la tìm tin tức cần thiết.

Đã hai ngày qua, Bùi Khương đã ráo riết tìm dò tin tức, nên đã biết những điều quan trọng trong võ lâm, mà vì trong suốt thời gian chàng đánh cá với Lãnh Cúc Song Mộc nên không hiểu chuyện bên ngoài. Giờ

đây chàng đã hiểu mà càng hiểu thì càng thấy lo ngại vô cùng. Bởi vì Hắc Long Bang đã thành hình và đã hoạt động mạnh mẽ, nhưng chưa biết bên trong của bang phái này nhằm mục đích gì.

Tuy nhiên, có nhiều lực lượng cũng như những tay đại ma đầu từ lâu vắng bóng giờ đây lại đã xuất hiện, nhưng mục đích của họ, Bùi Khương chưa biết rõ được. Có một điều là những nhân vật mới xuất hiện này đều không biết mặt Bùi Khương mà chỉ nghe biết tên Bùi đại nhân mà thôi. Song, có vẻ họ rất lưu ý ba chữ «Bùi đại nhân», không biết ác ý hay thiện. Họ cũng thường bàn tán:

– Không biết Bùi đại nhân võ công cao cường đến mức nào?

Hay lại thất mắc:

– Bùi đại nhân chẳng lẽ chỉ thụ huấn Lãnh Cúc Song Mộc mà đã có bản lĩnh cao cường hơn luôn cả Long Hình Bát Chương sao?

Nhưng Bùi Khương biết đâu rằng chính những lời này là nguồn họa cho chàng. Bởi vì những tay đại ma đầu đang thất mắc không biết Bùi Khương có học được võ công của một bí kíp nào hay không?

Nếu họ biết chàng học hết pho «Hải Thiên Bí Lục» thì nào họ để cho chàng yên như vậy? Và có lẽ mục đích chính của những vụ bắt cóc hai người bạn gái của chàng cũng không ngoài mục đích ấy.

Bùi Khương tổng hợp tin tức ấy rồi tự nhủ:

“Ta phải tìm cho ra manh mối hai nàng Đàm Tiểu Kỳ và Viên Tố Châu là biết ngay ý đồ của chúng.”.

Nhưng chàng lại nghĩ:

“Nhưng tại sao Đàm Tiểu Kỳ và Viên Tố Châu lại không cùng bị bắt một lượt?”.

Rồi chàng quyết định:

“Hai ngày qua nữa rồi, đêm nay ta ra ngoài thị trấn này để dò la Kỳ Hà Miếu xem sao. Vì nghe nơi đây lắm chuyện lạ lùng lắm.”.

Quyết định vậy rồi, Bùi Khương chờ đến đêm xuống liền tung mình đi khỏi khách sạn, sau khi để lại số bạc trả tiền phòng, chàng đi vun vút trong bóng đêm nhắm hướng Kỳ Hà Miếu lướt tới.

Đi được chừng mười dặm đường thì thấy ngôi cổ miếu trước mặt, nhưng chỉ còn là đồng tro tàn và có lẽ là ngôi cổ miếu này vừa mới bị đốt cách đây không lâu vì trong những đồng tro lớn có vài đóm lửa bập bùng.

Bùi Khương cảm thấy hết sức lạ lùng.

Chàng suy nghĩ mãi cũng không tìm được câu giải đáp, nên Bùi Khương lại rời Kỳ Hà Miếu mà thoát đi.

Chàng đi một lúc khá lâu, không biết đã đi được bao nhiêu dặm đường, chợt chàng nghe tiếng la thánh thót của một người con gái như là bị hà hiếp.

Tiếng la lại trỗi lên lần nữa, Bùi Khương không nhịn được nên băng mình về hướng phát ra tiếng kêu đó.

Chàng đến thật nhẹ nhàng rồi nhìn vào người con gái đang cất tiếng la thì chàng phải giật mình vì nàng là Hồng Phi Yến con gái của một tiêu đầu đã bị người bịt mắt giết và được Long Hình Bát Chương đem về nuôi, rồi sau đó lại đưa nàng ta cùng với sư huynh của nàng là Tống Phước Hải đến một phen cuộc của Phi Long.

Hồng Phi Yến và Tống Phước Hải đã thâm yêu nhau nhưng vì sự nghiệp chưa đạt nên vẫn là đôi tình nhân mà thôi. Mà cả hai người này và Bùi Khương đều hết sức thân mật lúc còn ở cùng Phi Long Tiêu Cuộc. Họ đã thương mến nhau rất mực song không thể cãi lại quyết định của Long Hình Bát Chương Đàm Minh khi đưa họ ở xa nhau.

Giờ đây vừa thấy Hồng Phi Yến, Bùi Khương thấy mừng rỡ vô cùng.

Nhưng vừa lúc ấy thì thấy một người áo đen bịt mặt đang vung tay nhanh như chớp đánh tạt vào miệng nàng một cái, và đưa tay nắm lấy Quan tiết huyết của nàng, định đưa tay đập chết nàng.

Đột nhiên tên áo đen bịt mặt phải lạng người sang một bên để tránh né, vì cảm thấy một luồng gió mạnh từ trên đập xuống nhằm vào người hắn. Người bịt mặt định thần nhìn kỹ, thấy người vừa đột kích hắn là một thiếu niên, vẻ mặt tuấn tú, mặc áo màu xanh. Hắn khựng lại kêu lên kinh ngạc:

– Ô! Bùi đại nhân.

Nhưng hắn chỉ có thốt có vậy, với một giọng hết sức kinh ngạc nhưng rồi lại im lặng ngay.

Bùi Khương liếc nhìn Hồng Phi Yến, khẽ cau mày rồi lại nhìn sang người bịt mặt cười gằn nói:

– Các hạ biết tại hạ à?

Người bịt mặt như lúng túng nói:

– Ô ... Ô ... Bùi đại nhân danh trấn thiên hạ ai ai mà chẳng biết?

Bùi Khương thấy vậy liền hỏi:

– Tại sao các hạ lại hành động đê hèn áp chế một cô gái như thế này, mà các hạ là ai mà phải bịt mắt như vậy?

Người bịt mặt cười hăng hắc đáp:

– Búi đại nhân không nên hỏi nhiều và cũng không nên xen vào vụ này.

Vừa nói dứt là hắn rút kiếm ra lẹ như chớp và liền tay đâm một chiêu vào giữa ngực Búi Khương.

Búi Khương chỉ lách nhẹ một cái đủ cho thanh kiếm sát tà áo đi qua rồi nhanh nhẹn điểm vào cánh tay cầm kiếm của người bịt mặt này.

Tên này thấy nguy hiểm liền xoay ngang một vòng thoát khỏi ngọn đòn của Búi Khương trong đường tơ kẽ tóc.

Búi Khương nhếch mép cười ngạo nghễ, định truy sát đối phương nhưng nào ngờ mới quay mặt lại đã loáng thấy Tổng Phước Hải như một xác chết nằm im dưới đất, những viên đá đập đầy hai chân lên đến bụng. Búi Khương kinh hãi vô cùng, quên mất địch nhân trước mắt.

Nhưng người bịt mặt kia hình như cũng chờ cơ hội này, liền quay người phóng chạy như bay.

Búi Khương không cần quan tâm đến địch nhân mà vội đưa chân quét sạch đá trên mình Tổng Phước Hải rồi cúi xuống xóc chàng lên, hai chân nhún một cái đã nhảy ra khỏi hốc đá.

Bấy giờ Hồng Phi Yến mới chạy đến nơi, nàng ngỡ ngàng mừng rỡ nghẹn ngào gọi:

– Trời! Khương huynh. Đã lâu quá, nay gặp Khương huynh, nếu không ...

Nàng nói đến đây đã bật khóc thành tiếng.

Búi Khương cũng xúc động nói:

– Ô! Yến cô nương chắc là chuyện này cũng dài dòng lắm phải không?

May gặp đây mừng quá.

Rồi chàng nhìn Tổng Phước Hải nói tiếp:

– Giờ đây, cần phải cấp cứu Hải huynh trước đã, rồi chúng ta sẽ cùng hàn huyên, nếu chậm trễ sẽ nguy cho Hải huynh.

Hồng Phi Yến thấy Tổng Phước Hải nằm sóng rượt trong lòng Búi Khương nên nàng giật mình nín bật.

Búi Khương đặt Tổng Phước Hải nằm xuống đất, áp tai vào ngực lắng nghe một lúc. Nét mặt của Búi Khương mỗi lúc một khẩn trương và lo lắng.

Hồng Phi Yến từ khi trông thấy Tổng Phước Hải, chẳng nói được một câu, mở to đôi mắt nhìn Búi Khương đang chữa bệnh cho chàng. Nét mặt của Hồng Phi Yến cứ theo nét biến đổi của Búi Khương mà dòng lệ tự nhiên tuôn trào xuống ướt má nàng. Đến khi nghe Búi Khương thở dài lo lắng, thì nàng liền hỏi:

– Khương huynh, bệnh của Hải huynh nặng lắm phải không? Có thể chữa được không? Xin Khương huynh cố giúp cho.

Búi Khương quanh nhìn Hồng Phi Yến nói:

– Yến cô nương cũng đừng quá bi lụy, tuy Hải huynh của cô nương không những bị thương nặng mà còn bị người ta hạ độc thủ. Sợ khó chữa được.

Hồng Phi Yến rú lên:

– Sao? Khương huynh bảo Hải ca ca của tiểu muội không sống được sao?

Búi Khương lắc đầu đáp:

– Việc ấy chưa thể quả quyết được.

Hồng Phi Yến lại hỏi:

– Nhưng có hy vọng cứu được không?

Búi Khương cố làm ra vẻ tự nhiên để trấn tĩnh Phi Yến, nhưng trong thực tâm chàng hết sức lo cho bệnh thương của người bạn chàng, nên chàng thân nhiên đáp:

– Bệnh tình của Hải huynh thật trầm trọng, giờ đây điều cần thiết là chúng ta hãy tìm một nơi tĩnh mịch, để tôi tìm ra phương pháp chữa trị cho Hải huynh.

Hồng Phi Yến nhìn quanh hỏi:

– Nơi đây không được sao? Còn phải tìm kiếm nơi khác?

Búi Khương đáp:

– Chúng ta phải tìm một nơi vắng vẻ, có thể tránh được mưa nắng tạm thời, bởi vì bệnh này không phải một thời gian ngắn mà khỏi. Yến cô nương hãy nhanh lên, nếu không trễ mất.

Hồng Phi Yến nét mặt như cành hoa héo, nói:

– Nếu thật Hải ca mà chết đi, tiểu muội chắc cũng không sống được bao lâu!

Hồng Phi Yến nói một cách tự nhiên, không có vẻ gì gượng gạo cả.

Búi Khương cũng chợt nhớ đến mối tình của và Đàm Tiểu Kỳ. Rồi lo lắng không biết giờ nàng lạc ở phương nào. Búi Khương lại hỏi:

– Mà tại sao Hải huynh bị như thế này?

Hồng Phi Yến đáp ngay:

– Tiểu muội và Hải ca ca đã rời Phi Long Phân Cuộc để đến Giang Nam tìm gặp Khương huynh vì đã nghe Khương huynh đang đối đầu với Long Hình Bát Chương để trả thù. Và như vậy thì chính Long Hình Bát Chương cũng là kẻ thù của tiểu muội và Hải ca ca nên chúng tiểu muội mới định đi tìm Khương huynh là vậy.

Nàng ngừng một chốc rồi tiếp:

– Đến đêm hôm qua, Hải ca ca bảo có hẹn với một người bạn, và bảo tiểu muội đợi ở khách sạn.

Nói đến đây nét mặt nàng có vẻ hoảng hốt nói tiếp:

– Nhưng đến gần sáng chàng ta mới thất thiêu về phòng và ngã lăn ra bất tỉnh, chẳng nói được lời nào. Tiểu muội thấy nguy, nên liền bông Hải ca ca đi tìm thuốc nhưng vẫn vô phương cứu trị.

Nàng nhìn lồi mồn đến hóc đá nói tiếp:

– Cho đến lúc tối, tiểu muội lại đối đầu với mấy tên áo đen bịt mặt, và đã chiến đấu với chúng, hạ được mấy tên, nhưng sau đó tên bịt mặt khác lại chạy đến, tên này võ công cao cường quá nên tiểu muội không chống cự lại, nên hấn ức hiếp tiểu muội ...

Nàng lại khóc rồi nói:

– Hấn bắt Hải ca ca bỏ vào hóc đá để từ từ bỏ đá lấp sông, nếu tiểu muội không ưng thuận cùng hấn ...

Nàng nói đến đây quay nhìn Bùi Khương hổ thẹn tiếp:

– Trong khi tiểu muội tuyệt vọng hoàn toàn thì may mắn có Khương huynh đến cứu. Thật ơn này ...

Bùi Khương liền xua tay nói chặn:

– Yến cô nương đừng đề cập tới ơn nghĩa gì cả. Chúng ta đều là người thân cả. Sống chết có nhau, chỉ mắc mưu Long Hình Bát Chương mà phải đoạn trường.

Tiếng suối róc rách xa dần khi hai người lầm lũi bước đi. Cơn gió thì thảo như thông cảm cho tâm tư mỗi người.

Đi được một lúc, Bùi Khương đặt Tống Phước Hải nằm trên một tảng đá bằng phẳng rồi nói với Hồng Phi Yến:

– Để tôi đã thông mấy kinh mạch cho Hải huynh vì chất thuốc lúc nãy tôi cho uống đã thấm rồi, như vậy mới giữ cho Hải huynh được nhiều phần yên bình hơn.

Hồng Phi Yến chỉ lộ nét cảm ơn người bạn mà chẳng nói được lời nào, vì lời nói lúc này hình như không đủ để diễn đạt chân tình của nàng được. Nàng vẫn đứng nhìn Bùi Khương đang truyền công cho Tống Phước Hải.

Nhờ đã uống thuốc và được nguyên khí của Bùi Khương dắt dẫn, nên qua một lúc Tống Phước Hải dần dần tỉnh lại.

Tống Phước Hải chậm chậm mở mắt, thấy mình đang nằm trong lòng người bạn chí thân là Bùi Khương, sau bao ngày xa cách nên muốn tung mình đứng lên, nhưng toàn thân không cử động được. Chàng vùng vẫy hai ba cái cũng chẳng ăn thua gì cả.

Bùi Khương điểm nụ cười thông cảm nói:

– Chân khí của Hải huynh đã hao hết, còn bị kẻ địch ngấm hạ độc thủ. Hãy nằm im đi, đừng nói gì cả, đừng vùng vẫy, đợi để đã thông tám kinh mạch rồi sau đó chúng ta hãy nói cũng chưa muộn.

Tống Phước Hải hình như quá cảm kích, liếc nhìn Bùi Khương một cái rồi gật đầu quay sang nhìn Hồng Phi Yến đang lặng lẽ nhìn chàng lo lắng.

Hồng Phi Yến thấy Tống Phước Hải hồi tỉnh, mừng rỡ bước lại bên chàng, lắc đầu nói nhỏ:

– Hải ca, Khương huynh không muốn ca ca nói chuyện, nhưng tiểu muội biết ca ca có rất nhiều chuyện muốn nói với tiểu muội.

Tống Phước Hải không còn đủ sức để gật đầu, chỉ cố cười nhẹ thật héo hắt.

Bùi Khương thấy Tống Phước Hải được chàng truyền hơi đã hồi tỉnh, nên chàng lập tức ngấm vận công để đã thông kinh mạch cho Tống Phước Hải. Vì Bùi Khương biết rằng nếu không kịp thời đã thông kỳ kinh bát mạch của Tống Phước Hải, thì chỉ trong khoảnh khắc, Tống Phước Hải sẽ hôn mê bất tỉnh ngay, nên chàng chẳng có thì giờ giải thích cho Hồng Phi Yến rõ.

Bùi Khương đặt Tống Phước Hải nằm thẳng ra, đưa tay tăng nội lực để đã thông kỳ kinh bát mạch. Hai tay Bùi Khương quạt liên hồi, làm tà áo Tống Phước Hải không ngừng lay động.

Bùi Khương môi mím chặt, mồ hôi rịn ướt cả áo, nhỏ giọt xuống đôi tay đang quạt cho Tống Phước Hải, hơi thở của Bùi Khương mỗi lúc một dồn dập. Qua một lúc lâu, Bùi Khương mới dừng tay, nhắm mắt ngồi nghỉ.

Tổng Phước Hải đã được Bùi Khương vận công đã thông bát mạch, tức thời cơ năng hồi phục, chàng vùng ngồi dậy. Tổng Phước Hải nhìn thấy Bùi Khương sắc mặt đang đổi ra trắng bạch, hai mắt nhắm nghiền, miệng hé mở, hơi thở dồn dập như đã mệt lắm rồi. Tổng Phước Hải ngơ ngẩn ngồi thừ ra đó, nhìn người bạn cách xa từ mấy năm qua, nhưng chẳng có cảm tưởng rõ rệt. Bỗng chàng ta, đôi mắt sáng lên, miệng mấp máy:

– Ta ... ta không ngờ ... Sao ngươi lại ... ngằm hạ độc thủ ... Ha! Ha! Thật ta không ngờ! Thật ta không ngờ ...

Tiếng nói của chàng ta mỗi lúc mỗi lớn dần, rồi chàng ta bỗng bật tiếng cười rộ lên. Tiếng cười vang lên như chọc vào tai, làm động cả núi rừng ...

Tổng Phước Hải cứ thế mà cười mãi, cười như những kẻ chưa bao giờ được cười, tiếng cười mỗi lúc một man dại như một kẻ mất trí.

Hồng Phi Yến kinh hoàng thét hỏi:

– Hải ca! Ca ca cười gì vậy?

Tổng Phước Hải đột nhiên im bật, nét mặt thần thờ, vụt đứng lên, nghiêng qua nhào lại, như người say rượu, lững thững bước đi.

Hồng Phi Yến càng kinh sợ kêu lên:

– Hải ca! Ca ca không còn nhận ra tiểu muội và Khương huynh sao?

Vừa nói, nàng vùng tung mình nhả đến chặn Tổng Phước Hải lại, mặt đầy nước mắt hỏi:

– Hải ca ca! Sao ca ca lại bỏ tiểu muội mà định đi đâu thế?

Tổng Phước Hải đôi mắt như ngậy dại nhìn Hồng Phi Yến một cái, rồi thần thờ bước đi, hình như chẳng biết Hồng Phi Yến là ai cả.

Hồng Phi Yến quá sốt ruột, đưa tay chặn Tổng Phước Hải giọng nghẹn ngào nói:

– Hải ca ca! Tại sao ngày nay ca ca lại có thái độ như thế này? Tại sao ca ca nhả tâm rồi bỏ tiểu muội?

Hồng Phi Yến còn định nói nữa, nhưng bên tai nàng đã vang lên tiếng nói của Bùi Khương:

– Yến cô nương! Không phải Hải huynh bỏ cô nương đâu mà Hải huynh đã bị điên loạn rồi.

Hồng Phi Yến đôi mắt trợn ngược kinh ngạc ồ một tiếng nói:

– Sao? Hải ca ca điên rồi sao?

Bùi Khương gật đầu giọng buồn bã nói:

– Đúng vậy! Hải huynh đã bị người ta dùng công phu thâm độc đã thương các bộ phận trọng yếu và Thiên Linh huyết làm cho thần trí rối loạn. Bây giờ chúng ta hãy tìm một ngôi nhà nào gần đây để cho Hải huynh tịnh dưỡng vài ngày tôi mới có thể đủ thời gian kiểm xem Hải huynh bị điểm thương về môn nào.

Hồng Phi Yến thương cảm quá, nên ôm chầm lấy Tổng Phước Hải than:

– Hải ca ca ơi! Ca ca hiền lành như thế này mà sao gặp lắm chuyện thê thảm vậy?

Nàng ôm chặt Tổng Phước Hải khóc như mưa. Khuôn mặt kiêu diễm của nàng chứa đầy bi thảm.

Tổng Phước Hải tuy được Bùi Khương đã thông kinh mạch nhưng nội phủ bị trọng thương, thấy Hồng Phi Yến ôm chặt mình thì hoảng sợ, nhưng không làm sao mà vùng vẫy ra được.

Bùi Khương đưa tay điểm nhẹ vào huyết đạo làm cho Tổng Phước Hải mê đi, rồi nói với Hồng Phi Yến:

– Yến cô nương đừng khóc nữa! Cô nương hãy bồng Hải huynh lên, chúng ta tìm nơi nào có thể tránh mưa nắng, để nghĩ cách chữa thương cho Hải huynh.

Hồng Phi Yến không khóc nữa nhưng tiếng rất nghẹn ngào vẫn còn thỉnh thoảng ứ ứ trong cổ họng. Nàng gơ tay áo chùi sơ lên mặt rồi bế Tổng Phước Hải.

Thế là cả hai lên đường, không biết đã băng qua bao nhiêu đồi núi.

Trong thời gian này, Hồng Phi Yến cũng có hỏi về hai nàng Đàm Tiểu Kỳ và Viên Tố Châu cũng như Long Hình Bát Chương Đàm Minh nhưng Bùi Khương chỉ nói một cách đại khái.

Chàng chỉ bảo Đàm Minh đã chết vì có kẻ giết lão. Về Đàm Tiểu Kỳ và Viên Tố Châu chàng chỉ nói hai nàng này không biết đã lưu lạc nơi đâu, chàng chưa gặp lại chớ không đề cập thực sự trường hợp của hai nàng ấy. Vì Bùi Khương nghĩ rằng có nói đi nữa Hồng Phi Yến càng lo lắng mà chẳng ích gì, thì hãy cứ để nàng lo cho Tổng Phước Hải cũng đủ làm nàng nát lòng rồi.

Hai người đi không biết đã bao lâu, băng qua bao nhiêu đồi núi.

Nắng chiều đã phản chiếu qua những tảng tuyết trên đỉnh non cao, tỏa ra một vùng ánh sáng tự hào quang.

Hồng Phi Yến thấy cảnh ấy dừng lại nói:

– Khương huynh! Đừng đi nữa!

Bùi Khương ồ một tiếng ngạc nhiên, nhìn sang Hồng Phi Yến để xem nàng nói gì.

Gió chiều thổi tung tá áo trắng và những sợi tóc xòa trên trán Hồng Phi Yến bay phất phới. Nàng đứng nghiêm chỉnh, môi nàng điểm nụ cười héo hắt, mắt nhìn ánh nắng sắp tàn chậm chậm nói:

– Vần thái dương sắp gác đồi non. Trước lúc chiều tàn thường một cảnh đẹp và hùng vĩ. Nhưng ...

Nói đến đây, Hồng Phi Yến lại trở về với trạng thái im vắng xa xăm.

Trước cảnh đó, Bùi Khương cũng cảm thấy lạnh mình, chàng lên tiếng đưa Hồng Phi Yến về thực tại:

– Yến cô nương, đối với bình tình của Hải huynh cô nương nhận thấy thế nào?

Hồng Phi Yến nói một cách rất tin tưởng:

– Tiểu muội rất tin tưởng Hải ca ca không thể nào chết được!

Bùi Khương rất thương cảm cho tình cảnh đôi uyên ương này. Hai người cũng đều là bạn thân của chàng cả. Chàng đã suy nghĩ mọi cách. Suốt đoạn đường vừa qua, chàng đem tất cả những gì đã học được, suy nghĩ tìm tòi. Rốt cuộc vẫn không tìm ra phương pháp cứu chữa cho Tống Phước Hải.

Bùi Khương biết rõ lắm, nguyên khí của Tống Phước Hải đã hao hết. Trừ khi kỳ tích phát sinh, chứ nếu không chàng ta khó sống qua ba ngày. Lại nữa, sau khi bị thọ thương, Tống Phước Hải còn bị kẻ địch dùng một thứ nội gia công phu rất âm độc điểm thương vào huyết mạch.

Tuy Bùi Khương đã tìm ra những huyết mạch bị điểm thương trên người Tống Phước Hải, nhưng chẳng biết họ dùng công phu gì. Dù chàng không tiếc công lực, cứ mười giờ đã thông kỳ kinh bát mạch cho Tống Phước Hải một lần, nhưng cũng có thể ngăn cản những huyết mạch bị thương khỏi biến hóa, kéo dài sinh mạng Tống Phước Hải thêm được mấy ngày thôi.

Nhưng Bùi Khương có cố gắng và Tống Phước Hải có sống vài ngày, Bùi Khương cũng chẳng biết cách nào làm cho thần trí Tống Phước Hải tỉnh lại.

Hồng Phi Yến thấy Bùi Khương trầm ngâm tư lự, mỉm cười nói:

– Hải ca ca nhất định là có nhiều điều muốn nói với tiểu muội, mà những lời ấy chắc êm đẹp và thơ mộng lắm, cũng như khi mặt trời sắp lặn có một cảnh sắc mơ mộng huyền ảo vô cùng.

Bùi Khương an ủi nàng:

– Yến cô nương! Hãy đi gấp lên, đừng có nghĩ ngợi viển vông, sợ Hải huynh có điều gì thì ân hận lắm.

Hồng Phi Yến nhìn mặt trời dần khuất sau đỉnh núi tuyết, trên khuôn mặt hồn nhiên, hiền lành của nàng bỗng hiện ra những nét kỳ dị. Nàng chau mày cười bảo:

– Khương huynh, tiểu muội muốn nhờ Khương huynh một việc, không biết có được chăng?

Bùi Khương nhìn nàng đáp:

– Yến cô nương có việc gì cứ nói. Giữa chúng ta là chỗ bạn thân thiết đã bao lâu chưa gặp, không ngờ hôm nay tái ngộ lại là ở trong hoàn cảnh này. Cô nương nhờ bất cứ điều gì nếu việc đó có thể thực hiện được thì tôi không để cho Yến cô nương phải thất vọng đâu.

Hồng Phi Yến đưa mắt nhìn mây chòm mây bạc đang trôi lững lờ, thở dài một tiếng nói:

– Nếu Hải ca ca của tiểu muội chết đi thì Khương huynh làm ơn xây cho Hải ca ca một ngôi mộ đẹp nhé.

Bùi Khương thấy nàng đòi hỏi lạ lùng, nên cũng chịu ý nói thật thà:

– Chắc không đến nỗi nào đâu, song nhớ ra thì nếu Yến cô nương muốn thì chẳng những tôi làm cho Hải huynh một ngôi mộ đẹp còn đi tìm bằng được kẻ hãm hại Hải huynh để trả thù cho Hải huynh. Nhưng tôi tin rằng chuyện ấy sẽ không xảy ra.

Hồng Phi Yến như không còn nghe thấy lời an ủi của Bùi Khương, mà nàng vẫn mơ màng nói tiếp:

– Khương huynh là một người bạn tốt nhất đối với chúng tôi, chúng ta quen biết nhau từ lúc nhỏ. Bây giờ nếu Khương huynh đã hứa làm ngôi mộ đẹp cho Hải ca thì tiểu muội xin một điều ...

Bùi Khương còn ngờ ngạc thì Hồng Phi Yến nói tiếp:

– Khương huynh xin hãy chôn tiểu muội cùng một mộ với Hải ca ca.

Bùi Khương ngờ ngẩn một lúc rồi mới hỏi:

– Yến cô nương ... muốn được chôn sống với Hải huynh sao?

Hồng Phi Yến lại cười hồn nhiên, nói thật bình thản:

– Tiểu muội và Hải ca ca mà được gần nhau, tiểu muội sẽ giúp cho ca ca của tiểu muội nhiều việc lắm.

Bùi Khương thật tình xúc động trước mối tình của nàng đối với Tống Phước Hải mà chạnh nghĩ cho bản thân chàng và Đàm Tiểu Kỳ. Chàng bồi hồi khuyên nhủ:

– Yến cô nương à, xin cô nương đừng nghĩ quấy nữa. Phải can đảm lên để phấn đấu mới được.

Hồng Phi Yến cười gượng:

– Khương huynh là người bạn tốt, đã hết lòng nhọc sức vì chúng tôi, thật ...

Bùi Khương ngắt ngang nói:

– Yến cô nương cứ an tâm, đừng nghĩ suy gì nữa. Cuộc sống còn lắm chông gai, khó khăn mà ta phải vượt qua.

Hồng Phi Yến lắc đầu:

– Khương huynh nói chí phải, nhưng cứu cánh của một con người đã mất thì còn nghĩa lý gì trong cuộc sống. Sống như vậy cũng như chết rồi.

Bùi Khương không muốn khơi sâu vấn đề, để cho nàng bi lụy thêm, nhìn bầu trời rồi nói:

– Chúng ta đi thôi. Trời sắp tối rồi, chúng ta hãy tìm nơi tạm nghỉ trước khi đêm đến.

Hai người lại băng mình trong im lặng, chẳng ai nói với ai một lời. Hình như họ đang theo đuổi những suy tư cho riêng họ.

Vàng kim ô đã lẫn mất đỉnh non cao tự lúc nào.

Giây phút chuyển tiếp giữa ngày và đêm nơi rừng đồi thật là cô tịch. Trong tiếng gió len qua kẽ lá xào xạc như tiếng dạ thần hăm dọa kẻ non gan. Một vài cánh chim cô đơn chợt vội vàng tìm chỗ ở.

Bùi Khương lo ngại đưa mắt nhìn quanh. Chàng thấy nơi chân núi phía Bắc có mấy căn nhà ẩn hiện trong màn đêm. Chàng liền bảo Hồng Phi Yến:

– Chúng ta hãy đi nhanh đến nơi đó xin trú ngụ qua đêm.

Hồng Phi Yến chỉ gật đầu rồi nhanh bước bỗng Tống Phước Hải lướt đi.

Bùi Khương cũng liền nổi bước theo liền.

Vừa đến nơi, hai người đều thấy quả có một ngôi nhà tranh ẩn khuất sau chân núi đó.

Tuy là nhà tranh, nhưng rất chỉnh tề trang nhã. Ngôi nhà gồm ba dãy theo hình tam giác, mỗi dãy có ba căn. Ở giữa là phòng khách, đèn thấp sáng choang, hai bên là phòng ngủ tối om. Trước nhà trồng cây cao, trong sân trồng liễu. Hai cánh cổng tre nửa khép nửa mở.

Bùi Khương quan sát địa thế, chung quanh ngôi nhà. Chàng thấy một dãy núi vòng cung, bao bọc ngôi nhà đó. Lung núi bằng phẳng. Hai đầu nhô lên, xa trông lại giống như con cạp đang nằm vậy. Bất giác chàng khen thầm:

– Thế đất Phục Hổ Lĩnh này thật hùng vĩ. Chủ nhân nhà này chắc không phải hạng tầm thường.

Có lẽ những con bạch hạc bay trên không trung đập gió ào ào làm kinh động chủ nhà. Nên sau tiếng mở cửa dưới ánh đèn sáng ủa ra, một nho sĩ bước ra.

Bùi Khương đưa mắt nhìn. Chàng trai đó khoảng ba mươi tuổi, đầu đội mũ nho sinh, mình mặc áo dài, vẻ mặt tươi cười, bước tới trước mặt hai người.

Nho sinh đó nhìn Bùi Khương lộ vẻ kinh ngạc, nhưng phút chốc trở lại bình tĩnh ngay, hướng mắt nhìn sang Hồng Phi Yến, rồi quay nhìn mấy con bạch hạc vỗ cánh bay xa.

Chàng nho sinh chấp tay thi lễ, mỉm cười nói:

– Xin lỗi, phải chăng nhị vị muốn tìm nơi tạm trú?

Bùi Khương chào đáp lễ rồi nói:

– Đúng như vậy! Chúng tôi dám phiền ngài ...

Nho sinh áo tím chặn lời:

– Xin chớ quá bận tâm! Tệ trang được tiếp nhị vị quả là một hân hạnh lớn lao.

Bùi Khương lại nói:

– Ba huynh muội chúng tôi vì ham mê ngắm cảnh, nên lỡ bước không về kịp.

Chàng nho sinh chỉ mỉm cười, hướng mắt nhìn Hồng Phi Yến hỏi:

– Người trong lòng cô nương áo trắng đó, phải chăng bị trọng thương?

Bùi Khương lúc nào cũng nói thật, nhưng vì hoàn cảnh mà quyền biến nói trớ, nên khi nghe thư sinh áo tím hỏi vậy, chàng cảm thấy lúng túng, chưa biết trả lời làm sao thì Hồng Phi Yến đã lên tiếng:

– Ô! Đúng thế! Ca ca của tôi bị trọng thương ...

Đã trót quyền biến nên Bùi Khương phải nói luôn, chặn lời của Hồng Phi Yến. Chàng nói:

– Chúng tôi gặp lại người thù hồi mấy năm trước. Sư huynh tôi đối địch với chúng, bị chúng đả thương rất nặng. Ban đêm không tiện đi xa được.

Nho sinh áo tím cười nói:

– Nhị vị nếu muốn lưu lại đây để chữa bệnh cho vị sư huynh ấy xin cứ tự tiện. Cần ở lại bao lâu cũng được. Chỉ tiếc vùng này hoang vu, chẳng lấy gì đãi khách.

Nói xong chàng nho sĩ lại mỉm cười, chấp tay mời khách vào nhà.

Bùi Khương đã thầm lưu ý từ trước. Nhìn người nho sĩ này, chàng biết ngay y là một người có nội công tinh thâm. Thình thoảng y nhìn lên mặt Bùi Khương với vẻ tò mò, không hiểu lúc ấy y đang nghĩ gì? Nhưng lời nói của y lại ôn hòa, nhã nhặn, không để lộ một cử chỉ nào nghi hoặc cả. Điều đó chứng minh y là một kẻ lịch lãm giang hồ.

Trong hoàn cảnh này lại gặp một nhân vật cao siêu, quả thật Bùi Khương rất lo âu. Nhưng Hồng Phi Yến trẻ người non dạ, đâu có biết được những gì nguy hiểm có thể xảy ra. Nàng đi vào nhà rất tự nhiên.

Từ mấy năm nay Bùi Khương lẫn lộn giang hồ, nên đã có nhiều kinh nghiệm và nhất là sau vụ Long Hình Bát Chương chết đi, rồi Đàm Tiểu Kỳ và Viên Tổ Châu mất tích đã làm cho Bùi Khương dè dặt trong mọi trường hợp và hay quyền biến là vậy, với sự quyền biến không có hại gì cho ai là được.

Giờ đây tuy cảm thấy e ngại, song đã vào đây chẳng lẽ cáo lui, hơn nữa biết tìm nơi nào trú ngụ qua đêm. Chàng hơi phân vân thì nho sinh áo tím đưa hai người đến căn phòng ngủ bên trái, đẩy cửa vào, cười bảo:

– Nhị vị tạm ở trong này. Tôi đi lấy lửa thắp đèn.

Nói rồi chàng nho sĩ lui ra ngay.

Bùi Khương thừa cơ khẽ bảo Hồng Phi Yến:

– Yến cô nương! Người này tuy không có vẻ xấu. Nhưng chúng ta cần phải đề phòng, không thể đem chuyện của mình mà tỏ thật với họ ...

Nói chưa dứt, chàng đã nghe tiếng chân người bước vào cửa. Tiếp đó có tiếng chàng nho sinh vọng vào:

– Nhị vị đợi lâu quả nhỉ?

Rồi chàng ta lật đặt đánh lửa, bước đến nơi kệ thông kê gần cửa sổ, thắp lên một ngọn đèn dầu tỏa ánh sáng khắp phòng.

Bùi Khương quan sát chung quanh, trong phòng chỉ vồn vện có một cái kệ thông bên cửa sổ, bốn ghế tre, một cái giường gỗ lớn. Trên giường mền gối xếp ngay ngắn. Phòng rộng, vật ít, trông trông trái kém mỹ thuật, nhưng được quét dọn rất sạch sẽ.

Hồng Phi Yến bước đến bên giường, đặt Tống Phước Hải nằm xuống. Nàng cởi giày cho chàng và kéo một cái mền bông phủ lên mình của Tống Phước Hải.

Chàng nho sinh áo tím chậm chậm bước lại bên giường, nhìn Tống Phước Hải, rồi lắc đầu nói:

– Sư huynh của nhị vị tuy thương thế rất nặng, nhưng thiên hạ còn có thuốc cứu được, chẳng qua ...

Hình như biết mình đã lỡ lời, chàng nho sĩ liền im lặng đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

Hồng Phi Yến nghe có thuốc chữa bệnh được cho Tống Phước Hải thì mừng rỡ và lại ngạc nhiên, tròn mắt hỏi ngay:

– Ô! Đó là thuốc gì vậy thưa các hạ?

Nho sinh nhìn sững Hồng Phi Yến ngẫm nghĩ mà không lên tiếng trả lời.

Bùi Khương đi lại bên giường cùng đứng với Hồng Phi Yến mỉm cười hỏi:

– Phương thuốc của các hạ vừa nói, phải chăng là Huyết Sâm Quả của Đại Quang Tự ở Kỳ Liên Sơn?

Chàng nho sĩ ngập ngừng một lát, đột nhiên cười nói:

– Thuốc hay vẫn không cứu được từ bệnh. Sư huynh của nhị vị đã đến lúc này, đâu còn sức sống lại nổi nữa.

Bùi Khương nhận thấy y đưa đẩy, biết ngay y là một người ích kỷ. Chàng cau mày một cái, nhưng rồi lại đổi thái độ lại nói:

– Không hẳn thế đâu! Thương thế của Sư huynh tôi rất nặng, nhưng không phải là vô phương cứu chữa.

Nho sinh áo tím mỉm cười, không nói gì cả, quay mình ra khỏi phòng.

Bùi Khương vừa đóng cửa lại, cẩn thận quan sát trong phòng một lần nữa, đề phòng mọi bất trắc có thể xảy ra. Chàng cảm thấy gian phòng này chứa đầy vẻ thần bí, không giống như nơi các nhân ẩn thủ, cũng không phải là kẻ tu hành.

Chàng nho sinh đó, cử chỉ không có vẻ gì lạ lùng lắm so với những nhân vật trong phái giang hồ. Nhưng trên mặt, thần tình biến hóa khôn lường. Đôi khi tươi cười, lời nói ôn hòa, khoáng đạt. Có lúc nghiêm nghị nói năng lãnh đạm. Thật khó mà hiểu được y thuộc về hạng người nào.

Bùi Khương suy nghĩ rất nhiều, nhưng vẫn không có cách giải đáp được những điều nghi ngờ thắc mắc trong lòng. Bùi Khương quay sang nói nhỏ với Hồng Phi Yến:

– Ở trong gian phòng này, tôi cảm thấy lo ngại quá! Cách bố trí trong phòng xem như có nhiều người ở lắm, nhưng sao chẳng thấy kẻ nào lộ diện, ngoài người nho sinh khi nãy? Nếu như ngày thường ắt hẳn ta phải khám phá cho ra sự thật chứ chẳng chịu để yên. Nhưng giờ đây Hải huynh bị thương nặng quá, lỡ có việc gì xảy ra e trở tay không kịp.

Ngừng một chốc, chàng nói tiếp:

– Để tránh những nguy hiểm bất ngờ, bất cứ đồ ăn thức uống trong phòng này, chúng ta cũng không nên dùng đến. Ngày mai xem thương thế của Hải huynh biến chuyển thế nào rồi chúng ta định liệu.

Từ lúc gặp Bùi Khương đến giờ, chưa bao giờ Hồng Phi Yến thấy nét mặt chàng nghiêm trọng như lúc này. Nàng gật đầu đáp:

– Tiểu muội nhất nhất xin nghe theo lời Khương huynh. Giờ chúng ta đi nghỉ nhé!

Bùi Khương liền nói:

– Được rồi, Yến cô nương ngủ đây nhé! Tôi ra phòng ngoài ngủ cho tiện.

Nói xong chàng đi lại tắt ngọn đèn dầu.

Gian phòng lại chìm vào bóng tối thâm u. Chàng nhóm bước định ra phòng ngoài, bỗng nghe tiếng chân bước nhẹ cùng với tiếng nói của nho sinh khi nãy thốt lên:

– Nhị đệ nhẹ một tý ...

Tiếng nói nhỏ quá, Bùi Khương chỉ nghe được nửa chừng. Bùi Khương thấy lo ngại, nên quay trở vào phòng của Hồng Phi Yến.

Trong lúc Hồng Phi Yến bật dậy định lên tiếng hỏi, nhưng đã bị Bùi Khương nói vào sát tai nàng:

– Bên ngoài có người đến. Yến cô nương im lặng bảo vệ cho Hải huynh đề tôi ra ngoài xem thử việc gì xảy ra như vậy.

Hồng Phi Yến gật đầu, đưa tay cầm lấy thanh kiếm búng nhẹ nơi chuôi kiếm, thanh kiếm dài ba thước tuột ra khỏi vỏ. Nàng bước nhẹ lấy giày mang vào, thủ kiếm canh chừng bên Tổng Phước Hải.

Bùi Khương lại nhỏ tiếng căn dặn:

– Bất kể bên ngoài đánh nhau ác liệt thế nào mà tôi chưa lên tiếng gọi, thì cô nương không được rời Hải huynh nửa bước đấy nhé.

Nói xong, chàng khẽ đẩy hai cánh cửa sổ, chú ý nhìn ra ngoài rồi phóng mình qua cửa sổ nhanh như chớp, không gây một tiếng động nhỏ.

Cách cửa sổ phòng chẳng bao xa, có một cây thông cao đến mười trượng đứng thẳng giữa trời. Tàng cây um tùm che kín cả mẫu đất. Bùi Khương quan sát chung quanh rồi nhảy vút qua cây thông đó.

Bùi Khương biết đối phương là người có võ công cao cường, nội công thâm hậu, nên chàng không dám đi vòng nhà trong mà đứng yên dưới gốc thông.

Bùi Khương nhìn kỹ cây thông, thấy từ gốc đến ngọn không dưới mười trượng. Nếu không có khinh công cao siêu mà muốn nhảy lên trên đó thật không phải dễ.

Đã nắm vững địa thế, Bùi Khương liền vận khí đơn điền, vẫy hai cánh tay bay thẳng lên không. Tay trái chàng bắt một cành chìa ra, lộn một cái nhẹ nhàng, người đã đứng thẳng lên cây. Hai chân chàng vừa đứng vững, chợt nghe từ bên phải cách chừng một trượng trong một tàng lá um tùm, đưa đến một tiếng cười quái dị. Âm thanh không lớn nhưng xoáy vào tai rất dễ sợ.

Tuy bị tiếng cười bất thần ấy, nhưng Bùi Khương vẫn phân biệt được tiếng đó từ hướng nào đến, chàng ngấm vận công đề phòng.

Dư âm của tiếng cười đã mất. Đêm khuya tĩnh mịch lạ lùng! Qua một lúc chẳng nghe động tĩnh gì nữa, Bùi Khương toan phóng mình đột kích nơi phát ra tiếng cười quái dị, bỗng nghe một giọng nói trầm trầm cất lên:

– Đừng có làm bậy! Người ở trong «Liệt Hòa Tiễn» và «Độc Cốt Châm» của ta rồi. Hai thứ này nhắm vào ngươi. Hãy ngoan ngoãn qua đây, ta có chuyện cần hỏi.

Lời nói ngang tàng, âm thanh lạnh lẽo vô cùng làm cho Bùi Khương cũng phải rùng mình rợn gáy.

Bùi Khương đã chủ tâm đề phòng từ trước, nên vừa nghe tiếng nói, đã biết chỗ ẩn núp của đối phương. Chàng định bất thành linh tấn công sang, nhưng lại thôi. Sự e ngại đó, không phải chàng sợ đối phương mà lo cho người bạn thân đang mang trọng bệnh, nằm trong nhà lá của chàng nho sinh, và chàng cũng không biết giữa chủ nhân ngôi nhà bí mật kia và người vừa nói với chàng là thù hay bạn. Nếu giữa hai người đó là bạn thì không nói chi, còn nếu họ là thù thì tính mạng của Tổng Phước Hải và Hồng Phi Yến sẽ khó bảo đảm.

Bùi Khương trầm nghĩ:

“Ta thử xem «hắn» là ai rồi ra tay không muộn.”

Chàng vận nội công chuẩn bị, chăm chú nhìn về phía mấy cây tùng rậm rạp, cách cây thông già chàng đang ngồi chừng hai trượng rồi chàng cất tiếng hỏi nhỏ:

– Các hạ là ai mà muốn nói chuyện với tại hạ? Tại sao không xuất đầu lộ diện?

Tiếng nói từ ngọn tùng vang lên nho nhỏ, nhưng rất rõ ràng:

– Ta thấy khinh công của ngươi vừa nhảy lên cây thông đó đẹp lắm, nên ta mới phá lệ cho ngươi gặp mặt. Nếu ta có ý giết ngươi thì ngươi đã mất mạng dưới nắm «Độc Cốt Châm» của ta rồi.

Bùi Khương nghe người ấy nói ngang tàng hách dịch, chàng cũng thấy giận muốn ra tay đối phó, nhưng sợ làm kinh động đến người nho sinh, nên cố dằn cơn giận, nói:

– Được! Nếu vậy thì tại hạ qua gặp đây!

Vừa nói dứt lời, Bùi Khương đã nhảy vút sang đám cây um tùm, đứng trên một nhánh tùng lớn de ra.

Chàng vẫn chú ý đề phòng nhưng không có chuyện gì xảy ra. Cảnh vật ban đêm vẫn yên lặng.

Bùi Khương nhẹ nhàng chuyển mình qua cây tùng cao nhất, hai tay vệt mấy nhánh nhỏ nhìn vào, và thiếu chút nữa chàng phải rú lên.

Trên một thân cây, một bà già đang ngồi vắt vẻo. Hình dạng của bà ta thật quái đản! Tóc trắng lòa xòa trên vai, mặc một chiếc áo thụng xanh. Gương mặt rất xấu xí, hai mắt đều lé, lông mày xéch ngược, môi trề, hai bên má nổi lên hai lằn đỏ, như được đắp bằng hai miếng thịt nhỏ. Tay mặt bà ta mang bao tay bằng da thú, đang nắm chặt cái gì trong đó không biết, tay trái cũng có bao đang mân mê một vật gì màu tím.

Bà ta trở mắt nhìn Bùi Khương thờ dài một tiếng, bỏ quả cầu vào bọc da beo mang trên lưng, tay quạt ngược ra sau, lòn vào túi, như cất một vật gì.

Bùi Khương thầm nghĩ:

“Chắc có lẽ tay phải của bà ta nắm «Độc Cốt Châm».”.

Bà lão xấu xí chỉ nhánh tùng kế cận nói:

– Hãy ngồi đó! Ta có chuyện muốn hỏi ngươi!

Bùi Khương lẳng lặng chuyển sang ngồi đối diện với bà ta.

Bà lão này tuốt bao tay, để lộ hai bàn tay nõn nà, trắng mịn, những ngón tay búp măng thon dài mềm mại. Với hai bàn tay đó, không ngờ lại là đôi tay của một bà già có khuôn mặt quái dị kia. Bà ta nghiêng người một chút, quay bên phải nhìn về hướng nhà lá.

Bùi Khương nhói cổ nhìn theo, bất giác giật mình, thì ra bà già này mượn chỗ cây lá rậm rạp này để dễ dàng quan sát mọi việc xảy ra dưới ngôi nhà bí mật ấy. Chàng nhủ thầm:

“Như vậy thì từng hành động của ai trong nhà kia đều không thể tránh khỏi sự theo dõi của bà lão này. Thế này thì mọi việc của mình, từ lúc mới đến, cho đến khi nhảy vọt ra cửa sổ đều bị bà ta phát giác cả.”.

Bà lão kéo nhánh cây che kín lại, quay qua phía Bùi Khương cười nói:

– Trẻ như thế mà đã có khinh công tuyệt đỉnh, vậy chẳng hay thiếu hiệp đến đây với mục đích gì?

Bùi Khương chưa kịp trả lời thì bà ta lại hỏi:

– Nhưng thiếu hiệp có biết chủ nhân ngôi nhà ấy là ai không?

Bùi Khương lạ lùng hỏi:

– Là ai thế?

Bà lão chỉ cười một tiếng khô khan đáp:

– Thiết Phiến nho sinh!

Bùi Khương ngạc nhiên hỏi tiếp:

– Chủ nhân của ngôi nhà ấy là Thiết Phiến nho sinh?

Bà lão gật đầu đáp:

– Đúng vậy! Có phải ngươi thấy chàng nho sinh ấy rất phong nhã, đúng là một người học nhiều hiểu rộng không?

Bùi Khương gật đầu:

– Đúng thế! Vị chủ nhân ...

Bà lão quái trộn mắt nói:

– Hừ! Đúng à! Ngươi đừng xem bề ngoài của Thiết Phiến nho sinh mà làm!

Thật sự hắn là một kẻ xấu nhất trên đời này. Cái tài văn võ còn giúp hắn thêm mưu mô xảo trá, lời nói mật ngọt nhưng lòng dạ hiểm độc khôn lường.

Nữ quái đột ngột ngừng tiếng, hai hàm răng cắn chặt, biểu lộ sự căm thù tột độ Thiết Phiến nho sinh.

Bùi Khương tuy đã bước chân vào chốn giang hồ, nhưng đều bị hoàn cảnh đẩy đưa và đều phải đối phó với những hoàn cảnh đặc biệt nên còn nhiều nhân vật trong chốn giang hồ làm sao chàng biết cho hết được, như nữ quái bà này và chàng Thiết Phiến nho sinh kia vậy.

Nữ quái căm phẫn nói:

– Việc này đã trải qua mấy chục năm, Thiết Phiến nho sinh còn nổi danh trên giang hồ, có lẽ lúc ngươi còn trong bụng mẹ, nên không hiểu hấn đâu.

Nữ quái thờ dài, lắc lư cái đầu tóc bạc tở về chán chường rồi đưa mắt nhìn trời.

Dầu là một người thông minh, Bùi Khương vẫn không biết nữ quái bà và Thiết Phiến nho sinh ai là thù, ai là bạn với chàng. Chàng chỉ hiểu được rằng, nữ quái này và người nho sinh chủ nhân ngôi nhà kia đã có một mối thâm thù huyết hận, nhưng chàng cũng không bận tìm hiểu tận nguồn gốc làm gì.

Bùi Khương ngẫm nghĩ:

“Ta nên giúp đỡ nữ quái đối phó với Thiết Phiến nho sinh hay là giúp Thiết Phiến nho sinh đẩy lui nữ lão quái này?”.

Bùi Khương phân vân một lúc, không tìm ra giải pháp tiện lợi nên chàng nhìn nữ quái hỏi:

– Lão bà gọi tại hạ qua đây chỉ nói bấy nhiêu đó sao?

Nữ quái bà chìm trong dĩ vãng thương đau, nên chẳng nghe rõ Bùi Khương nói gì, nên quay nhìn chàng hỏi:

– Ngươi vừa nói gì?

Bùi Khương thấu hiểu tâm trạng của bà, nên vẫn bình thản lặp lại:

– Lão bà gọi tại hạ qua đây chỉ nói chút chuyện ấy thôi sao?

Nữ quái tay sờ hai vết nhăn đỏ bầm trên mặt, lạnh lùng nói:

– Ta nói cho ngươi hay, Thiết Phiến nho sinh ngoài mặt nho nhã, nhưng tâm nó rất hiểm độc, chẳng khác nào con quỷ sống.

Bùi Khương lo lắng hỏi:

– Lão bà nói sao?

Nữ quái cười chua chát nói:

– Thiết Phiến nho sinh là một con quỷ sống! Thân thể ta đến nỗi này cũng vì nó!

Bất giác Bùi Khương đưa tay vạch càng tùng, phóng mắt nhìn vào nhà lá, thấy không có gì khả nghi, chàng mới yên tâm quay lại nhìn nữ quái hỏi:

– Lão bà ẩn thân trên cổ tùng này, có phải để chờ cơ hội báo thù không?

Nữ quái đáp:

– Nếu ta muốn âm thầm hạ độc thủ nó, để rửa sạch cái hận trong lòng, thì cần gì phải ẩn thân trên đây, chịu cái cực khổ của mưa gió?

Bùi Khương lấy làm lạ hỏi:

– Vậy lão bà có mục đích gì?

Nữ quái bà nghiêm nghị nhìn Bùi Khương, hỏi lại:

– Ngươi đừng hỏi già này có mục đích gì, mà hãy nói ngươi có muốn giúp ta không đã?

Bùi Khương cau mày hỏi:

– Hãy nói cho tại hạ biết việc gì đã chứ?

Nữ quái bà hơi giận nói:

– Phục Hồ Lĩnh này có thứ võ lâm dị bảo, nên đã mười lăm năm nay, Thiết Phiến nho sinh ở đây, mục đích giữ hai bảo vật ấy, vì hấn sợ lọt vào tay người khác. Hừ! Hấn đâu phải thật sự quy ẩn.

Bùi Khương nghe nói giật mình, nhưng cố làm ra vẻ thản nhiên cười nói:

– Vật gì mà có thể giữ nổi Thiết Phiến nho sinh ở mãi Phục Hồ Lĩnh này mười lăm năm và lão bà cũng phải chịu mưa gió, ẩn thân trong cây cối rậm rạp này?

Nữ quái bà nghĩ một lúc, nói:

– Hai vật này đều là những kỳ trân võ lâm! Nếu ngươi bằng lòng chịu giúp ta thì ta sẽ nói cho ngươi nghe, còn không muốn giúp ta thì ta chẳng ép bức.

Bùi Khương hoài nghi nói:

– Lão bà hãy nói trước tên hai bảo vật đó, để tại hạ xem có thể giúp được lão bà không?

Nữ quái bà thản nhiên cười nói:

– Có giúp hay không tùy ngươi. Ngọc Thủ La Sát này đâu phải cần ngươi giúp đỡ mới làm được việc?

Bùi Khương cũng đáp:

– Lão bà không cần, chẳng lẽ tại hạ lại xin giúp vô lỗi như vậy sao?

Chàng liền quay mình nhảy qua một cành tùng khác, cách nữ quái hơn một trượng. Hai người đối diện nhau, nhưng cùng im lặng, mỗi người theo dõi một ý nghĩ.

Bỗng tiếng cười khe khẽ từ trong nhà tranh đưa ra ...

Bùi Khương chợt nhớ lại những lời của Ngọc Thủ La Sát đã nói lúc nãy, nên thầm nghĩ:

“Thiết Phiến nho sinh là một con quỷ sống, tâm cơ hiểm độc, Hồng Phi Yến lại quá ngây thơ, nếu người nho sinh ấy mà ra tay thì Hồng Phi Yến sẽ nguy tai ...”.

Bùi Khương chợt sợ hãi, vội vạch mấy cành tùng, rồi sử dụng thế «Bạch Hạc Lạc Hình», từ trên cao bảy tám trượng bay thẳng xuống. Khi sắp xuống đất, chàng lộn nhào mấy cái, rồi nhẹ nhàng đứng xuống. Tiếp đó chàng nhún mình một cái đã đến cửa sổ. Không kịp suy nghĩ nhiều, Bùi Khương đưa tay đẩy nhẹ cánh cửa sổ, tung mình nhảy vào.

Bỗng lửa chớp sáng, cây đèn dầu thông trên kệ đã được thắp sáng lên. Bên kệ đèn, chàng nho sinh đang đứng mỉm cười, trên tay còn cầm mồi lửa.

Bùi Khương quay nhìn trên giường Tống Phước Hải nằm, thấy mền gối ngổn ngang. Tống Phước Hải và Hồng Phi Yên đã biến đâu mất rồi.

Chàng nho sinh thông thả cười nói:

– Các hạ có thân pháp tuyệt diệu, vậy chẳng hay các hạ là đệ tử của vị kỳ nhân nào?

Bùi Khương thấy Tống Phước Hải và Hồng Phi Yên không còn nơi đây, lòng lấy làm lo ngại, nhưng cũng cố ý giữ vẻ bình thản, hỏi:

– Các hạ có phải là Thiết Phiến nho sinh không?

Người nho sĩ ngạc nhiên, trở mắt nhìn Bùi Khương, nói:

– Đúng thế! Còn các hạ ... các hạ là ai?

Bùi Khương giọng lạnh lùng nói:

– Các hạ không cần biết ta là ai, mà trả lời ngay sư huynh, sư muội của ta đâu rồi?

Chàng thâm chuẩn bị ra tay.

Thiết Phiến nho sinh trở về với sự bình thản, khẽ cười nói:

– Các hạ chớ lo lắng! Tại hạ tạm thời đưa họ đến một nơi an toàn nghỉ ngơi.

Các hạ tin rằng Cổ Vân Hàn này chưa đến nỗi ám hại một người thương thế trầm trọng và một thiếu nữ trẻ đẹp đâu. Nếu các hạ không tin thì hãy theo tại hạ sẽ rõ!

Bùi Khương thấy Thiết Phiến nho sinh nói năng nho nhã, lòng đã tin nhưng nghĩ lại câu chuyện Ngọc Thủ La Sát vừa nói, chàng đâm ra phân vân tự nhủ:

“Không biết hắn nói thật hay dối, mà thái độ của hắn quá tự nhiên thế kia? Nếu hắn nói lừa thì quả là một kẻ điểm xảo vô cùng. Mình phải thận trọng, nếu không lại rơi vào cạm bẫy của tên ma đầu này!”.

Thiết Phiến nho sinh thấy Bùi Khương nửa tin nửa ngờ, nên than dài một hơi, giọng nói như phân trần:

– Có một vị sư huynh của tại hạ từ trên núi xuống, báo tin cựu thù năm xưa đã tìm được chỗ ẩn cư của anh em tại hạ. Không đêm nay, thì ngày mai thế nào cũng đến đây, như thế không làm sao tránh khỏi một trận sóng máu. Vì sợ không rảnh tay bảo vệ và e làm kinh động đến sư huynh các hạ, nên tại hạ mới dời họ đến nơi khác, không để làm các hạ phiền lòng.

Nếu không được Ngọc Thủ La Sát nhắc nhở trước thì Bùi Khương đã tin lẹ rồi. Nhưng nhờ được cảnh cáo trước nên chàng không dám có ý định bảo Thiết Phiến nho sinh dẫn đi xem chỗ Tống Phước Hải và Hồng Phi Yên tạm ẩn, vì e ngại bẫy của đôi phương sắp sẵn.

Bùi Khương xoi mói, nhìn Cổ Vân Hàn, nói:

– Ô! Chuyện gì cựu thù tìm đến! Các hạ ẩn cư trong Phục Hổ Lĩnh này chẳng qua là vì hai bảo vật võ lâm mà các hạ muốn chiếm giữ cho riêng các hạ đấy thôi.

Sắc mặt của Thiết Phiến nho sinh thay đổi liên liên, hắn bước lùi một bước, vẻ hào hoa tan biến mất. Cổ Vân Hàn lớn tiếng hỏi:

– Người là ai? Hãy nói mau?

Bùi Khương thấy thái độ của tên ma đầu như thế, càng tin lời Ngọc Thủ La Sát là thật. Chàng nhú mày, cất giọng khinh khỉnh:

– Người không đáng hỏi tên ta ...

Chàng nói chưa dứt lời, đột nhiên nghe một tiếng kêu dài tự xa đưa đến.

Một luồng gió nhẹ thổi đến, ngọn đèn dầu xao động trong phòng, lại xuất hiện thêm một ông già mặc áo thụng xanh đậm.

Bùi Khương tức giận nói:

– Được! Các người có bao nhiêu cứ xông ra hết đi!

Thiết Phiến nho sinh thành linh tắt ngọn đèn dầu thông, trong phòng trở nên tối om.

Bùi Khương sợ Thiết Phiến nho sinh thừa cơ hội trốn thoát, nên nhanh nhẹn nhảy vọt đến, tay trái như chớp nhoáng đánh ra.

Ngay lúc đó, từ bên ngoài vọng vào một tiếng thét, tiếp theo một điểm sáng như sao, phóng vào cửa sổ.

Thiết Phiến nho sinh đang đứng quay hướng vào phía cửa sổ, thấy tay quyền của Bùi Khương chặt tới, vội nhảy nhanh về bên trái mấy bước, nên ám khí đánh lên sau lưng Cổ Vân Hàn lại nhằm ngay mặt Bùi Khương bay đến ...

Sự việc xảy ra chỉ trong chớp mắt, Bùi Khương không thể truy kích tên ma đầu được nữa, dùng chưởng biến thành trào, luồng tay qua tóm ngọn phi tiêu bay đến nằm gọn trong tay chàng. Thiết Phiến nho sinh cười khe khẽ nói:

– Giỏi thật! Giỏi thật!

Câu nói chưa dứt, Cổ Vân Hàn đã vọt ra khỏi cửa sổ.

Bùi Khương lẹ làng phóng người vọt theo, nhưng khi chàng nhảy ra đến cửa sổ, thì một vệt sáng vàng đã phóng tới mặt. Âm khí không phát tiếng động, kẻ sử dụng cũng không lên tiếng báo trước, nên không phải là Bùi Khương thì đã mất mạng rồi. Bùi Khương nổi giận, tại sao kẻ ném âm khí không chịu phân rõ ai thù ai không, mà bỗng dưng lại cố ý nhắm vào chàng mà ám hại. Đã thế, kẻ đó lại còn dùng loại «Phù Dung Kim Châm» kịch độc. Nếu Bùi Khương không ngằm vận chân khí hộ thân gặp lúc nguy hiểm này, cũng khó né tránh cho được.

Bùi Khương không truy kích được Thiết Phiến nho sinh nữa, chàng lại đứng im một bên quắc mắt xem xét ...

Chấp Lệnh Bang Chủ Hắc Long Bang

Ngoài sáu thước xa, kề vai nhau, đứng sắp hàng chữ nhất, ba chàng trai mặc áo chên màu đen bó sát người, võ khí đã hờm sẵn trên tay chờ động thủ.

Người đứng giữa trạc bốn mươi tuổi, nắm hai móc ngô câu, trong đêm tối lấp lánh ánh sao tím. Những kẻ võ lâm cao thủ có kinh nghiệm giang hồ thoáng nhìn qua cặp ngô câu thì biết ngay võ khí đó đã tẩm thuốc kịch độc.

Thiết Phiến Nho Sinh và lão áo thụng xanh đậm đứng cách xa ba người kia chừng bốn năm thước, vẫn với bàn tay không trầm lặng nhìn ba chàng trai, thái độ bình tĩnh như không có việc gì xảy ra.

Hai bên đều vận công lực chờ đợi ứng phó với đối phương, không ai nói lên một lời nào cả.

Giờ phút căng thẳng trầm lặng cứ chậm rãi trôi đi. Hai bên, chưa bên nào chịu ra tay trước.

Bùi Khương nôn nóng về sự an nguy của Tống Phước Hải và Hồng Phi Yến nên nghĩ thầm:

“Mấy người này còn đợi gì mà đứng im im thế kia? Hừ! Các người cứ đứng đấy mà chờ đợi, chứ ta không thể chờ đợi được.”

Thình lình chàng nhảy đến bên Thiết Phiến Nho Sinh. Lần này chàng cố ý để buộc gã nho sinh chỉ nơi dấu Tống Phước Hải và Hồng Phi Yến nên hành động của chàng nhanh nhẹn vô cùng.

Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn nghe gió quay mặt lại thì chàng đã ở sát một bên rồi, đang giơ tay chop mạch môn huyết ở tay phải của Cổ Vân Hàn.

Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn đã vận công sẵn sàng nên Bùi Khương ra tay chớp nhoáng song vẫn bị hấn tránh khỏi, tay trái Cổ Vân Hàn đánh mạnh một chiêu «Ba đào yếm long» gạt cái chop của Bùi Khương.

Thiết Phiến Nho Sinh cất tiếng nói:

– Xin các hạ hãy ngừng tay! Đợi tại hạ đuổi bọn kia đi rồi thì sẽ đưa các hạ gặp sư huynh và sư muội của các hạ ngay.

Bùi Khương cười gằn nói:

– Phải đi liền bây giờ, chứ ta không tin lời nói điều ngoa của người đâu.

Nói xong chàng lại vung tay tấn công liên tiếp bốn chiêu vô cùng nhanh nhẹn.

Cổ Vân Hàn đã biết Bùi Khương có khinh công cao diệu, tên ma đầu này không ngờ chàng xuất thủ nhanh nhẹn kỳ quái. Hai tay cử quyền đánh đến bốn chiêu, nhưng Thiết Phiến Nho Sinh thấy bốn chiêu ấy cùng đánh ra một lượt.

Tên ma đầu này biết không thể chống đỡ kịp, liền nhảy vút ra sau bảy thước.

Bùi Khương «hừ» một tiếng, tức tối đuổi theo, tay trái xuất một chiêu «Phiêu vân hóa thạch» phát một chưởng thật mạnh vào lưng Vân Hàn. Tay hữu đánh phủ từ trên chụp xuống bả vai của đối phương thành chiêu «Trích tinh hoán đầu».

Thiết Phiến Nho Sinh đã trải qua mấy chục năm giang hồ, gặp biết bao cao nhân, nhưng chưa hề thấy ai lanh lẹ như Bùi Khương cả. Thế đánh của Bùi Khương không những tinh diệu khó đỡ, mà lại còn phải có thiên tư mới có thể sử dụng được một lúc hai tay đánh hai nơi một cách dị thường biến ảo như thế!

Toàn thân gã nho sinh như bị một sức vô hình bao phủ, chỉ còn cách ráng đỡ cái chop trên vai mà thôi.

Lão áo thụng xanh khi mới thấy Bùi Khương tiến đánh Cổ Vân Hàn thì cũng không để ý lắm, nhưng khi thấy chàng xuất chiêu ép lui Thiết Phiến Nho Sinh lòng mới cảm thấy sợ hãi. Ngay lúc đó Cổ Vân Hàn đã bị chiêu «Trích tinh hoán đầu» trên đầu chụp xuống. Lão áo thụng xanh hét lên một tiếng thật kinh khủng, lập tức tung mình đến, hai tay ngang ngực đẩy ra hai luồng chưởng phong như bài sơn đảo hải đập thẳng sau lưng Bùi Khương.

Lão áo thụng xanh xuất thủ chiêu thế này bằng tất cả công lực bình sinh của lão vì lão nhận thấy võ công của Bùi Khương quá cao siêu, nếu để chàng kịp chuẩn bị, e cả lão và Thiết Phiến Nho Sinh cũng khó thể hạ được đối phương. Vì thế lão nghĩ thầm:

“Trong lúc này hạ được tên nào thì đỡ tên đó, nếu đầu dẫn co với tên thiếu niên này thì bọn cự thủ đang đứng kia lại được đóng vai ngư ông thủ lợi.”

Đồng thời trong lúc lão áo xanh ra tay, gã nho sinh kia cũng đang vận dụng hết công lực ráng đỡ cái chop chí tử của Bùi Khương.

Còn phần Bùi Khương sau khi xuất chiêu «Trích tinh hoán đầu», chàng liền đổi ý, không xuống tay hạ Cổ Vân Hàn vì chàng không biết hắn ta nhốt Tổng Phước Hải và Hồng Phi Yến ở nơi nào. Ngay lúc đó, luồng chưởng phong của lão áo thụng xanh đánh lên từ sau ào tới lại cùng lúc với ngón đòn bạt sơn của Thiết Phiến Nho Sinh đồng loạt tấn công sang. Bùi Khương thấy cùng lúc hai luồng sức mạnh như vũ bão cùng quất vào chàng, nên mặc dầu chàng ngày nay mang một thân tuyệt học cũng phải e ngại. Vì thế Bùi Khương thu hai tay lại rồi chia ra trước chống đỡ, thân hình vẫn đứng yên không chịu nhảy tránh.

Lão áo thụng xanh thầm nghĩ:

“Đại đột quá thể! Dù mi có công lực thâm hậu đến đâu cũng khó mà chịu nổi sự hợp kích của hai anh em chúng ta.”

Nhưng khi chưởng phong của lão ta vừa chạm vào tay phải phía sau của Bùi Khương thì lão cảm thấy như mình bị một sức hút đầy âm nhu. Lão giật mình định thu chưởng phong lại, nhưng không còn kịp nữa.

Hai luồng sức mạnh gặp nhau, lão bị đánh bật bay bổng lên không, văng xa hơn hai trượng, chân vừa chấm đất đã loạng choạng thối lui thêm ba bốn bước suýt chút nữa ngã nhào. Tai ù ù như bị điếc, mắt đỏ hào quang ...

Lão trấn tĩnh lại, mở lớn mắt nhìn thì thấy Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn tay ôm ngực, hơi thở dồn dập, thân hình gục về phía trước, bước hai bước lão đảo như người say rượu.

Trong khi ấy Bùi Khương vẫn đứng nguyên, thản nhiên như không có việc gì xảy ra.

Sở dĩ sự kiện xảy ra ngoài ý nghĩ của lão áo xanh là vì Bùi Khương thấy sức tấn công của hai người quá mạnh. Nếu chàng sử dụng công lực bản thân chống đỡ tuy chưa hẳn bị thương, song cũng hại đi chân lực không ít. Cho nên chàng liền sử dụng một kỳ học trong «Hải Thiên Bí Lục» là «Hoán lực tương đả», một loại võ công kỳ quái mượn sức người này để đánh người kia, rồi lại mượn sức người kia đánh với người này.

Thiết Phiến Nho Sinh vì hỏa hầu không bằng lão già áo thụng xanh mà còn xuất thủ toàn lực nên bị phản đòn càng mạnh hơn. Một cái va chạm đó Cổ Vân Hàn cảm thấy chân động nội phủ, đầu nặng, mặt mày choáng váng, bay xa hơn hai trượng.

Ba chàng áo đen giật mình ngỡ ngàng. Lúc mới đến, họ tưởng Bùi Khương, Thiết Phiến Nho Sinh và lão già áo thụng xanh kia cùng một phái hay ít ra cũng cùng phe. Nhưng khi ba chàng thấy Bùi Khương thình lình tấn công Cổ Vân Hàn, rồi lão áo xanh cũng tập kích lại sau lưng Bùi Khương thì họ mới sực tỉnh, biết hai lão kia và Bùi Khương không phải cùng phe với nhau. Ba chàng áo đen cùng thầm nghĩ:

“Võ công của Thiết Phiến Nho Sinh và lão già kia đâu phải tầm thường, chúng là những kẻ nổi danh trên giang hồ, e chàng thiếu niên không địch lại.”

Và liền đó không ai bảo ai, cả ba người vận công tập sức chuẩn bị cứu giúp Bùi Khương. Đâu ngờ ba người mới chuẩn bị, thì trong khoảnh khắc Bùi Khương đã làm cho hai đối thủ đều trúng đòn văng ra. Cả sáu con mắt thao láo nhìn chàng thiếu niên, không biết thiếu niên này đã dùng loại võ công gì mà kỳ ảo ghê sợ dường ấy.

Chàng áo đen nắm móc ngo câu thấy Thiết Phiến Nho Sinh thương thế không nhẹ nên thầm nghĩ:

“Bây giờ ta không thừa cơ hội này mà xuống tay thì còn đợi khi nào nữa?”

Nghĩ thế nên gã chẳng nói chẳng rằng tung mình đến bên Thiết Phiến Nho Sinh vũ động cặp ngo câu theo thế «Song xà xuất động», chỉ thấy hai lần sáng tím đánh thật mau vào người Cổ Vân Hàn.

Tuy Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn có võ công thâm hậu, song lúc này thần trí chưa tỉnh và nội phủ còn rêm đau nên cặp ngo câu đến gã cũng chẳng biết gì cả.

Lão áo thụng xanh quát:

– Đồ không biết nhục! Thừa lúc người ta bị ...

Âm thanh chưa dứt người lão đã bay thẳng qua, phát chưởng nhằm đánh bại cặp ngo câu.

Bùi Khương quay lưng về phía ba chàng áo đen, nên khi chàng phát giác ra thì hai móc ngo câu đã đến gần Thiết Phiến Nho Sinh. Chàng khẽ lắc mình, sử dụng một chiêu tuyệt kỹ mà Kim Đồng Ngọc Nữ đã truyền dạy cho chàng để lướt sang.

Lão áo thụng xanh phát tay động thủ trước Bùi Khương một bước, nhưng Bùi Khương sử dụng thân pháp đặc dị của hai vị kỳ nhân võ lâm Kim Đồng Ngọc Nữ đích truyền, nên tay phát động sau mà lại đến trước lão áo thụng xanh rất nhiều.

Hai người tuy nhanh nhẹn nhưng xuất thủ đều sau chàng áo đen sử dụng cặp ngo câu, nên dầu một kẻ võ công trác tuyệt như Bùi Khương vẫn bị chạm một chút.

Cặp ngo câu sắp kết liễu tên ma đầu Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn.

Bỗng một lần sáng xanh lục bay vút đến.

Chàng áo đen chú mục vào Thiết Phiến Nho Sinh, cổ giăng một thể hiểm độc để đưa hồn Thiết Phiến Nho Sinh sớm về cõi khác. Chợt thoát thấy một vật sáng xanh lục nhắm ngay ngực mình lao tới, chàng ta vội biến cặp ngô câu đang đánh Cổ Vân Hàn thành một vòng để gạt vật sáng ấy, nhưng đã trễ rồi. Ánh sáng trúng khít bên vai phải chàng áo đen.

«Bốp!» Một tiếng vang lên, thỉnh linh vết sáng ấy biến thành một vật lửa màu xanh lục loang cháy khắp mình chàng áo đen tức thì.

Ngay lúc đó Bùi Khương cũng đến bên Thiết Phiến Nho Sinh vung tay búng nhẹ cặp ngô câu của chàng áo đen, ngô câu bị chàng dùng chỉ lực đánh vút ra khỏi tay.

Sau Bùi Khương một bước, lão áo xanh cũng vừa lướt đến đưa tay mặt ra ôm nhẹ Thiết Phiến Nho Sinh, nhún mình nhảy ra xa tám thước.

Bây giờ chàng áo đen hai tay ôm mặt lẫn lộn dưới đất, nửa thân trên đều bị lửa dính bốc cháy quần áo và khăn chít đầu như cây đuốc biết cử động, ánh sáng rờn rợn. Người ấy vận khí, cố gắng chịu nóng lẫn mấy vòng để dập tắt lửa, nhưng đầu ngọn lửa quái ác này khi gặp gió lại bốc cháy dữ hơn. Những tiếng kêu la của gã áo đen thật thảm thiết vang lên.

Mọi người kinh hãi trước thứ ám khí kỳ dị hiểm độc kia. Hai chàng áo đen còn lại sức tỉnh nhảy vút đến, lấy hai bầu nước tưới lên ngọn lửa đang cháy trên người gã áo đen kia.

Gã áo đen bị cháy rống lên những tiếng kinh khủng, thân thể nám đen nứt ra từng đường, mặt mày quái gở trông như một con ác quỷ bị trời phạt, thân hình lão đảo ngã lăn bên đôi móc ngô câu.

Nạn nhân với tay chụp móc câu thì ánh sáng tím chớp động, móc ngô câu đã ngấp vào cổ gã, máu phun ra từng vòi, nạn nhân giãy nảy lên mấy cái rồi tắt thở luôn.

Biến cố xảy ra quá nhanh khiến cho Bùi Khương và hai gã áo đen còn lại không làm sao ngăn kịp. Hai gã áo đen còn lại cùng đến báo cừu thù, cảm thấy mình không đủ sức làm tròn công việc vội tung mình bỏ chạy biến vào trong rừng thông.

Bây giờ Thiết Phiến Nho Sinh đã phục hồi. Gã ma đầu này ngẩng đầu quay lại thì chợt thấy một người đàn bà mặt mũi xấu xí đang bước chậm chậm đến.

Cổ Vân Hàn giật mình kêu lên:

– Ngươi ...

Lão áo thụng xanh định đuổi theo hai gã áo đen, nhưng bỗng nghe tiếng kêu hốt hoảng của Thiết Phiến Nho Sinh nên phải ngừng lại quay đầu nhìn.

Lão cũng phải giật mình đến bảo vệ cho Thiết Phiến Nho Sinh.

Người này cười gằn một tiếng rồi nói:

– Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn! Ngươi không ngờ ta còn sống nhỉ?

Ta vừa bắn «Liệt Hòa Tiễn» cứu ngươi không phải ta quên hận thù năm xưa. Đó chỉ vì ta không muốn ngươi chết nhẹ nhàng dưới cặp ngô câu mà ta bắt ngươi phải chết đau đớn dưới tay ta.

Thiết Phiến Nho Sinh âm thầm vận chân khí, cảm thấy khí huyết còn lưu thông như cũ. Gã cảm thấy nhẹ nhàng, không còn lo ngại nữa, cất tiếng nói:

– Ta sẵn sàng chờ ngươi trả thù!

Bùi Khương thấy nữ quái này chính là người đã ẩn núp trên cây cỏ từng là Ngọc Thủ La Sát, nên đối với ba người trước mặt, chàng không quen ai nên không biết ai là người tốt kẻ xấu, nhưng dầu sao chàng cũng không thể đứng yên để cho Ngọc Thủ La Sát giết chết Thiết Phiến Nho Sinh, vì chính tên ma đầu này đã nhốt Tống Phước Hải và Hồng Phi Yến.

Bùi Khương trầm nghĩ:

“Nếu Thiết Phiến Nho Sinh chết đi thì ta không biết Hải huynh và Yến cô nương nơi đâu mà tìm, nhất là Hải huynh đang bị bệnh nặng, đâu cho phép ta phí thì giờ tìm kiếm được.”

Trận chiến sắp xảy ra không biết sẽ khốc liệt đến đâu, nhưng tình thế bây giờ thì rất căng thẳng. Mọi người đều ngậm ngậm hít hơi vận khí, chỉ chờ một ngòi lửa châm vào, trận chiến sẽ nổ tung một cách ghê gớm.

Ngọc Thủ La Sát khi còn cách Thiết Phiến Nho Sinh bốn bước đã dừng lại, quay nhìn Bùi Khương nói:

– Tại sao ngươi cũng chuẩn bị giúp hắn đánh ta?

Bùi Khương cười nhạt nói:

– Cái nợ của nhà ngươi, ta không hề biết mà ta cũng chẳng cần biết làm gì.

Nhưng bây giờ ta không cho ngươi giết ...

Ngọc Thủ La Sát ngắt ngang:

– Ngươi gan lắm! Hãy xem đây ...

Vừa nói nữ quái vừa mang lệ bao tay, tiếp đó tay trái đã rút «Liệt Hỏa Tiễn» ra.

Bùi Khương lúc này đã chứng kiến cái nguy hiểm của loại ám khí «Liệt Hỏa Tiễn», nên không dám chân chờ chàng quát lên:

– Ngươi lại dùng thứ đó nữa à?

Tiếp liền Bùi Khương lệ làng nhảy đến bên Ngọc Thủ La Sát, tay trái xuất chiêu «Tam hoàn sáo nguyệt» đẩy nữ quái lui ra, tay mặt tiếp một chiêu «Ngọc nữ xuyên thao» bắt ngay mạch môn huyết lắc nhẹ nhẹ.

Ngọc Thủ La Sát chợt cảm thấy toàn thân tê liệt, khí huyết chạy ngược, công lực như tiêu tan, không làm sao phản kháng kịp.

Ngọc Thủ La Sát tuy bị kiềm chặt, khí huyết đảo lộn, tim đập đùng đùng như muốn nổ tung, toàn thân đau đớn vô cùng, nhưng nữ quái vẫn cắn răng chịu trận, không nói một câu.

Bùi Khương lạnh lùng nói:

– Ta thử xem ngươi chịu đựng được bao nhiêu lâu?

Chàng khẽ lắc một cái nữa, Ngọc Thủ La Sát đau đến toát mồ hôi lạnh.

Lão già áo thụng xanh và Thiết Phiến Nho Sinh đều là người võ công cao diệu, điểm huyết rất tài, nhưng nay thấy thuật điểm huyết của Bùi Khương rất quái dị phải kinh hãi ngẩn ngơ.

Thuật bắt mạch môn huyết làm cho khí huyết chạy ngược này rất lợi hại, dầu một kẻ có võ công cao giỏi thế nào một khi đã bị kiềm chế thì sức lực bị tản mát, chính cái chân lực của người bị kiềm chế đã bị đối phương lợi dụng hợp thêm cái chân lực của người chủ động càng khiến cho kẻ bị động thêm đau đớn khổ sở.

Thủ pháp này Bùi Khương đã học trong cuốn «Hải Thiên Bí Lục», vì bí lục này gồm những tinh hoa của các loại võ công nên rất ư là huyền diệu.

Ở đây Bùi Khương chỉ cần nắm một huyết đạo rồi tự dùng chân lực đẩy ngược huyết chạy của Ngọc Thủ La Sát.

Thủ thuật làm cho mạch máu đảo nghịch này rất thâm độc, đừng nói gì Ngọc Thủ La Sát mà dầu là một kẻ có võ công đến mình đồng da sắt cũng khó mà chịu đựng nổi.

Gần được một khắc, Ngọc Thủ La Sát không còn chịu đựng nổi nữa, các bộ phận trong người đều đau ngứa khó chịu như trăm ngàn mũi kim châm, mồ hôi nhỏ từng giọt, nước mắt của Ngọc Thủ La Sát rơi lã chã nhìn Bùi Khương như có vẻ van xin.

Thiết Phiến Nho Sinh và lão áo thụng xanh liếc nhìn nhau một cái rồi lẳng lặng tiến đến bên Bùi Khương và Ngọc Thủ La Sát.

Bùi Khương thấy thế tay trái liền giật cây «Liệt Hỏa Tiễn», tay phải xoay Ngọc Thủ La Sát quay qua nửa vòng chặn phía trước chàng, rồi thả Ngọc Thủ La Sát ra, đồng thời nhảy lui năm sáu bước.

Lão áo thụng xanh và Thiết Phiến Nho Sinh không ngờ Bùi Khương luôn luôn đề phòng như thế, bất giác cả hai nóng mặt.

Bùi Khương cười nói:

– Giờ ba người có ra tay một lượt ta cũng không ngại ...

Nói đến đây chàng quắc mắt nhìn mặt Thiết Phiến Nho Sinh, âm thanh chuyển sang gay gắt:

– Sư huynh và sư muội của ta đâu? Nếu ngươi còn mượn kẻ kéo dài thì giờ thì chớ trách ta quá độc ác.

Ngọc Thủ La Sát thử vận hành chân khí, thấy mình chưa bị điểm huyết, vội nhảy nhào qua bên trái, đồng thời tay trái đã rút một «Liệt Hỏa Tiễn» ra nữa.

Thiết Phiến Nho Sinh, Ngọc Thủ La Sát và lão áo thụng xanh không hẹn mà cùng mở thế bao vây Bùi Khương vào giữa. Trong thâm tâm ba người đều có ý trừ Bùi Khương vì thấy chàng có những ngón võ tuyệt kỹ nên ganh tỵ và sợ chính mình sẽ bị tiêu diệt.

Tuy ba người đã bủa vây đối phương song không ai muốn ra tay trước.

Thiết Phiến Nho Sinh và Ngọc Thủ La Sát còn nghi ngại nhau, người nào cũng sợ trong lúc bất thần có thể bị hại.

Trong lúc đó Bùi Khương cũng đang phân vân vì chàng biết rằng nếu ba người này mà liên thủ hợp công thì cũng khó đối phó lắm, dầu sao họ đều là kẻ thuộc hạng cao thủ võ lâm cả, vì thế chàng cũng e dè không vội ra tay trước.

Bỗng từ phía xa vọng lại một tràng cười rùng rợn, mỗi lúc một gần, rồi chớp mắt người phát ra tiếng cười lạnh lạnh đó đến gần trước sân chỗ bốn người đang gườm nhau.

Thiết Phiến Nho Sinh và lão áo thụng xanh mặt mày biến sắc, mấy lần muốn quay mình lui ra nhưng lại sợ Bùi Khương đánh bất ngờ. Nên cả hai thần thái bất an khó chịu, tiến thoái lưỡng nan trước sự kiện này.

Bùi Khương nghe tiếng cười sang sảng bất tận ấy phải chột dạ. Chàng biết nếu không phải một người có nội công thượng thặng thì khó mà cười được như thế.

Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn đột nhiên thâu thế lại chấp tay chào Bùi Khương rồi nói:

– Nếu các hạ chịu giúp tại hạ đuổi người có tiếng cười ấy, không những tại hạ giao sư huynh và sư muội cho các hạ mà còn nguyện lấy trong hai vật mà tại hạ đã giữ mười lăm năm tặng cho các hạ.

Thiết Phiến Nho Sinh không đợi Bùi Khương đáp lời, liền quay mình cùng lão áo thụng xanh tiến về phía trước.

Bùi Khương đưa mắt nhìn theo.

Trong đêm tối, nơi cuối sân đã có một lão già mặc áo dài gấm, mặt trùm cái khăn che màu đỏ máu, tay cầm một cây gậy ngắn đen nhánh có khắc một con rồng quấn quanh.

Bùi Khương thầm nghĩ:

“Nhân vật nào đây mà mấy tên ma đầu này khiếp sợ đến thế kia?”.

Bùi Khương còn thấy phía sau lưng người bịt mặt còn có bốn người mặc áo vàng, chân mang thảo hài, mặt mũi vô cùng quái gở.

Người bịt mặt dứt tiếng cười, mắt nhìn Ngọc Thủ La Sát, Thiết Phiến Nho Sinh và lão áo thụng xanh, mỉm cười nói:

– Hay quá! Hay quá! Té ra các ngươi đã gặp nhau trước rồi à?

Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn nheo mắt nói:

– Chẳng hay Chấp Lệnh Bang chủ đến đây có việc gì?

Người bịt mặt vừa mới xuất hiện trên giang hồ với biệt danh là Chấp lệnh Bang chủ cho Hắc Long Bang nhưng chưa một ai nhìn thấy mặt người này. Hơn nữa mọi quyết định của người bịt mặt có thể thay thế như lệnh của Bang chủ Hắc Long Bang vì Bang chủ chưa xuất hiện giang hồ bao giờ.

Chỉ mới với người Chấp lệnh cho Bang chủ mà võ công đã gây chấn động thật nhanh chóng, thì người ta không biết vị Bang chủ của Hắc Long Bang còn cao siêu đến bậc nào?

Cứ mỗi lần muốn có một sự việc gì đến cho cá nhân hay bang phái nào thì chỉ có người «Chấp Lệnh Bang chủ» cầm «Hắc Long Lệnh» đi truyền đạt đến mà thôi. Nên ngày hôm nay thấy Chấp lệnh Bang chủ xuất hiện nơi đây thì Thiết Phiến Nho biết ngay là sự việc gì rồi, song vẫn lên tiếng hỏi như vậy.

Người bịt mặt lại nói:

– Đêm nay lại có cả Hoạt Bào Mao Công Lượng thì càng tiện lắm!

Lão già áo thụng xanh liền đáp:

– Mao Công Lượng này đâu có chạy trốn Phục Hồ Lĩnh mười lăm năm qua rồi mà!

Người bịt mặt lại nhìn qua nữ quái hỏi:

– Có phải vị này là Ngọc Thủ La Sát Tô Ái Lan không?

Ngọc Thủ La Sát «hừ» một tiếng đáp:

– Dung nhan ta bị phá hủy nhưng không cần phải che mặt bịt mày đối với thiên hạ!

Người bịt mặt chẳng những không giận mà còn cất tiếng cười sang sảng mỗi lúc một lớn dần như phá thùng lỗ tai của những người nơi đây.

Thiết Phiến Nho Sinh, Ngọc Thủ La Sát và Hoạt Bào Mao Công Lượng đều đã thấy khó chịu, cố vận công chống đỡ nhưng tiếng cười vẫn không dứt.

Bùi Khương thấy người bịt mặt này sử dụng tiếng cười để làm chán thương đối phương nên cũng hơi giận, liền quát lên một tiếng:

– Hãy im!

Tiếng quát ngăn ngui không to nhưng thật sung mãn, vút lên chắn ngang tiếng cười của người bịt mặt.

Tiếng cười của người bịt mặt đang sang sảng nhưng khi Bùi Khương chỉ quát có hai tiếng, tức thì tiếng cười bỗng im bật. Người bịt mặt thối lui hai bước, quắc mắt nhìn Bùi Khương một lúc mới lên tiếng hỏi:

– Ngươi là ai?

Bùi Khương vẫn chưa đáp lời mà đưa mắt nhìn chăm chăm vào người bịt mặt rồi quay lại thấy Thiết Phiến Nho Sinh Cổ Vân Hàn, Ngọc Thủ La Sát Tô Ái Lan và Hoạt Bào Mao Công Lượng sắc mặt còn nhợt nhạt thở phào như trút nạn. Lúc này Bùi Khương từ từ cất tiếng hỏi lại người bịt mặt:

– Các hạ chưa vội biết ta là ai. Cũng như ba vị nơi đây chưa biết ta là ai ...

Rồi chàng nói giọng cứng rắn hơn:

– Nhưng các hạ hãy trả lời cho ta biết các hạ là ai?

Người bịt mắt từ lúc xuất hiện giang hồ tuy chưa lâu, song võ công của người này thuộc vào hàng cao thủ hạng nhất, đã làm tròn sứ mạng của Bang chủ Hắc Long Bang, vậy mà đêm nay lại bị một chàng thiếu niên uy hiếp. Nhưng người bịt mắt vẫn bình thản đáp:

– Các hạ có lẽ là một cao thủ mà ta chưa gặp, chính vì vậy mà các hạ chưa biết được ta.

Vừa nói người bịt mắt vừa đưa cây gậy ngắn đen nhánh trong tay ra:

– Đây là Hắc Long Lệnh của Bang chủ và ta là Chấp lệnh Bang chủ.

Bùi Khương gật đầu hỏi tiếp:

– Nếu vậy lời nói của người có thay thế lời nói của Bang chủ người được không?

Người bịt mắt hơi suy nghĩ một chút rồi đáp:

– Có thể được.

Bùi Khương bật tiếng cười gằn:

– Tại sao không trả lời được mà gọi là có thể được?

Người bịt mắt hơi lúng túng đáp:

– Nếu nằm trong khả năng quyết định của ta thì lúc đó là được, còn nếu những sự kiện liên quan đến chính Bang chủ thì ta không thể nói rằng được.

Bùi Khương bước lên một bước nói:

– Vậy ta hỏi người, việc bắt cóc ái nữ của Long Hình Bát Chưởng Đàm Minh là Long Nữ Đàm Tiểu Kỳ và nàng Viên Tố Châu có phải chính là Hắc Long Bang các người hành động không?

Người bịt mắt giật mình bước lui hai bước.

Thiết Phiến Nho Sinh, Ngọc Thủ La Sát và Hoạt Bào không hẹn mà cùng quay về phía Bùi Khương một lượt.

Người bịt mắt lấy lại bình tĩnh đáp:

– Việc này không liên quan đến người thì hỏi làm gì vô ích.

Bùi Khương hỏi:

– Vậy nếu ta có liên quan đến hai nàng ấy thì các hạ có trả lời cho chăng?

Người bịt mắt gật đầu:

– Dĩ nhiên là ta có thể trả lời.

Bùi Khương đáp:

– Ta có liên quan đến hai nàng ấy!

Tất cả mọi người tại đây đều ngạc nhiên và tăng sự chú ý đến từng lời nói của Bùi Khương.

Người bịt mắt hỏi ngay:

– Vậy người là ai?

Bùi Khương bình thản đáp từng tiếng một:

– Các người có biết đến cuộc đại hội chấn động võ lâm ở Giang Nam vừa qua chứ?

Có nhiều tiếng trả lời:

– Có biết!

Bùi Khương tiếp:

– Các người đều nghe biết Tổng thủ lãnh Bùi đại nhân chứ?

Những người nơi đây đều đồng loạt nói:

– Biết chứ! Tổng thủ lãnh Bùi đại nhân chính là Bùi Khương thiếu hiệp ái nam của Xương Kiếm Vô Địch đó mà.

Bùi Khương lại nói tiếp:

– Người ấy lại có mặt nơi đây!

Tất cả mọi người đều nhón nháo hỏi:

– Ai đâu? Ai đâu?

Bùi Khương chỉ ngay mình và đáp:

– Là tại hạ đây!

Nhiều tiếng thốt lên:

– Là người?

– Là các hạ?

Thế rồi giây phút tột cùng của sự kinh ngạc là một sự im lặng như tắt nghẹn nơi cổ họng của mỗi người.

Tiếng nói của Bùi Khương như đưa họ trở về trong thực tại:

– Như vậy Chấp lệnh Bang chủ có thể trả lời cho ta biết được rồi chứ?

Người bịt mắt bước lui thêm hai bước, nói:

– Việc này ... việc này bản nhân phải nhận lệnh của Bang chủ mới có thể trả lời cho Bùi đại nhân chính xác được.

Nói tới đó người bịt mặt ra hiệu cho bốn tên áo vàng đứng sau lưng, rồi nói với Bùi Khương:

– Xin tạm biệt Bùi đại nhân, bản nhân sẽ lãnh lệnh Bang chủ để trả lời nay mai.

Nói dứt, người bịt mặt vọt đi chỉ hai cái là mất dạng. Bốn tên áo vàng cũng bám sát theo sau.

Bùi Khương chỉ đứng nhìn mà không buồn đuổi theo.

Chàng nghĩ thầm:

“Bây giờ hãy đối phó với mấy tên này rồi hãy hay.”.

Nghĩ thế nên chàng vẫn đứng nhìn màn đêm đen thẫm thăm thẳm nơi cánh rừng trước mặt.

Một vài ánh sao nhấp nháy trên bầu trời.

Một tiếng kêu oan oác của loài chim ăn đêm vọng đến thật cô đơn.

Đoạn kết

Vừa lúc đó, bỗng có người xuất hiện từ trong ngôi nhà tranh bước ra.

Bùi Khương vội quay phắt người lại thì ánh mắt chàng lộ ra nét vui mừng khi nhận ra bóng người ấy.

Chàng gọi rồi rít:

– Ô! Thất Khảo Đồng Tử Âu Dương Thù! Huynh đi đâu đấy?

Mấy người hiện diện cũng ngạc nhiên thì Âu Dương Thù vội tiến đến bên Bùi Khương, vui mừng nói:

– Mấy hôm nay mãi theo dõi kẻ bắt cóc Viên Tổ Châu cô nương ...

Nhưng Bùi Khương đã chặn lời:

– Mà tình trạng Châu Châu thế nào?

Âu Dương Thù cười, nói tiếp:

– Hôm ấy, sau vụ Đàm Minh chết, Hắc Long Bang lại bắt cóc Châu cô nương và Đàm cô nương để buộc Đàm Minh giao viên «Ngọc Bích Xiêm Du» nhưng sau đó mới hay Đàm Minh đã chết và lão Tôn Bân đã mang viên ngọc bích đi mất sau khi lão đốt ngôi nhà bên bờ hồ. Để hay sự việc nên đã theo dõi và xin ý kiến Hắc Long Bang chủ để thương lượng và Bang chủ Hắc Long đã đồng ý giao Viên Tổ Châu cũng như Đàm cô nương và có ý muốn gặp Bùi đại nhân để trình bày cũng như xin lỗi sự ngộ nhận đáng tiếc này ...

Đột nhiên có tiếng cười sang sảng từ xa vọng lại và chỉ trong ánh chớp, bóng người phát ra tiếng cười đã đến trước mặt chàng.

Bùi Khương nhận ra nên liền hỏi:

– Chấp lệnh Bang chủ Hắc Long Bang đến đây nữa sao?

Người bịt mặt đáp:

– Tuân lệnh Bang chủ của chúng tôi, xin trình bày với Bùi đại nhân về sự đáng tiếc như Âu Dương bằng hữu đã nói. Và để tỏ lòng thành với Bùi đại nhân, Bang chủ chúng tôi xin tặng Bùi đại nhân một «Vạn niên tuyết sâm» để chữa bệnh cho người bạn của Bùi đại nhân. Nơi Phục Hổ Lĩnh này, tuy có «Phù Tiên Quả» nhưng một tháng nữa nó mới chín, loại này có thể gọi là báu vật võ lâm và Ngọc Thủ La Sát là người cần thiết để chữa lại dung nhan của nàng. Nhưng sử dụng, Bang chủ chúng tôi xin để Bùi đại nhân tự quyết định.

Bùi Khương ngắt lời:

– Nếu vậy thì hay lắm, tại hạ mong rằng Thiết Phiến Nho Sinh và Ngọc Thủ La Sát cùng sử dụng bửu trân này ...

Hoạt Bào Mao Công Lượng liền bước đến xá Bùi Khương nói:

– Nếu có lệnh của Bùi đại nhân thì anh em chúng tôi tuyệt đối thi hành. Bùi đại nhân thật là quảng đại.

Thiết Phiến Nho Sinh nhìn Ngọc Thủ La Sát cùng nở nụ cười thân thiện.

Đột nhiên hàng loạt ánh đèn bay cháy trên không trung nơi mọi người đang đứng. Ánh đèn mỗi lúc một nhiều lơ lửng trên cao soi sáng cả một vùng rộng lớn.

Rồi bốn người áo vàng vụt chạy đến ... và Bùi Khương đôi mắt mở lớn sững sờ ...

Dưới ánh đèn, Long Nữ Đàm Tiểu Kỳ đang từ từ bước đến trước mặt Bùi Khương, đôi mắt chớp chớp như có dòng lệ chực trào.

Bùi Khương gọi khẽ:

– Kỳ muội ...

Đàm Tiểu Kỳ liền sà vào vòng tay của Bùi Khương giọng ngọt ngào:

– Khương huynh! Đừng xa tiểu muội nữa nhé!

Nước mắt nàng thấm ướt vai chàng, một mối tình nhiều cay đắng.

Mọi người đều cảm thấy lâng lâng vui mừng cho chàng và nàng.

Đôi mắt đen to của Viên Tổ Châu đang nhìn Bùi Khương vỗ về Long Nữ Đàm Tiểu Kỳ, không biết lòng nàng đang nghĩ gì?

Những ánh đèn vẫn thấp sáng, hện tan.

Sự thanh bình và an lạc đã đến với võ lâm từ đây ...